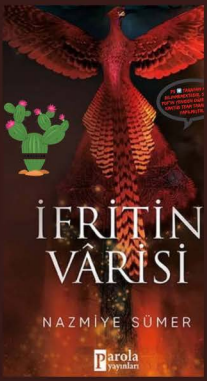
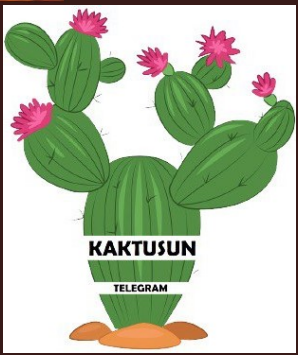

İFRİTİN VÂRİSİ

NAZMİYE SÜMER

Parola yayınları

İFRİTİN
VÂRİSİ
NAZMİYE SÜMER
Parola
yayınları

KAKTUSUN
TELEGRAM

İFRİTİN VÂRİSİ

Nazmiye Sümer

parola yayınları

SEN...

Bu kitapta yolculuğa çıkacak olan hayal ortağım!

Dilerim ki her daim, hayallerin hayat bulsun! Hayat bulsun ki yeni hayallerin için umut olsun.

Eğer ki bir gün seninle karşı karşıya gelirsek, tatlı bir sohbet ve sıcak bir gülümsemeyi birbirimizden esirgemeyelim...

Dilerim ki bir gün, seninle karşı karşıya gelirsek, bu sayfaya sen okuduğun tarihi, ben minik bir dileğimi karalayayım.

İsterim ki kitabında senin de izin olsun.

Sevgilerimle...

Dünyanın gerçek gizemi görünmeyende değil, görünendedir.

Oscar Wilde...

Antik Mısır
MÖ 999

Büyücü, Firavun ve güzel eşi karşısında saygıyla eğildi. Firavun, elindeki asayı yukarı kaldırıp önünde eğilen büyücünün selamını aldı.

"Bize ne sunacaksın, Maibe'? Eşim ve ben, sabırsızlanmaya başladık!"

Aynı sabırsız soluk, hemen arkasında bekleyen ikiz kardeşi Usi'den de geldi. Usi, kendisinden daha güçlü büyücüydü ama her zaman geri planda kalmayı tercih ederdi. Bu da Maibe'nin işine gelirdi. Büyücülük, Usi ve Maibe'nin gerçek kimliklerini gizleyebildikleri bir giysiydi.

Firavun ve karısı, bir evlat sahibi olmak istiyorlar ama doğal yollardan bir bebeğe sahip olamıyorlardı.

Bir bebekleri olabilmesi için ikiz büyücülerle aylar süren bir dizi görüşme gerçekleştirmişler, sonunda istediklerini kabul ettirmişlerdi. Ama bunun karşılığı, büyücülerin istekleri ağır bedeller içeriyordu. Bebekleri olmayan çifte bebek vereceklerdi. Karşılığı ise kırk günü doldurmamış bebeklerini, ikiz büyücülerin ellerine teslim etmekti. Vaat-

---

1 Mezar
2 Duman

leri cezbediciydi. Yine de vaatlerine güvenmek konusunda endişeliydi Anippe.

Firavun Bahitti[3], hiç tereddüt etmiyordu. Fakat Anippe,[4] onun kadar emin değildi vaatlerin gerçekleşmesinde. Ninesinin söyledikleri doğrultusunda cazilerin tüm isteklerini kabul etmişti. "Tüm istekleriniz karşılık bulacak. Bir an önce bitirelim," dedi Firavun'un eşi güzel Anippe.

İkiz büyücüler, gerçekte birer cazîydiler. Yeryüzüne yayılmış, seçkin ailelerden sadece biriydiler. Karşılarındaki Firavun ve eşi, kendilerinin gerçekte ne olduğunu biliyorlardı. Şu an yapacakları büyüyle, bu sırrı sonsuza dek mühürleyeceklerine inanıyorlardı. Ve bu mühür, bu mabedin taşlarının arasında sonsuza dek saklı kalacaktı. Bir taraf antlaşmayı bozup diğer taraf onu ifşa edene kadar... İşte bu yüzden, Firavun'un yanında sadece papirüs rulosu taşıyan özel uşağı duruyordu. Ki onun da bu sırrı dile dökecek hâli yoktu. Dili kesilmişti. Büyücü Maibe, gözlerinin de az gördüğüne her türlü iddiaya girerdi. Sokakta karşılaşsalar uşak onları asla tanıyamazdı.

Bu rahatlıkla Maibe, başındaki kukuletayı geriye attı. İkiz kardeşi, kendisi kadar pervasız değildi, hâlâ temkinli bakıyordu karşısında duran üç insanoğluna. "Her şey hazır, efendim. Efendimiz Anippe ile sunağa yaklaşırsanız büyüye başlayacağız."

Güzel Anippe, hiç tereddüt etmeden büyücülere yaklaştı. İkiz kardeşi öne atıldı ve Anippe'ye yardım etmek için elini uzattı. Usi, Anippe'nin sunağa yatmasına yardım ederken bir yandan da ağzına bir şey uzattı. Anippe, hiç tereddütsüz ağzını açtı ve kahverengi lekeli kuş yumurtasını ağzının derinliklerine gömdü.

"İşaret ettiğimde kırmadan yutun," dedi Usi büyülü bir tonla.

Yeşil gözleri heyecanla parlarken Anippe onayladı.

---

3 Servet

4 Nil Kızı

"Antlaşmanın üzerimize düşen kısmını yaptık, Efendi Bahitti. Gün ışığı ve karanlığın ışığı altmış defa kavuşup, Büyük Nil bir defa taştığı zaman sevgili eşiniz Anippe, size bir erkek çocuk verecek," dedi Maibe.

Firavun Bahitti'nin aklında hiçbir tereddüt kırıntısı kalmamıştı.

Büyücü Maibe, Firavun Bahitti'nin diğer sunağa yatması için yana çekildi. Firavun, sunağa yatarken gözleri sevgili eşindeydi. Eşinin heyecan ve sabırsızlıkla parlayan gözleri ona umut veriyordu. Büyücü Usi, Firavun Bahitti'nin ayakucuna gelip ayine başladı.

Aynı şekilde Maibe de Anippe'nin başucunda ritüeli tamamlamak için ikiz kardeşine yardım ediyordu. Usi eğildi ve Firavun'un giysisini sıyırdı. Heybesinden çıkardığı kırmızı indigoyla[5] boyanmış keten kumaşı, kasıklarını kapatacak şekilde örttü. Yeniden ayağa kalkıp ayakucuna geçti ve ayine başladı.

Usi'nin bir yükselip bir alçalan sesinden dua anlaşılamıyordu. Ama Anippe, birkaç cümleyi kapabilmişti. Ve duyduğu şey, kalbini zıplatmaya yetmişti.

Belinin çevresinde meydana gelen ateş, Firavun'u hem korkutuyor hem de heyecanlandırıyordu. Soluğu kesilen Firavun'un gözleri irileşti. Kalbi, göğüs kafesinde korku ve heyecanla çarpıyordu. Sonunda Bahitti'nin beline yerleştirilen kumaş ıslandı. Firavun, biraz utanarak biraz mahcupça ama çokça zevk almıştı.

Usi, ıslak kumaşıyla hiç zaman kaybetmeden Anippe'nin yanına gitti. Kumaşı bir tampon gibi büktükten sonra Anippe'nin rahmine yerleştirirken gözleriyle şimdi dedi. Ve Anippe, aynı anda atmaca yumurtasını kırmamaya çalışarak yuttu. Boğazından kayan yumurta, neredeyse bilincini kaybetmesine neden oluyordu. Usi, bir yandan duasına devam ederken bir yandan da elinin birini karnına bastırıp diğer elini kalçasına koyarak yukarı kaldırıyordu.

---

5 Kök boya

Dışarıda kum fırtınası, taş duvarları kamçılıyordu. Yatağında huzurla uyuyan bebek Benu Ganiji[6], dışarıdaki fırtınadan bihaber, tam dört çift göz tarafından büyük bir özveriyle korunuyordu. Büyücülerin başı Lilith'e karşıydı bu koruma. Tahta beşiğin başucuna asılan muska bile yeterli gelip gelmeyeceğine emin değillerdi Lilith'in zalimliğini durdurmaya.

Ve cazî Usi ve Maibe'ye karşıydı bu koruma.

Anippe için tek gerçek vardı, Oğlu Benu Ganiji.

Usi ve Maibe ile buluşmalarının üzerinden sanki asırlar geçmiş gibiydi. Yüksek sütunlu taş duvarların arasında yapılan büyünün karşılığı, beşiğinde huzurla uyuyordu.

Oysa ne Firavun ne de Anippe huzurluydu.

Oğullarını onlara teslim etmeyeceklerinin haberini gönderdiklerinden beri tetikteydiler. En sadık büyücüleri, şimdi en büyük düşmanları olmuştu. İkiz cazîler, biricik oğullarını ellerinden almak için fırsat kolluyorlardı.

Firavun Bahitti, güzeller güzeli, akıllı mı akıllı karısı Anippe'den tembihliydi. Asla bebekleri yalnız kalmamalıydı. Tam kırk gün boyunca... Kırk gün neydi ki, göz açıp kapatıncaya kadar geçecekti. Bu evlada sahip olmak için neleri göze almışlardı! Firavun Bahitti, kırk günü mü sabredemeyecekti? Gerekirse kendi uykusuz kalır, evladının başında gözünü kırpmadan beklerdi.

İblisler, verdikleri ödülün karşılığını almak için bekliyorlardı. Beşikte yatan oğlunun kanını isteyen daha şimdiden düşmanları vardı.

---

6 Avcı

Düşünüyordu Firavun Bahitti, bu beladan nasıl kurtulacaktı? Ne kadar düşünse de çözüm bulamıyordu. Kimseden de yardım isteyemiyordu çünkü büyük gizlilik içinde bu bebeğe sahip olmuşlardı.

Karısı Anippe, yattığı yerden yanına çağırdı.

"Ben bir çözüm buldum," diyordu güzeller güzeli karısı Anippe. "Onları halka ifşa edelim ve halk, icaplarına baksın."

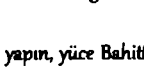
"Bu tehlikeli olmaz mı?" diye sordu Firavun Bahitti. "Daha güçlü bir büyüyle evladımıza zarar vermesinler," dedi endişeli bir sesle.

"Veremezler," dedi yumuşak bir sesle Anippe. Genç karısının bu tondaki sesine hayrandı. Yanına gidip ellerini kavradı ve dudaklarına götürdü. "Zarar verebilselerdi şimdiye kadar kimse onları durduramazdı. Bize yardım edecek birini tanıyorum, hayatım. İzin ver, bunu ben çözeyim."

Firavun tereddütle başını salladı. "İzin senindir, sabah güneşim. Ama dikkat ediniz, evladımız zarar görmesin!" diye uyarmayı ihmal etmedi.

"Siz sadece dediğimi yapın, yüce Bahitti. Gerisini ben halledeceğim."

Firavun, karısının elini yeniden, bu defa uzun uzun öpüp doğruldu. Az gerideki hizmetliler, tüm dikkatleriyle oğullarını kollamaya devam ediyorlardı. Son defa oğlunun beşiğine bakıp dışarı çıktı.

"Eliniz boş, Efendi Anippe. Bize bebeği getirmediniz mi?"

"Getirdim," dedi Anippe. "Dışarıda."

İkiz cazîler, memnuniyetle gülümsediğinde Anippe'nin huzursuzluğu arttı. Çünkü Anippe, gülümsemelerinin ardındaki gizli sırlarını biliyordu.

"Güzel!" derken oturduğu döşekten sabırsız ve bir o kadar heyecanla kalkan Maibe, iki adım öne çıktı.

Anippe, çaresizce kil çadırın dışında bekleyen hizmetkârını çağırmak zorunda kaldı. Kucağındaki bebekle çadıra giren hizmetkâr, korku dolu gözlerle iki büyücüye bakıyordu.

Maibe, "Yanıma gel!" diye emretti hizmetkâra.

Korku dolu bakışları bir an için efendisine takılsa da çaresizce onu çağıran büyücü Maibe'nin yanına gitti. Kumaşa sarılmış bir haftalık bebeğin huzursuz kımıldanışı, Anippe'yi geriyordu.

Huzursuz bebek, hizmetkârın elindeyken Maibe, yüzündeki kumaşı kaldırdığında gerçeği anında fark etti.

"Bu sizin bebeğiniz değil!" diye haykırdı.

"Be-benim bebeğim," dedi korkuyla kekelerken.

"Bunu anlayamayacağımızı mı sandınız, Efendi Anippe? Son defa uyarıyoruz. Oğlunuzu bize getirin!"

Anippe çaresizce, "Oğlumun yerine verebileceğim bir şey olmalı," dedi karşısındaki ikiz cazilere. Kendi yavrusu olmadığını bu kadar çabuk fark etmelerine şaşırmıştı.

"Biz en başta belirttik, Efendi Anippe. Bunu daha önce de konuştuk. Bize oğlunuzu vermelisiniz," dedi sabırsız bir sesle Maibe.

"Ben oğlumu vermek istemiyorum! Ondan vazgeçmem imkânsız!"

"Onu bize vereceksiniz!" dedi bu defa Usi tehdit dolu bir sesle. "Yoksa sonuçlarına katlanmak zorunda kalacaksınız!"

"Neden istiyorsunuz?" diye sordu Anippe. Bu ısrarlarının altındaki gerçeği ninesi daha önce anlatmıştı. Onların bunu söylemeyeceklerini de biliyordu. Anippe'nin böyle bir beklentisi de yoktu, sadece zaman kazanmak istiyordu.

"Neden konuşarak zaman kaybediyoruz, sevgili kardeşim? Belli ki kendi arzusuyla bize vermeyecek. Biz de bildiğimiz şekilde alırız," dedi Usi kibirle.

Anippe'nin kalbi korkuyla kasılırken, "Bunu yapamazsınız!" diye öne atıldı.

Olacakları hissetmiş gibi hizmetkâr, kucağındaki bebekle bir köşeye korkuyla sindi.

"Nasıl engellemeyi düşünüyorsunuz, Efendi Anippe? Zavallı bir ölümlüsünüz. Bizim büyülerimiz karşısında değersiz bir varlıksınız," dedi Usi.

Önlerine set çekme gayretiyle, "Benim bir şey yapmam gerekmiyor. Onu koruyan Merdümgiriz," derken sesindeki gururu saklayamamıştı. "Sizin adını bile anmaya yasaklı olduğunuz kutsal kitap onu koruyor. Neden şehre gelemediğinizi kendi kendinize sorgulamadınız mı? İşte bu yüzden şehre ve saraya gelemiyorsunuz. Oğluma dokunamayacaksınız. Kötü emellerinize oğlumu kullandırtmayacağım. Buna izin vermeyeceğim!" Ardı ardına cümlelerini sıralarken karşısındakileri sindireceğini sanıyordu.

Yanıldığını gösterircesine, "Sen bize ihanet ettin!" diye haykırdı Usi. "Bunun bir karşılığı olacak!"

Nihai sonun yaklaştığını hissediyordu. "Oğlumun yolunda kurban olmayı bilerek geldim buraya. Bana ne yaparsanız yapın, umursamam!" dedi taviz vermez bir sesle.

Anippe'nin kararlılığı karşısında öfkelenen ikiz cazîler, "Seni küstah!" diye haykırırken aynı anda şekilleri değişti ve birer siyah leopara dönüştüler. Anippe böyle bir hamle bekliyordu ama köşeye sinmiş hizmetkârın böyle bir beklentisi olamazdı. Hâliyle korku dolu çığlığı çadırdan dışarı taştı.

Kil çadırın etrafını saran elleri meşaleli insanlar, çadırdan gelecek işareti bekliyordu. Bekledikleri ses, içeri giren hizmetkârdan geldiğinde meşaleleri çöldeki beş çadıra aynı anda tuttular. Çadırlarına zorla sokulan cazi müritlerinin alevlerin arasında can veriş sesleri, kara dumanlarla birlikte göğe yükseliyordu.

Yanmakta olan büyük çadırdaki Efendi Anippe, kanlar içinde çadırdan çıktı. Yalpalayarak yürürken bebeği düşürmemeye çalışıyordu. En yakın korunası, tutmakta zorlandığı bebeği kollarından aldı. Koluna girdiği efendisi, acı çekiyordu. Karnına yakın bölgesi kana bulanmıştı. Vahşi bir hayvanın pençesiyle yaralanmış gibiydi.

"Beni taşıyağa götür," diye buyurdu korumalığını üstlenen hizmetkârına.

Genç asker, Anippe'yi iki atın çektiği arabaya bindirmeden önce bebeği gerçek annesine teslim etti.

Atların yularını çeken yakın korumasıyla ateşe verilmiş çadırların arasından ilerlerken Anippe'nin ruhu huzursuzdu. Usi ve Maibe'yi sonsuzluğa göndermişti ama kendisinin de yaşayıp yaşayabileceğine emin değildi.

Anippe, ayak bileklerine dolanan elbisesini umursamadan, karanlık ve küf kokan dehlizde hızlı adımlarla yürürken, bir yandan ardına bakmadan yapamıyordu. Ayaklarından aşağıya süzülen kanı, kasıklarına batan sancıları umursamamaya çalışıyordu. Tek gayesi, Idu'ya ulaşmak ve ona sığınmaktı. Tüm dertleri ona ulaştığında son bulacak, ruhu huzura kavuşacaktı.

Oğlu güvendeydi. Halkı, cazîlerin icabına bakmuştu. Maibe ve Usi, cehennemin yedi kat derinliklerine gömülmüştü. Şu an tek endişesi, başka cazî müritlerinin ortaya çıkmasıydı.

Ölümün nefesini ensesinde hissediyordu. Daha oğluna doyamamıştı. Göğüsleri sancıyor, ona içiremediği sütle dolup taşıyordu. Bu, onu büyüten İdu'nun talimatıydı. Neyse ki oğlu aç kalmayacak, sütanneleri onu doyuracaktı.

Şimdi İdu'ya bir an önce ulaşması gerekiyordu. Acısı arttıkça paniği de artıyordu.

Son kemer girişi geçtiğinde geniş bir alana sahip, güneş ışıklarının tepeden süzüldüğü mabette buldu kendini. İdu, bir ayininin ortasındaydı. Dövmelerle işlenmiş elleri, yüzüne yakın noktada kavuşmuş hâlde dua ediyordu. Gözleri görmemesine rağmen kapalıydı.

"İdu?" diye sabırsız sesiyle fısıldadı. "Her şey planladığımız gibi sonuçlandı. Artık ruhumu özgürleştirebilirsin," diye devam etti.

İdu, duasını bitirdikten sonra yanına çağırdı. Anippe'nin kasıklarındaki sancılar, artık dayanılmaz bir hâl almıştı. Her soluğu, kasıklarını parçalıyordu. O yüzden kesik ve ara ara soluk alıyordu.

İdu'ya ulaştığında dizlerinin son gücü de tükenmişti. Ayağı, kendi ayağına takıldı ve yere düştü, tam da İdu'nun ayakucuna. Yaşlı kadın, yere düşen kanlar içindeki torununa eğildi.

Yaralandığı noktaya dokunduğunda Anippe'nin dudaklarından bir inilti fırladı. İdu, "Yaralısın sen!" derken yapış yapış elini havaya kaldırdı.

Anippe, ninesini sakinleştirme adına, "Zafer sarhoşluğumdan acımı hissetmiyorum," dedi.

Tanrıları kızdırmışlardı. Dünyanın doğasına aykırı bir canlı var etmek için, büyücülerle iş birliği yaptıkları içindi bu yaşadıkları. Her ikisi de sonucun buraya varacağını biliyorlardı. Ama bunu yapmak zo-

nundaydılar. Cazîlerle mücadele edecek bir varlık olması gerekiyordu ve o varlığa, gerekirse karşılığında kendi hayatlarını vereceklerdi.

"Acıların son bulacak, Anippe. Sen, kötülüklere son verecek bir savaşçı dünyaya getirdin. Tüm uçanlar seni, Ana Kraliçe diye anacaklar."

Bunlar, duymak istediği şeylerdi. Ama yine de "Korkuyorum, İdu. Yavruma zarar verecekler diye korkuyorum. Başaramayacağımızdan korkuyorum," diye fısıldarken korkusunu dile getirmekten kendini alıkoyamıyordu.

"Usi ve Maibe öldü. Yavruna artık kimse zarar veremez."

"Lilith," diye soludu Anippe. "Onu hissedebiliyorum. Ruhumu aldıktan sonra yavruma giderse?" dedi korkuyla.

"Buna izni yok, güzel Anippe. Merdümgiriz, onu koruyor. Ona yarım gün mesafesinde dahi yaklaşamaz. O, buna izin vermez."

Anippe rahatlar gibi oldu.

"Oğlumu anlat bana. Onun geleceğini anlatmanı istiyorum. Ölüm kayığı gelene kadar bana oğlumu anlat," diye fısıldadı ninesine.

Yüzünü hiç görmemiş olsa da ezbere bildiği, soğumaya başlayan tonunun yüzünü okşarken, "Cazîleri yok edebilecek tüm yetenekler doğuştan geliyor," diye anlatmaya başladı. "Nesilden nesille, sadece kendi gibi erkek insandan geçebilecek bir yetenek zincirinin ilk halkası olacak. Evleneceği dişisini rüyasında görme şansı olacak. Bu, kendi gibi atmaca doğurabilecek dişileri seçme yetisi demektir. Oğlun ve nesli, onları(!) kokularından tanıyabilecek. Oğlunda ve onun neslinde öyle bir tılsım olacak ki tüm cazîler, onlardan korkacaklar. Cazîlerin olduğu her yere oğlunun nesli de gidecek. Birbirini çeken güç gibi düşün! Av ve avcı gibi düşün. Av olmazsa avcı olmaz. Avcı olmazsa av da olmaz. Yalnız..." derken tereddütle durdu.

Anippe yumulu gözlerini aralayıp ninesine baktı. "Yalnız ne, İdu?" diye panikle doğrulmaya çalıştı.

"Şişşş! Sakin ol," derken onu geri yatırdı. "Arada, belli zamanlarda döngü değişecek. Bunun önüne kimse geçemez. Merdümgiriz'de bu yazıyor. Cazî soyundan birleşmeler olacak ve farklı bir tür dünyaya gelecek. İşte o zaman Lilith'in eline silah geçmiş olacak."

"Bunu biliyor muydun?" diye sordu Anippe öfkeyle. Maibe ile Usi, oğluna zarar vermeyeceklerini şimdi daha iyi anlıyordu. Onlar, Lilith'in ruhuna beden için oğlunu kullanacaklardı. Ninesi sustu. "Cevap ver!" diye dişlerinin arasından soludu. İçinin parçalara ayrılması had safhaya ulaşmış, acıları dayanılmaz hâl almıştı. İhanete uğramış gibi hissediyordu.

"Biliyordum," dedi dakikalar süren suskunluğundan sonra. Anippe'nin terden ıslanmış alnını okşarken yüzüne düşen saçları yana alıyordu. "Ama sana söylememin doğru olmayacağını düşündüm. Vazgeçeceğinden korktum. Bunda endişe edilecek bir şey yok, yavrum. Yıldızlarla hesabımı yaptım. Döngünün değiştiği zamanı biliyorum. O vakit geldiğinde büyü onu bulacak."

"Kimi?"

"Döngüyü değiştiren tür. Ama emin ol o, oğlunun neslinden olacak."

"Nasıl bu kadar emin olabiliyorsun?" diye sordu Anippe.

"Merdümgiriz, benim rehberim," diye kulağına fısıldarken Anippe ürperdi.

"Peki, o tür onların eline geçerse ne olur?"

Ninesi, bu soruyu bekliyor olmasına rağmen cevap vermek için kısa bir an bocaladı. "İşte bu, felaket olur. Dünyanın sonunun başlangıcı olur. Kötülüğün hüküm sürdüğü, iyiliğin çirkin gösterildiği bir dünya olur. Ama merak etme, Merdümgiriz..."

Mabedin içinde esen rüzgârdan dolayı Şifacı Idu'nun sözleri yarım kaldı. Rüzgârın peşinden gelen toz, suratığın içine doğru hareket etti ve orada dönmeye devam etti. İki kadın, birbirlerine sıkıca sarıldılar.

Mabedin içi, iki kadının soluklarını kesecek kadar ısınmıştı. Şifacı, geleni görmüyordu ama ondan yayılan kötü enerjiden dolayı kim olduğunu anlamıştı.

Anippe ise ölümü hissetmişti. Ölüm, iki adım ilerisindeydi.

Şimdi, iki biçare kadının göğüslerindeki kalpleri, çaresizce çırpınıyordu.

"Sen!" diye korku ve tereddütle soludu Idu.

"Bu kadar çabuk tanınmayı beklemiyordum, Şifacı," dedi alaylı bir ses.

"Ruhlar diyarından gelemezsin!" derken imkânsız dercesine başını sallıyordu Şifacı.

"Gelmedim zaten," dedi alayla. "Bu ruhu bir fâniden ödünç aldım," derken o fânînin akıbetini düşünmek istemedi Idu. Biliyordu. Hatta emindi. Gözlerinin gördüğü zamanlarda karşısına çıkmıştı. Ne yaparsa yapsın, ne kadar beden kullanırsa kullansın yüzü eksik olurdu. Bu da Yüce Yaradan'ın ona biçtiği bir diğer lanetti. İşte bu yüzden Anippe, Lilith'in kendi sesini duyamıyordu. Sadece Idu duyuyordu. Ses, elbette ki kendi sesi değildi, bedenini ödünç aldığı fânînin sesiydi. Tanıdık olmamasına sevinse de günahsız birinin ölmesine üzülüyordu.

"Senin gibi bir âmânın yeni bir çağ başlatacağını söyleselerdi inanmazdım," dedi lanetlenmiş Lilith.

Hiç tereddütsüz, "Merdümgiriz, benim rehberim," diye yanıtladı Idu.

"Sen benim soyumdan geliyorsun, Şifacı! Kendi soyuna nasıl ihanet edersin?"

Sesindeki öfkeyi iliklerine kadar hissetmesine rağmen yine de İdu ona cevap verdi. "Senin soyundan gelmeyi reddediyorum. Kötülük tohumu ekmek için değil, kazımak için varım. Misyonum, insanlara büyülerle değil, Yüce Yaradan'ın yarattıklarıyla yardım etmek. Sen ve senin soyundan gelenlerin daima karşısında olacağız. Ne yaparsan yap, sonunda iyilik kazanacak."

Şuh kahkaha atan Lilith, "O otlar kafanı bulandırmış! Hayal dünyan çok güzel ve kusursuz!" dedi sesi sertleşirken. "Sen burada bir masal kahramanı yaratırken benim boş durduğumu mu sanıyorsun? O bebekle bugün belki amacıma ulaşamayacağım. Bugün zafer terazisi senden yana ama bir gün her şey tersine dönecek. Benim acelem yok. Beklerim. Bekleyeceğim de... Gün gelecek, senin kahramanın benim önümde eğilerek bana kul olduğunu ilan edecek. İşte o gün, benim zafer günüm olacak."

"Asla!" diye soludu İdu. Buna izin vermeyecekti.

"Senin soylu ailene karşı benim kâhinlerim. Onlar, geleceği şimdiden kurguladılar ve ben seninle konuşurken ayini başlattılar. Dünyanın sınırlı bir zaman çarkında gerçek bir beden beni bekliyor olacak. İşte o zaman bu dünyaya hükmedeceğim. Bunun için sana minnettarım. Sen olmasan böyle bir şey asla gerçekleşemezdi. Soyuna hizmetinden dolayı seni kutlamadan geçemeyeceğim," dedi alay dolu bir sesle.

"Buna asla izin vermeyeceğim!" dedi büyük bir kararlılıkla.

"Benim gibi ölümsüz müsün? Yoksa yarattığın şekil değiştiren mi ölümsüz? Nasıl başaracaksın?" diye sordu kibirle.

"Zamanı geldiğinde kendin göreceksin. Kutsal kitap, ona ve soyuna rehber olacak," dedi İdu kendinden emin bir sesle.

"Nasıl bir oyun içindesin, Şifacı? Adını anmam yasak olan o kitapta ne yazıyor?" diye sordu şüpheyle. O şüphenin içinde tehlikeli bir tehdit de barındırıyordu.

Idu, görmediği ama ruhuna kadar hissettiği Lilith'ten korkmuyordu. "Bunu sana anlatmamı mı bekliyorsun, iblisin sürtüğü?" dedi tükürür gibi.

"Lilith!" diye soludu Anippe korkuyla.

Lilith, bir göz kırpması kadar bir zamanda yanlarına geldi. Lilith'in gücü, boğazındaki parmaklardaydı. Bu da onunla mücadelesini imkânsız hâle getiriyordu. Nefesi kesilirken can havliyle, boğazına sarılan ellere asılma gayretiyle avuçladı. Sesin renginden emin olamasa da artık emindi, boğazındaki eller, yaşlı bir fâninin elleriydi. Kulakları patlayacak gibi çınlıyordu. Yine de Merdümgiriz'den dua etmekten geri kalmadı.

"Bana söylemez o dualarını, Şifacı!" diye hırladı. "Ya şimdi bana burada anlatacaksın ya da torunun yerine seni bindiririm o kayığa!"

"Ölüm kayığı kimin umurunda ki! Benim ölümüm, olacakların önüne geçemeyecek. O lanet çukurundan asla çıkamayacaksın. Üstüne her defasında taşlar konulacak. Ne adın ne varlığın ebediyen anılacak!"

Ölüm kayığı, Anippe içindi. Ninesi, oğlunu koruyup kollayacaktı. Şifacı Idu, o ölüm kayığına binmemeliydi. Oğlunun bir tutam saçını, sıkıştırdığı kuşaktan çıkardı. Eğer oğlu ve ondan doğacak erkekler, cazilerin ezeli düşmanı olacaksa cazilerin peşrevinin de kendilerinden uzaklaşması için bu saç tutamı yeterli gelecekti, gelmeliydi.

Ninesinin mücadele ettiği Lilith'in üzerine saçın bir kısmını savurdu.

Anippe'nin beklediği oldu, ninesi kurtuldu. Ama eller, ninesi daha rahatlayamadan bu defa onun boğazına sarıldı. Ölümün soğuk nefesi yüzünü yalarken, "Oğluma iyi bak!" dedi Anippe, gözleri anbean odağını kaybederken.

Anippe'nin boğazından ellerini çekmeyen Lilith, "Vasiyetini yerine getirebilecek misin?" diye sordu Şifacı'ya. "Onu teskin edecek ne söylemek istersin? Mesela o kitapta ne yazdığını söyleyebilirsin. Belki torunun parmaklarım arasında son nefesini vermez. Ne dersin?"

"Biz, yolumuza çıkacak her zorluğu bilerek buraya geldik. Ne sen ne de bir başkası buna engel olabilir! Torunum, insanoğlunun kötülükten arınması için kurban olmayı seçti."

"Demek kurban olmayı kendi seçti! O hâlde..." derken yırtılma sesiyle birlikte adak için kullandığı hayvanların kesilen boğazından fışkıran kan sesi gibi ses, kör kadının kulaklarını doldurdu. "...Tanrı'na, yeni kurbanını sunabilirsin!"

Boş bir çuval gibi yere düşen beden, yerdeki tozları havaya kaldırmıştı. Güzel Anippe'nin Lilith'in elleri arasında son nefesini verdiğine artık emin olmuştu. Kalbi acıyla parçalanırken biraz olsun teselli buluyordu. Güzeller güzeli Anippe'nin oğlu, Lilith'in soyunu kurutmak için nefes alacaktı.

"Henüz savaş bitmedi, Şifacı! Arkanı iyi kolla... İyi kolla, yoksa seni ve onun zümresini yok etmek için buralarda olacağım!" Sözlerinden sonra yeni, bu defa soğuk rüzgâr üzerinden geçti.

Gitmişti.

Bir gayretle, sürünerek torununun yanına gitti. Soğuk ve kana bulanmış bedenin üzerine kendini kapatırken, "İntikamın alınacak, güzel Anippe!" diye defalarca fısıldadı. Görmeyen gözlerinden kanlı yaşlar akarken bedeni sarsılıyordu. Kızının emaneti, kollarının arasında artık soluk almadan yatıyordu.

Ama yapması gereken bir şey daha vardı, torununun emanetine göz kulak olmadan önce.

Merdümgiriz'den bir alıntıyı, büyülerin en tılsımlısının olduğu kısmı, papirüsü aylar önce yanına almıştı. Anippe'nin ve oğlunun saçını, papirüsle birlikte altın yaldızlı toprak şişenin içine dikkatlice yerleştirdi. Sunağa yaklaşıp, şişeyi dualarla kötülüklerden arındırıp mühürledi. Sırası geldiğinde yardıma ihtiyacı olacak olan şifacıların şifacısının onu bulmasını sağlayacak büyülü sözleri şişeye fısıldadı. Bu mabetteki en masum el, torununun eli olduğu için yanına gidip elini bileğinden ayırdı ve şişeyi tutmak için maşa gibi kullandı. Mabedin dışında, göğe dokunan Dikilitaş'a giden ezbere bildiği yolda emin adımlarla ilerledi.

Şafak sökmek üzereydi. Çölden gelen rüzgâr, yüzüne dokunduğunda yanaklarından süzülen kanlı yaşlara rağmen gülümsedi. Müritlerin tılsımlı duaları, çöl rüzgârları sayesinde ona ulaşmıştı. Yalnız olmadığını biliyordu. Hiçbir zaman da yalnız olmayacaktı.

Göğe uzanan taşın altına vardığında doğu yönündeki kısmına, iki elinin büyüklüğündeki oyma kuş figüre dokundu. Taşın pürüzlerinden çok, şeklin ilahi gücüne odaklanmıştı. Dilinde Merdümgiriz'den tılsımlı sözlerle kuşun gözüne başparmağıyla bastırdı ve çıplak gözle asla görülemeyecek plakayı oynatıp yerinden çıkardı. Torununun eliyle, toprak şişeyi taşın kalbine yerleştirdi. Torununun elini de şişenin yanına bırakıp plakayı yerine koydu. Merdümgiriz'den yeni bir dua okurken plakaya hafifçe dokundu. Asla bu plakanın yerinden çıktığını kimse anlamayacaktı. Başını yukarı kaldırdı. Görmüyor olsa da o küre oradaydı. Tanrısının ona ve inananlarına bir armağanıydı. O küre, Lilith'in özgürce dolaşmasını engelleyen bir diğer nesneydi.

Zamanı geldiğinde, şişenin asıl sahibinin buradan alması için duasını yaptıktan sonra, ağır adımlarla mabede geri dönüp cansız hâlde yerde yatan torununun yanına yürüdü. Son görevini yerine getirmesi, uçanların ana kraliçesine yakışır bir tören gerçekleştirmek için hazırlık yapması gerekiyordu.

Giriş

Ana Pehlevi
Cazi-İfrite Karşı Kuşluk Vakti

Acıdan çok, öfke yüklüydüm. Pis ve bakımsız bu yerde aylardır saklanıyordum. Acı çekmiştim ve bunun mutlaka bir karşılığı olacaktı! Onlarla karşılaşana kadar kendimi buna hazırlayacaktım. Gücümü toplamak önceliğim olacaktı.

Düşünüyordum... Hatayı nerede yapmıştık da ağabeyim şu an hayatta değildi?

Bu, kabul edilebilir bir son değildi!

Kabul etmiyordum da zaten. Planlar son bulmamıştı, sadece ileri bir zamana ertelenmişti. Zamanı geldiğinde de kaldığı yerden devam edecekti.

Her şey, ağabeyimin kâhinlerinin öngörüleri doğrultusunda bir saat gibi işlemişti. Ta ki o melez Kardelen gelip de hayatımıza dâhil olana kadar...

Artık hataya yer yoktu!

Lilith'i geri getirmek için pes etmeye hiç niyetim yoktu.

Tüm planlar kafamda şekillenirken, yüzüme yerleşen sırıtışım anbean büyüyüp genişliyordu. Onlar, sözde *huzurların*ın keyfini sürerken ben, planlarımı çoktan hayata geçirmiştim bile.

Hayat, onlara kâbus olacaktı.

Sırıtışım yüzümden silinmeden planlarımın başrol oyuncusuna döndüm.

YILLAR ÖNCE

Kanalizasyon dehlizinin derinliklerinden gelen sesi, önce umursamadım. Önceliğim, arkamdan gelen şekil değiştiren atmacalardan kurtulmaktı.

Ama ses, geceden daha karanlık dehlizin içlerinden anbean yaklaşıyordu. *Sürtünme.* Sanki binlerce yılan aynı anda hareket ediyor gibiydi. Biz cazîler, doğamız gereği hiçbir şeyden korkmazdık atmacalar dışında. Ama arkamdan yaklaşan sesler, kuyruğumu sızlatıyordu. Atmaca değildi, duyduğum ama hiç rastlamadığım başka bir varlıktı.

Koncoloz...

Karanlığa rağmen görmemde bir sıkıntı yaşamıyordum aynı bana yaklaşan koncoloz gibi. Ses, kanalizasyonun sonuna kadar yaklaşmıştı. Beni nasıl karşılayacağını bilmediğim için tetikteydim.

Koncoloz yaklaştıkça hayal kırıklığım ve şaşkınlığım artıyordu.

Elli santim boyu ile bir insan erkeğine benziyordu. Ama onu insanlardan ayıran birden fazla özelliği vardı. Lhasa Apso köpek gibi her yeri uzun beyaz kıllarla kaplıydı. Gözleri, sonradan kondurulmuş görüntüsü veren, hiçbir duygu ifadesi barındırmayan hardal sarısı rengindeydi. Boyunun üç katı kuyruğu, karşısındakini -beni- tehdit unsuru gördüğü için havadaydı. Ucundaki sümüksü akıntı ise bir insanı saniyesinde öldürecek zehirdi. Cazîleri etkiler miydi bu zehir?

Kendimde deneyecek kadar aptal değildim.

Kafamın içinde bir ses, *"Kimsin?"* diye tısladı. Koncolozlar telepatiyle mi konuşuyordu? Böyle bir özellikleri olduğunu duymamıştım. *"Ne çok konuşuyorsun!"* diye azarladı yine kafamın içindeki ses. Zihnimi de mi okuyordu? *"Soruların bittiyse niye burada olduğunu söyle? Yoksa..."* Ucu açık cümle, binlerce tehdidi barındırıyordu. İstem dışı zehir akan kuyruğa baktım.

Madem zihnimi okuyabiliyordu, *"Ben zararsızım,"* diye düşündüm. Gözleri *inanmıyorum* der gibi kısıldı. *"Kaçıyordum,"* dedim bu defa. *"Peşimde beni öldürmek isteyen yaratıklar var."*

Kuyruğu, çıngıraklı yılanın kuyruğu gibi ses çıkarırken iğnesini batırmak için sabırsızlandığını görebiliyordum. "Yalan söylemiyorum!" dedim panikle. Sesli konuşma girişimim, onda ters etki yaptı ve kendi kulaklarını kapattığı gibi benim kulaklarımın zarını yırtacak çığlığı, tüm mağarayı kuşattı. Yaşadığım acıdan dolayı kulaklarımı kapatırken yere çöktüm. Çığlığı, tüm enerjimi emiyordu.

Konuşmam onu rahatsız etmişti onun çığlığının şu an beni rahatsız ettiği gibi. Tam bu sırada, iğnesinden bir damla, başımın yanından yere düştü. Zemin, asit dökülmüş gibi kabardı. Olduğum yere daha da sinerken, *"Lütfen!"* diye zihnimden aman dilemeye çalıştım. Bu mahlukun beni anlayacağından şüphe duysam da *"Ben sana zarar vermek için gelmedim. Bir daha sesli konuşmayacağım. Sadece peşimdeki yaratıklardan kaçıyordum,"* diye açıklamaya çalıştım. İnanmış gibi bir adım geriye giderken zehir saçan kuyruk da onunla gitmişti.

"Kimsin sen?" diye sordu zihnimdeki ses.

"Ben cazlyim. Beni öldürmek isteyen şekil değiştiren atmacalar var."

"Kimsin sen?" diye sordu yeniden.

Anlamıyor muydu? *"Cazî Ana Pehlevi'yim. Duymuş olmalısın, ulu Yatu Pehlevi'yi... Kırım Cazî Padişahı'nın kardeşiyim. Ağabeyimi katlettiler. Şimdi benim peşimdeler."*

Koncolozun ağabeyimin adını duyduğunda bedenini kaplayan tüyleri diklendi. Ağabeyimi tanıyordu ve ondan korkuyordu. Artık korkacak bir Cazî Padişahı olmadığını henüz anlamamış gibiydi.

Aklımdan geçen son cümleden sonra bir an düşünür gibi durakladı. Peki, ben niye onun düşüncelerini okuyamıyordum? Sonra zehir saçan kuyruğunu bir yılan gibi kıvırıp arkasından bacağının arasına topladı. *"Ben istediğim sürece beni duyabilirsin, cazî* müsveddesi." Uzun tüylerinin yüzünden kuyruğu şimdi görünmüyordu. *"Yatu iblisi öldü mü?"* diye sordu zihnimdeki ses. Ne ironiydi! Kendisi de bir iblis kanı taşımasına rağmen.

"Ağabeyimden nefret eden biri daha," diye düşündüğümde koncoloz sırıttı. *"Siz ve sizin soyunuz yüzünden senede sadece dokuz gece dışarı çıkabiliyoruz. Oysa ulu Tanrıça, hepimize aynı eşit haklar sunmuştu."* Yeni bir sırıtış yüzüne yerleşirken, *"Artık bu yasak kalktı,"* dedi.

Yasak mı? Bana neden kimse bir şey anlatmamıştı? *"Ağabeyim neden yasak koymuştu?"* diye sordum.

"İnsanlardan benzer şeyi istediğimiz için," diye açıkladı koncoloz.

"Benzer?" Ne olabileceğini düşünüyordum ki *"Kan,"* dedi kısaca.

"Kan mı? Peki, geri kalan üç yüz elli altı günü nasıl besleniyorsun?" Sarının insan yemekleri yiyordu.

"Beslenemiyoruz," derken bunun sebebinin ağabeyim olduğunu ima ediyordu. Bacağının arasındaki kuyruğunu işaret ederek, *"Sadece dokuz gün beslenebildiğimiz için bedenimizdeki kan, zehre dönüyor. Sürekli beslenseydik zehrimiz bu kadar*

öldürücü olmazdı," derken bundan hiç hoşnut olmadığını ifade etmişti.

"Su katılmamış aş gibi," diye düşündüm.

"Nasıl yorumlarsan..." dedi umursamaz sesle.

Aklıma gelen yeni bir farkındalıkla, "Beslenemiyoruz? Başkaları da mı var?" diye sordum.

"Gökten zembille inmedim ya," dedi alayla. "Ailem var. Sorumluluğu altında olduğumuz bir tanrıçamız var."

"Tanrıça?"

"Yüce Zerca."

Tara

Alışveriş için mükemmel bir gündü. Rize için güneşli ender günlerden bir gün.

Uzun, açık kumral saçlarıma bağladığım kurdelenin düğümleri çözülürken saçlarım, rüzgârın da yardımıyla özgürlüğüne kavuşmuştu. Caddede yürürken beyaz elbisemin etekleri bacaklarıma dolanıyordu. Kırmızı spor ayakkabılarım *çamurlanmasın* diye akşamdan kalan su birikintilerine basmamak için neredeyse sekerek yürüyordum.

Güneşin çıplak kollarıma dokunmasının verdiği hisden mutluluk sarhoşuydum. Gözlerimi görenin yüzüme dönüp bir daha bakmasından rahatsız olduğum için güneş gözlüklerimi takmıştım.

Yeni bir su birikintisini savuşturduktan sonra başımı kaldırdım. Kalabalık caddede onu hemen gördüm. Akşamdan kararlaştırdığımız gibi burada buluşacak, halamızı görmeye gidecektik.

Onu görmemem için kör olmam gerekirdi zaten. Gözümü açtığım andan itibaren hayatımdaydı. Damarıma bastığı zamanlarda ondan nefret ettiğimi söylesem de bu doğru değildi tabii ki!

Yirmi iki yaşındaki kuzenim, bu yıl, tıp fakültesinin dördüncü yılını bitirmişti.

Sonunda karşı karşıya geldiğimizde gülüşlerinin en sıcağını bana sundu, her zamanki gibi. Saçımı karıştırıp, "Bakıyorum da yine özgürlüğünü ilan etmişsin, ufaklık," dediğinde kalbimin üzerine bir avuç köz atmış gibi öfkeyle kavruldu.

"Bana yine ufaklık dedin!" dedim suçlarcasına. Bu, çocukluktan gelen bir sürtüşmemizdi. Ondan sadece dört yaş küçüktüm.

"Niye? Cazî mi diyeyim?" diye devam etti.

"Ben cazî değilim!" dedim inatla.

"Kardelen yengemin bir damarı cazî soyundan geldiğini düşünürsek cazî damarın bazen öne çıkabiliyor," diye aynı kararlılıkla devam etti.

"Senin kadar atmacayım ben!" derken yanımızdan geçen insanlara göz ucuyla baktım. O kan emici büyücülerle, annemi ve beni bir kefeye koymasına dayanamıyordum. Her ne kadar burada bunu sergileyemiyor olsam da damarlarımda atmaca kanı akıyordu. Cazî soyunu kabul etmiyordum. Annem de kabul etmemişti. O mahluklarla hiçbir ortak yanımız yoktu ve olamazdı.

Midemin hafif bulantısı, öfkemi balon gibi söndürürken destek almak için ona uzandım. "Neyin var?" diyen sesi endişeden çatallaşmıştı. "Yüzün kireç gibi oldu!"

Başımı kaldırıp ilgiyle bakan mavi gözlerine baktım. "Bir koku duydum. Aniden midem kalktı," derken kokunun kaynağını bulma gayretiyle bu defa etrafıma baktım. Aynı şekilde Yekta da bakınıyordu

Sonra ikimiz de aklımıza gelen şeyle göz göze geldik. "Sence?" diye sordum.

"Sanmıyorum. Ama yine de temkinli olmalıyız."

Güçlü eli, elimi kavradı ve Lal halamıza ait mağazaya doğru çekiştirdi. İtirazsız onunla yürürken yanlarından geçtiğimiz insanların zihinlerini yokluyordum. Her insan, kendi

içinde hayatının kavgasını yapıyordu. Orta yaşlı bir kadın yanımızdan geçerken zihninde, market listesi vardı. Biraz ilerimizdeki bir genç, mağazada çalışan kızla *nasıl konuşurum* hesabını yapıyordu. Önünden geçtiğimiz kasap, müşterisiyle konuşuyordu. Biraz ileride, sırt çantalı bir grup genç, kendi aralarında gezi programı yapıyordu. Meydana yakın yerdeki kıraathanenin önündeki insanlar ise oynadıkları kâğıt oyununa odaklıydı.

Yine de tehlikeli zihni duyamıyordum. Üstelik kimse bize bakmıyordu. Mağazaya girmeden önce, son defa etrafıma baktım. Gelişigüzel bir bakıştı ama dönüp bir daha bakmam gerekmişti. Kırk yaşlarında bir kadının Yekta'ya ve bana baktığını gördüm. Zihnine girmek istediğim hâlde bir şey duyamadım. Ama yüzünde tatlı bir tebessümle bize bakmaya devam ediyordu. Belki de el ele tutuşarak yürüyor oluşumuz ona sempatik gelmişti. İki sevgili izlenimi vermiş olmalıydık. Ama onu duyamıyor olmam kafamı kurcalıyordu.

Mağazanın kapısından geçmeden önce son defa kadına baktım. İşte o zaman zihnindeki bir anıyı izleme şansı buldum.

O kadını, Yekta ile el ele tutuşmuş hâlde karanlık ve dar sokakta koşarken gördüm. Yekta'nın yakışıklı yüzü, huzurla aydınlanmış hâlde kadına bakıyordu. Bu ne demekti? Yekta'nın tercihi, olgun kadınlar mıydı?

Yekta çekiştiriyor olsa da kımıldayamadım. Caddenin karşı köşesinde, bize bakan kadının yüzü solarken bakışlarını kaçırdı. Gözleri hüzünle solarken arkasını döndü ve yürümeye başladı.

"Yürü, Tara! Bizimkileri aradım. Onlar gelene kadar Lal halamın yanında bekleyeceğiz," dedi kararlı bir sesle.

"O kadın," dedim yürümekte olan kadını gösterirken.

Yekta, savunma pozisyonu alırken gösterdiğim noktaya bakıyordu. "Kim?" diye sorarken hâlen daha aranıyordu. O

kadının zihninde gördüklerim gerçekse Yekta o kadını nasıl fark edemezdi?

"Gri elbiseli kadını nasıl göremiyorsun?" derken sesim suçlar gibiydi. "Demirci Ahmet amcanın dükkanının önünden geçiyor şu an," dediğimde yüzünde onu gördüğünü belli eden aydınlanma yerleşti.

"Şimdi gördüm. Buralı değil," dedi hiç tereddütsüz. "Kim ki?" diye mırıldandı.

"Bana mı soruyorsun? Kadın seni tanıyor ama sen kadını tanımıyor gibi mi yapıyorsun?" diye suçlarcasına tısladım.

Şaşkınlıkla yüzüme baktı. Sonra başını kaldırıp yürüyen kadına yeniden baktı. "Tanımıyorum. Onu tanıdığımı nereden çıkardın?"

"Onun zihninde ikinizi gördüm," dedim küskünce. "Olgun kadınlarla mı birlikte oluyorsun? Amcamla yengem biliyor mu?"

"Saçmalama, Tara! Uyuyor olsan bir tarafın açık kalmış diyeceğim. O kadını tanımıyorum. Ayrıca..." Yekta dönüp gözlerime baktı. "Benim kiminle olduğum seni ilgilendirmemeli. Ve bu konuyu bir daha açılmamak üzere kapat!"

"Neden? On yaşımda değilim. Bir kadınla bir erkeğin neler yaptığını bilecek yaştayım."

"On yaşında değilsin ama inan bana, on yaşında kalmanı yeğlerdim. Daha az tehlikeli olurdun."

Kavgacı bir tonda, "Ne demek istiyorsun?" diye sorarken elimi elinden kurtardım.

"Bir şey demek istemiyorum, Tara!" dedi sabırsızca. "Sen yukarı, halamızın yanına git. Ben de o kadına yetişeyim. Zaman kaybettiriyorsun."

"Neden? İtiraz ediyorsun ama o kadına gitmek için çok heveslisin," derken sesim kısılmıştı.

Gözlerini devirdi. "Sen Selim amcamın dediği gibi bir *hibritsin* ama yine de şu beyninin nasıl çalıştığını öğrenmek için açıp içine bakmak isterdim. Ben *karşımızdaki bir düşman olabilir* diye endişelenirken sen, beni onunla birlikte olmakla suçluyorsun. *Kadınları anlamak zor* diyen Selim amcam, gerçekten de çok haklıymış."

Tek kaşını kaldırırken, "Sen şimdi o kadını tanımadığını mı söylüyorsun?" diye sordum.

"Aynen öyle, Tara. Aynen öyle. Şimdi izin ver, kadını bulayım," dedi sabırsızca.

"Ben de seninle geleceğim." diye direttim.

"Buna izin veremem. Amcam... Dedemiz kızar."

"Söylemezsek kimse kızmaz."

Yeniden gözlerini devirirken, "Tamam, başımın püsküllü belası! Tamam!" derken homurdandı öfkeyle.

Kadına yetişmek için hızlı adımlarla ilerlerken, "Ben, püsküllü bela değilim!" diye yeniden tısladım. "Hele senin belan hiç değilim!" diye çemkirsem de Yekta yanıt vermedi.

Kadın, nalbur dükkânından içeri girmişti. Yekta ile ardından girdik. Hüseyin amca, kadını kazma ve küreklerin olduğu kısma yönlendiriyordu. Kadın, o bölümle ilgileniyormuş gibi olsa da bizim dükkâna girdiğimizi hissetmiş ve irkilmişti. Yekta ile göz göze geldik.

Yekta, "Hayırlı işler, Hüseyin amca," diye dükkân sahibini selamlarken gözü kadının üzerindeydi.

"Sağ olun, gençler. Az bekleyin. Geliyorum," derken yeniden müşterisine döndü.

Kadın, alacağı aletlere odaklıydı. O yüzden zihninden geçenler hiç ilgi çekici değildi. Tek oturulacak yere, beş litrelik boya kutusuna çökercesine otururken dikkatimi kadının üzerinden ayırmadım. Yekta'yı da göz hapsinde tutmakta ısrar

ediyordum çünkü az önce kadının zihninden geçenler çok gerçekçiydi.

Sabırla kadının alacaklarını bitirmesini bekledik. Yekta, kadına onu takip ettiğimizi hissettirmeme adına dükkânın içinde gezinip duruyordu. Oysa kadın, biz dükkâna girdiğimizde fark etmiş ama dönüp bakmamıştı.

"Bu ilginç..." diye düşündüm.

Kadın, alacaklarını ayırdıktan sonra kasaya yöneldi. Gözlüğümü başımın üzerine aldım. Amacım, kadının dikkatini çekmekti. Başardım da. Kadın, gözlerimi gördüğünde şaşırsa da çabucak toparlandı. Bana hafifçe tebessüm edip Hüseyin amcanın çıkardığı hesabı ödemek için çantasına yöneldi.

"Siz ne istediniz, gençler? Ne lazımdı?" diye sordu Hüseyin amca.

Dükkâna girerken plan yapmadığı için Hüseyin amcanın sorusu karşısında bir an için bocalasa da ardından, "Bir kilo yedilik çivi lazım," diye atıldı Yekta. Gülüşümü içimde tutarken ilgisiz şekilde kadına baktım.

Kadın, Yekta'nın bocalamasını sempatiyle karşılarken dükkân sahibine bozuk Türkçeyle, "Birazdan bir kamyonet gelecek. Benim adıma alacaklar. İsmim, Anni Adalrik," dedi.

"Tamam, hanımefendi." Bir an tereddüt etse de "Bir şey sorabilir miyim?" dedi kadına. Anni Adalrik kibarca gülümseyip, başını salladığında Hüseyin amca, "Ne zaman başlıyor restorasyon?" diye sordu.

Anni Adalrik, karşısındakileri bilgilendirmeye dünden hevesli gibiydi. Belki de bizi kendine çekmek için böyle yapıyordu. "Önce araştırma amaçlı arkeoloji kazı yapılacak. Bu da hava şartlarına bağlı. Belki seneye başlar restorasyon."

"Nerede bu arkeoloji kazı?" diye sordu Yekta.

"Ciha Kalesi," diye yanıtladı. Yüzündeki memnuniyet görülmeye değerdi.

Yekta şaşırarak, "Gerçekten mi?" diye sordu. "Biz o kalenin altında oturuyoruz. O hâlde sık sık görüşeceğiz," diye saçmalamalarına devam etti.

Yekta'nın bu samimi tavrı sinirime dokunduğu için bacağını hırsla tekmeledim.

Kadın, hareketimi görmüştü.

Anne Adalrik ilgili bir sesle, "Rahatsız mı ettim?" diye sordu.

Omuzlarımı silkerken, "Hayır. Niye rahatsız olayım? Sadece kuzenime, çabuk olması gerektiğini hatırlattım," dedim.

"Kuzenin mi?" derken Yekta'yı baştan aşağıya süzdü. "Ben sizi sevgili sanmıştım," dediğinde kulaklarım yanmaya başladı.

"*Sevgili mi?*" diye hayretle düşünürken Yekta, "Bizi nerede gördünüz?" diye sordu. Yekta, korumacı tavrına geri dönmüştü.

"Az önce bir mağazanın önünde. Çok tatlıydınız," derken tatlı tatlı gülümsedi.

"Kalede ne aradığınızı öğrenebilir miyim?" diye sordu bu defa şüpheyle. Az önceki ahmaklığı uçmuş, gerçek kimliğine yeniden kavuşmuş gibiydi. Yekta, kadının imasını görmemezliğe verirken, "Gözetleme amaçlı yapılan kaleden ne gibi bir beklentiniz olabilir?" diye sordu bu defa.

Yekta'nın imasını çürütme hamlesiyle, "Bir beklentimiz olduğu için değil, umut ettiğimiz için kazı yapacağız," dedi bir arkeolog edasıyla. "Pek çok eser, bizim düşüncelerimizi bertaraf edecek izler bırakırlar. Orada neler yaşanmış, nasıl bir kanıt bırakmışlar, bilmek istiyoruz. Bilirsiniz, insanoğlu meraklıdır."

"Türkçeniz fena değil. Türkiye'de çok kaldınız sanırım?" diye sordum merakla.

"On yıldır, Türkiye'nin değişik bölgelerinde kazılara katıldım. Hâliyle Türkçe öğrenmek zaruri oldu." Anni Adalrik merakla, "Zaruri diyordunuz, değil mi? Yanlış kullanmadım kelimeyi?" diye sordu. Gözlerimi yeniden devirmemek için kendimi tutarken başımı salladım. "Size bir şey ısmarlayabilir miyim? Buralarda oturacak bir yer var mı? Soğuk bir şeyler içsek..."

Hüseyin amca, bizden önce atıldı. "Sahilde çay bahçesi var."

"Öyle mi? Gençler, ne dersiniz? Bir şeyler içelim mi?"

"Bizim vaktimiz yok," diye kestirip attı Yekta. "Hadi, Tara. Bizi bekliyorlar."

Dükkândan çıkmak üzereyken, "Borcum olsun!" diye seslendi.

Sert bir tavırla dönüp, "Niye?" diye sordu Yekta, tavrı gibi sert sesiyle. "Size bir yardımımız mı dokundu ki borcunuz olsun?" Kadın şaşkınlıkla Yekta'ya bakarken aynı ses tonuyla devam etti. "Bol şans! O taş ve toprak yığını arasında buna ihtiyacınız olacak. İyi günler. Sana da kolay gelsin, Hüseyin amca."

"Çivileri almadınız, oğlum!" diye ardımızdan şaşkınlıkla seslendi. Yekta'nın neye öfkelendiğini anlamamıştı.

Hüseyin amcayı rahatlatma adına, "Akşamüzeri eve çıkarken alırım," diye cevap verdi.

"Eyvallah!"

Tara

"Biz gelmeden yabancı biriyle konuşmaya kalkışmanızı aklım almıyor!"

Babam ve amcam, Lal halamın dar ofisinde volta atıyorlardı. Hâliyle her seferinde birbirlerine çarpmak zorunda kalıyorlardı. Bu komik durum dahi onların öfkelerini dindiremiyordu.

Yekta ile sorgu altındaki zanlılar gibi sandalyelerde oturuyorduk. Amcam ve babam, her turlarında bize öfke okları göndermeyi ihmal etmiyorlardı.

Yekta, bana bakmaktan imtina gösterirken, "Tara, zihninde beni görmüş. Belki bir kurgu yansımasıydı, bilmiyorum. Ama beni kullanarak Tara'yı çekmeye çalıştığını düşündüm," diye savunmaya geçti.

Yekta'yı babamların önüne yem diye atmaya niyetim yoktu. "Yekta tek başına gitmeye kalkıştı, ben engel oldum. Ben istedim beraber gitmeyi. Hatta zorladım!"

Tepemde dikilen babam, "Tara! Nasıl böyle ihmalkârlık yaparsın!" diye öfkeyle çıkıştı. "Her ikinizi, dikkatli olmanız konusunda defalarca uyardık. Etrafta bir cazî var. Ama bu kim, bilmiyoruz. Kokusunu duymana rağmen böyle bir gaflete düşmen, beni hayal kırıklığına uğratıyor, Tara. Sana ne

demeli, Yekta? Öncelik, Tara'nın güvenliği! Araştırma sonraya kalabilirdi!"

"Biliyorum, amca. Dediğin gibi, gaflete düştüm," dedi başını kaldırmadan.

Babam, Yekta'nın pişmanlığına inandığı için, "Bir daha olmasına izin verme!" diye homurdandı.

"Beyler!" diye Lal halam araya girdi. "Çocukları bu kadar sıkıştırmanın bir manası yok. Kimsenin canı yanmadı. Şimdi önceliğimiz, ilçeye gelen cazîyi bulmak ve şu yeni gelen arkeoloğu araştırmak."

Metin amcam öfkeyle, "O arkeolog cazî!" diye homurdandı.

Belki doğru olabilirdi, onun yanına vardığımızda kokuyu duymaya hâlâ devam etseydim. "Adını öğrendik," diye atıldım.

"Adını biliyoruz, ufaklık," dedi amcam. "Adı, Anni Adalrik. Alman vatandaşı ve on yıldır Türkiye'de kazı yapıyor. Bizim asıl bilmek istediğimiz, sıradan bir gözetleme kalesinde ne aramak istendiği?"

Yekta, "Ben de sordum. Sıradan bir açıklama yaptı," dedi cevaptan tatmin olmadığını belli eden bir sesle.

"O kalede kimsenin bilmesini istemediği bir şey yok, değil mi baba? Varsa bilmek hakkımız diye düşünüyorum," diye sordum.

Metin amcam, babamla kısa bir an göz göze geldiler. Kendilerini bana karşı kapatmışlardı. Akıllarından geçeni okuyamamak çok sinir bozucuydu. "Aslında var," dedi babam. "Akşam herkes evdeyken konuşalım mı?"

"Neden?" diye sordum. O kalede ne sır vardı ki?

"Bugüne kadar gerekli olduğunu düşünmedik. Akşam açıklayacağız," dedi amcam. Daha fazla konuşmak istemedi-

ğini belirtircesine, "Yekta seni eve götürsün. Biz gelene kadar da evden ayrılmayın!" diye komutunu vermeyi ihmal etmedi.

"Her seferinde şaşırmayacağım diyorum ama yine şaşırıyorum. Ne çabuk öğrendiniz?" diye sordum anneme. Aradığında daha mağazadan çıkmamıştık bile!

"İyi misin? Mide bulantın devam ediyor mu? İstersen yanıma, hastaneye gel!" diye ardı ardına endişesini dile getiriyordu.

Sabırsızca soluk alırken, "Anne! Biri babam diğeri amcam, iki doktorun XRAY'ından geçtim. Gayet sağlıklıyım. Benim için endişelenme," derken endişelerine son vermeye çalıştım.

"Elimde değil," dediğinde tüm kızgınlığım balon gibi söndü. Ne çok badireler atlattığını öğrendiğim günden bu yana ona karşı biraz daha toleranslıydım. Ama bazen dozu karşılıklı kaçırabiliyorduk.

"Özür dilerim, anne. Endişende haklısın. Ama yanımda Yekta gibi bodyguard varken bana bir şey olmaz," dedim güven veren sesimle.

"Haklısın, kızım. Sen de beni anla. Yekta'nın yetmeyeceği anlar da olabileceğini aklından çıkarma," diye uyardı.

"Çıkarmam, anne. Şimdi kapatmam gerekiyor. Eve döneceğiz."

"Tamam, kızım. Dikkatli ol!"

Aile toplantılarımızın en büyüğü gerçekleşiyordu. Çok elzem bir durum olmadıkça toplanmazdık.

Dedemle babaannem, kendilerine ait koltuklarına kurulmuşlardı. Metin amcam, Kübra yengem ve Yetiş amcamla birlikte üçlü koltukta oturuyorlardı. Yekta, Selim dayım ve ikiz kuzenlerim Deniz ve Gökdeniz'le birlikte büyük masanın etrafına yerleşmişlerdi.

Lal halam ve eşi Murat eniştem, kızlarıyla diğer koltuğu işgal etmişlerdi. Kızların en büyüğü benden üç yaş küçük olan Hale ve ardından on yaşındaki Gözde geliyordu. Ailemizin en küçüğü Yetiş amcamızın altı yaşındaki oğlu, Pars'tı.

Annem ve babamla birlikte toplantının başlamasını bekliyorduk. Beklediğimiz kişi, polis merkezinde çalışan Yetiş amcamızın eşi, Yeliz yengemizdi. Getireceği bilgiler, toplantımıza yön verecekti.

Sabah okula gitmesi gerektiği için erkenden yatırılan Pars, bu toplantıda yer almayacaktı.

"Sonunda uyutabildim," diyen Yeliz yengem, salona girdi. "Tutturdu masal anlat diye." Dıştan bakıldığında, asla polis diyemeyeceğin kadar narin yapısı vardı. Ama aldığı başarı madalyaları, görüntüsünü yalanlıyordu.

Yetiş amcam, Kübra yengemle arasındaki boşluğa oturması için yer açarken tüm gözler, Yeliz yengemdeydi. "Alman yetkililerden pek tatmin edici bilgi yok," diye başladı Yeliz yengem. "Ya da şöyle demeliyim, karşımızda sıradan bir Alman vatandaşı var. Doğum yeri, Dortmund. Yaşı, kırk dört. Medeni durumu, bekâr. Vasatın biraz üstünde bir dereceyle Ruhr Uni Bochum'u bitirmiş. Macerayı sevdiği için arkeolojik kazılara gönüllü olmuş. Son on yıldır Türkiye'de. Antalya ve Didim'de kazılara katılmış. En son görev yeri, Van'mış. Başında olacağı ilk kazı çalışması burasıymış. Yani pek dişe dokunur bir bilgi yok. Belki gerçekten sıradan bir arkeologdur."

"Fikrini kendine sakla!" diye homurdandı Metin amcam.

"Metin! Lütfen!" diyen Kübra yengem, amcamın elini uyarırcasına sıktı.

Yetiş amcam, "Derken? Sen neden fikrini saklama gereği duymuyorsun, Metin?" diye uyardı.

Tartışmaya son verme adına, "Beyler!" diye dedem araya girdi. "Bu toplantıyı niye yaptık? Herkesin dokümanlar sonucunda fikrini beyan etmesi ve çözüm üretmesi değil mi? Şimdi," derken ellerini dizlerine vurdu ve doğruldu. "Arkeologdan daha öncelikli bir konumuz var. Kale! Restorasyona karşı değiliz. Fakat kazı çalışması işin içine girince ve arkasında kimlerin olduğunu henüz bulamadığımız için hâliyle endişeliyiz. Kalenin bizim için neden bu kadar önemli olduğunu açıklamam yerinde olacak. Bu evin erkekleri için neden bu kadar önemli olduğunu bilmeyenler için bu gerekli," diye devam etti.

Gökdeniz ve Yekta haricinde, ben dâhil tüm kuzenlerin yüzünde şaşkınlık dolu ifade yerleşti. Bugüne kadar bilmiyor olmama şaşırırken kuzenlerimin itirazlarına katıldım. Böylece biz kızlar, bir ağızdan konuşmaya başladık.

Dedem, "İzin verirseniz sözümü bitirmek istiyorum!" diye otoriter sesiyle biz kızların uğultusuna son verdi. Sessizliği koruduğumuzu görünce devam etmek için boğazını temizledi. "Biliyorsunuz ki atmaca erkekleri, evlenecekleri eşlerini rüyalarında görürler." Bu bildiğimiz bir şeydi. "Bunun için bir ritüel gerçekleştirildiğini bazılarınız bilmiyorsunuz," dediğinde biz kızlar, başımızı salladık. "İşte bu rüya ritüeli Ciha Kalesi'nde gerçekleşiyor."

"Yıkık dökük bir taş yığınının neresinde ritüel yapılıyor? Üstelik kaleye giden bir yol bile yok!" diye sordum merakla.

"Dışarıdan harabe gibi görünebilir. Amacımız da buydu. Böylece meraklı insanları kaleden uzak tutuyorduk. Bilmeniz gereken bir şey daha... Kaleye giden gizli geçitler var. Kalenin altında gizli bir odaya varıyor bu geçitler. Her atmaca er-

keği, on dördüncü yaş günü gecesini orada sabahlar ve eşini görmüş olarak oradan ayrılır."

"Bunu bilen başka kimse var mı?" diye sordu Deniz.

"Bizim gibi aileler biliyor," dedi dedem.

Metin amcam, "Kültür ve Turizm Bakanlığı kazı olmayacak, demişti. Nereden çıktı kazı?" diye sordu haklı öfkesiyle. "Pis kokular alıyorum. Şu köstebek kılıklı kadını hiç sevemedim."

"Sen de mi gördün, Metin ağabey?" diye sordu annem hayretle.

Karnından konuşur gibi, "Görmez olsaydım!" diye homurdandı. Sonra Selim dayıma dönerek, "Senin araştırmalarında ne var?" diye sordu.

Selim dayım omuz silkti. "Yeliz'in bilgileri daha güncel. Hiçbir sosyal medya hesabı yok."

"Bir arkeolog için ilginç bir durum. Böyleleri, yaptıklarını sergilemeyi severler," dedi babam şüpheyle.

Metin amcam, "Bizim köstebekgil, ketum çıktı deseniz ya," derken her ne kadar ince bir alay olsa da altında büyük bir huzursuzluk yatıyordu.

"Nasıl bir yol izleyeceğiz?" Bu soru, dakikalardır sessizlik içinde herkesi dinleyen babaannemden gelmişti.

Gökdeniz heyecanla atıldı. "Şu Anni Adalrik ve ekibini yakın markaja almalıyız!"

Dedem, bir müdür edasıyla, "Aynen, oğlum. Ama bunu sırayla yapacağız. Her zamanki gibi öncelik büyüklerin," dedi.

Gökdeniz'in heyecanı balon gibi söndü. Aklından geçenleri alt yazı gibi izlerken gülüşümü bastırdım.

"Bu Anni Adalrik, nasıl biri?" diye sordu Kübra yengem.

"Senin yaşlarında ama kendine çok iyi baktığı için daha genç görünen bir kadın," diye atıldım.

"Beni yaşlı mı yaptın sen?" diye sordu yengem eğlenircesine.

"Ne demek istediğimi anladın, yenge. O kadın, dünyanın tüm erkeklerini baştan çıkarmak için yaratılmış gibi. Sen ise sadece Metin amcam için yaratılmışsın. Yani senin kendini başkasına beğendirme gibi sıkıntın yok. Kafan rahat yani."

"İlahi, çocuk!" dedi yengem kıkırdayarak.

"Konuya geri dönelim," diye dedem otoriter sesle uyardı. "Bazı önlemler almamız icap ediyor. Tara'nın güvenliğini had safhaya çıkaracağız." Bize bakarak, "Bir süre burada kalmanız gerekecek," diye uyardı.

"Ne gerekirse, Zafer Baba," diye annem tereddütsüz atıldı. Babam kabul ettiğini, başını sallayarak gösterdi.

Metin amcamlar, bu büyük evde, dedemlerle birlikte yaşıyorlardı. Biz de beş dakika yürüme mesafesinde yeni evimizde yaşıyorduk. Bu ev kadar büyük olmasa da Yetiş amcamlarla altlı üstlü oturduğumuz hâlde bize yetiyordu. Haklı olarak hepimizin bir arada olması, savunma ve koruma kuvvetini bir araya getirme amacı güdüyordu.

Yazları, *bekâr evim* dediği Hemşin ilçesinin yaylasında kalan Selim dayım, "O hâlde ben de buradayım. Özlemiştim yenge yemeklerini," dedi. Evlenmeyi şimdilik ertelediğini söylüyordu. Rüya ritüelinde gördüğü kız, henüz karşısına çıkmamıştı. Amcamlar, ona takılırken, *seni görünce U dönüşü yapmıştır garibim* diye ona takılıyorlardı.

"Bir gün de yemek düşünmesen ne olur!" diye Metin amcam homurdandı.

"Yemeksiz hayat mı olur, emmioğlu?" Selim dayım oturduğu yerden kalkıp mutfağa yöneldi. "Mesela bu akşam ne yemek var, çok merak ediyorum," derken mutlulukla şakıyordu.

Babaannem heyecanla yerinden kalkarken, "Kuru fasulye ve pilav yapmıştım. İçime doğmuş gibi büyük tencerelerde pişirdim," dedi.

Babaannemin enfes yemeklerini tatmak için toplantıya ara verilmek zorunda kalındı.

Ailemizin tüm erkekleri, son derece oburdu. Ama hiçbirinin bir gram fazlalığı yoktu.

Tara

"Biz de o odayı görebilir miyiz?"

Babam bilgisayardan başını kaldırarak yüzüme bakıp kısaca, "Göremezsiniz," diye yanıtladı. Tüm gece, arkeoloğun ve ekibinin amaçları üzerinde tartışılıp durulmuştu. Selim dayım, ilk nöbeti devralmak için çoktan ayrılmıştı bile.

Babam bilgisayarını açıp, yine araştırmaya başlayınca yanına sokulmuştum. Kimsenin konuşmamızı duymasını istemediğim için eline dokunarak eylemimi gerçekleştirmiştim. Bu, sadece atmaca erkekleriyle yaptığım bir iletişim şekliydi. Annemden gelen bir gendi. Normalde ben de babam ve diğer atmaca erkekleri gibi dokunmaya ihtiyaç duymadan iletişim kurabiliyordum. Ama şu anda babama dokunarak iletişim kurduğum için üçüncü kişiler konuşmamıza ortak olamıyordu.

"Neden peki?" Orayı görme isteğim iyice kabarmıştı.

"Bu, bizim özel alanımıza giriyor, Tara. Annenle paylaştıklarını ben merak ediyor muyum?"

"Aynı şey değil ki baba!" derken kızarmamın önüne geçemedim. Babam doktor da olsa özel konuları onunla konuşmak iğrençti.

"Aynı şey!"

Pes etmeye niyetim yoktu. "Hangi zamanlarda gidiyorsunuz?"

"Her zaman gidilen bir yer değil. Ben bir defa gittim. Metin amcan, kuzenlerine rehber olmak adına toplamda üç defa gitmiş oldu." Demek o yüzden, kalenin altındaki odayı hiçbirimiz duymamıştık.

"Senin oğlun olmadığı için mi bir daha gidemiyorsun?" diye sordum şaşkınlıkla.

"Aynen öyle!"

"Bu çok saçma!" dememe rağmen yanıt vermedi. Bu defa, "Peki, nasıl bir yer?" diye sordum.

"Dökme taşlarla örülmüş dört duvardan meydana gelen bir oda. Elbette odanın bir tılsımı var. Ama o tılsım, sadece on dördüncü yaş günü aktif hâle geliyor."

"Bu tılsım nasıl bir şey? Neden oluyor ki?" diye sordum kafa karışıklığıyla.

Babam omzunu silkerken, "Bugüne kadar kimse bir açıklama getiremedi," dedi.

"Sadece burada mı var?"

"Hemen her bölgede tılsımlı bölge var," derken *bu son olsun* der gibiydi.

Babamın sabrına sığınırken, "Çok soru sorduğumu biliyorum ama bu tılsımlı bölge, ilk defa nasıl keşfedildi?" diye sordum.

Anlayış dolu tebessüm yüzüne yerleşirken, "Atamız, Benu Ganiji'nin bir başka sırrı," diye yanıtladı. Ardından bundan başka bir konuşma geçmeyeceğini belli edercesine ekrana döndü. Elimi, babamın elinden alıp kucağıma bıraktım aklımdan geçeni öğrenmemesi adına.

"Orayı çok merak ediyorum!" desem de beni kimse götürmezdi. Tabii biri dışında: Yekta!

Yekta, Yetiş amcam ve Gökdeniz'le masanın üzerindeki kekleri silip süpürürken, gündem üzerine derin bir sohbet içindeydiler. Çoğunlukla Yekta'nın zihninden geçenleri görme şansım olurdu şu an olduğu gibi. *Anni Adalrik'e nasıl yaklaşırım* hesabını yapıyordu.

O kadının Yekta'ya hissettiklerini her hatırladığımda mide bulantım peyda oluyordu. Üniversiteden tanışıklıkları yoktu, değil mi? Belki de Yekta, o kadını tanıdığını saklıyordu. Kafamı, saçma düşüncelerden kurtarmak için salladım. Yekta'nın şu anki duruşu, kesinlikle o kadını tanımadığı yönündeydi. Ayrıca neden ona yaklaşma formülleri bulmaya çalışıyordu ki? Tanıyor olsaydı böyle bir şeye kafa yormazdı.

Annemden öğrenmiştim kimseye güvenmemeyi. Cazîler demek, büyü demekti. *"Büyülere maruz kalan en güvendiğimiz insan bile* ölümcül *bir silaha dönüştürebilir, unutma!"* demişti bir defasında.

Annemler mutfaktaydı. Ne yaptıklarını merak ettiğim için yanlarına gitmeye karar verdim. Yerimden kalkarken Yekta'nın soru dolu mavi gözleri beni buldu. Korumacı tavrı karşısında gözlerimi devirdim. Bu defa kaşları çatıldı.

Evin içinde, bunca atmaca erkeği varken kimden zarar geleceğini düşünüyordu ki? Bazen Yekta'yı anlamakta zorlanıyordum.

Mutfağın kapısına yaklaştığımda babaannemin, "Şüphe her zaman doğru bir duygu değildir, Kardelen'ciğim," dediğini duydum.

"Sezen Anne," diye Kübra yengem araya girdi. "Gökdeniz'i cazîlerin içinde nasıl sağ tutabildiğimi anlattığımı unuttunuz mu?" dediğinde mutfakta kısa bir sessizlik oldu. Bu konuya nereden girmişlerdi ki? "İkizlere daha hamileyken o..." Kısa bir an durakladı. Bunun nedeni, eski kocasının -bir görev gereği evlendiği eşi- adını anmak istemediği içindi. "O, hamileliğimin başlarında benden uzak durmak zorunda

kaldı Gökdeniz'den dolayı. Bana her yaklaştığında başlarda korkudan bedeni titriyordu. Doğmadan böyleyse doğdukları zaman ne olacağını düşünmek, beni deli ediyordu. Zafer Baba'dan yardım istediğimde bana önerdiği reçeteyi kullanmaktan hiç tereddüt etmedim. Zafer Baba, bir şey olmayacağının teminatını vermişti. Bebeklerime bir zarar vereceğim diye korkuyordum. Daha haftasında, etkisini görmeye başladım."

Gökdeniz ile Deniz'e hamileyken suda bekletilmiş engerek yılanının turşu suyunu içmek zorunda kalmıştı. Engerek zehri, Gökdeniz'e kamuflaj olmuştu.

Babaannem bu defa, "Bu arkeolog da bu tür bir şey yapmıştır mı demek istiyorsunuz?" diye sorsa da "Olası tabii. Ama bizim çocuklar, küçük de olsa bir koku duymuyorlar," dedi kendi sorusuna yanıt verirken.

"Ben, Tara'nın görüsüne güveniyorum," dedi Lal halam bu defa. "Yekta'nın o kadının zihninde ne işi olduğunu benim gibi merak eden yok mu?" diye sordu.

Kübra yengem, "Yekta'dan da mı şüphelenelim?" diye sordu kızgınlıkla.

"Ben onu demek istemedim, Kübra'cığım. Bu kadın neden zihninde Yekta'yı canlandırdı diye merak etmiyor musun?" diye ısrar etti.

"O benim oğlum! Şekil değiştiremiyor olması bir şey değiştirmiyor!" dedi yengem öfkeyle.

"Aksini söyleyen yok, Kübra'cığım," diye yumuşak sesiyle babaannem araya girdi. "Belki de dışarıda tanışmıştır," dedi bu defa.

"Ve oğlum bunu, bizden saklayacak! Sizin aklınız alıyor mu? Tara'ya bir zarar gelecek diye ödü koparken, hayatının merkezine Tara'yı koymuşken bunu aklınızdan geçirmeniz inanılır gibi değil!" dedi kızgınlıkla.

Alttan alan bir sesle, "Görevinin sorumluluğunu layıkıyla taşıyor. Bundan hiç şüphemiz yok, canım," dedi annem de.

"Tara'ya da çok düşkün olduğunu hepimiz biliyoruz," diye devam etti aynı tonda. "Onun hayatını riske atacak bir hatayı yapmayacağına eminim. Hak ver ki tehlike, geçmiş değil. Ben de anneyim. Yaşadıklarımın yarısını bile kızımın yaşamasını istemiyorum. Düşmanlarımızın eline geçtiğinde tehlikeli silaha dönüşebileceğini söylememe gerek yok, değil mi?"

"Bunu söylemene gerek yok, Kardelen," dedi Kübra yengem kırgın sesiyle. "Oğlumdan şüphe edilmesi canımı yakıyor. Anlayın beni de!"

"Anlıyoruz, kızım," dedi babaannem yumuşak sesiyle. "Kimse, Yekta'dan şüphe etmiyor. Şüphe ettiğimiz, o arkeolog!"

Kısa bir sessizlik oldu.

Kübra yengem, "Özür dilerim," dedi. "Yekta, benim hassas noktam. Zaten kendini değersiz, işe yaramaz hissederken, şüphe oklarının üzerine doğrulması onu ne hâle getireceğini düşündükçe endişeleniyorum."

"O güçlü bir erkek," dedi babaannem anlayış dolu sesle. "Günü geldiğinde, gerçekler karşısında dimdik duracaktır."

Gerçekler mi? Daha fazla burada durmak anlamsızdı. "Neymiş bu gerçekler, babaannem?" diye mutfağa daldığımda dört kadın, ışık tutulmuş tavşan gibi kalakaldılar.

Gizlice dinlememi sorgulamak yerine açıklamayı seçen annem, "Zamanı geldiğinde hep birlikte öğreneceğin şeyler," dedi.

"Neden şimdi öğrenemiyorum?" diye sordum ısrarla.

Babaannem nazikçe omzuma dokunup gülümsedi. "Bu evde bir sırrı birkaç kişi taşır ama öğrenme zamanı geldiğinde herkes aynı anda öğrenir."

Hepsinin yüzüne şöyle bir baktım. "Dört kişinin bildiği sır, sır değildir!" diye atıldım.

"Sadece bizim sırrımız olduğunu da nereden çıkardın, Tarita?" diye sordu babaannem, sesindeki uyarı tınısı dikkatimden kaçmamıştı. "Sadece siz yeni nesil bilmiyorsunuz," diye babaannem devam etti.

Hayretle, "Babamlar da biliyor yani?" diye sorduğumda dört kadın başını salladı. "Peki, ne zaman öğreneceğiz şu sırrınızı? Biliyorsunuz, ben çok meraklıyım," dediğimde annem, inleyerek gözlerini devirdi.

Gülüşünü bastırmaya çalışan Kübra yengem, "Bilmez miyiz?" derken tezgâhtaki işine geri döndü.

"Senden şimdilik bunu kimseyle paylaşmamanı rica ediyoruz, kızım," diye babaannem kibarca uyardı.

Bu konuşmadan bir sonuç alamadığım için sıkılmıştım. Bu durum, "Tamam, tamam," derken sesime yansımıştı. Uzanıp masanın üzerindeki tırtıklanmış kekten aldım. "Ama rica ediyorum, çok uzamasın. Biliyorsunuz, çok sabırsızım."

Annem, daha yüksek sesle inlerken sandalyeye çöktü. "Bu kız gerçekten de elimizdeki bomba! Her an patlayacak diye ödüm kopuyor!"

Annemin sitem dolu cümlesinden incinsem de bir şey söylemeden mutfaktan çıktım.

Salona geri döndüğümde dedemle Metin amcamı, hararetli bir konuşmanın ortasında buldum. Babam da yanlarındaydı. Deniz'le Yekta da masadan kalkmışlar, yanlarına gitmişlerdi. Gergin bedenlerinden önce ruhlarından yayılan huzursuzlukları ele veriyordu enteresan bir durum olduğunu.

"Bu bilginin kaynağından emin miyiz baba?" diye Metin amcam, sabırsız ve bir o kadar heyecanlı bir sesle sordu.

Deniz'e yaklaşıp, "Neler oluyor?" diye sordum.

Kulağıma doğru kısık tonda, "Dedem, bir telefon aldı. Yurt dışından," dedi.

Dedem, "Eminiz," diyordu amcamlara. "Volkan, Cabir Bey'in arşivlerini görmüş. Üstelik Volkan, Cabir Bey'den bizim için randevu almayı bile başarmış! Yetiş ile Mısır'a gidip, Cabir Bey'le görüşeceğim. Belki bizimle de arşivini paylaşmaya yanaşır."

Babaannemler de hararetli konuşmayı duymuş olmalıydılar ki salona geri dönmüşlerdi. Dedemin yeşil gözleri, sanki yeni kıta keşfetmiş gibi parlarken, babaannemin elini tutup heyecanla öptü.

"Volkan kim?" diye sordum.

"Annenin, annemin ve atmaca erkeklerinin üniversitedeki hocası. O zamanlar dekanmış kendisi," dedi Deniz.

Hale ile aynı anda kaşlarımız hayretle havalandı. Sanırım o da atmacaydı.

"Volkan Suruç?" diye sordum kafa karışıklığıyla. "Yanlış hatırlamıyorsam bu Volkan Hoca, Volkan Suruç değil mi? Yekta'nın manevi babası?" Yekta, Kübra yengemin zoraki evliliği sürerken, amcamla Volkan Hoca'nın evinde tesadüfen karşılaşmalarından dokuz ay sonra doğmuş ve kocasından saklarken dört yıl boyunca Volkan Suruç ona manevi babalık yapmıştı.

Deniz, onaylarcasına başını sallarken kulağıma doğru, "Biz yetişemedik. Bizden çok önce yurt dışına gitmiş," dedi hayıflanırcasına.

Babaannem bu sırada dedeme, "Diana'nın gönlü olsun diye yurt dışına gitmemiş miydi? Dönmüşler mi?" diye sordu.

"Hayır, hayatım. İngiltere'deler. Bir süre önce..." Dedem yan gözle bana bakıp, "...araştırmasını istediğim bir şey ol-

muştu. Biliyorsun, artık Cambridge Üniversitesi'nde dekan kendisi," dedi.

"Peki, araştırmanın sonucunda ne çıktı?" diye soran annem oldu.

Koskoca dekana verdikleri araştırma konusu ben miydim? İçimden "*Ne bekliyordum?*" derken gözlerimi devirdim.

"Tara bulmacasına, büyük bir çözüm olacak bir papirüs ortaya çıkmış. Bu papirüs, Cabir Bey'in arşivindeymiş," diye aynı coşkuyla devam etti dedem.

"Ben gelsem," diye atıldı babam. Konu, kendi kızı olunca görevin merkezinde olmak istiyordu.

Babam gibi düşünmeyen dedem, "Sen burada, Metin ve Selim'le kal. Buraları boş bırakmaya gelemeyiz. Şu arkeoloğu yakın markaja almanız gerekiyor," dedi.

Babam, dedemin haklılığını kabullenirken, "Bizi her adımınızda bilgilendirmeyi ihmal etmeyin," dedi.

Bu defa annem, "Ben gelsem Zafer Baba?" diye umutla sordu. Annem kollarını göğsünde bağlamışken gerginliğini ve endişesini saklayamıyordu.

"Seni korumakta sıkıntı yaşayabiliriz, kızım. Bilginin gerçekliğinden tam olarak emin değiliz," dedi dedem. En az benim kadar, annem de tehlikenin merkezini oluşturuyordu.

"Güvenli yoldan mı yoksa herkesin gözü önünde mi uçuyoruz?" diye sordu araya giren Yetiş amcam.

"Elbette ki güvenli yoldan. Kimsenin amacımızı bilmesini istemem. Bu gece çıkıyoruz," dedi kendinden emin bir sesle dedem.

"Tamam, baba. Ben hazırlığa başlıyorum. Kahire'deki dostumuzla iletişime geçip gerekli ayarlamaları yapmasını isteyeceğim," dedikten sonra amcam telefonunu eline alıp dışarı çıktı.

"Ne bulmayı umuyorsunuz, baba?" diye sordu Kübra yengem. Bu soruyla hepimizin zihnine, tercüman olmuştu. O papirüste ne bulacaklarını gerçekten merak ediyordum.

Dedem, heyecanını korurken, "Her şeyin başladığı yere, geldiğimiz yerin merkezine gidiyoruz. Volkan'ın anlattığına göre, o papirüste, atmacaların hikâyesine denk gelmiş. Papirüslerde, atmaca oluşumu anlatılıyormuş. Belki Tara'nın varlığını anlatacak bir detaya rast gelirim, diye düşünüyorum. Daha doğrusu temennim bu," dedi.

Tara

Saatler sonra dedem ve Yetiş amcam, şekil değiştirerek, yola çıkarken her birimizin nasihatlerini dinlemek zorunda kalmışlardı. Haklıydık her birimiz. Neyle karşılaşacaklarını, gittikleri yerin tuzak olup olmadığını bilmiyorduk. Babam, yatmamız için telkinde bulunduktan sonra nöbeti devralmak için Selim dayımın yanına gitti. Gecenin ilerleyen saatinde tüm ev, sessizliğe gömülmüştü. Babamın bekâr odasında annemle yatıyorduk.

Annemin derin uykusunda kasıldığını hissedince eline hafifçe dokundum. Tahmin ettiğim gibi yine benim için endişelerle örülmüş bir kâbusun içindeydi. Onu oradan kurtarmak istememe rağmen kendimi tuttum. Babam, bunu yapmamam konusunda daha önce beni uyarmıştı. Annem, çok ender rüya görürdü ve gördüğü her rüyası bir mesaj içerirdi. Ama şimdi gördüğü rüyanın bir mesaj olduğundan şüpheliydim.

Kardelen...

Uçsuz bucaksız çölde, tek başımaydım. Tara, bu çölde bir kum tanesiydi ve ben, "O kum tanesini bulmalıyım!" diye düşünüyordum büyük bir endişeyle. Siyah gölgelerin silüetleri anbean yaklaşıyor, yaklaştıkça gölgeler ete kemiğe bürünüyordu. Cübbeli on iki kâhin, etrafımı sardığında neden kaçmadığımı soruyordum kendime. Cevabı, içimdeydi. Cevabı, tam ayaklarımın ucundaydı. Bunu fark

ettiğim en gözümden düşen bir damla yaş, kuma düştüğünde Tara ortaya çıkmıştı. Tara, bir kum tanecikleriniin içinde bir mücevherdi ve gözyaşının sebep olduğu mucizeden dolayı şimdi Kuzey Yıldızı gibi parlıyordu. Kızımı sayısız kumların içinde hemen bulmam kolay olmuştu.

Ben onu bu kadar kolay bulabiliyorsam başkaları da bulabilirdi. Kızımı kimsenin bulmasını istemiyordum. Fırsat kollayan kâhinlerin eline geçerse olacakları hayal dahi etmek istemiyorum.

Kâhinlere göstermemeye çalışarak Tara'yı almak için dizlerimin üzerine çöktüm. Kızımı kumların arasından çekip çıkaracağım sırada yeniden kumlara karıştı. Kızıma ulaşmak için kumu eşelerken Tara daha derine gömülüyordu. Etrafımdaki on iki kâhinin dillerindeki duaları duyduğumda kanım dondu. Lilith'in ruhu, Tara'nın bedenine girmek için duanın sonlanmasını bekliyordu. Buna izin vermeyecektim.

Ruhumdaki haykırışı sonunda Gökhan duydu. Gökhan'ın güçlü kanatlarının gölgesi, kâhinlerin üzerine düştüğünde Anka'nın ateşi ruhumdan yükseldi.

Şimdi çöl yerine karanlık bir yerdeydik. Onikileri teker teker yok ederken bizi kuşatan bakır alev, su dökülmüş gibi yok oluyordu.

Fırtına dindiğinde on iki kâhin, üç uçan tarafından çöl kumlarında rüzgâra bırakılmıştı. Ben ve kızım, üçüncü uçana minnetle döndük...

Annemin rüyasına müdahale etmeme adına yataktan çıktım. Üçüncü uçan elbette babamdı. Biraz daha kalırsam onu uyandırmamın önüne geçemeyecektim. Beni Onikilerin elinden kurtardığına dair onlarca rüya izlemiştim annemden.

Üzerimde yazlık pijamalarım vardı. Uzun saçlarımı kurdeleyle bağlarken kendimi balkona attım. Hafif esen rüzgârın tenime dokunması hoşuma gidiyordu. Saçlarımın arasından geçmesi beni özgürleştiriyordu.

Yan oda, Kübra yengem ve Metin amcamın odasıydı. Amcam uyuyordu ama Kübra yengemin zihni uyanıktı. Eskiler, çok eskiler, zihninde bir film şeridi gibi akıp gidiyordu. Ve ben, bu ender anı izlemek için dünden hazırdım.

İki balkonun arasındaki duvara sırtımı dayadım ve gözlerimi yumdum. Yengemin geçmişe yolculuğuna eşlik etmek için artık hazırdım. Kübra yengemin niye geçmişi düşündüğünü tahmin edebiliyordum, atmaca erkeklerinin rüya ritüellerinin konusu geçtiği içindi.

Yengem, geçmişe dalarken ben de onun zihnine daldım. Beni hissedemese de beraber seyahat ediyorduk.

Kübra...

Ders programı ve eğitim kampüsünün çizelgesinin broşürleri elimde, nereden başlayacağımı bilemememin verdiği şaşkınlıkla durmuş, etrafıma bakıyordum. Gruplar hâlinde kümeleşmiş ve yanımdan geçen öğrencilerin arasında yapayalnız hissediyordum. Kimseyi tanımıyordum. Boş gözlerle etrafımı seyrederken kampüsün banklarında, arkadaşlarının aksine bankın tepesinde oturmuş, hararetle sohbet eden genç bir adamı gördüm. Doktor adayı olmalıydı, benim ve kampüsteki diğer öğrenciler gibi. Ama bir doktor adayından çok sporcuya benziyordu.

Kumral kısa saçları, sonbaharın hafif rüzgârıyla dalgalandığında özenle taradığı saçı dağılsa da hemen eliyle düzeltti. Bunu yaparken konuşmasına ara vermemişti.

Onu seyretmek için bahçedeki ağaca yaslanmıştım. Aklımda ne ders programı ne de kampüs broşürü kalmıştı. Bedenimin yanında az önce genç adamın saçını savuran rüzgâr, kâğıtlarımı savurup duruyordu.

Güneşin parlak ışığı yüzüne vururken Apollonia'dan bir farkı yoktu. Sanki her an savaşacak gibi temkinli duruşu, konuşurken ki bedeninin kavraklığı, onu olduğundan daha gizemli ve çekici kılıyordu.

Üzerindeki taba rengi pantolonu, bacaklarını sarmaktan çok, güçlü kaslarını sergilemek için bir araç görevi görüyordu sanki. Kaslı göğsü, giydiği gömleği parçalayacak gibiydi.

Etrafında toplanmış olan grup, yüksek sesle kahkaha attı. Genç adam da onlara katılmıştı. Yeni bir rüzgâr, saçlarına müdahale etmeye hazırlanırken dağılmasını önlemek için rüzgârın yönüne yüzünü çevirdi. Işıl ışıl parlayan yeşil gözleri, olduğum yerden dahi görülebiliyordu. Muhteşem gülüşü, gözlerine yansımışken gözleri gözlerime bilinçsizce dokundu ve yeniden gruba döndü. O kısacık anda kalbim zıpladı.

Sonra bir şey oldu. Yeşil gözlü Apollonia, yeniden başını çevirdi ve gözleri bu defa bilinçli olarak gözlerimi buldu. Yüzünde dalga dalga yayılan hayret ve sevince bir anlam veremedim. Bu ifadelerin benim için olmadığına emindim. Arkama baktım ama genç adamın görüş alanında kimseler yoktu. Yeniden döndüğümde, oturduğu bankın sırtından bir hamleyle zıplayıp kalktığını gördüm. Bunu yaparken, sanki buhar olup uçacakmışım gibi tüm odağı bendim.

Kalbimin kıpırtısı, ondan gözlerimi koparamayışımla artıyordu. Israrla gözlerini gözlerimden ayırmıyordu. Yaklaştıkça fark ediyordum ki yeşil gözlerini süsleyen uzun kumral kirpikleri vardı. Benim sıradan siyah gözlerimin yanında onun gözleri ışıl ışıl parlıyordu. Sanki yıllardır kaybettiği ruhunu bulmuş gibi heyecanlı ve huzurluydu.

"Merhaba," dedi tam karşımda durduğunda.

İstemsiz bir ateş beni kucaklamak üzereyken, "Merhaba," dedim.

Elini uzattığında tokalaşacağını sanıp uzattım. Ama o elimi alıp, kalbinin olduğu noktaya koyarken geri çekmemi imkânsız hâle getirdi. "Kalbimi hissedebiliyor musun?" diye sordu. Ne yapmaya çalıştığını anlamaya çalışırken etrafıma kaçamak bir bakış attım. Bu garip diyaloğumuza tanıklık eden var mıydı, bilmek istiyordum. Kimse bize bakmıyordu. Hatta az önce konuştuğu arkadaşları bile bakmıyordu. "Dörtnala! Bugüne kadar bu şekilde attığına hiç tanık

olmadım. Bunu sen yaptın," derken şaşkınlığımdan çıkmak şöyle dursun, daha derine gömülüyordum. "Bu kalp, seni çok uzun bir zamandır bekliyordu," diye bitirdi sözünü boğuk sesiyle.

Şaşkınlıkla yüzüne bakmaya devam ederken en nihayetinde, "An... An... Anlamadım?" diyebildim. Bu gerçek olamazdı, sanırım bu, kamera şakasıydı.

Diğer eliyle de elimi tutup, "Çok uzun süredir seni bekliyorum," dedi bu defa.

Yine "Anlamadım?" dedim. Şaşkınlığım anbean artıyordu. Sapık mıydı? Yoksa hasta mıydı? Korkuyla bir adım geri adım atarken, "Arkadaşlarım beni bekliyor. Onları bekletmeyeyim," derken olmayan arkadaşlarımı gösterme adına arkamı işaret ettim.

Elimi göğsünde unuttuğumu söylemiyordum bile onun samimi davranışı karşısında.

Gülüşü silinmeden, "Elbette," dedi özür dolu sesiyle. "Ama bana adını bahşedersen benden mutlusu olmayacak."

"Adımı mı?" derken göğsünde tuttuğu elimi çekmeye çalıştım.

Başını salladı. Yüzüme iyice yaklaşırken, "Seni ne kadar beklediğim hakkında bir fikrin var mı? Adını benden sakınmayacaksın, değil mi?" diye sordu yüzüme doğru fısıldayarak.

Kalbim, yeni bir krampla kasılırken gözlerim gözlerine kilitlenmişti. Yeşil gözlerinin büyüsüne kapılırken, "Zehra Kübra," dedim efsunlanmış gibi.

"Metin," dedi aynı tonda. Sonra gözlerini yumup usulca, "Ay yüzlü Kübra'm," derken kendine fısıldar gibiydi.

Yeniden elimi kurtarma gayretiyle elimi çekiştirdiğimde bu defa izin verdi ama tamamen bırakmadı. Yeşil gözleri aralanıp gözlerimi buldu. Elim, iki avucunun içinde hapsolmuştu.

"Kendimi sana tanıtmam için bana fırsat vereceksin, değil mi?"

Ne cevap vereceğimi bilemediğim için sustum. Onu tanımıyordum onun beni tanımadığı gibi. Ama ifadeleri gerçekten de beni bekliyor gibiydi. Bu mümkün müydü? Başım, iradem dışı sallanırken

yeşil gözleri hazine bulmuş gibi parladı. Avuçlarının içindeki elimin üzerine dudaklarını bastırırken, "Teşekkür ederim," dedi.

Sonra geldiği yöne, arkadaşlarının yanına geri göndü. Ama bunu yaparken arkasına bakmayı ihmal etmiyordu. Onun çekim gücünden kendimi koparmak için büyük bir güç harcarken, arkamı dönüp ana binaya yürüdüm.

Böyle bir şey ilk defa başıma gelmişti. Babamın baskıcılığı, bir erkekle yakınlık kurmamı engellemişti. Şimdi de bu durum karşısında nasıl bir tavır sergileyeceğimden emin değildim.

Yakışıklı ve çekici bir adamdı. Apollonia, yanında halt ederdi.

Yaşadığım olayın bir rüyadan ibaret olmasından korkmaya başlamışken bir yanım da tedirgindi. Masalımsı bir girişle beni etkisine alan adamdan bir yanım etkilenirken bir yanım ona karşı ön yargılıydı. Belki ruh hastasıydı. Belki bir paranoyaktı veya psikopat olabilirdi. Kalbim, aklımdan geçenlerden dolayı ürpermeden yapamıyordu.

Tekrar karşıma çıkacağını biliyordum ama çıkınca nasıl tavır sergileyeceğimden emin değildim. Ondan korkmam gerektiğine inanırken bir yanım güven duyuyordu. Tam bir ikilem çıkmazında debeleniyordum.

Onu ertesi günün akşamına kadar görmediğimden, yaşadıklarımın rüya olduğuna inanmaya başlamıştım.

Gün sonunda karşıma yeniden çıktığında aslında onu beklediğimi fark ettim.

Yeni edindiğim birkaç sınıf arkadaşlarımla günün sonunda kampüsün kafesinde oturuyordum. Tam tepemde dikildi ve teklifsizce söze girdi. "Kübra'm, vaktin varsa konuşabilir miyiz?" diye sordu tüm samimiyetiyle.

Ne cevap vereceğimi bilemediğim için yüzüne boş ifadeyle baktım. Sanki yıllardır sevgiliymişiz gibi tavır sergilemesi, karşısında istemsiz bir ateşle mücadele etme durumunda bırakıyordu. Yeni edindiğim arkadaşlarımın kıkırtısı kulağıma ulaştığında toparlanma adına derin bir soluk aldım. "Acil mi?" diye sordum.

"Evet," dedi kesin bir dille. Şaşkınlığımı gizlemeye çalışarak arkadaşlarıma baktım. Hepsinin gözleri aynı ışıkla parlıyordu. Kıskançlık... Yerimde olmak için her şeylerini vermeye hazır arkadaşlarıma karşı ifadesiz durmak için kendimle savaştım. Keza ruhum, mutluluktan taklalar atıyordu.

"Peki," derken yerimden kalktım. Onunla yeniden yalnız kalma fikri kalbimi zıplattı. Bu da neydi şimdi? Kızlara, "Birazdan dönerim," dedim.

Hepsi bir ağızdan, "Keyfine bak!" dediler.

"Keyfime mi?" diye düşündüm. Başımdan başlayan sıcaklık anbean bedenime yayılırken yüzümün kızarmaması için içimden dua etmeye başladım.

Birlikte kafeden çıktık. Yan yana yürüyorduk. Kampüsün dışına yönelince ona uymak zorunda kaldım ama itiraz etme adına, "Nereye gidiyoruz?" diye sordum.

"Sahile inelim, sakin ortam ikimize de iyi gelir diye düşündüm."

"Sahile mi? Ne söyleyecekseniz burada söyleyin. Eve geç kalmak istemem."

"Acelen mi var?"

İlk an ne diyeceğimi bilemedim. Acelem var desem, kafedeki kızlara döneceğimi söylediğimi duyduğu için bir açıklama getiremezdim. Akılsızca konuştuğum için kendime öfkelenirken, "Yok," dedim. "Kuzenimin dersinin bitmesini bekliyorum. Beraber döneceğimize söz vermiştim," derken başka bir yalana başvurmuştum.

"Anlıyorum. O zaman kuzenini beklerken konuşalım."

"Benim sizinle konuşacak bir şeyim olduğunu sanmıyorum."

"Ben konuşacaktım sanıyordum," dedi ince bir alayla.

Yüzümün kızardığını hissettim. Saçmalamaya daha ne kadar devam edecektim acaba? "Pardon," derken gözlerimi kaçırdım.

Elimi alıp yine güçlü göğsüne götürdü. Sıcak bedeninin altındaki kalbinin ritmini parmaklarımın ucunda hissedebiliyordum. "Bu kalp, senin için atıyor," dedi lafı hiç dolandırmadan. Şaşkınlıkla yeşil gözlerine baktım. Akıl sağlığı yerinde miydi? "Çok bekledim ama beklediğime değdi."

"An-anlamadım?" derken kekelemiştim, kendime inanamadım. "Beklemek mi?" Elimi göğsünden çekmek için güç harcarken hiç de başarılı değildim. Elleri bir mengene gibi bileğimden kavramış hâlde göğsüne sıkıca yapıştırmıştı.

Başını salladı. "Bu kalp senin. Her daim de sadece senin için atacak," derken sesi, cümlelerine rehberlik edercesine boğuktu.

"Siz delirmişsiniz!" derken elimi tekrar çekmeye çalıştım. Gücü karşısında çaresizdim. Karşımda hasta bir insan olduğuna iyice inanmaya başlamıştım. Korkunun pençesinde kıvranırken imdat dilenmek için etrafıma baktım. Yanımızdan geçen birkaç öğrenci, bizden yana bakmıyorlardı bile.

"Seni korkuttum mu?" diye sordu endişeli sesiyle.

"Sizi tanımıyorum! Bu küstahlığınız kabul edebileceğim bir şey değil! Şimdi elimi bırakın ve yolunuza gidin!" dedim sertçe. Kararlılığımı sesime yansıttığıma inanıyordum. Ama yüzüne baktığımda yanıldığımı anladım.

"Tüm yollarım sana çıkarken nereye gidebileceğimi düşünüyorsun? İzin ver, sana bunu kanıtlayayım."

"Delisiniz siz!" Bir sapığım eksikti.

"Sana deli olmadığımı kanıtlamam için fırsat versen..." derken artık yalvarmasına rağmen elimi hızla çektim.

"Peki! Ama elimi tutmaktan, göğsünüze dayamaktan vazgeçin. Dikkatim dağılıyor," dediğimde gözleri parladı.

"Demek ki sen de benden etkileniyorsun. Bu harika!"

Sabırsızca soluk aldım. Ona bu fırsatı vermezsem peşimi bırakmayacaktı. Tuttuğum nefesi geri bırakırken, "Tamam, size o fırsatı vereceğim," dedim yenilmişlikle.

Hevesle atılırken, "Nereye gidelim?" diye sordu.

Gözlerimi devirmemek için kendimi tutarken, "O gün, bugün değil," dedim sabırsızca.

"Tamam. Sen ne zaman istersen o zaman konuşacağız," dedi heyecanla.

Yanıt vermedim. Arkamı döndüm ve arkadaşlarımın yanına yürüdüm. Yürürken yaşadığım heyecandan dolayı yalpalıyordum. Kendime inanamıyordum. Ona bu fırsatı vermiş olmama hayret ederken ardından neler olacağını deli gibi merak ediyordum. Evdekilere bunu anlatsam neler olabileceğini hayal dahi edemiyordum. Özellikle üniversite okumamın saçmalıktan başka bir şey olmadığına inanan babam için destek niteliğindeydi bu. Ki dişimle, tırnağımla kazıya kazıya bu noktaya gelmiştim.

Ortalarda yoktu. Sanki buhar olup uçmuş, hiç var olmamış gibiydi. Dün yaşadıklarımın rüya olması olasıydı şu an Metin'i göremiyor olmam. Belki de anlatmaktan vazgeçmişti. Bir yanım rahatlarken bir yanım da bunun acısıyla savaşıyordu. Sanırım anlatacağı her ne ise önemini yitirmişti. Hafta geçmesine rağmen ortalarda görünmemişti. Tüm hafta boyunca, her an bir yerlerden çıkıp gelmesini bekledim.

Bir beklenti içinde olsam da okul hayatım rutine oturmuştu.

Anatomi dersi için Volkan Suruç Hoca'mızın gelmesini bekliyorduk. Kendi aramızda konuşmanın verdiği uğultu, sınıfa hâkimdi ve gelen hocamızı geç fark ettik. Bizi kısaca selamladıktan sonra kapıyı işaret ederek, "Bugün dersi, size asistanım Metin Sifteyi işleye-

cek," dediğinde tüm başlar kapının önünde kürsüye çıkma sırasını bekleyen genç adama çevrilmişti.

Adını koyamadığım bir rahatlama bedenime yayılırken, geçici hocama onun tarafından izlenmeden özgürce baktım. Bizden yana bakmıyordu. Tüm odağı hocasıydı. "Benim önemli işim çıktı," derken özür dolu gülümseme yüzüne yerleşmişti dekanın.

Metin, kürsüye kendinden emin adımlarla yürürken kalbim tatlı tatlı kasıldı. Çok yakışıklıydı. Hele o beyaz önlüğü içinde son derece karizmatikti. Hocasıyla tokalaştıktan sonra elindeki ders notlarını kürsüye bıraktı. Volkan Hoca'mız, kapıya yürüdü. Aklına gelen bir şeyle durdu. "Hocanızdan faydalanmaya bakın. Benden daha fazla vericidir," dedikten sonra çıktı.

Hocasının övgüsünden bir an olsun kibirlenmediği gibi otoriteyi koruma adına ciddi bir ifadeyle derse başladı.

Geçen hafta söylediklerim aklıma geldikçe, oturduğum amfide büzülüp duruyordum. Beni görmemesi için içimden dualar okurken anlattıklarını not almaktan geri kalmıyordum. "Demek deliymiş! Salaksın sen! Sen kimsin ki onun hakkında atıp tuttun!" diye kendimi azarlayıp durdum. "Sen çömezken o koskoca dekanın asistanıydı!"

Peki, o söyledikleri? Gerçekten benden ne istiyordu? Bunu öğrenmek için belki de geç kalmıştım. Bir hafta gibi bir zamandan sonra bana anlatacağı bir şey olacağını sanmıyordum.

Kendimi azarlamaktan ve onu seyretmekten, ders saatinin nasıl bittiğini anlamadım. Herkes sınıftan çıkmaya başladığında uykudan uyanmış gibi etrafıma baktım.

Metin, kürsüye dağılmış notlarını topluyordu. Aceleyle toparlanıp, ona görünmeden çıkma gayretiyle yanımdaki arkadaşın peşine takıldım. Beni görmediğine iyice inanmaya başlamış, kapıya ulaşmışken Metin'in bana seslendiğini duydum. Mahcup ifadeyle ona doğru döndüm. Yüzünde hiçbir ifade barındırmadan, "Bunları götürmemde yardım eder misin?" dedi. Bir rica veya emir değildi.

Bir seçenek bırakmayan ses tonuyla söylediği şeyi yapmamak anlamsızdı.

Cevap vermeden, yanına giderken elimdeki ders notlarını çantama tıkıştırdım. Kürsünün üzerindeki kitapların bir kısmını kucaklarken yüzüne bakmamaya gayret ettim. Oysa fazlasıyla ayartıcıydı.

Metin de kalanı alıp öne geçti.

Dekanın odasına girdik. Elindekileri masaya bırakırken, benden de aynısını yapmamı beklercesine kenara çekildi. Her ne kadar kenarda olsa da ondan gelen o baş döndürücü kokuyu duyumsamamak imkânsızdı.

Yetmezmiş gibi bana doğru hafifçe eğilip, "Kendimi anlatmam için bana vereceğin o vakti sabırsızlıkla bekliyorum," diye kulağıma fısıldadı. Bana dokunmamıştı ama bu odada onunla yan yana olmam, bana dokunuyor hissi vermiş; kalbimin ritmini anında zıplatmıştı. Maraton koşuyormuşum gibi aldığım nefesim, ciğerlerime ulaşamadan kapıdan dönüyordu. Bu, bedenimdeki tüm duyuların ayaklanmasına neden oluyordu.

"Neden?" diye sorarken sesimin kesinlikle aman dilenir gibi çıkmasını beklememiştim.

"Ne neden?" diye sordu yine fısıltıyla.

"Neden bir şeyler anlatma derdindesiniz? Ne değişecek?"

Güldü. Gülüşündeki tını, kalbimi yeniden zıplattı. "Benim olacaksın," dedi lafı hiç dolandırmadan.

Rengimin attığını biliyordum çünkü baştan aşağı bedenim, buzun içindeymiş gibi donup kalmıştı. "Bu ne cüret!" diye soludum öfkeyle.

"Gelecekte büyüteceğimiz çocuklarımızdan alıyorum bu cüreti," dedi yine tereddütsüz. İtiraz etmek için atıldığımda, parmağını dudağıma dayayıp, "Bana o fırsatı verirsen neden olduğunu anlayacaksın," dedi bu defa.

"Size fırsat vermek gibi bir niyetim yok!" dedim ona bu fırsatı vereceğime dair söz vermiş olsam da. Az önceki cüreti, tüm karar-

larımı baltalamıştı. "Ben sizin gelip geçici heveslerinizin figüranı değilim ve olmaya da niyetli değilim."

"Ben heves peşinde değilim. Eğer öyle olsaydı seninle flört ederdim. Ben, seninle çocuklarımızı büyüteceğimiz bir hayattan bahsediyorum."

"Akıl sağlığınız yerinde mi? Aklı başında biri gibi görünmüyorsunuz en baştan beri. Çünkü ne siz beni tanıyorsunuz ne de ben sizi tanıyorum. Bir de tutturdunuz çocuklarınızın annesi olacağımla ilgili zırvalıklardan," dedim şaşkınlık dolu bir sesle.

"Eğer bana anlatma fırsatı verseydin bu konuşmaları yapmazdık. Sen..." Devam etmesine fırsat kalmadan kapı açıldı ve işi olduğunu söyleyen dekan odaya girdi.

Bizi neredeyse burun buruna bir durumda gördüğünde bir an için duraksadı. "Pardon! Vakitsiz bir zamanda geldim sanırım," deyip bir adım geri çıktı. Koskoca dekanın bizi yalnız bırakma gayretini hayretle karşıladım.

Metin, "Biz başka yere gideriz, Volkan Hoca'm," dediğinde şaşkınlığım daha da arttı.

Dekan, odaya girip kapıyı kapatırken, "Bizim hergele daha anlatamadı, değil mi?" diye sordu koskoca Profesör. Adamın yüzüne boş ifadeyle bakınca bu defa Metin'e döndü. "Beklentilerimin altında kaldın, evlat. Bu işi şimdiye kadar çözmen gerekiyordu."

Metin Sifteyi'nin öfkesi, elle tutulur derecede yoğundu. "Sizin istediğiniz şekilde yapmaya çalışınca elime yüzüme bulaştırdım. Baştan ne güzel başlamıştım," diye hocasına homurdandı.

Profesör'ün bıyık altı gülüşü, kafamı karıştırmıştı. Bunlar neyin peşindeydiler?

Bana dönen Volkan Hoca, "Bak kızım," diye söze başladı. "Bizimkinin heyecanını hoş gör. Yıllardır bu anı bekliyordu ve beklemediği anda karşısına çıkınca..."

Boş ifadeyle dekanın yüzüne bakarken, "Anlamadım?" dedim.

Yanımdaki Metin Sifteyi, huzursuzca kıpırdanırken eliyle yüzünü kapattı. Volkan Suruç'un onun adına konuşmasından rahatsız olmuştu. "Üç yaşımdaymış gibi oyun arkadaşı edinmiyorum, Hoca'm. Bırakın da bildiğim gibi devam edeyim," Öfkesi, azalmak yerine daha da artmıştı.

Profesör, "Odamı kullanmanıza müsaade ederdim ama birazdan Gökhan ve Yetiş ile bir toplantı yapmamız gerekiyor," dedi Metin'in öfkesini ötelerken.

Öfkesi sönerken, "Tamam, o zaman," dedi Metin Sifteyi. Sonra bana döndü. "Çıkalım mı?"

Metin'e dönüp, "Bana eşlik etmek zorunda değilsiniz," dedikten sonra bir şey söylemesine fırsat vermeden, "İzninizle, Hoca'm," dedim ve iki erkeğin arasından geçip çıktım.

Dakikalar sonra ardımda duyduğum ayak sesleri, Metin'e aitti.

Ana binadan çıkıp, kafeteryaların olduğu kısma yönelirken kalbimin coşkusunu bastırmaya çalışıyordum. Bir yanım onun ilgisine ihtiyaç duyarken bir yanım da ondan korkuyordu.

Tam kafeteryaya girmeden beni durdurdu. "Bir dakika bekler misin?" derken son derece kibardı.

Ona dönmeden önce derin bir soluk aldım. Bu, ihtiyaçtandı. Soluğum kesiliyordu onun yeşil gözlerine her baktığımda. "Şöyle yapalım mı?" diye başladı konuşmasına. "Ailemle bir yemek yiyelim," dedi pat diye.

"Ailenizle yemek mi?" dedim hayretle. Bu adam yürümeden önce koşmayı alışkanlık hâline getirmişti.

Kafeteryaya girmek isteyenlere engel olduğumuzu, Metin'in dirseğimden tutarak kenara çekmesiyle algılamıştım. "Sen söyle o zaman! Bana, anlatacaklarıma güvenmen için daha ne yapabilirim?" derken dikkatle gözlerime bakıyordu. "Bana başka kapı bırakmıyorsun," diye devam etti. "Annemin ve babamın anlattıklarından sonra, sana deli saçması gelen davranışlarıma da yanıt bulmuş olursun." Yüzü, ne kadar ciddi olduğunu belli ediyordu.

"Böyle bir şey hiç uygun değil!" diye karşı çıktım. O, öz güveni tavan yapmış ve kendinden son derece emin duruşuyla yakışıklı bir adamdı. Peki, öyleyse neden onu dinlemek için bir fırsat vermiyordum? Ama onunla yalnız olmak için kendimi hazır hissetmiyordum. "Peki," dedim yenilgiyi kabul ederken. "Ailenizle birlikte yemek yemeyi kabul ediyorum."

Gözleri heyecan ve mutlulukla parlarken, "İnan bana, çok doğru bir karar bu. Eğer iznin olursa cumartesi sabahı seni ailemin yanına götüreyim," dedi.

"Ailenizin yanına mı?" dedim şaşkınlıkla. "Dışarıda yiyeceğimizi düşünmüştüm!"

"Anlatacaklarımız, ulu orta yerde dile gelecek konular değil," dedikten sonra kısa bir an sustu. Sonra da bana başka bir çıkış noktası bırakmayan kararlılıkla, "Şimdi bana telefon numaranı verir misin?" dedi.

Cumartesi günü, yazdan kalma bir günde Metin'in aracına biniyordum. Evimizden iki sokak aşağısında beklemesini istemiştim. Ne komşularımıza ne de aileme durumu açıklayacak yanıtım vardı.

"Günaydın!" diye selamladı canlı bir sesle.

"Size de günaydın..."

Sesimdeki tereddüdü hissedince durdu ve dikkatle yüzüme baktı. "Sizli bizli kısmı atladığımızı sanıyordum," dediğinde bir an ne diyeceğimi bilemedim. "Ama ben sabırlıyım," diye devam etti. "Çok yakında bana benim istediğim şekilde hitap edeceksin," dedi kendinden emince.

Gülüşümü içime gömerken, "Sabırlı mı?" diye sordum. "Tanıştığımız ilk andan itibaren sürekli koşuyorsunuz. Sabrın, sizin meziyetleriniz arasında olduğunu sanmıyorum."

"Bak sen!" dedi iyice yanıma sokulurken. Kalbim, heyecanla zıpladı. "Analiz de yaparmış! Beni şaşırtmak için başka ne var listende?" diye devam etti merakla.

"Oldukça kabarık," dedim kaçamakça. "Ailenizi bekletmeyelim isterseniz."

Yüzünü yüzüme yaklaştırıp yeşil gözlerini gözlerime dikti. "İnatçı!" derken nefesi yüzümü yaladı. Yakınlığı, kalbimi heyecanla zıplatırken onun da benden aşağı olmadığını görüyordum. Yine de kibarca araç kapısını benim için tutup, aynı incelikle araca oturmam için elimden kavrayarak destek verdi.

Sürücü koltuğuna yerleşirken, "Bir erkeği, özellikle seni hayatının merkezine koymak için yanıp tutuşan bir erkeği, ailesinin yanında da sizli konuşmaya devam edersen ne kadar kıracağına dair bir fikrin var mı?" diye sordu. Son duvarı da kırmaya çalışıyordu.

Dönüp içtenlikle parlayan yüzüne baktım. Sabah güneşi, yüzüne doğmuş gibiydi. Yeni tıraşlı cildinden yükselen koku, başımın dönmesi için yeterliydi. "Pekâlâ," dedim pes etmiş sesle. "Artık si... Sana 'Metin' diye hitap edeceğim," dediğimde gözleri parladı.

Uzanıp elimi kavradı ve dudaklarına götürdü. Kalbim, dörtnala giden bir tay gibi coşarken, "Bizim hikâyemiz, rüyamla tohumunu attı. Seni görünce filizlendi. Şimdi dallanıp budaklanırken, çok yakında meyve vermeye başlayacak," diye fısıldadı.

"Beni tanımıyorsun bile!" dedim zor duyulur bir sesle. Keskin ifadeleri, vurucu cümleleri kalbime dokunuyordu. Belli etmemeye çalışsam da etkilenmiştim.

"Ben, seni çok önceden tanıdım, alnımın yazısı," dedi aynı duyguyla. "Hazır mısın?" diye sordu son bir defa daha.

Değildim ama başımı sallamaktan da geri kalmadım.

"Güzel ve ilginç bir gün bizi bekliyor!" derken kontak anahtarını çevirdi.

Büyükçekmece'den Silivri'ye doğru ilerlerken derslerden ve ailesinden konuştuk. Ailesiyle tanışacağım için gergindim ve sıradan konularla dikkatimi dağıtmaya çalışıyordu.

Silivri merkezi geçip, Çanakkale yolu üzerinde beş dakika daha ilerledikten sonra dağ yoluna yöneldik. Birkaç köy geçtikten sonra yol, tamamen tenha olmuştu. Korkumu göstermemeye çalışırken dışarıyı izlemeye çalışıyordum. Ağaçlar ve küçük çalılar, sonbaharın izlerini taşıyordu. Kahverengimsi doku, tüm zemini kaplamıştı. Gergin olmasam kesinlikle büyük keyif alırdım bu manzaradan.

Son virajı da aldıktan sonra düzlükte bulduk kendimizi. Dağ evinden ziyade, etrafı çitlerle çevrili, şirin bir çiftlik eviydi. Bahçesinde üç tane çok lüks araç, park hâlindeydi. Yalnız olmayacağımız için rahatlarken kim olabilecekleri hakkında da kafa yoruyordum.

"Burası neresi?" diye sordum Metin kontağı kapatırken.

"Bize ait bir dağ evi. Genelde kardeşlerimle antrenmanlarımız için kullanırız. Annem, burada olmamızın daha doğru olacağını söyledi. Yoksa İstanbul'daki eve götürürdüm."

"Anlıyorum," desem de pek anladığım söylenemezdi. Doktor adaylarının ne tür antrenmanı olurdu ki? Bu gizliliğe bir anlam veremiyordum.

Biz daha araçtan inmeden genç bir adamla beraberinde şık giyimli bir kadın evden çıktı. Kibarca gülümseyen adamın gözleri de tıpkı Metin'in gözleri gibi yeşildi. Kardeşi olmalıydı. Pek çok ortak özellik her ikisinde de mevcuttu, kızıl saçları dışında. Gökhan mıydı, Yetiş miydi? Kolunda olan kadının anneleri olup olmadığından emin değildim, çok genç duruyordu.

Aracın kapısını açan yeşil gözlü adam, "Hoş geldiniz," diyen sıcacık sesiyle bizi selamladı.

Metin, araçtan inmeden önce kısık sesle, "Bu Yetiş," dedi.

İnmem için elimi tutan adamı, "Merhaba," diye selamladım.

Hemen yanındaki kadın, "Merhaba, kızım. Ben, Metin'in annesi, Sezen," derken zarif bir şekilde elini uzatmıştı.

"Memnun oldum. Ben de Kübra. Ön ismim Zehra ama Kübra ismini kullanmayı seviyorum," diye açıklık getirdim. Annemin bana seslendiği ismimi kullanmayı tercih ederdim.

Annesi Sezen Hanım, "Zehra ve Kübra isimlerinin isim anlamları aynı sayılır. Sen hangisini istersen öyle sesleniriz sana," dedi.

"Teşekkür ederim."

"İçeri geçelim. Herkes bizi bekliyor," diye açıklama yaptı Sezen Hanım.

"Nasıl isterseniz, Sezen Hanım," derken onunla dağ evine doğru yürümeye başladık. Metin ve kardeşi Yetiş, arkamızdan geliyorlardı.

"Şimdi sırası değil!" diye arkasına dönmeden Sezen Hanım oğullarını uyardı. Kadının kulakları bu kadar hassas mıydı? Ben niye bir şey duymamıştım? Peki, ne konuşmuşlardı da anneleri uyarmıştı onları?

Kapıda bizi karşılayan iki yeşil gözlü adamdan biri yaşlıydı. Metin'in babası olmalıydı.

"Hoş geldin, Kübra. Ben Zafer Sifteyi, Metin'in babası," dedi elimi nezaketle tutarken.

"Teşekkür ederim."

"Hoş geldiniz," dedi Metin'in diğer kardeşi. "Ben, Gökhan."

"Ben de Lal," diyen enerjik bir ses, evin içinden bize ulaştı. Gökhan'ın omzunun arkasında, Metin'in ikizi olduğunu bildiğim kıza, aynı sıcaklıkla karşılık verdim.

"İkizim," diye Metin yine de kısaca tanıttı.

"Hoş geldin, Kübra," derken Gökhan'ı aşıp sıkıca sarıldı. Metin'in önceden adımı söylemiş olduğuna karar verdim. Yoksa nereden bilirlerdi Kübra ismimde ısrarcı olduğumu? Aynı coşkuyla karşılık verirken kafamdaki kuşkular dağılmıştı. Üstelik, Metin'in ailesinin beni bu kadar kolay kabul etmesi karşısında şaşkınlığımı henüz atamamıştım.

"Hoş geldin, Kübra," diyen bir başka sesi, çokça tanıdık ses karşısında, şaşkınlıkla sesin kaynağını oturma salonunun içinde aradım. Büyük cam pencerenin önünden bana doğru gelen Volkan Hoca'yı gördüğümde şaşkınlığımı saklayamadım. Aile yemeğinde beklediğim son insandı.

"Volkan Hoca'm!" dedim şaşkınlıkla. "Teşekkür ederim," derken uzattığı elini kavradım.

"Seni aramızda görmekten çok mutlu olduk," dedi Sezen Hanım.

"Teşekkür ederim, Sezen Hanım. Ben de çok mutlu oldum böyle karşılanmaktan."

"Ailemizden olan herkesi aynı şekilde karşılarız. Zamanla bunu sen de göreceksin," dediğinde istemsiz ateş, yüzümü yaktı.

Metin, elimi kavrayıp oturmam için koltuklara çekiştirdi.

"Aç değil misiniz?" diye sordu Lal.

"Günlerdir Sezen Hoca'mın yemeklerini tatmak için sabırsızdım zaten," diye atıldı Volkan Hoca.

"Annem de doktordur," diye açıkladı Metin.

"Öyle mi?" derken yeniden kızardım. Annesinin doktor olabileceğini hiç düşünmemiştim.

Metin, babasını göstererek, "Babam da nöroloji dekanıdır," dedi. Sesindeki gurur tınısı hissedilir derecede yoğundu. Ailenin tamamı tıpla uğraşıyordu! Bu çok ilginç bir durumdu.

"Sahi, Zafer Hoca'm?" diye araya girdi Volkan Suruç. "Bizim üniversiteye dönmemekte ısrarcı mısınız? Sizin gibiler az kaldı."

"Teşekkür ederim, Volkan Hoca'm. Ben böyle gayet memnunum."

"Babam, Recep Tayyip Erdoğan Üniversitesi'nde hem dekanlık yapıyor hem de yaşadığımız ilçenin hastanesinde başhekim," diye açıkladı Metin.

"Sezen Hoca'mı da aldınız bizden," diye sitem etti bu defa Volkan Hoca.

"Sen gel bizim memlekete," dedi Sezen Hanım. "Senin gibi iyi bir eğitmen kolay bulunmaz."

"Teşekkür ederim, Hoca'm. Kalsın." Sırıtarak, "Başarabilirsem oğullarını yanımda tutacağım," diye devam etti.

"Asli görevimiz, arzularımızdan önce gelir, Volkan Hoca'm," dedi Sezen Hanım. Bu cümlesinde gizlenen uyarıyı algılayacak beceriden yoksundum. "Soğutmadan yemeğe geçelim mi?"

Asli görev, ne oluyordu? Hepsi doktor olduğuna göre bir misyonları olmalıydı. Ama ne olduğuna dair bir fikrim yoktu.

Hep birlikte büyük ahşap masanın etrafına otururken kafamda bu soru vardı. Metin'in oturmam için sandalyemi çekmesi büyük kibarlıktı. Bu ince davranış, Lal'ın oturmasını bekleyen Gökhan'da da vardı.

"Yemeklerini özledik, anne. Aylardır berbat yemekler yiyoruz," dedi Yetiş özlemle.

"Seni doyuramadık be Yetiş!" diye homurdandı Metin, ikizine tabağını uzatırken.

"Çok yakıştınız birbirinize." Bunu diyen Sezen Hanım'dı.

İstemsiz ateş, diğerlerinden daha güçlü bir ateş, beni yutmak üzereyken Metin, "Ne bekliyordun ki anne?" dedi memnuniyetle. "Kübra ve ben, birbirimiz için yaratılmışız."

"Soyumuzun devamı için bulunmaz çift!" diye karnından konuştu Gökhan.

"Gökhan? Bu masada konuşulacak konu değil!" diye uyardı babası.

Dudaklarını yeniden mühürleyen Gökhan, önündeki çorba kâsesine kaşığını daldırdı.

"Sen, Gökhan'ın kusuruna bakma, canım," diye araya girdi Lal. "Sinirleri bozuk birazcık," diye açıkladı.

"Önemli değil," derken göz ucuyla Metin'in kardeşine baktım. Çene kemikleri, dişlerini sıkmaktan kasılırken kâsesindeki çorbasıyla oynuyordu. Neyi vardı?

Bunun yanıtını anneleri verdi. "Gökhan, oğullarım arasında en bahtsız bedevi olanı. Metin gibi hayatını kolaylıkla düzene oturtamayacak gibi görünüyor."

"Anlamadım?" dedim şaşkınlıkla. Neyi vardı ki? Hasta mıydı?

Merakımı okumuş gibi, "Yemeklerimizi bitirelim, sana anlatacağız. Bunun için toplandık," dedi Sezen Hanım bulmaca gibi konuşarak.

Bir orduyu doyuracak yiyeceklerin neredeyse tamamını beş adam, göz açıp kapatıncaya kadar silip süpürdü. Bedenlerinde bir gram fazlalıkları olmayan bu erkeklerin yediklerinin nereye gittiğini merak ettim.

Lal ile yaptığımız kahveleri içmek için salona geçmiştik.

Kahvelerimizi yudumlarken, "Gelelim asıl toplanma nedenimize," diye söze başladı Zafer Bey. Bana bakarak, "Ailemizi yakından tanımanı ve hakkımızdaki gerçekleri bilmeni istediğimiz için bir araya gelmek istedik. Bizi kırmayıp davetimizi kabul ettiğin için teşekkürler," dedi memnuniyetle.

"Ağırlanmaktan onur duydum," desem de hâlâ bu onura neden nail olduğumu merak eden sesimi bastıramamıştım.

Zafer Bey, derin bir soluk alırken ailesine bir bakış attı. Endişeli miydi? "Cadıları bilir misin?" diye sorduğunda bir an şüpheyle baktım. Cadılar, masalların kötü karakteriydi. Bu konuşma nereye gidiyordu? Başımı sallayınca devam etti. "Türkiye coğrafyasında ve Türk boylarının tümünde bu cadıyı başka bir isimle anarlar, cazı. Peki, Anadolu coğrafyasında bu cazılerin nasıl bir rolü üstlendiklerini bilir misin?" diye sordu bu defa.

"Pek sayılmaz," dedim tereddütle. Perili, cinli masalları oldum olası sevmezdim. Bence çocukları korkutmak için anlatılan hikâyelerdi. Ninem, onlarla ilgili çok masallar anlatmıştı geçmişte. Musal-

lat oldukları insanları baştan çıkaran şeytani varlıklardı. Metin de tanıdığım ilk günden itibaren bana yapmamış mıydı? Kalbim korkuyla kasılırken sakin durmaya çalıştım.

Bunu başaramamış olmalıydım ki "Korkmanı gerektirecek bir durum yok," dedi sakin sesiyle Zafer Bey. "Biz ne cazîyiz ne cin ne de peri. Bize değişen deniyor," dediğinde yüzüne boş boş baktım. "Az önce saydığım yaratıkların düşmanı," diye bitirdi.

Değişen, ne oluyordu?

Dakikalar sonra konuşma yetimi birazcık olsun kazandığımda, "Öz-özür dilerim ama değişen ne oluyor?" diye sordum. Kalbim, söyleyeceklerini hissetmişçesine deli gibi göğüs kafesimde çırpınıyordu. Az önce bahsettiği yaratıklar, gerçekten de var mıydı? Onlar varsa bunlar nasıl bir değişen oluyordu? Asıl soru, neye dönüşüyorlardı? Kafamda beliren olasılıklardan dolayı dehşete kapılırken korkuyla ayağa fırladım.

Metin de benimle ayağa kalkarken kolları bana uzanmıştı. İnanamaz bakışlarım gözlerine dokunurken, eylemine son verme adına elimi kaldırdığımda olduğu yerde kalmak zorunda kalmıştı. Gözlerindeki endişe, korkumaydı. Haklıydı. Hepsinden korkuyordum. Son bir gayretle, "Siz benimle kafa mı buluyorsunuz?" derken dişlerim birbirine vuruyordu. Burası bir tımarhane, bunlar da deliydi.

Yüzümdeki ifadeyi açıkça okuyan Zafer Bey, anlayışla gülümsedi. "Bizler deli değiliz, kızım," dedi yumuşak bir sesle.

Bu, kabul edilebilir bir gerçeklik değildi. Panikle çıkışa doğru bir adım attığımda bu defa Sezen Hanım'la Lal da ayağa kalktı.

Sezen Hanım, sakinleştirmeye çalışır sesiyle, "Korkma, kızım," dedi. Ama bu, daha çok panik yapmama neden oldu. Tek gayem, kapıya varmak olduğu için hızla çıkışa doğru döndüğümde Metin'in kardeşini fark edemediğim için çarptım. Çarpmamın etkisiyle düşmemem için kollarımdan tutmuş olsa da farklı algıladığım için çıldırmış gibi kollarından kurtulmaya çalışıyordum.

Metin'in annesi, Yetiş'in kollarından beni aldı ve az önce keyifle yemek yediğimiz masaya çekiştirdi. "Kendini paraladın, ka-

zım," dedi Sezen Hanım üzgünce. "Korkmanı gerektirecek hiçbir şey yok ortada. Derin derin soluk al, bir tanem." Su dolu bardağı dudaklarıma dayarken, "İç şunu!" dedi yumuşak bir sesle.

Paniğimin ve korkumun arasında uzatılan bardağa şüpheyle baktım. "Bu nedir?" Artık hiçbir şeylerine güvenmiyordum.

"Sadece su, iyi hissetmeni sağlayacak. Bedeninin yaşadığın travmayı atlatman için sıvıya ihtiyacı var," derken doktor edasıyla konuşuyordu.

Tereddütle bir yudum içince gerçekten de su olduğunu anladım. Yine de güven konusunda endişelerim hiç değişmemişti.

Metin öfkeyle, "Harika!" diye gürlediğinde yerimde zıpladım. "Çözümünüz bu muydu? Gördük sayenizde! Ufacık bir umut vardı, hepiniz kızın başına uçtunuz ve sonuç bu!" diye devam etti gürlemesine.

Tarikattı bunlar. Ve beni ayinlerinde kullanacaklardı. Aklıma başka mantıklı bir neden gelmiyordu.

"Kızı korkutuyorsun!" diye ikiz kardeşi, Metin'in önüne geçti.

Metin, dişlerinin arasından solur gibi güllerken, "Bence siz daha fazla korkuttunuz!" diye karşılık verdi.

"Biraz sakin olur musun Metin?" diyen kardeşlerin en sakinleri olan Gökhan'dan yeni müdahale gelmişti. Yeni fark ediyordum, dakikalardır beni izlerken çok üzgündü.

Masanın yanına gelen Zafer Bey, ellerini iki yana açarken, "Biz tarikat falan değiliz. Hiç öyle bir çabamız yok, kızım. Seni anlıyoruz. Bizi anlaman için sana yardım etmeye çalışıyoruz," dedi yumuşakça. Zihnimi mi okuyordu? "Biraz sabır gösterirsen bizi anlayacağına inanıyoruz," diye devam etti yine aynı ifadeyle.

Yeniden ayağa kalkarken kapıyla aramdaki mesafeyi ölçüyor, kimlerin engel olacağının hesabını yapıyordum. Burada beni durdurmayacak tek kişinin Gökhan olduğuna kanaat getirmiştim anlık kararımın ardından. Her an kaçmak için tetikteydim. Yine de "Değişen ne oluyor? Neden değişen diyorsunuz kendinize?" diye

sordum merakla. Asıl soruyu sormak için derin bir soluk alırken nefesim titredi. Karşımdakiler bunu görmüşlerdi. Çocuklar gibi gözlerimi yummak istedim. Böylece onların bakışlarını görmek zorunda kalmayacaktım. Onların delici bakışları, yüreğimi hoplatıyordu. "Ben bu anlattıklarınızın neresindeyim? Neden ben?" diye sorarken duyacaklarımdan dolayı gözlerimi yummuştum. Nasıl bir kâbusu dillendireceklerdi acaba?

Volkan Suruç Hoca'mın, "Güzel soru!" diyen sesini duyduğumda gözlerimi araladım.

Göz ucuyla Volkan Hoca'ya bakan Zafer Bey, gururla gülümsüyordu. "Sendeki yetenek, bizler gibi gelecek nesillere aktaracağın evlatlar dünyaya getirmen. Yani sen bir seçilmişsin. Seni bulmamız, kader çizgine çok önceden yazılmıştı. Sadece zamanı gelmesi gerekiyordu," dediğinde kalbim korkuyla burkuldu. Ne yani, ayinlerinde kurban olmayacak da onların kuluçka makinesi mi olacaktım? Bedenimi bunun için mi istiyordu Metin? Ben nereye, kimler arasına düşmüştüm? Ayrıca kader çizgime yazılma saçmalığı da neydi?

Sezen Hanım temkinle, "Eğer seni rahatsız etmeyeceksek koltuğa geçelim," dedi.

Sezen Hanım'a bir an bakıp, "Böyle iyiyim," dedim. Metin'in babasına dönerken, "Kader çizgime mi?" diye sordum. Onların ne olduğunu daha keşfedememiş olmama rağmen karşılarında sakince soru sorabildiğime şaşırıyordum.

Hepsi başını sallarken Zafer Bey, "Kaderci misin?" diye sorarken dikkatle beni izliyordu.

Kadere inanırdım. "Yaradan'ımız, dünyada gelmiş ve gelecek her şeyden haberdarken kaderci olmamak mümkün mü?" Kaderimde, ne olduklarını henüz anlayamamış olduğum bu insanları karşıma çıkarması, kaderim miydi?

Memnuniyetle gülümseyen Zafer Bey, "Elbette yaratılan her şeyin bir kaderi var. Ancak Yaradan, insanları hür iradesiyle yaratmış ve yaşayacaklarına dair seçme özgürlüğüne sahip kılmıştır. Elbette ki seçim sana ait. Ancak Yaradan, nerede ve ne şekilde hangi

yolun seçileceğini, ezelî mutlak ilmiyle bilir ve diler. Yaradan, bu dilemesine göre takdir eder ve zamanı gelince de kulun seçimiyle yaratır," diye kader üzerine söylemini dile getirdiğinde ağzım açık kaldı.

Saniyeler sonra şüpheyle kaşlarım çatılırken, "Seçimin bana ait olduğunu mu söylüyorsunuz?" diye sordum.

"Yaradan'ımızın sonsuz manada bir şeyi bilmesinin biz kulun iradesi ve seçimi üzerinde de bir etkisi yoktur. Evet, seçim sana ait," dedi Zafer Bey.

Niye rahatlamıştım? Kötü olsalardı seçimi bana bırakmayacaklardı, değil mi? Rahatlamam bundandı. Peki, seçecek miydim? Neyi seçeceğimi, sonunda ne olacağını hayal edemiyordum.

Elime şefkatle dokunan Sezen Hanım, "Sen de bizler gibi seçilmişsin," dedi yumuşak bir sesle.

Elimi geri çekmemek için kendimle savaşırken, "Seçilmiş mi? Bunu nasıl bilebiliyorsunuz?" diye sordum.

Bu soruma yanıt, Zafer Bey'den geldi. "Metin'in, Gökhan'ın ve Yetiş'in bildiği gibi... Olgunluğa erişen her değişen erkek, bir ritüel gerçekleştirir. Erkeklere bahşedilen bu yetenek, gelecekteki eşlerini önceden görme şansı veriyor. Bu da tek bir rüyayla oluyor," diye bitirdi açıklamasını.

İstem dışı Metin'e baktım. Gözlerinde gördüğüm ışığın gücü karşısında soluğum kesildi. Gözlerinden gözlerimi ayırmadan, "Değişen derken, ne oluyor?" diye sordum yeniden.

Metin'in dudağı belli belirsiz kıvrıldı. "İzin verirseniz bunu göstermek istiyorum," diye atılırken oturduğu yerden doğrulmuştu.

"Burası yeri değil, Metin!" diye annesi uyardı.

Sorularım ve birazcık gevşemem, Yetiş'i cesaretlendirmiş olmalıydı ki "Oğlum! Sen deli deli değişiyorsun. Kızı korkutacaksın," dedi eğlenerek.

Gerçekten de değişim ne oluyordu ki? Hulk muydu yoksa Süpermen miydi? Aklım, onların ima ettiklerine ermiyordu.

"Evet, ya!" diye Volkan Hoca araya girdi. "Bir de şu öfke kontrolün var, olur olmaz yerde peyda olan... Diyorum 'Aha, şimdi değişecek!'" dedi aynı coşkuyla.

Az önce yaşanan krizi ötelemiş gibi görünen Metin'in ailesi, keyifle sohbet ediyorlardı. Konuşmalarının gidişatına bakınca değişimi şimdilik ötelemekten yana görünüyorlardı. Bana da şu an için daha sağlıklı bir seçim gibi görünüyordu. Daha fazlasını kaldırabileceğimi sanmıyordum. O yüzden araya girip, "Bu caziler, nedir? Yani ne yaparlar?" diye sordum konuyu değiştirerek. Cazilere karşı örgüt gibi görünen bu değişenleri anlamaya çalışıyordum.

"Caziler, bu dünyaya kötülük tohumunu yayan bir yaratık türüdür," diye anlatmaya başladı Lal. "Oldukları yeri varlıklarıyla kirleten, insanlara nifak tohumu eken, pisliklerinden dolayı yanlarına yaklaşılması mümkün olmayan kan emici cellatlardır. İnsanların nefretleriyle beslenirler. Ama asıl beslendikleri, bebeklerin ciğerleri," diye bitirmek zorunda kaldı. Çünkü yüzümün aldığı ifade, yeni bir dehşet dalgasını yansıtıyordu.

Kanımın donduğunu hissedebiliyordum. Bu, gerçek dışı bir iddiaydı. Böyle şeyler, gerçekte olmazdı. Bunu zihnimde hayal etmeye çalışıyordum ama başarılı olamıyordum. Satanistler gibi bir ritüel mi gerçekleştiriyorlardı bu cazi müritler? Dehşete kapıldığımı yüzümden de okumuş olan Sezen Hanım, "Bizlerin, soyumuzun erkeklerinin görevi, bu kötü ruhlu mahlukları, icraata geçmeden engellemek. Bazen önüne geçemediğimiz durumlar olabiliyor," dedi üzgünce.

Soylarının erkekleri onları nasıl engelliyordu, bilmiyordum. Hayal bile edemiyordum. "Bebeklerin ciğerlerini mi?" diye sordum taş kesilmiş hâlde.

"Hiç duymadın mı kırkı çıkmamış bebeklerin öldüğünü?" diye sordu Yetiş.

"Duydum ama..." derken bulmacanın eksik parçaları yüzünden susmak zorunda kaldım.

"İşte bizler, bu vahşetin önündeki setiz! Sen de bu düzenin bir parçası, tabii istersen," dedi Sezen Hanım.

İstemsizce yeniden Metin'e baktım. Bu düzenin parçasına Metin'in rüyasıyla mı dâhil olmuştum? Kabul edersem onun kaderine ortak mı olacaktım? Bunu istiyor muydum? Bir yanım bunun tereddüdünü yaşarken daha büyük bir yanım onunla olmaktan yanaydı.

Metin, yanıma gelip elimi kavradı. Cesaret vermek istercesine sıkarken, "Korkma!" dedi yumuşak sesiyle. "Öyle bir savaşçı ruhun var ki yakında sen de göreceksin," derken yüzündeki inanç, daha fazlasını söylüyordu. "Değişenlerin eşleri, baştan aşağı donanımlı olur. Her güçlüğü göğüsleyecek dirayet var. Annemden bilirim!" derken şimdi, güven veren gülümseme yüzüne yerleşmişti. Elimi iki elinin arasına alırken, "Biraz dışarıda dolaşalım mı?" diye sordu. Bu, bir ricaydı. Seçimi bana bırakılmış bir rica.

Destek verme adına, "İkinize de iyi gelecek," dedi Sezen Hanım.

Birlikte dışarı çıkarken arkamızdan Yetiş, "Kızın gözünü korkutma!" diye uyarınca Metin'e göz ucuyla baktım.

Gözlerini devirirken, "Senin gibi çömez değilim, oğlum," dedi. Ardından "Sen git, o kıvırcığa anlatacaklarını kurgulamaya başla. Malum, eli silahlı bir kedicik," diye eğlenerek devam etti.

Yetiş, keyifle koltuğa kendini bırakırken, "Benim acelem yok," diye cevap verdi.

"Şunların eşleri hakkındaki muhabbetleri çok hoşuma gidiyor. Gençliğim aklıma geliyor," diyen Volkan Hoca'nın sesini duydum.

Sezen Hanım, "Yaşlı sayılmazsın, Volkan'cığım," dese de evden çıktığımız için Volkan Hoca'nın verdiği yanıtı duyamadık.

Metin, dağ evinin arka tarafına doğru yönlendirdi. Tedirginliğim tam olarak kaybolmadığı için tereddütle yürüyordum. Yine de göğe dokunan ağaçların altında ilerlerken etrafımı hayranlıkla seyretmekten kendimi alamıyordum. Her yer göz alıcıydı.

Doğanın muhteşemliği karşısında bir an için endişemi unuturken, "Burası çok güzelmiş!" dediğimde yanımda yürüyen Metin, durup kendine döndürdü.

İstemsizce bir adım geri gittim. Yüzü bir an için düşse de anlayışla yumuşadı.

Gözlerime uzun uzun baktıktan sonra, "Sen daha güzelsin," diye fısıldadı. Uzanıp, yüzüme dökülen saçları parmak ucuyla kenara alırken tenime değdi. Bu nasıl bir ikilemdi? Ondan korkuyordum ama ona doğru çekilmekten de kendimi alamıyordum. Kalbim zevkle bükülürken aldığım zevk ve korku harmanını görmemesi için gözlerimi gözlerinden kopardım. Yüzümde olan eli, bu defa çenemi kavradı ve kaldırdı. Yeşil gözleri, zümrüt gibi parlarken, "Ay yüzündeki yıldız gözlerini benden sakınma," diye devam etti. Korkum, su altında nefes kesilir gibi kesilmişti. Tutkusu, bedenime yeni hayat vadediyordu.

Dudakları dudaklarıma dokunacağı sırada, "Bu ritüeli kaç yaşında yaptın?" diye sordum. O dudaklar, dudaklarımı bulacaktı ama bunu ötelemek istiyordum. Henüz bunun için kendimi hazır hissetmiyordum. Her şeyin bu kadar çabuk ilerlemesi başımı döndürüyor, odağımı engelliyordu.

Gayemi anlamışken çapkın bir ifadeyle güldü. "On dört."

Yeniden uzanınca bu defa, "Nasıl oluyor?" diye sordum.

"Bir şartla yanıtlarım," dedi beklentiyle. "Seni tatmama izin vereceksin," dediğinde istemsizce bir adım geri gittim.

"Tatmak!" dedim hayretle. Bu kadar dobra olmak zorunda mıydı? Yeni bir ateş, daha güçlü bir ateş, bedenime yayılırken biraz daha uzaklaşmaya çalıştım ama buna izin vermedi.

Bir adımlık mesafeyi, bir çırpıda kapatırken tutkuyla, "Rüyamı hayata geçirmeme izin ver, lütfen," dedi neredeyse yalvarırcasına. Ardından itirazımı yok hükmünde sayıp dudaklarıma kapandı.

Dudaklarının sıcaklığı, sert görünmesine rağmen baştan çıkarıcıydı. Öpüşünün yumuşaklığı, başımın dönmesi için fazlasıyla kışkırtıcıydı. Ezici ve tatlı baskısındaki muhteşemliği, tüm sinir

uçlarıma kadar ulaşırken öpüşüne karşılık verdiğimi ondan gelen hafif inlemeyle anladım. Geri dönüşü olmayan yola çıktığımı onu ilk gördüğüm gün anlamış ama öpüşüyle son sapağı geçmiştim. Artık ardımdaki yolun başlangıcını bile göremiyordum. Tutkusuna aynı şiddetle yanıt verirken kumral saçları avuçlarımdaydı.

"O gece rüyamda bana geldin ve 'Çok bekletme!' dedin. İtiraf etmeliyim, çok bekledim," dedi uzun öpüşünün ardından konuşurken. Maraton koşmuş gibi göğüs kafesi inip kalkıyordu. Ondan bir farkım yoktu.

Kaşlarım havaya kalkarken, "Ben mi demişim 'çok bekletme' diye?" derken gülüşümü tutamadım. Yüz kaslarım bana ihanet ediyordu.

Elleri yüzümü kavramışken aynı gülüş onun da yüzündeydi. "Malum olmuş, sanırım çok bekleyeceğim."

Gözlerindeki tutkudan soluğum tıkanırken aklıma gelen -aklımdan hiç çıkmamıştı- soruyu, "Değişen diyorsunuz kendinize. Nasıl bir değişim bu?" diye sordum. Sorumdan çok, zamanlamamdan dolayı soğuk duş etkisi yapmış gibi irkildi. Aramızdaki elektriklenme, yürümeyi öğrenmeden koşmaya çalışmak kadar tehlike saçıyordu ve bunun önüne birimizin geçmesi gerekiyordu.

Bir an sonra anlayışla gülümsedi ve dudağıma hafif bir öpücük kondurup yakındaki bir ağacın gövdesine çekiştirdi. Birkaç kurumuş dal, ağaç gövdesine bırakılmıştı ve Metin, odunların üzerine oturmam için yardım ediyordu. Sonra kendisi de yanıma oturdu. Elimi, bir an bile bırakmıyordu.

Vereceğim tepkiyi net görme çabası içindeymiş gibi yüzüme dikkatle bakarken, "Atmacaya," dedi.

Boş boş yüzüne, yeşil gözlerine baktım. Şaka yapıp yapmadığından emin değildim. Ama yüzü, hiç şaka yapıyor gibi değildi, son derece ciddiydi. Bu defa bilinçsizce ormana baktım. Söylediğini yalanlayacak bir işaret bekliyordum doğadan. Elbette söylediği şey gibi bu da imkânsızdı. Onu yargılamadan önce kafamda bunu canlandırmaya çalıştım. Atmaca? Bir kuş? Bir insanın kuşa dönmesi?

Dünyada böyle bir gerçek olmazdı! Doğaya aykırıydı. Masallarda bile olmazdı. Cadılar olurdu. Canavarlar olurdu ama insandan kuşa dönen bir canlı olmazdı!

Metin'in gözlerine baktığımda, bunun aksini söylercesine parlıyordu. Hayal etmeye çalıştım.

Yok! Ne kadar çabalasam da olmuyordu. Bu saçmalıktan başka bir şey değildi. Dalga geçtiğine inandığım an, kalkmak için hareketlendiğimde durdurdu. "Çok uçuk, değil mi? Ama inan bana, bu doğru! Kendi ağırlığımızın değişmediği bir atmacaya dönüyoruz. Bana inanmalısın!" dedi yalvarırcasına.

Atmaca, bir kuştu. Sıradan avcı bir kuş. Anlattığı deli saçmasından başka bir şey değildi. Endişelenmiş yüzüne tekrar baktım. Ailesinin değişen diye anlattıkları... Yine de bu, kabul edilir bir gerçek değildi. İmkânsız bir şeydi.

Aniden ayağa kalktı. İki adam boyu uzaklaştıktan sonra gözlerime bakarak üzerindeki tişörtünü çıkardı. Ne yaptığını anlamaya çalışırken ayağa kalktığımın farkında bile değildim.

Yüzüm, kül rengine dönerken gözlerimi kocaman açmış, bir avcının gözlerine kilitlenmiş bir kurbandan farksızdım. "Ne yapıyorsun?" diye sorarken sorum, yapmaya kalkıştığı şeyin imkânsızlığına inandığım içindi.

Yeşil gözleri heyecanla parlarken, "Görmeden inanmayacağın ortada!" dedi. "Sana asla zarar vermeyeceğime söz veriyorum," derken sanki kendine söz veriyordu. "Korkma!" derken yeniden birkaç adım daha uzaklaştı. Bedeni zelzeleye tutulmuş gibi titremeye başladığında, soluğum kesilirken korkuyla karşımda titreyen adama bakıyordum.

Sonra bir el, uçurumun kıyısından beni alırken omuzlarımdan kavradı ve kendine çekti. "Sen bir dangalaksın, Metin!" diyen Gökhan'ın gürleyen sesi kulaklarıma doldu. "İnsanı kalpten öldürürsün sen!" diye devam etti aynı şiddette.

"Sen karışma!" diye kardeşine çıkıştı Metin.

"Karışma ne ya! Deli misin oğlum? Kübra'ya her şeyi, her sırrımızı anlatmadan yaptığın ne kadar akla yatkın?" Sesindeki onaylamaz ifadeyle kardeşine bakarken, "Yüzmeyi öğretmeden denize atıyorsun!" diye aynı şiddetle devam etti.

Metin inatla, "Sırrımızı biliyor," dedi.

Kardeşi sabırsızca, "Teoride biliyor. Ki bu, az önce yapmaya çalıştığını bağışlatmıyor," dedi.

Metin ne yapmaya çalışacaktı ki? Bunu deli gibi merak etsem de Gökhan'ın müdahalesini haklı görüyordum.

Zafer Bey de yanımıza gelmişti. "Neler oluyor burada?" diye sorarken Metin'in kardeşine yanıt vermesine engel olmuştu.

"Metin, her zamanki gibi kuralların dışına çıkmaya çalışıyordu," dedi Gökhan onaylamaz sesiyle.

"Çokbilmiş kardeşim de buna engel oldu her zamanki gibi!" diye homurdanırken çıkardığı tişörtü hışımla geri giyindi.

Zafer Bey, özür dolu bir tebessüm yüzüne yerleştirip bana döndü. "Metin, her zaman evlatlarımın arasında deli fişek olanıdır. Umarım seni korkutmamıştır?" diye sordu kibar sesiyle. Sesindeki kibarlık zorlamaydı. Oğlunun yaptığını onaylamadığını sert bakışıyla gösteriyordu.

Yanıt vermedim. Geldiğimden beri, korkmadığım zaman zaten çok azdı. Az önce Metin'le yakınlaştığımda bu duygumu biraz unuttuğum için şu an kendime öfkeleniyordum.

"Eve geçelim mi?" diye sordu Zafer Bey. Bu soru, sadece bana sorulmuştu. Başımı sallarken Zafer Bey'le eve doğru yürüdük. Metin ve Gökhan, bizimle gelmeye niyetli görünmüyorlardı.

"İyi misin?" diye sordu Sezen Hanım salona girdiğimiz an. Kocasıyla kısa bir an bakışmaları gözümden kaçmamıştı. Sanki gözleriyle dışarıda olanları Zafer Bey'den dinlemiş gibi yüzü düşmüştü Sezen Hanım'ın.

Lal, yanına oturmam için kenara kaydı. "Metin'le ikiz olmamıza rağmen çok farklıyız. Onun sabırsızlığını, heyecanını hoş gör,

lütfen. On dört yaşından beri bu anı bekliyordu," derken benden anlayış bekliyordu.

"Anlıyorum demek çok isterdim," dedim şaşkınlıkla. "Son bir saattir kâbus yaşıyorum ve benden anlayış bekliyorsunuz! Bütün bunların gerçek olduğundan bile emin değilim! Anlatmaya çalıştıklarınızdan aklım almıyor, ne kadar çabalasam da! Ne sizin imalarınızdan ne onun anlatmaya çalıştıklarından bir sonuç çıkarabildim. Değişeniz diyorsunuz. Değişirken..." Durdum. Metin'in atmacaya dönüştüğünü söylediğinin üzerinden henüz birkaç dakika geçmişti ve bunu kabul etmemekte direndiğimi fark ettim. "Bu... Bu çok saçma! Metin, atmacaya dönüştüğünüzü söyledi az önce. Bu gerçek mi?" diye sorarken her birinin yüzüne dikkatle baktım. Kimse gözlerini benden kaçırmazken, gerçek olduğunu haykırırcasına parlıyordu. "Yani... Yani bu... Bu gerçek?" dedim inanamaz bir sesle. Başlarını salladı her biri ayrı ayrı. "Bu imkânsız!" dedim az önce Metin'e söylediğim gibi. "Doğanın kanunlarına ters! Böyle bir şey mümkün değil! Olamaz!" dedim katı bir sesle.

"Neler düşündüğünü, nasıl hissettiğini tahmin edebiliyorum," dedi Sezen Hanım anlayış dolu sesiyle.

"Nereden bilebilirsiniz ki!" diye haykırdım. Hepsi kafayı sıyırmıştı.

Sezen Hanım, "İnan bana, ben de senin geçtiğin bu yoldan geçtim," dediğinde boş ifadeyle yüzüne baktım. Sözlerini destekleme gayretiyle başını sallarken güven veren gülümseme yüzüne oturmuştu. "Farkındayım, kabul etmek, imkânsıza yakın. Ama zamanla şahit olacağın şeylerden sonra sen de kabul edeceksin," dedi güven veren sesiyle.

"Bu imkânsız!" dedim yeniden. Kabul etmek, doğaya aykırıydı. Kimse, olduğu şeyden başka bir şeye dönüşemezdi.

"Sana az önce cazfleri anlattık. Yeni doğan bebeklerin ölümünün nasıl olduğu hakkında bir fikrin var mı?" diye sordu Zafer Bey ciddi sesiyle. Başımı olumsuz anlamda salladım. "Aklına gelebilecek her canlıya dönebilme yetenekleri var," diye devam etti. Daha başka!

Ben nereye düşmüştüm böyle? Benim inkâr hâlindeki duruşuma inat, "Bu, onlara Lilith tarafından verilmiş bir hüner. Lilith'i bilir misin?" diye sordu bu defa.

Gerçeklik payının hiç olmadığına inanıyordum. Yine de "Musevilik ve Hristiyanlık apokrif inançlarında Âdem Peygamber'in ilk eşi," dedim.

Zafer Bey, beni onaylarken, "Biz, A, B veya C inançlarındaki bir kişiden bahsetmiyoruz," diye devam etti. "Evet. Lilith, Musevilik ve Hristiyanlık apokrif inançlarında yer alır. Âdem Peygamber'in ilk eşi diye anılır. Hem Âdem Peygamber'e hem de Yaradan'ına karşı geldiği ve şeytanla birlikte olduğu için ebediyen cennetten kovulmuş bir lanetli. O da insanoğlundan intikam almaya yemin etmiş bir ifrit! Lilith, cazileri insanoğluna musallat ederken onlara kendinden bazı yetenekler de verdi. Aklına gelebilecek her canlıya dönebilme yeteneği onlarda mevcutken biz sadece atmacaya dönebiliyoruz."

"Yani... Bu gerçekten gerçek mi?" diye sorarken cümlemin anlamsızlığını bile fark edemiyordum. "Bu... Bu nasıl oluyor?" Sesimde hâlâ inanmışlık yoktu. "Mutasyona mı uğradınız?"

Zafer Bey başını sallarken, "Şöyle sormalısın," dedi anlayış dolu sesiyle. "Buna neden olan ne? Cazilerin eylemleri, bizdeki dürtüyü tetikliyor. Bir mekanizma gibi düşün. Cazilerin varlıkları dahi, bedenimizde istem dışı kasılmalara sebep oluyor. Ki onların da bizler karşısında korku dürtüsü ortaya çıkar. Bu bir denge! Yaradan'ın dengesi! Onlar olmasaydı bizler olmazdık. Korktuğunu, anlamamakta direndiğini görebiliyorum. Korkma! Kendini bırak ve önünde gelişecek olayları iyi gözlemle. İnan bana, biz deli veya bir tarikat değiliz. Mutasyona da uğramadık. Bizler, bir amaç için var olmuş insanlarız. Sadece bize şekil değiştirme yeteneği bahşedilmiş ki bu da bir tek gaye içindir," diye sonlandırdı konuşmasını.

"Tek bir gaye?" diye sorduğumda her biri başını salladı.

Zafer Bey, "Minik canların annelerinin göğüslerinden koparılmasının önüne geçmek... Tek gaye bu! Ve sen bu yolumuzda,

en değerli rolü üstleneceksin. Başka savaşçıların annesi rolü," dedi ikna edici bir tonda.

Cevap verecek yetiyi kendimde görmediğim için susmayı yeğledim. "Biraz sonra Yetiş, senin için değişecek," diye devam ettiğinde korkuyla Yetiş'e baktım. Kızıl saçlı genç adam, memnuniyetle gülümsüyordu.

Az önce Metin buna yeltendiğinde engel olmuşlardı. Şimdi ne değişmişti de göstermeye karar vermişlerdi? "Neden Metin yapmıyor?" diye sordum merakla.

"Bunun senin için doğru olmayacağını düşünüyoruz. Ayrıca Metin de öyle istedi," dedi Sezen Hanım.

Biraz önce yapmaya çalıştığı bu değil miydi? Ne olmuştu da kararını değiştirmişti? "Metin mi?" derken arkama baktım. Geldiğini duymamıştım. Ama yoktu. "Nerede? Ne zaman söyledi?" diye sordum şaşkınlıkla.

"Bizim bir başka yeteneğimiz daha var. Telepati. Yakın mesafede birbirimizle iletişim hâlinde olabiliyoruz," dedi Sezen Hanım.

Bak buna inanabilirdim. "Şu an konuştuklarımızı dışarıda olanlar duyabiliyor mu?" diye sordum. Yine her biri başını salladı. "Peki, Metin şu an ne yapıyor?"

Zafer Bey keyifle gülerken, "Değişimi kendisinin gösterememesine biraz öfkeli. Ama merak etme, bu onu öldürmez," dedi eğlenerek.

"Ağabeyimde ego biraz tavan da..." diye araya girdi Yetiş. "Küstah olmayı seviyor," dedi gülerek. "Küstahlık" saygısız anlamında değil, yaptığı işin gururunu göstermekten çekinmeyen anlamında kullanmıştı. Belki de haklıydı. "Hazır mısın?" diye sordu Yetiş. Ne için hazırdım? Yüzümdeki boş ifadeyi anında okuyan Yetiş, "Gösteriye!" dedi hevesle.

Emin değildim. "Korkmanı gerektirecek bir şey olmayacak," diye Lal yanıma sokuldu. "Annem ve ben, senin yanında olacağız," diye teminat verdiler. Başımı sallarken hâlâ emin değildim. Ama bundan da kaçışım yok gibiydi. Karar bana ait gibi görünse de...

Eğer onların tüm sırlarına ortak olursam geri dönüşü olmayan bir yola girecektim ki bu konuda hâlâ tereddütlerim vardı.

Yine de başımı sallarken kader, yeni ağlarını örmeye çoktan başlamıştı.

Yetiş önde, Volkan Hoca ve Zafer Bey hemen arkasında, dışarı çıktılar. İki kadınla onların ardından çıkarken dizlerim titriyor, kalbim deli gibi çarpıyordu. Az önce Metin'le yakınlaştığımız ağaçların yanına vardığımızda, Metin ve Gökhan'ı bizi beklerken buldum. Oturdukları toprak zeminden doğruldular.

Metin, mahcup bir ifadeyle yanıma gelip, elimi tutarken, "Aceleciliğim için özür dilerim. Seni korkutmak, endişelendirmek istememiştim," dedi.

Yanıt vermek istememe rağmen sadece başımı sallayabildim. Şu anki korkum ve endişemden dolayı sesimin çıkmayacağından emindim.

Elimi sıkarken yeniden, "Korkma!" dedi Metin.

Yetiş, açıklığa geçip herkesle arasında belirli bir mesafe bıraktı.

"Hazır mısın yenge?" diye sorduğunda şaşkınlık ve panik beni esir aldı. "Yenge" diye hitap ederken artık bu ailenin ayrılmaz bir parçası olduğumu bana hatırlatmıştı. Ama değişimin ne olacağını hâlâ kestiremediğim için korku, bedenimde ve ruhumda hükmünü sürdürüyordu.

Metin arkama geçip cesaret verme arzusuyla omuzlarımdan kavradı. Sezen Hanım ve Lal, destek amaçlı her iki elimi tutmaya devam ediyorlardı. Ama ben, kaçmamı imkânsız hâle getirme gayreti içindeymişler gibi hissederken kalbim daha şiddetli çarpıyordu.

Yeşil gözleri heyecanla parlayan Yetiş de diğerleri gibi, "Sakın korkma!" dediğinde istemsiz ürperti tüm bedenimi kuşattı. Hemen sonrasında, güçlü omuzlarını öne doğru alırken, boğazından geçmesi imkânsız bir cismi yutmaya çalışır gibi başı ileriye doğru uzandı. Gözleri, göz yatağında bilincini yitirmişçesine dönerken, bedeni zelzeleye tutulmuş gibi titremeye başladı.

Neler olduğunu anlamaya çalışsam da bir yanıt bulamıyordum. Güçlü akıntıya kapılmış nehrin içindeki taşların sesini andıran sesler, bedeninden yükselmeye başladı. Kulaklarımı sağır edercesine güçlü ses karşısında bedenim taş kesilmişti. Tüm yaşadıklarım yeterli gelmemiş gibi göz kırpması kadar kısa bir anda Yetiş gitti. Yok oluşunu hazmedemeden onun yerine, dudakları uçuklatan heybetiyle atmaca kuşu geldi.

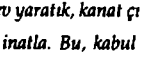
Beynim, bu görüntüyü kabul etmiyordu. Gözlerimi yummak, kulaklarımı elimle kapatmak hiçbir şeyi geri getirmeyeceği gibi gözümü ve kulaklarımı açtığım zaman ise kâbusumun devamı olacaktı. Evet, bu bir kâbustu. Bunun başka bir açıklaması olamazdı.

"Kübra?" diyen endişe dolu sesler, bana çok uzaktı. Güçlü kanatlar, bedeninin her iki yanında çırparken rüzgârı bana çarpıyordu.

"Gördüğün şey gerçek, Kübra," dedi Zafer Bey tam karşıma geçerken. Arkasındaki dev yaratık, kanat çırpmaya devam ediyordu.

"İmkânsız!" dedim inatla. Bu, kabul edilebilir bir gerçek olamazdı.

"Bu, bize bahşedilen bir yetenek," diye bastırdı Zafer Bey. "Zamanla sen de buna alışacaksın." Arkasını dönüp dev atmacaya, "Gösteri bitti, Yetiş!" dedi. Bu defa dev atmacanın formu değişirken bir balon gibi küçüldü ve saniyeler içinde eski insan hâline geri döndü.

Kübra yengemin kalbi, deli gibi kan pompalıyordu. Tazeliğini koruyan o anıyı, yeniden yaşıyor gibiydi. Geçmişten kopup, bugüne geri dönerken korkuyla açılan gözlerine ben de eşlik ediyordum. Yengemin korkusunu yüreğimde hissetmiştim. Ki çok defa bu değişimlere tanık olurken ben de bu değişimlerin bir parçası olmuştum.

Yataktan çıkan yengem, kendini balkona attı. Beni göremeyecek kadar geçmişin gölgelerinde geziniyordu. Amcama olan duygularının yoğunluğu yüreğine sığmıyordu. Birkaç dakika daha balkonda oyalandıktan sonra odaya geri döndü ve kocasının koynuna girdi. Yüzüne uzanan eli gördüğümde yengemin zihninden artık kopmam gerektiğini anladım. Kendimi yengemden özgürleştirirken yeniden balkonun ılık rüzgârına bıraktım.

Uçmak... Müthiş bir hisli. Güçtü. Ve en önemlisi, özgürlüktü. İçim bu istekle gıdıklanırken, isteğimi bastırmak için kollarımı açıp sallamaya başladım. Genelde bu eylem, isteğimi bastırmakta yeterli geliyordu. Ama dakikalar geçmesine rağmen bu defa işe yaramıyordu. Odaya doğru dönüp baktığımda annemin uyumaya devam ettiğini gördüm.

Ev nöbeti Gökdeniz'indi bu gece. Evden uzakta olmadığını kalbinin ritminden anlayabiliyordum. Yekta da henüz uyumamıştı. Odasında sabırsızca gidip geliyordu. Zihni, uzun bir zamandan sonra ilk defa bu kadar özgürdü benim olduğum yerde. Genelde kafasından geçenleri yanımda geçirmezdi. Şimdi de zihni, gün içinde yaşadıklarını tartıyordu. O arkeologdan çok, dedemlerin benim hakkımdaki yeni bilginin merakı vardı. Benim için endişeleniyordu!

Endişe denizinde yüzerken yüzünü görmek için Yekta'nın yanında olmak istiyordum. Bunu yapabilirdim. Az önce Kübra yengeme yaptığım gibi onun da zihnine girebilirdim. Ama onun yerine astrali kullanacaktım. En azından Yekta, odasına girdiğimi hissetmeyecekti.

Bunu en son on altı yaşımda yapmıştım ve ailem başta olmak üzere herkesin azarına maruz kalmıştım. Annem ve babamlar gibi uyku sırasında astrale ihtiyacım yoktu bunu yapmak için. Uyanık olmam, sessiz bir ortam olması yeterliydi benim için. Üst katta, odasında gezinen Yekta'nın zihnini rahatça koklayabilmek için duvara sırtımı dayayıp gözlerimi yumdum. Gecenin karanlığına eşlik eden baykuşların ve yağ-

murlardan dolayı coşmuş olan derenin kulaklarımı okşayan sesini zihnimden uzaklaştırıp üst kattaki odaya yoğunlaştım.

Derin bir soluk alıp gözlerimi açtım. Şimdi yanındaydım. Beni göremiyordu ama ben onu rahatça görebiliyordum. Üzerindeki tişörtü çıkarmıştı. Kaslı ve göğüs çevresini kuşatan hafif tüyler, irice yutkunmama neden oldu. Daha önce onu böyle görmüştüm oysaki. Ama şimdi kalbim neden böyle garip bir şekilde, kramplar girerek çarpıyordu? Ellerini ensesinde kavuşturmuş, bir ileri bir geri giderken düşünmeye devam ediyordu. Ayakları da çıplaktı. Üzerinde sadece siyah pantolonu vardı.

Mavi gözlerini süsleyen siyah kirpikleri, aklından geçene rehberlik edercesine kısılmıştı. Şimdi ise gündüz, kadınla konuştuklarımızı yeniden zihninde tekrarlarken, gözden kaçırdığı şey olup olmadığını anlamaya çalışıyordu. Sonra bir şey oldu. Anlık ama benim için yürek çarpıntısına neden olan minik bir anı, yüzeye çıktı. Ona yakınlaştığımda hissettiğim yürek çarpıntısı farklı bir duyguydu ve adı henüz benim lügatimde yoktu. Kollarındaki kaslar seğirirken kollarını ensesinden çözdü ve yana düştü. Sanki tüm enerjisi çekilmiş gibi kendini sırtüstü yatağına bıraktı. Bir süre boş gözlerle tavana baktı. Elleriyle yüzünü kapatmadan önce alt dudağına dişlerini geçirdi.

Kalbim, yeniden bu defa daha şiddetli kasıldı. Bu neydi şimdi!

Yatağın yanına yaklaşmaktan kendimi alıkoyamıyordum. Kendini yeniden açması için birkaç dakika bekledim. Ama bir şey olmadı. Bunu neden yaptığıma dair bir fikrim yoktu ama yine de eğilip yüzündeki eline hafifçe dokundum. Elini yüzünden çekip yattığı yerden başını kaldırdı ve ayakucundaki pencereye baktı. Hissetmiş miydi beni? Aklımdan geçenlere yanıt verircesine, siyah kaşları çatılırken iyice doğruldu. Kalkıp cama gitti. Camı açıp dışarı uzandı. Beni balkon

duvarının dibinde gördüğünü biliyordum. İki saniye sonra arkasını dönüp boşluğa doğru konuşmaya başladı.

"Bunu yapmaman gerekiyordu, Tara! Odama gelmemeliydin. Uygunsuz olabilirdim. Şimdi bedenine geri dön ve uykuna kaldığın yerden devam et," dedi sert sesiyle.

Ona yanıt veremiyor oluşum, bana istediği gibi emirler vermesini kolaylaştırıyordu. Üstelik beni bu kadar kolay bulabilmesi de şaşırtıcıydı. Annem haricinde, bedenimden ayrıldığımı kimse bilemezdi bedenimi görmediği sürece.

Ona dokunma aptallığında bulunduğum için kendime öfkelenirken bedenime geri döndüm. İlk önce Yekta'nın camına baktım. Ellerini göğsünde bağlamış, bir baba edasıyla bana tepeden bakıyordu. Yaramazlık yapan ben olduğuma göre suçlu ifadeyle başımı önüme eğen ben olmalıydım. Ama ona inat, çenemi diktim. Bu defa başını sağa sola salladı ve camdan çekildi.

Uyuyan annemin yanından geçip koridora açılan kapıyı araladım. Ev, son derece sessizdi. Yekta'nın adımları bile kesilmişti. Yatmış mıydı beni gönderdikten sonra?

"Anlayacağız," dedim kendi kendime ve usulca tavan arasına çıkan merdivenleri tırmanmaya başladım. Yekta'nın kapısının altından solgun ışık, belli belirsiz sızıyordu. Kapıya kulağımı dayadığım hâlde ses duyamadım. Yine de hafifçe kapısını tıklattım. Saniyeler geçmesine rağmen yanıt gelmedi. Yeniden vurdum. Bu kadar çabuk mu uyumuştu? Tam yenilgiyi kabul edip, arkamı dönmeye yeltendiğimde Yekta, üzerine geçirdiği tişörtle kapıyı açtı.

Eliyle kapının pervazını tutarken omzuyla kapıya dayandı. Bu duruşuyla odaya girmemi istemediğini ifade ediyordu. "Ne istiyorsun?" derken bir ağabeyin azarlayan sesi vardı.

"Konuşmamız gerekiyor. O kadını merak ettiğini biliyorum. Bak," derken dikkatini çekmeye çalışıyordum.

"Zaten sana bakıyorum," dedi bezgince. "Sabahı bekleyemez miydi, diye sorsam, hiçbir şekilde şu an anlatmanı engelleyemeyeceğim. Şimdi anlat da hem sen rahatla hem ben de uykuma geri döneyim."

"Uyumadığını her ikimiz de biliyoruz. Ayrıca kapı ağzında anlatacak değilim. Şimdi kenara çekil de içeri gireyim."

"Bu saatte buraya gelmen doğru değil," dedi uyarı dolu bir sesle.

"Neyin doğru neyin yanlış olduğunu senden öğrenecek değilim, Yekta Sifteyi! Şimdi, çekil kenara da milleti başımıza toplamadan anlatacaklarımı bitireyim," dedim kararlılıkla.

Gözlerini deviren Yekta, kenara çekildi. Eliyle odaya girmem için reverans yaparken hafifçe öne eğilmeyi ihmal etmemişti. "Ekselansları... Odamı şereflendirmenizi neye borçluyum?" diye alayla ekledi.

Omuz silktim. Geçiş alanını dar tutmasına rağmen girdim.

Odanın ortasına doğru yürürken az önce uzandığı yatağına göz ucuyla baktım. *"Gece lambasının soluk ışığı, odayı aydınlatmaya yetmiyor,"* diye düşünürken, duvardaki düğmeye dokundu ve oda aydınlandı. *"Yekta, zihin okuyor gibi görünmüyordu,"* diye düşünürken şaşkınlıkla ona döndüm. Ama ifadesinden hiç zihin okuyor gibi görünmüyordu. Odanın kapısını kapatmamaya kararlı gibi kollarını göğsünde bağlamış hâlde yüzüme bakıyordu.

Yekta, bu kadar muhafazakâr mıydı? Bir kızla yalnız kalmamak için gösterdiği ihtimam, göz yaşartacak kadar etkiliydi. Elbette ki bu göz yaşarması bu ihtimamın merkezinde olan *ben* olduğum içindi. Üniversitede beraber olduğu kadınları Deniz ile Gökdeniz'den pek çok defa dinlemiştim. Şimdi ne diye benimle yalnız kalmaktan kaçınıyordu?

En şirin gülümsememi yüzüme yerleştirirken gözlerine baktım. "Şu arkeolog Anni, seni tanıyor." Lafı dolandırma-

dan söze girdim. Bir kaşı yukarı kalkarken devam etmem için susmayı tercih etti. "Zihninde, seninle birlikte olduğu anı gerçekti," diye bastırdım bezgin yüzle baktığında.

"Tüm gün, defalarca dile getirdin, Tara. Başka bir şey yoksa uyumak istiyorum," dedi bezgin ruh hâliyle.

"Anlattıklarımı herkes dikkate aldı ama bir tek sen umursamaz davrandın. Ne saklıyorsun? O kadını tanıdığını mı saklıyorsun? Gerçekte kim o kadın?" Yekta'yı kışkırtmak kolaydı.

Yekta'nın şaşkınlığı tüm yüzüne yerleşti. O kadını tanımıyordu, biliyordum. Ama sadece bu odaya girmek ve aklındaki planı eyleme geçirmek için sığındığım bir bahaneydi.

"Sen gerçekten de çıldırmışsın! Nereye gitti senin o efsane görülerin? Kimin yalan söylediğini, kimin söylemediğini ona dokunduğun an hissedebilirken bu saçma sorularınla uğraşmak istemiyorum!" dedi sinirle.

"Sana dokunmamı istiyorsun yani?" diye sordum teyit etmek amacıyla.

"İstiyorsan dokun. Sana yalan söyleyip söylemediğimi anlarsın," dedi bu defa meydan okurcasına.

Elbette ona dokunduğumda gerçekte olanı bana yansıtmayacaktı. "Öyleyse neden az önce sana dokunmamdan rahatsız oldun?"

"Ne zaman?" diye sordu şüpheyle.

Gözlerimi devirirken, "Az önce," dedim sabırsızca. "Bedenimden önceki gelişimde. Bunu hissetmediğini söylemeyeceksin, değil mi? Çünkü hemen kalkıp aşağıya baktın," diye açıkladım.

"Bana mı dokundun?" derken gerçekten şaşırmıştı. Şüpheyle başını salladım. Beni hissettiğini adım gibi biliyordum ama şu an karşımda inkâr etmeyi tercih etmişti. "Neden? Gerçekten neyin peşindesin, Tara? Lafı dolandırma artık!"

Bu soruyu benim sormam gerekiyordu ama onun yerine, "O kadını gerçekten tanıyıp tanımadığını anlamak istiyorum," diye yineledim.

"Senin için neden bu kadar önemli?" diye sorarken yine sorumdan kaçıyordu.

Asıl kendisi neyin peşindeydi? İki adım atıp tam karşısında durdum. Aramızda bir soluk mesafe vardı. Nefesinin rüzgârı yüzüme vuruyordu tıpkı benim nefesimin rüzgârı onun yüzüne vurduğu gibi. Bir an gözlerini yumdu. Kalp ritmi bir an için sekteye uğradı.

Neler oluyordu böyle? Bu his...

İstemsizce, "Yekta..." diye başlayan cümlem, avucunun içi dudaklarıma kapandığında son bulmak zorunda kaldı. Sonrasında gözlerimde ne gördü bilmiyorum, yanmış gibi telaşla geri çekti. Bir adım uzaklaşmayı ihmal etmemişti. Başını onaylamaz şekilde sallarken gözlerini gözlerimden sakınıyordu.

"Bu doğru değil, Tara. Burada, benimle yalnız olman doğru değil," derken sesi gergindi.

"Neden?" diye sordum hırçın bir sesle. Nedense onun bu tavrı, tüm sinirlerimi ayağa kaldırmıştı. "Senden bir şey istemek için geliyorum ama senin bu tavrın aklımı karıştırıyor!"

"Ne isteyecektin?" diye sordu çabucak. *Söyle ve çık* der gibiydi.

"Hiç istek bırakmadın bu tavrınla, biliyor musun? Sanki vebalıymışım gibi benimle yalnız kalmaya ölesiye çekiniyorsun. Tamam, sizler gibi sıradan atmaca değil, bir hibritim. Ama korkma! Sana zarar vermem," dedim alayla.

"Konuyu çarpıtma, Tara! Buraya neden geldiğini artık söyleyecek misin?"

"Beni Ezmoce Germa'ya götür," dediğimde bir süre şaşkınlıkla yüzüme baktı. Sonra toparlanıp, itiraz etmeye hazır-

larırken, kollarımı göğsümde bağlayıp, "Orayı ölesiye merak ediyorum!" diye devam ettim heyecanla.

"Ne görmeyi umuyorsun ki? Babamların dediği gibi sıradan, dört duvardan meydana gelen bir oda. Merak edilecek bir yan göremiyorum," dedi ilgisizce.

"Ya, Yekta! Maceracı ruhun nerede?" diye sordum isyanla.

"Bunda bir macera göremiyorum. Kimin umurunda! Orayı yeniden görmeye hiç hevesli değilim," diye kestirip attı.

Ne saklıyordu?

Çıkmamı ister gibi hırsla aralık kapıyı sonuna kadar açtı. Ona göre konuşma sonlanmıştı. Sinirle sıkılı dişlerimin arasından, "Benim umurumda!" diye tısladım.

"Tüm evi başımıza toplamamızı istemiyorsan hemen odana geri dön!" dedi bu defa sabırsızca.

Onun beni böyle ötelemesi, içimde bir şeylerin kırılmasına neden oluyordu. Gözlerimin yandığını hissedebiliyordum. Biraz daha burada, onun onaylamaz bakışları altında durmaya devam edersem ağlamam işten değildi.

Sıkılı dişlerimin arasından, "Bu yaptığını asla unutmayacağım, Yekta Sifteyi!" diye hırladım.

İlgisiz bir şekilde omuz silkerken, "Unutmasan iyi edersin," diye homurdandı.

Çıkmak için kapıya yöneldiğimde aklıma gelen soruyla yeniden Yekta'ya döndüm. Yüzündeki rahatlama, geri dönmemle kayboldu. Mavi gözleri, gözlerime temkinli bakıyordu.

"Şimdi aklıma geldi. Sen Ezmoce Germa'ya gittin ve bunu benimle hiç paylaşmadığını hatırladım. Kimi gördün ritüelde? Biz yakın değil miydik?"

Gözlerini telaşla kaçırırken, "Anlatılacak bir şey görmedim," dedi kestirip atarcasına. Ardından, "Tanıdığımız biri

olmadığını söyleyebilirim," dediğinde ona inandım. Tanıdık biri olması gerekmiyordu zaten.

Yine de "Neden?" diye bastırdım. "Ben mi değersizdim, rüyanı mı anlatmaya değer görmedin?"

Bana bakan mavi gözleri, öfkesinden çakmak çakmak olmuştu. "Neden kendini merkezime koymaya uğraşıyorsun? Her şeyimi sana anlatacağımı da nereden çıkarıyorsun? Dön kendine bir bak! Çocuk değilsin! Ben de değilim! Çocukça şeyleri paylaştığımız günler geride kaldı!" diye anlayamadığım öfkesini kustu.

Kafam karışmıştı. Neden bu kadar öfkelendiğini anlamıyordum. Çocuk değildik, kabul ediyordum. Ama biz dosttuk. Yoksa değil miydik?

"Biz dost değil miydik?" diye sorarken gözlerime hücum eden yaşlarımı geri göndermek için yutkundum.

Sabırsızca saçlarını sıvazlarken derin soluk aldı. "Dost olmamız, sana her şeyimi anlatacağım anlamına gelmemeli. Erkekçe şeyleri seninle paylaşamam," derken sesi biraz daha yumuşamıştı.

"Rüya ritüelinde erkekçe ne olabilir?" diye sordum kafa karışıklığıyla.

"Vazgeçmeyeceksin, değil mi?" diye sordu pes etmişçesine.

Başımı salladım. "Benden uzaklaşıyorsun, Yekta. Şu erkekçe dediğin zırvalıklar, seni benden uzaklaştırıyor. Artık buna bir son ver," derken sesimdeki üzüntüyü saklayamamıştım. İfadeleri ve duruşu, eski günlerimizin gerilerde kaldığı hissini veriyordu şu an.

"Çabalayacağım," diye söz verdi dürüstçe.

Az önce hissettiklerimin alınganlığımın ürünü olduğuna sevinirken, "Teşekkür ederim!" derken boynuna sarıldığımda tüm bedeni kaskatı kesildi.

Kollarımı boynundan söküp, benden bir adım geri giderken, "Artık odana gider misin?" dedi sertçe.

"Yine ne yaptım?" dedim isyanla. "Sadece sevincimi göstermeye çalıştım," dedim küskünce.

"Bunun için ne yer ne de vakit uygun. Kimse seni burada görmeden gider misin?"

"Kovuyor musun?" diye sordum hayretle.

"Nasıl algılarsan!"

"Bu yaptığın affedilir değil!" dedim hırsla.

"Sana kalmış," dedi yine aynı ifadeyle. Anı anını tutmuyordu. Sözlerinin gerçekliğini yakından görmek için dikkatle yüzüne baktım. Büyük bir çaba harcıyor gibi gözleri, gözlerime dokunmuyordu. Beni görmek istemiyor gibiydi. Neden peki? Sorsam da söylemeyecekti. Yenilmişlik hissiyle odadan çıktım.

Kapıdan çıkar çıkmaz kapı arkamdan hemen kapandı.

Merdivenlerden nasıl indiğimi, dış kapıyı açıp kendimi nasıl dışarı çıktığımı hatırlayamayacak kadar ona kırılmıştım. Avluda, Gökdeniz'in nöbet arkadaşı Karabaş'a çarptığımda nerede olduğumu algıladım. Karabaş, beni gördüğü için kuyruğunu sallayıp dururken *asayiş berkemal* diyordu.

Kameriyeye kendimi bırakıp dizlerimi bedenime çektim. Karabaş yanıma gelip ıslak burnunu koluma değdirdi. Yıkılmış bedenin içinde yüzü bulmaya çalışan Karabaş'ın zihnini ve benim için üzüldüğünü içimde hissettiğimde istemsiz bir hıçkırık dudaklarımdan fırladı.

"Umurunda değilmiş!" diye sitem ettim.

"Bizim umurumuzdasın ama," diyen sesi duyduğumda, köpeğin benimle konuştuğunu sanıp başımı kaldırdım. Gelen halamdı. "Yıllar evvel annen bu eve ilk geldiğinde tıpkı şu an senin oturduğun şekilde oturmuş, geleceği için endişe için-

deydi. Ailesini yitirmiş ve kimsesiz bir durumdaydı. Geleceği belirsizdi," diye devam etti sıcacık sesiyle.

"Tıpkı benim gibi," dedim kırgınca. O ritüel odasına götürmeye yanaşmayan Yekta'ya karşı öfkem ve kırgınlığım dinmek bilmiyordu.

Lal halam kolunu omzuma dolarken, "Deden ve amcan, bunun için Kahire'ye gittiler. Baban ve diğerleri, senin için büyük bir araştırma içindeler. Sen ise..." diyerek dikkatle yüzüme bakarken sustu.

"Şımarıklık yaptığımı düşünüyorsun," diye cümlesini tamamladım.

"Sen annen gibi kimsesiz değilsin. Ve hepimiz seni umursuyoruz. Bazılarımız bunu hissettiremeyebiliriz ama inan bana göründüğü gibi değil!" Sonra yüzüme hafifçe dokunarak, *"Yekta'yı kötü emellerine alet etme, Tara. Senin başına bir şey gelirse onun pişmanlığıyla kahrolmasına izin verme. Bunu hak etmiyor,"* dedi iç sesiyle. "Dedenlerden az önce haber aldım, Türkiye sınırına kadar varmışlar. Yarın gece devam edeceklermiş," diye konuyu değiştirdi sonra da.

"Umarım güzel haberler getirirler," dedim ona uyarak. Diğeri için diyecek lafım yoktu. Halam, haklıydı.

"Biraz uyumayı dene. Yarın kaleye, kazı ekibini yakından tanımaya gideceğiz."

"Ben de geleceğim yani?" diye heyecanla sordum.

Başını olumlu anlamda salladı.

Halam gittikten bir süre daha Karabaş'la birlikte geceyi dinledim. Karabaş, ailemizin ferdi Keskin Kulak'ın yavrusuydu. Keskin Kulak, artık aramızda yoktu ama bize üç tane yavru bırakmıştı. En az kendisi kadar atik ve zeki köpeklerdi.

Zeytin, Yetiş amcamızla paylaştığımız evi korurken diğer kardeş Paşa, annemin teyzesi Gülten ninenin evini koruyordu.

Hafif çise, ağaçların yapraklarından süzülürken iri damlalara dönüşüyordu. Kameriyenin altında yağmuru dinledim. Huzurlu bir gece olurdu, belki içimdeki reddedilmenin acısı olmasaydı. Karabaş, ayakucumda inledi. İçimde yaşadığım öfkeyi hissediyordu. Yanına çömelip iri başını göğsüme bastırdım. "Beni anlayan sadece sensin, biliyorum." Alnımı alnına dayadım. Islak dili bileğime dokunduğunda istem dışı kükredim. Girdiğim buhrandan anında sıyrılmama yetmişti onun bu eylemi. "Yine beni gıdıklamaya mı çalışıyorsun?" Yere yatmasını sağlayıp sırtını ve karnını sıvazlamaya başladım. Karabaş'ın istediği de buydu. Sevinçle kuyruğunu sallarken yüzüm salyalarıyla ıslanmıştı.

Tara

Babamın kullandığı araçla Ciha "Cixa" Kalesi'ne çıkıyorduk. Ön koltukta Lal halam, kalenin tarihini anlatıyordu.

Ciha Kalesi, 360 derece seyir açısına sahip, volkanik bir tepenin tam tepe noktasına, Cenevizliler tarafından gözetleme amaçlı kurulmuş. Kaleyi oluşturan duvarlar, iki metrelik yığma taşla örülmüş. Şimdilerde ise kalın duvarların kalıntıları etrafa saçılmış durumdaymış. Yakın zamana kadar orman örtüsü ve geçit vermeyen sarmaşık dikenlerle çevrili bu kalenin bugünlerde gündeme gelmesi tesadüf müydü, yoksa bir amaç için miydi, bilinmiyordu. Üstelik geçtiğimiz yıla kadar devam eden taş ocağı faaliyeti sonlandırılmıştı. Gerçi o taş ocağı, doğanın güzelliğine vurulmuş bir darbeydi. Üstelik biraz daha devam etselerdi Ezmoce Germa'nın ortaya çıkma olasılığı güçlenecekti. Elbette ki taş ocağı faaliyetine bizimkiler engel olmamıştı. *"Araştırma ekibini yakından tanırsak belki gerçek amaçlarını öğreniriz,"* demişti Metin amcam.

Önümüzde ilerleyen aracı, Metin amcam kullanıyordu. Yekta ile Deniz de öndeki araçta yerlerini almışlardı.

Halam, kalenin özelliklerini anlatırken önemli bir detay veriyordu. Ciha Kalesi, üç rakamıyla ilişkiliymiş. Bu demek oluyordu ki mistik bir güce sahipti. Atmaca soyunun rüya ritüelinin neden burası olduğunu açıklıyordu. Üç köyün kesiştiği tepenin tam ortasına, 352 metre yükseklikteki volkanik

tepeye yapılmışken 360 derece görüş alanıyla ender kalelerin başında geliyormuş. Adı geçen gizli geçitlerin girişleri de bu üç köyden yapılıyormuş. Bu geçitleri kimsenin görmemesi ise bir başka soru işaretiydi. Elbette bunun cevabı sadece atmaca soyundakilerde gizliydi geçitlerin adlarını sadece kendilerinin bildikleri gibi. Şentepe (Gulivat) köyü girişinin ismi Obaru[8], Suçatı (Apso) köyü girişi Zeni[9], Yücehisar (Lamgo) köyünün girişi ise Lande[10] adıyla anılıyormuş. Rüya ritüelinin yapıldığı odaya Ezmoce Germa deniyormuş.

Şentepe köyüne çıkan beton yol, 2 km sonra Yücehisar köyüne bakan tarafından ikiye ayrılıyordu. Beton yolun devamı Şentepe köyüne uzanırken biz, kaleye giden toprak yola yöneldik. Yüz elli metre sonra arkeologların çadırları göründü. Açık alandaki üç çadırdan biri, diğerlerinden daha büyüktü.

Biz araçlarımızı park ederken büyük çadırdan Anni Adalrik çıktı. Yüzüne oturttuğu gülüş, hiç gerçekçi değildi. Buraya ne için geldiğimizi az çok tahmin etmiş olmalıydı. Üzerindeki taba rengi tulum ve bedenine yapışan beyaz tişörtüyle arkeologdan çok mankene benzemişti. Saçlarını, yüzüne düşmesini önlemek için eşarbı bandana gibi başına bağladığından, güzel yüzü ortaya çıkmıştı.

Amcam, aracından sertçe indi ve hiç tereddütsüz Anni'nin karşısına dikildiğinde biz henüz araçtan inmiştik. Metin amcam, öfkeli ruh hâline inat yumuşak sesle, "Kolay gelsin," diye selamladı.

Anni Adalrik, memnuniyetle elini uzatırken, "Hoş geldiniz," dedi.

Amcam, elini almadığı gibi cebine soktu. Anni Adalrik, bir an bozulsa da hemen toparlandı ve gülüşünü yeniden güzel yüzüne oturturken göz ucuyla Yekta'ya baktı. Yekta ise

8 Esmek
9 Düz
10 Akis, yansıma

diğer çadırlara bakıyordu. Anni Adalrik'i umursamıyor gibiydi.

"Biz alanı görmek istiyoruz," diye devam etti amcam. "Çocuklar, kazıdan önce görmek istediler," diye devam etti.

Diğer çadırdan genç bir adam ve iki kız çıktı. Karşılarında bizi gördükleri için ilk an irkilseler de hemen toparlandılar. Anni'nin yanına geldiler. Gözlerimin farklı renkte olduğunu anında fark eden yeni gelenler, gözlerini benden ayırmakta zorluk yaşıyorlardı. Anni, gelenlerden cesaret almış olmalıydı ki bizim kim olduğumuzu bilmesine rağmen, "Kiminle muhatap oluyorum?" diye sorduğunda bunu bilinçli yaptığını düşünüyordum.

Kadının eksik Türkçesi ortama sempatiklikten çok antipatik etki yaratıyordu. Sanki bunu bilinçli yapıyor gibiydi. Dün de aynı şekilde yapmacık davranış içindeydi.

Babam nezaketini elden bırakmadan, "Ben, Gökhan Sifteyi," diyerek amcamı gösterip, "Ağabeyim Metin Sifteyi. Doktoruz," dedi kısaca.

"Ah! Ne muhteşem!" diye şakıdı kadın. "Sağlık yönünden güvenebileceğimiz dostlarımızın olması kadar harika bir şey yok! İnanır mısınız?" derken sahte endişesi yüzüne yerleşmişti. "Çok sık yaralanırız. Malum, heyecanımız dikkatimizi dağıtabiliyor."

"Yedi yirmi dört hizmet sunuyoruz," dedi amcam yine sıkılı dişlerinin arasından. Yüzü gülüyor olsa da onu yakından tanıyanların yüzündeki ifadenin sahte olduğunu, cümlesinin tersten algılaması gerektiğini bilirdi.

"Ne bulmayı umuyorsunuz?" diye sordu bu defa babam.

"Bilmiyoruz," dedi yanımıza sonradan katılan genç adam. "Bunu çalışmamızın sonucunda öğreneceğiz. Tabii bir şey bulabilirsek..." diye devam etti. Uzun boylu ve atletikti. En az Yekta ve Gökdeniz kadar yakışıklıydı. Siyah gözleri, merakla yüzüme dokundu ama hemen kaçırdı. Bir an için gözlerinden

geçen korku duygusunu görmemek için kör olmak gerekirdi. Elini tokalaşmak için amcama uzatırken, "Ben, Yusuf Çepnioğlu. Bayan Adalrik'e yardımcı olmak için buradayım. Size nasıl yardımcı olabiliriz?" diye sordu.

"Siz de arkeolog musunuz?" diye sordu amcam. Sesi, Anni Adalrik'e konuştuğu gibi sert değildi.

Arkeolog Yusuf, "Evet," diye yanıtladı.

Amcam, Anni Adalrik'i işaret edip, "Başka kimseyi bulamadınız mı yabancı uyruklu birini getirdiniz?" diye sordu.

Konuşmanın gidişatı konusunda endişeye kapılan kadın, iki adamın arasına girerek, "Sizi rahatsız mı ettim?" diye sordu merakla. Biraz da şaşırmıştı.

"Evet," diyen Yekta'ydı.

Kadın, daha da şaşırdı. "Sen!" derken böyle bir çıkışı Yekta'dan beklemediği çok açıktı. "Yekta'ydın, değil mi?" diye sorarken gözlerini merakla kısmıştı. "Dün sizinle tanışmıştık," dedi hatırlamanın verdiği aydınlanma yüzüne yerleşirken. Sonra bana dönerek, "Sen de Tara'sın," dedi emin bir sesle.

"Yanılıyorsunuz, hanımefendi," dedi Yekta sertçe. "Biz size kim olduğumuzu söylemedik," dediğinde kadın bir an için bocaladı.

"Birbirinize seslendiniz ya! Duyulmamış isimler olunca akılda daha kolay kalıyor," dedi savunma tonundaki sesiyle.

Yekta, kadının sözünü keserek, "Ben adımı söylemedim!" diye bastırdı. "Tara'nın ismini de onu çağırdığım için biliyorsunuz," dediğinde kadının rengi attı. Yekta'nın hafızasını hafife aldığına hayıflanıyor olmalıydı.

"Dükkân sahibi söyledi," dedi bu defa dakikalar sonra. Yalan söylediğini küçük çocuk bile anlardı.

Babamın bunu bir kenara yazdığına emindim. "Bu kale, bizim arazilerimizin içinde yer alıyor. Hâliyle bu kale, aile-

mize ait," dediğinde kadın, biçimli kaşlarını hayretle yukarı kaldırdı.

"Bu bilgi bana verilmemişti," dedi nazik bir sesle. "Etrafa fazla zarar vermemeye gayret ederiz," diye söz verdi.

"Hiç kuşkumuz yok," diyen amcam, dişlerini sıkmaktan çene kemikleri yüzünde dans ediyordu.

Yusuf Çepnioğlu, gömleğinin cebinden katlanmış kâğıtları amcamın eline bırakırken, "Sizin için, bu civar için kazançlı bir çalışma olacak. Burada bulacağımız her materyal, ortaya çıkacak bulgular, turistler için cazibe merkezi hâline getirecek," diye ezberlenmiş cümlelerini bize aktardı.

"Merhaba," diyen Lal halamın sesi, babamlar gibi kavgacı değil, daha uzlaşmacıydı. Bir adım öne çıkarken Anni Adalrik'e elini uzattı. "Güzel bir başlangıç yapamadık," diye devam etti. Anni, bu anı bekliyor gibi hemen elini uzattı. Memnuniyetle gülümsüyordu. "Kendimi tanıtmama izin verirseniz..." Anni Adalrik'in elini sıkarken mahcup gülümseyişi yüzüne oturmuştu. "...bu iki adamın kardeşi ve bu gençlerin halaları Lal'ım," dedi uzlaşmacı tavrını devam ettirirken.

"Memnun oldum, Bayan Lal. İnanıyorum ki birbirimizi yakından tanımak için bol vaktimiz olacak," dedi memnuniyetle Anni Adalrik.

"Benim de inancım bu yönde. Eğer sizlere engel olmayacaksak kaleyi gezmek istiyoruz. Malumunuz... Restorasyon başlamadan görmek istedik," dedi halam.

Kadın, kenara çekilirken, "Elbette! Çalışmalarımızdan sonra buranın değişimine hep birlikte tanık olacağız. Ne muhteşem bir şey, değil mi!" diye şakıdı. Halam, cevap vermek yerine kibarca başını salladı ve yanından geçti. Halamın uzlaşmacılığı yanından geçene kadardı. Sert ve tiksinç ifade yüzüne yerleşmişken yürümeye devam ediyordu.

Halam önde, ardından bizler de kaleye giden toprak taş karışımı zeminde yürümeye başladık. Yıkılmış surların ara-

sından kalenin içine girdik. "Dikkat edin! Zeminde yer yer boşluklar var," diye uyardı babam.

Hâliyle yıkıntıların altında kalan odacıkların yeri tam tespit edilemediği için boşlukları kestirmek de güçtü. Duvarların kenarından, doğu yönündeki Suçatı köyü manzarasını görmek için yürümeye devam ettik. Doğu yönü, aynı zamanda taş ocağından dolayı meydana gelen uçurumdu.

Ortada göğe uzanan kule gibi yükseltiyi işaret ederek, "Oraya gitme şansımız yok mu?" diye soran Deniz'e yanıt gecikmedi.

"Hatırlat da gece getireyim," diye yanıtladı amcam yumuşak sesle. Amcam, kızına çok düşkündü tıpkı babamın bana düşkün olduğu gibi. "Şu an oraya gitmemiz tehlikeli."

Yanımızda seyircilerimiz olmasaydı zemininde yürümeden o kuleye çıkmış olurduk. Bunun için geceyi beklemek gerekiyordu. Duvar dibinden ilerlerken rehberlik babamdaydı. Onun ardından Lal halam ve ben yürüyorduk. Arkamdan gelen Yekta'nın koluma dokunmasını önce dikkate almadım. Ama dokunmanın ilerisine giderek, sıkıca kavramaya varınca dönmek zorunda hissettim.

Duvara tutunarak, Yekta'ya döndüğümde sanki bu anı bekliyor gibi dudakları dudaklarımı buldu. Şok, beni esir almıştı. Öylesine büyük şaşkınlık içindeydim ki Yekta'nın dudaklarımı talan etmesine engel olma yetisi yerle bir olmuştu. Ardından birçok duygu beni esir aldı. Utanç en baştaydı, babam ve amcamın yanında bu oluyor diye. Üstelik güpegündüz! Ayaklarım yerden kesilmiş, herkesin içinde çıkarmaya yasaklı olduğum kanatlarım çırpmak için sabırsızlanmaya başlamıştı. Bu neden oluyordu ki? İnce, uzun parmakları yanaklarımı kavradığı için kızarmış yanaklarımı kimse görmüyordu belki ama yanıyordu.

Birilerinin konuşmalarını duyuyor ama algıda problem yaşıyordum. Sonra Yekta'nın dudakları hoyratça dudakla-

rımdan koparıldığında rüya âleminden gerçek dünyaya sert bir iniş gerçekleştirdim. Aynı şaşkın ve kafa karışıklığı ifadesi Yekta'yı da esir almıştı. Babam, Yekta'nın tişörtünü vahşi bir şekilde çekiştirirken onu öldürecek gibi bakıyordu. Yekta şimdi, babama şaşkınlıkla bakarken uykudan uyanmış, *amca, bana ne yapıyorsun* der gibi bakıyordu.

"Sen ne yaptığını sanıyorsun?" diye haykırırken kendini kaybetmiş gibiydi babam.

Amcam, babamın kolunu kavrayıp eylemine engel olma adına araya girdi. "Sakin ol, Gökhan! Neler olduğunu kendisi bile anlamadı," dedi kardeşini yatıştırmaya çalışırken.

Lal halam, "Metin doğru söylüyor. Efsunlanmış gibiydi az önce," dediğinde babam, yakasına yapıştığı gibi yine aynı şekilde geri bıraktı. Yekta, taş duvara savruldu. Babamın göğsü, öfkesinden dolayı hızla inip kalkıyordu. Ayrıca bedeni, istem dışı titremeye başlamıştı. Burada, bizden olmayanların içinde mi değişecekti? Bu imkânsızdı. Babam bu kadar kendini kaybetmiş olamazdı.

Yekta, çoktan yere çökmüş, ellerini başının arasına almıştı. Onun yaşadığı şok ise bambaşka bir şeydi. Deniz, kardeşinin yanına çökerken kollarına uzandı. "İyi misin?"

Başını salladı. "Özür dilerim, amca," derken sesindeki şaşkınlık kaybolmamıştı. Saniyeler sonra, "Özür dilerim, Tara," derken ise sesi kırıktı. "Bana ne olduğunu anlamadım."

Yanına çöken halamız, "Neler oldu?" diye sordu.

Yine başını salladı. Utancından ellerini yüzünden çekemiyordu. "Tara'nın arkasından yürüyordum. Bir rüzgâr esti. Sanki Tara'yı alıp götürecek sandım. Kolundan tuttum. Tara bana döndü. Sonra öpmeye başladı."

"Emin misin Tara'nın seni öptüğüne?" diye sordu Deniz. "Biz daha çok, senin onu öptüğünü gördük," dedi dikkatle kardeşini izlerken.

Kafası karışık hâlde ablasına baktı. "Bilmiyorum... Öncesinde o ses..."

"Ne sesi?" diye sordu bu defa babam. Az önceki öfkesi kalmamış, daha çok şüpheci bir hâle dönüşmüştü.

Kafası karışık hâlde başını salladı. "Bilmiyorum... Tarifi imkânsız... Sanki... Bir fısıltı gibi 'Direnme artık!' diyordu," derken gözlerini yerden kaldırmama konusunda ısrarlıydı.

"Tara mı diyordu?" diye amcam bastırdı.

Gözlerini sonuna kadar açarken, başını kaldırıp babasına baktı. "Hayır! Başka bir ses. Daha önce hiç duymadığım bir ses." Gözlerindeki çaresizlik, kalbimi parçalarken kendimi ona sarılmamak için çaba harcıyordum. Halamın dediği gibi efsunlanmıştı. Bu kale mi etkilemişti? Şekil değiştirme yeteneği yerine başka bir yetenek mi kazanacaktı? Rüya ritüelinin kaynağı bu kalenin onda farklı bir etki yaptığı çok açıktı.

Benim gibi düşünen Deniz, "Farklı bir yeteneğin ilk adımları mı?" diye sordu babamlara.

Her üçü de gözlerinde farklı sorularla birbirlerine baktı.

Kaledeki o olaydan sonra Yekta, bir zaman ortalarda görünmedi. Hasan Bey'in torunu Ali ile birlikte olduğunu haber verme inceliğini gösterse de geç gelmesine tüm aile içerlemişti.

Hâliyle evdekiler kalede olanları öğrenmiş, annem başta olmak üzere herkes gerilmişti. Haklı olarak Yekta'ya bunu yaptıran gücü merak ediyorlardı. Akşam yemeği saatinde hepimiz masada yerlerimizi almamıza rağmen Yekta, görünürlerde yoktu. Sofraya oturmadan önce Deniz aradığında, gecikeceğini söyleyerek konuşmayı kısa tutmuştu. Kiminle olduğu önemli değildi. Önemli olan, nerede olduğu ve neler

hissettiğiydi. Benim yüzümden yine başı ağrıyacaktı, her ne kadar ben sebep olmamış olsam da. Ama babamların benim gibi düşündüklerini söyleyemiyordum. Onlar bunu yaptıranı çözme konusunda kafa patlatıyorlardı.

Biri tarafından yaptırılmış olsa dahi Yekta'nın öpüşünü unutamıyordum. İlk defa bir erkek dudaklarıma dokunmuştu. Ne hissetmem gerektiğini bile bilmiyordum. Babamın kızgın gözlerle bana bakışını görüyor olsam da o ana gitmekten kendimi alamıyordum. Babamın kızgınlığıyla uğraşmak daha kolaydı annemin soran bakışlarıyla uğraşmaktan. Ne soracağını, nereden başlayacağını bilemeyen ifade onu olduğundan daha fazla beni geriyordu. Duygularının felce uğrayacağını düşünüyordu annem. Bu öpüşten bir şeyler umacağını bekler gibiydi.

Bir şey beklemem gerektiğinden bile emin değildim. Bir etki altında gerçekleşmiş bir eylemdi. Yekta'nın gerçekten bunu isteyeceğine olan inancım hiç yoktu.

En sert tepki Gökdeniz'den gelmişti. Kaledekilerin yaptırdığını iddia edecek kadar ileri gitmişti. Dün geceki nöbetinin anılarında ilginç bir gelişme olmadığı hâlde neden böyle düşünüyordu, anlamıyordum. Gökdeniz, her yönüyle Metin amcama benziyordu. Öfkeyle hareket etmek, en iyi yaptığı şeydi, tıpkı amcam gibi. Deniz, onun tam zıt karakteriydi. Sakinliğini her durumda korumayı başaran, olayları geniş çerçevede analiz ederken kimseyi kırmamaya önem gösteren bir anlayışa sahipti. Lal halamın kızlarındansa Deniz'le dertleşmek benim için daha kolaydı.

Yekta eve geç vakit dönmeden hemen önce dedemlerle görüntülü konuşuyorduk. Kahire'ye vardıklarını, Cabir Bey'in yemek davetinin yarın akşam olacağını anlattıktan sonra bizdeki gelişmeleri sordu.

Tüm olanları öğrendiğinde dedem, şaşkınlıktan uzun bir zaman konuşmakta zorlandı. Uzun sessizliğinden sonra

söylediği ilk cümle, "Dikkatli olun!" demek oldu. "Yekta ve Tara'yı hiçbir yere yalnız göndermeyin. Yanlarında mutlaka üçüncü bir kişi olsun. Sanırım birileri, buraya geldiğimizi öğrendi. Emin değilim ama uyuyan canavarın kulağına kar suyu kaçırdık," dedi şüpheci sesle.

"Kim olabilir?" diye sordu Metin amcam. "Aklında kimse var mı?"

"Tahminlerim var tabii. Mısırlı Cazî Padişahı Abubakar Chats veya Amerikalı Cazî lideri Lort Charles Landon. Her iki yaratık hanedanında da hareketlilik varmış. Güvenliği artırmamız gerekecek," derken endişesi, sesine yansımıştı.

Metin amcam, "Biz ayarlamaları yaparız, baba. Aklınız burada kalmasın," derken babasının endişesini yatıştırma gayreti vardı.

Annem, geçmişte yaşadıklarını zihninde şekillendirirken acı içindeydi. Annemle babam, göz göze geldiler. "Aynı şeyleri yeniden yaşayamam," derken kollarını bedenine sardı.

Babam yanına gitti. Onu kendine çekip, sıkıca sarılırken, "Buna asla izin vermeyeceğiz! Ne sana ne kızımıza ne de sevdiklerimize bir zarar gelecek! Asla!" dedi kati bir sesle.

Gözlerim yanmaya başladı. Evdeki herkes, aynı duygu içindeydi.

"Biz gelene kadar organizasyonu tamamlayın. Araştırmaya ve o kaledekileri gözetlemeye de devam edin," derken dedem sesinin boğuk çıkmasının önüne geçememişti.

Dedem komutları verdikten sonra görüşme sonlandı. Evin içinde derin bir sessizlik hüküm sürüyordu. Herkesin ortak kaygısı, yeni belanın ne olacağıydı. Amerikalı ve Mısırlı Cazî hünkârlarının asıl gayelerinin ne olduğuydu.

Sonunda Yekta eve geldi. Kimseyle göz teması kurmamaya dikkat ederek koltuğa çöktü.

"Nasılsın, oğlum?" diye soran yengem, hemen yanına otururken elini tutmuştu. Elini annesinden kurtarıp kucağında birleştirdi. İlgi, utancını daha da örseliyordu.

Gökdeniz yanına gelip omzunu dürttü. "Oğlum!" Yekta bir tepki göstermeyince devam etti. "Ne o? Dışarıda mı işedin, yoksa cenabet mi gezdin? Çarpılmışsın sen, oğlum!" Söyledikleri kendi açısından çok komikti ve konuştukça gülüşü anbean büyüyordu. Ama babaannemin onaylamaz ifadesi, daha fazla devam etmesini engelledi. "Bir ağız tadıyla eğlenemeyeceğiz, anasını satayım!" Ağzının içinde homurdanırken karşı koltuğa çöktü.

Babaannem sert bir sesle, "Ağzına küfür hiç yakışmıyor, Gökdeniz!" derken *hanımlığını* göstermişti.

"Ne dedim ben ya!" derken isyan bayrağını çekti Gökdeniz.

"Uzatma istersen, Gökdeniz," diye amcam sabırsız bir sesle uyardı.

"Tamam, uzatmıyorum. Neyse, birader. Şimdi nasılsın?" diye sordu ilgili ağabey edasıyla.

Yekta, "İyi değilim desem hiçbir şey olmamış gibi zamanı geri sarabilecek miyiz?" derken sesinde kendisine duyduğu öfke hâkimdi. "Üzgünüm."

"Biliyoruz, oğlum," dedi babaannem şefkatli sesiyle. "Bunu senin bile isteye yapmadığını biliyoruz. Fakat kafamızı kurcalayan soru, buna neyin veya kimin sebep olduğu? Bir şey seni etkiledi," dedi kendinden emin bir sesle.

"Ne olabilir, anneanne?" diye Hale merakla sordu.

"Ezmoce Germa'nın üzerinde olmam, defolu atmaca olmam sebep olmuş olabilir mi?" diye sordu Yekta suskunluğuna son verirken.

Herkes birbirine baktı. Babaannem, ellerini iki yana açarken, "İnan bana hiçbir fikrim yok, oğlum," derken sesi çaresizliğinden kısılmıştı.

"Bunu biz de düşündük," dedi Hale beni göstererek. Ortak tezimizi onlarla paylaşma adına, "Belki Yekta'nın evrim değiştirme süreci bu şekilde olacak," dedi.

"Bu çok saçma!" dedi Gökdeniz.

"Neden saçma olsun? Tamam, çocukken hastalandığını söyleduiz, sizler gibi atmaca olamayacak dediniz," derken büyüklerimizin bu söylediklerinin bir geçerliliğinin olmadığına inanıyor gibiydi. "Peki, bu dönüşümün ileriye atılmadığını biliyor muyuz? Bu aile ne olağanüstü durumlar gördü. İmkânsızlık, bu aile için geçerli değil diye düşünüyorum," diye ısrar etti.

Hale haklıydı. Ama diğerleri Hale gibi düşünmüyor olmalıydılar ki sessiz kalmayı tercih ettiler.

"Müthiş gelişmeler var!" dedi dedem heyecanla.

Kaledeki olaydan bir gün sonraydı. Görüşme, gecenin geç bir saatinde gerçekleşiyordu. Yine görüntülü sohbetle görüşüyorduk. Akşamki davetten sonra dedem ve Yetiş amcam, odalarına döndüklerinde hemen bizi aramışlardı.

Tüm gün, onlardan gelecek haberin merakıyla deli gibi evin içinde dolanmıştık. Babam, Metin amcam ve Selim dayım, araştırmaya devam ediyorlardı. Keza, annemler de aynı çaba içindeydiler. Biz kuzenler ise tüm gün Kahire'den gelecek haber beklerken, Sezen Hanım'a kurabiye yapımında yardım edip ardından yemiştik.

"Bu gece dönüyoruz," dedi dedem nihai kararını açıklarken.

"Ne buldunuz?" diye sordu babam merakla.

Dedemin gözleri heyecanla parlarken, "Bir kitap... Büyüler kitabı! Dünyanın gelmiş geçmiş tek büyü kitabı! Henüz inceleme fırsatımız olmadı," dedi sabırsızca.

Hepimiz ayrı ayrı, "Büyü kitabı mı?" dedik şaşkınlıkla.

"Cabir Bey, size kitabı verdi mi?" diye sordu Lal halam şaşkınlıkla.

"Vermedi," diyen Yetiş amcam sinsice sırıtıyordu. Elindeki minik kamerayı göstererek, "Biraz uğraştırdı ama çekmeyi başardım," dedi gurur dolu ifadeyle.

"Harikasın!" Deniz ile Lal halam, sevinçle el çırptılar.

"Kimse anlamadı, değil mi?" diye sordu Yeliz yengem endişeyle.

"Endişelenme, hayatım. Her şey yolunda gitti," dedi Yetiş amcam yumuşak sesle.

"Sevindim," diye mırıldandı yengem.

"Ne işimize yarayacak o kitaptaki büyüler?" Biz, büyü yapmak için bir çaba içinde değildik ki! Biz, büyüler yapan cazîlere engel olma çabası içindeydik.

"Atladığın bir nokta var, kızım," diye dedem yanıtladı sorumu. "Unuttun mu? Bizler de bir büyü sonucu var olmuşuz. Bu kitapta bizimle ilgili kısmı bulabilirsek seninle ilgili yanıtı da bulmuş olacağımızı düşünüyorum."

"O zaman geleceğim için endişe etmekten kurtulmuş mu olacağız?" diye sordum umutla.

"Temennimiz bu, Tarita'm." Dedemin sesi titriyordu.

Dedemiz hepimizi ayrı sever, hiçbirimizi diğerinden ayrı tutmazdı. Ama yaşadığım bu ince çizgi, beni diğerlerinden ayırıyor; dedem başta olmak üzere herkesin odağı *ben* olmak zorunda bırakıyordu. Tüm ailemin zaafıydım.

"Çabuk dönün, dedeciğim. Bu ev sensiz çok ıssız."

"Biz özlenmedik mi bücür?" diye sordu Yetiş amcam, şakayla karışık azar dolu sesle.

"Özlenmedin olur mu amca? En çok da Pars özledi. Tüm gün mızmızlanıp duruyor."

Gecenin çok geç bir vaktiydi. Dışarıdaki yağmurun sesi, gece kuşlarının sesini bastırırken derenin azgın sesini bastırmakta zorluk yaşıyordu. Derenin sesini dinleyerek uyumak kadar huzur veren başka bir ses bilmiyordum.

Ama bu gece ne derenin sesi ne yağmurun dingin sesi, huzursuzluğumu dindirmeye yeterliydi. Annem, sessiz uykusundaydı. Bu gece rüya görmüyordu. Ama saatler geçmesine rağmen uyku henüz beni kucaklamamıştı. Yattığım yatakta deli gibi tepinme isteğimi, annemi uyandırmama adına bastırıyordum.

Pars da benim gibi uyuma sıkıntısı yaşıyor olmalıydı, ağlamaları bana kadar ulaşıyordu. Sakin bir çocuktu ama bu gece kişiliğine aykırı davranış içindeydi. Daha fazla dinleme niyetinde değildim. Yataktan çıktım.

Yengemin odasının kapısını hafifçe vurduğumda saniyesinde kapı sonuna kadar açıldı. Yeliz yengemin tişörtünden asılan Pars'ın rengi ağlamaktan neredeyse mora kaçmıştı. "Neyi var, yenge?" diye sordum endişeli sesle.

"Anlamadım ki!" dedi şaşkın sesle. "Ne güzel uyuyordu! Uykusunda birden zıpladı. Sonra da susturamadım. Herkes gergin ve yorgun, diye kimseyi uyandırmak istemedim," dedi sıkıntıyla.

İç çekmekte ve annesinin tişörtünde asılmakta ısrarlı olan Pars'a sarılırken, "Neyin var, bir tanem? Babana *seni şikâyet ettim diye mi* ağlıyorsun? Ama ben onu ne çok özlediğini an-

latmak için söylemiştim," derken Pars, yeniden iç çekse de artık ağlamuyordu.

Yengemin şaşkınlık ve memnuniyet karışımı ifade anbean büyüyordu. "Bütün derdi senin omzun muydu?" diye sordu hayretle.

Konuşmaya yanaşmayan Pars'ın kırmızı kafasına dudaklarımı dayayıp zihnine ulaşmaya çalıştım. Pars'ın zihni, çoğunlukla karmaşık olurdu. Oysa şu an zihninde tek bir görüntü vardı. İç çekmelerinin ana sebebini gördüğümde kalbime hançerin girmesine neden oldu. Dizlerimin beni taşımayacağına inandığım için Pars'ı da beraberimde sürükleyerek yatağa çökercesine oturdum.

"Ne oldu?" diye sordu Yeliz yengem.

Yengemi sakinleştirme adına, "Sadece kötü bir kâbus görmüş, paşam," dedim. Yetiş amcam, yüksekten düşüyordu. Düştüğü yer belli değildi ama karanlığa doğru düşerken anbean gözden kayboluyordu.

Telaşlı sesim, yengemin endişeyle yanıma oturmasına neden oldu. "Nasıl bir kâbus gördü? Tüm gün huzursuzdu zaten," derken sesi titriyordu.

Söyleyip söylememe arasında gelgitler yaşarken beklentiyle yüzüme bakmaya devam ediyordu. "Amcamı görmüş," dedim pes ederken. "Düşüyormuş," dediğimde Pars yeniden hıçkırdı.

Yeliz yengem ağlamaya başlarken, "Ya yavruma malum olduysa?" diye inledi.

"Yapma, yenge! Pars'ı korkutacaksın! Hemen yelkenleri suya indirmen doğru değil! Sakin ol, yenge!" diye uyarmaya çalıştım.

"Elimde değil," derken sesi ağlamaktan boğuktu.

Aralık kapıdan annem başını uzattı. "Neler oluyor?" diye sorarken endişeyle kaşları çatılmıştı.

Anneme kısaca durumu anlattım. Yeliz yengemin omuzları hıçkırıklarıyla sarsılıyordu. Yakında herkes uyanacaktı.

Annem, yengemi teselli için kucaklarken bu defa nöbetten gelen babamla babaannem odaya geldi. Durumu kısaca özet geçtiğimde babaannem, Lal halamı uyandırmamızı istedi. Lal halam, telepatiyle iletişim kurabilen potansiyel olarak en güçlü kişiydi. Ne Deniz ne de halamın kızları, henüz bu olgunluğa erişememiş olsalar da Deniz, yakın çevresiyle iletişime geçebiliyordu.

Saatler sonra Lal halamızın sayesinde sağlıklı bilgiye ulaştık. Pars'ın gördüğü kâbus, gerçekten de yaşadıkları sıkıntının yansımasıydı. Dönüş yolunda bir engele takılmışlardı. Mısır Cazî Padişahı Abubakar Cast'ın adamları tarafından sıkıştırılmışlardı. Dedemleri ağırlayan atmaca ailesi, kötü sonuçların doğabileceği bir çatışma olasılığını ortadan kaldırmışlardı.

Yeni sorular masaya yatırılmak üzere tüm aile, gecenin bir yarısı toplanmıştı. Soruların başında, dedemlerin orada olduklarını nasıl öğrendikleri geliyordu. Biri mi söylemişti? Kim olabileceği konusunda çoğunluğun ortak fikri arkeolog veya ekibindeki biri yönündeydi.

Lal halam, toplantının ortasında araya girdi. "Babamlar Türkiye sınırına ulaşmışlar. Şimdi, Urfalı soydaşlarımız eşlik görevini devralmış."

"Harika!" dedi Metin amcam coşkuyla.

"Takip edilmemişler, değil mi?" diye sordu babam.

"Her şey yolundaymış. Risk alıp gündüz uçacaklarmış," dedi halam tereddütlü sesle.

Babaannem *gündüz uçmayı* yanlış anladığı için, "Biri görürse?" diye sordu halamın endişesini rehber alarak.

"Urfa'dan uçağa binecekler," diye yanıtladı halam. "Ama biraz oyalanmaları gerekiyormuş. Onları takip edenleri atlatmak için bu gerekliymiş."

"Umarım bir sorun yaşamadan gelirler." Bunu diyen Hale'ydi. Hepimiz içimizden Hale'nin duasına katılırken sessiz kalmayı yeğledik.

Tara

Bugün, güneşli ve sıcak bir gündü.

Kaçkar Devlet Hastanesi'nin acil servis kapısında annemin işini bitirmesini bekliyordum.

Bugün öğleden sonra dedemleri karşılamak için Trabzon Havaalanı'na gidecektik. Yekta ve Gökdeniz'li koruma ekibiyle. Bir saat kadar önce Gökdeniz ve Yekta ile hastaneye gelmiştim. Annemin acildeki işi bitmek bilmediği gibi, Gökdeniz ile Yekta da anneme yardıma girmişlerdi. Böyle giderse dedemler, gelmek için başlarının çaresine bakmak zorunda kalacaklardı.

Şimdi de acil kapısında üçünü bekliyordum. Babam ve amcam odalarında değillerdi çünkü şehirde belediye başkanı ve meclis üyeleriyle toplantıya katılmışlardı. Konu elbette kaledeki çalışmaydı. Babamlar, arkeolog ve ekibini göndermeye çalışacaklardı. Sıradan insanlar olsalar kaledeki çalışmaların üzerine düşmeyeceklerdi. Ama cazî oldukları için onlara güvenmiyorduk.

Yarım saat evvel, iki ormancı getirmişlerdi acile. Motorla iki kişiyi ayağından yaralayan üçüncü kişi, acil koridorunda endişeyle gidip geliyordu.

Adamın zihnine girdiğimde olay anını dakikada belki dört defa izlemek zorunda kalmıştım. Çok kötü bir sahneydi.

Kesmekte olduğu ağacın içinin kovuk olduğunu çok sonra farkına varmıştı. Motorun dişlerini ağaçtan kurtarmak için ne kadar uğraşsa da başarılı olamamıştı. Ona yardım için gelen arkadaşlarına rağmen motoru ağaçtan kurtaramıyorlardı. Adam son bir defa daha motoru ters çekiştirip geri çekmeyi denedi. Başardı da. Ama çalışır durumdaki motor, ağaçtan kurtulmuş; ona yardıma gelen arkadaşının birinin dizinin diğerinin de baldırının üzerinden geçmesine engel olamamıştı.

Adamın zihnindeki kan görüntüsünden içimin bulandığını hissettim. Ben böyle mi doktor olacaktım? Kan görüntüsüne tahammül edemeyen doktor!

Adamın zihnine yeniden girerken, *"İyi olacak ve buradan yürüyerek çıkacaklar,"* dedim. Adam, biraz rahatlar gibi oldu. *"Uyarılarını dinleselerdi bu kaza olmayacaktı. Senin bir suçun yok. İyi olacaklar,"* diye telkinlere devam ettim. Adamın nabzı, yavaş yavaş normal seviyeye geliyordu. Bekleme salonundaki banka kendini bıraktı ve gözlerini kapatırken başını geriye attı. Pişmanlığı ve suçluluk hissi, omuzlarını çöktürmüştü. Yeniden *"İyi olacak,"* dedim.

Tam bu sırada acil girişinde yeni bir karmaşa oldu. Adamla aynı anda başlarımızı çevirdik. *"Tesadüfe bak sen!"* diye düşündüm. Arkeologlar buradaydı! Ekipteki tek erkek olan Yusuf, ekip arkadaşı bir kızı kucağında taşıyor; diğer kız da elini tutarak ardından geliyordu. Ne olmuştu bunlara? Yusuf Çepnioğlu'nun kucağındaki kızın sağ ayağı bilekten morarmıştı. Elini tutan kızın ise sol elinin baş ve işaret parmağından kan damlıyordu. *"Bugün ne kanlı bir gün..."* diye düşündüm.

Acil personel ekibi, genç adamın kucağındaki kızı sedyeye alıp onları acil müdahale odasına yönlendirdi. Yusuf Çepnioğlu, acil koridorunda tek başına kalırken iki arkadaşının ardından endişeyle bakıyordu.

Nasıl olduğunu öğrenebilmek için zihnine girmek istedim. İlginçtir, zihni kapalıydı! Niye şaşırıyordum ki! Cazî soyu, Anni'den tembihli olmalıydı. Yine ilginçtir ki şu an genç adamdan cazî kokusu gelmiyordu! Dedemler sonuna kadar haklıydılar, bunlar tam teçhizatlı gelmişlerdi!

Dakikalar sonra oturmak için etrafına bakındığında benimle göz göze geldi. Endişe bulutu anında dağılırken şaşkınlığıyla birlikte hafifçe tebessüm etti. İlk an ne tepki vereceğimi bilemediğim için bocaladım. Ama sonra selamına karşılık verdim. Bundan cesaret almış gibi gelip yanıma oturdu.

"Bir ilginçlik daha," diye düşündüm. Buralarda yaşayan caziler gibi benden korkmuyordu. "Geçmiş olsun," dedim konuşmam gerektiğine inanarak.

"Teşekkür ederim. Size de geçmiş olsun," dediğinde elimde olmadan kıkırdadım. Bir kaşı ilgiyle yukarı kalktığında kalbim garip bir şekilde çarptı. Kabul etmeliydim, haddinden fazla çekiciydi. Toprak eşeleyeceğine podyumda olsaydı tüm kızların hayallerini süslerdi. Mükemmel bir fiziğe sahipti. Geniş ve güçlü göğüs, kol kemiğini saran kaslar, haddinden fazla şişkindi. Uzun boylu ve atletikti. Yüzündeki kırık burun kemiği, onu daha da çekici kılıyordu.

Açıklama ihtiyacı hissederek, "Annem, burada doktor," dedim. Kaşı yine hayretle kavis yaparken, "Neredeyse tüm ailem burada doktor. Kaledeyken babamlar bunu söylemişlerdi," diye hatırlattığımda yüzü aydınlandı.

"Doğru!" dedi bir parmağını öne doğru uzatırken. "Ama annenizin de doktor olabileceğini düşünemedim. Gözlemlediğim kadarıyla buradaki kadınlar, çay bahçelerinde."

"Öyle," dedim kabullenircesine. "Nasıl oldu?" diye sorduğumda anlamamış gibi yüzüme boş ifadeyle baktı. "Ekip arkadaşlarınız yaralanmış ya!" dediğimde yüzünü buruşturdu.

"Kale içinde kazı yapıyorduk. Bayan Adalrik, bizi uyarmıştı iç kaleye dikkat etmemiz konusunda. Ama kızlar, zeminde boşluk buldular ve heyecanlandılar. O sırada zemin çöktü ve Zeynep'in ayağı büyük taşın altında kaldı. Seher ise ona yardım edeyim derken elini kesti. İnan nasıl oldu bilmiyorum. Göz açıp kapatıncaya kadar oldubitti."

O gün kalede, babam da uyarmışh zeminde boşluklar olduğunu.

Konuşma boyunca birkaç defa zihnine girmeyi denedim ama her seferinde başarısız oldum. Ya yalan söylüyordu ya da benden sakındığı şeyler vardı. Eğer öyleyse beni ve yeteneklerimi biliyordu. Bir an endişelendim ama bunu ona göstermiyordum.

Yüzüme samimi bir ifadeyle gülümsemeye devam ediyordu.

"Adı üstünde, kaza." Başını salladı.

Birkaç saniye gözlerime baktı. İki renk göze sahip olmam, kafasını kurcalıyor olmalıydı. Gözlerinden geçen tereddüde bir anlam veremesem de "Okuyor musun?" diye sorduğunda nedenini anladım. Fazla özelime girdiğini düşünüyordu.

"Evet. Bu yıl tıp fakültesine başlayacağım."

İki kaşı havalanırken, "Aile mesleği," dedi kısaca.

"Evet, öyle. Bundan daha kutsal bir meslek olduğunu sanmıyorum," dedim gururla.

"Haklısın tabii. Eskiden bize mezar kazıcıları denirmiş. Günümüzde arkeolog denilerek çok matah bir şey yapıyor izlenimi veriyoruz."

Elimde olmadan kıkırdarken, "Severek yapmıyor musunuz?" diye sordum. "Sevmediğiniz işte ne kadar mutlu olabilirsiniz ki?"

"İşimi seviyorum," dedi omuz silkerken. "Ama bazen katlanılmaz oluyor. Düşünsenize, günlerce güneşin altında

toprak eşeliyorsun... Ve bulduğun sadece bir sikke! Tüm enerjin, tüm isteğin buhar olup uçarken kendine dönüp, 'Benim ne işim var burada yahu?' diyorsun. Ama sonra bir mucize oluyor! O sikkenin geldiği zamanı öğreniyorsun ve ona dokunanları hayal ediyorsun. Bu müthiş bir duygu! Sanki dünyanın sırrına erişmişsin gibi güçlü oluyorsun. Sanırım bu duygular, toprak eşelemeye devam etmemi sağlıyor," diye bitirdi.

Bu duygu bana yabancı gelmişti. "Güzel bir his olmalı..."

"Güzeldir." Bir anlık suskunluktan sonra yeniden bana doğru dönerken, "Özel olmayacaksa bir soru daha sorabilir miyim? Biliyorum, çok patavatsızım," dedi mahcup bir sesle.

"Sorabilirsiniz." O, sorularını sıralarken güvenini kazanacağını düşünüyordum. Birazdan soruları ben soracaktım çünkü.

"O gün kaleye sizinle gelen genç adam, siyah saçlı olan..."

"Yekta mı?"

Başını salladı. "Çok özel olmayacaksa... Sizin erkek arkadaşınız mı?" Şaşkınlıkla yüzüne baktım. Bu fikre nereden kapılmıştı? Yoksa Yekta'nın kalede beni öptüğünü mü görmüştü? Yüzüm istemsizce kızarırken gözlerimi kaçırdım. "Sizi utandırdım mı?" diye sordu bu defa. "Sanırım kimsenin haberi yok birlikte olduğunuzdan?" diye sorduğunda yüzümdeki tüm kan çekildi.

Bu adam ne diyordu böyle! Ayaküstü nasıl bir senaryo kurgulamıştı böyle! Hışımla ayağa kalktım. "Çok çok özel oldu," dedim dişlerimi sıkarken. "Sizi ilgilendirmez! Ayrıca Yekta, benim kuzenim!" Böyle düşündüğü için çok öfkeliydim. Ama daha çok kendime öfkeliydim ki dışarıdan böyle izlenim veriyorduk. Bunu daha önce Anni Adalrik de dile getirmişti.

"Özür dilerim! Sizi kırmak istemezdim," derken o da ayağa kalkmıştı. Uzanıp koluma dokundu. "Beni bağışlayabi-

lir misiniz?" derken acilden Yekta çıktı. Ardından Gökdeniz geliyordu. Üzerilerindeki önlükleri, kan içindeydi.

Yekta'nın gözleri, Yusuf Çepnioğlu'nun koluma dokunan elindeydi ve o eli kırmaya hevesli gibi öfkeyle göğsü inip kalkıyordu.

"Neler oluyor burada?" diye Gökdeniz sordu. O da en az Yekta kadar öfkeliydi. Sonuçta bana dokunma eylemini gerçekleştiren bir cazîydi ve tepkilerinde haklıydılar.

Yine de ortada bir tehlike yoktu ve ortalığı bulandırmanın da bir mantığı yoktu. "Sadece mesleklerden konuşuyorduk," dedim ortamı yumuşatma gayretiyle.

Yekta'nın zekâsıyla dalga geçmek oluyordu bu cümlem. Mavi gözleri daha da karardı. "Arkeolog olmaya mı karar verdin?" Sesindeki alayı duymamak imkânsızdı.

Yusuf Çepnioğlu, Yekta ile Gökdeniz'in bizi duyabildiklerini kavrayamadığı için yüzünde şaşkın ifade oturmuştu. "Tabii ya," dedim onun gibi alayla. Niye kızmıştı ki bana? Bana kızdığı için şimdi ben de ona kızgındım. "Tıp fakültesinden yatay geçiş yapacağım," diye devam ettim.

Gökdeniz sert bir sesle, "Arabaya geç, Tara!" diye araya girdi. "Yengem arabada. Biz de beş dakikaya yanındayız."

Annem arkadan çıkmış olmalıydı. "Tamam!" dedim Gökdeniz gibi sertçe. İç sesimle *"Bu davranışınızın hesabını alacağım sizden!"* dedim ikisine de.

"Sen önce, cazî ile flört etmeye nasıl cüret ettiğinin cevabını ver, biz de davranışımızın hesabını seve seve veririz!" dedi Gökdeniz. *"Değil mi birader?"* diye Yekta'dan destek istedi. Yekta ise öfkeyle yanımdan geçti.

"Flört?" diye çığlık attım iç sesimle. Ama Yekta, oralı bile olmadı, soyunma odalarına gitti.

Buna ne oluyordu böyle? Bu tavır da ne oluyordu?

"Sanırım yanlış anlaşıldık," dedi Yusuf bana özür dolu ifadeyle bakarken.

Öfkemi ondan çıkarmak istercesine, "Ne münasebet!" dediğimde irkildi. Dakikalardır ilk defa benden ürktüğünü gördüm. *"Bu iyi,"* diye düşündüm. Sen cazîsin, ben hibrit! Düşüncelerimi kendime saklarken, sesimi biraz daha yumuşak tutarak, "İzninle, annem beni bekliyor," dedim ve ardıma bakmadan çıktım.

Otoparka giderken Gökdeniz, Yusuf Çepnioğlu'na, "Adımlarına dikkat et, yanlış kişilere bulaşmak üzeresin!" diye tehdit etti. Gökdeniz'den de bu beklenirdi. Yusuf'un ne yanıt verdiğini umursamadım. Aklım, Yekta'daydı. Bu tavrına bir anlam verememiştim.

Yekta ne görmüştü de yanlış anlayacaktı? Peki, Yusuf Çepnioğlu'nun gördüğünü ben niye görememiştim? *"Of! Ne gereksiz mevzular!"* diye düşünürken Gökdeniz'in aracının kapısını açtım.

Arka koltuğa, annemin yanına otururken, "Çok bekletmedim, değil mi?" diye sordu.

"Senin elinde olan bir durum değildi, anne. Sıkıntı yok!"

"Peki, neden bu kadar öfkelisin?" diye sordu yüzüme dikkatli bakarken.

Olanları kısaca anlattıktan sonra şaşkınlıkla yüzüme baktı. "Flört, öyle mi?" diye sordu. "Hem de bir cazîyle?" derken gülmemek için dudaklarını ısırıyordu.

"Ya, anne! Bunda eğlenilecek bir şey görmüyorum!"

Bu sırada Yekta ile Gökdeniz, araca biniyorlardı. Gökdeniz motoru çalıştırırken, "Anlattı mı yenge?" diye sordu eğlenerek.

Arka koltuktan Gökdeniz'i dürttüm. "Sakın bu saçma olayı bir yerde anlatmaya kalkmayın!" diye uyardım.

"Benden yana bir endişen olmasın," dedi güven veren sesiyle. Ama genişçe sırıtmaktan da geri kalmadı.

Aynı şekilde Yekta'yı da dürttüm. "Sen de Yekta! Saçma ön yargılarınızı bir yerde dile getirmeyeceksiniz!"

"Kızım, sen eşkıya mısın? Herkesi tehdit ediyorsun böyle!" dedi annem hayretle.

"Ama ne söylediklerini anlattım sana! Bir cazîyle flört ettiğimi düşünüyorlar!" dedim tiksinerek. Yekta'nın yüzü biraz yumuşarken, "Merak etme, Tara. Burada olan, burada kalacak," diye söz verdi.

Niyeyse, bu defa rahatlamıştım.

"Ne sordu sana?" Konuyu yeniden açtı Gökdeniz. "Yekta ile ilgili bir şey sordu sana."

"Tüm konuşmayı duydunuz ama yine bana soruyorsunuz!" dedim öfkem geri gelirken.

"Senden dinlemek daha eğlenceli, Tara. Son bir saattir kan görürken o cazîyle senin konuşmalarına ortak olmak zorunda kaldık," diye devam etti aynı tonda.

"Tıkasaydınız kulaklarınızı rahatsız olduysanız," diye çemkirdim.

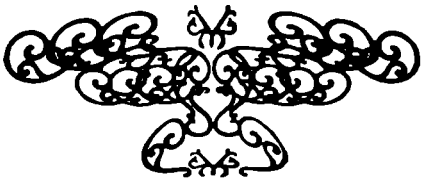
Annem yumuşak sesiyle, "Sakin ol, kızım. Bu ne hiddet!" diye araya girmeye çalıştı.

"Görmüyor musun!" diye başımı Yekta ile Gökdeniz'e çevirdiğimde Yekta ile dikiz aynasında gözlerimiz kesişti. Gözlerinde kırgınlık mı vardı? Niye? Tüm itirazlarımı yutarken arkama yaslandım. Bir daha da konuşmadım.

Yol boyunca onlar kendi aralarında konuşsalar da zihnimi kilitleyip Yekta'nın bu tavrını çözmeye çalıştım.

Yekta, kalede olanları hiç olmamış gibi davranış sergilemişti. Ta ki az öncesine kadar... Bir büyünün etkisiyle buna kalkıştığına emindim. Gerçi o günden sonra benimle müm-

kün olduğu kadar göz göze gelmemeye çalışıyordu. Hatta yalnız kalmamamıza bile özen gösteriyordu.

Tara

Zorlu bir dönüş olmuştu ama sağ salim karşımızdaydılar.

Tüm gün güneş tepemizden eksilmemişken şimdi yağmurla günü sonlandırıyorduk. Burası Karadeniz'di. Farklı bir şey anlamsızdı.

Tüm aile, yine bir aradaydık. Hepimiz merakla dedemin ve Yetiş amcamın getirdiği bilgi ve materyalleri bize sunmaları için bekleyişteydik.

Elinde tuttuğu bellek kartını bize doğru sallayan Yetiş amcam, "Merdümgiriz kitabının tüm kopyaları burada!" diye başladı. "Siz sormadan hemen anlatayım Merdümgiriz'de ne anlatılıyor diye. Ama önce Merdümgiriz'in kelime anlamını anlatmak istiyorum." Hiçbirimizin buna karşı çıkmadığı gibi pürdikkat amcamı dinliyorduk. "Merdümgiriz, Farsçadan gelmiştir ve 'Toplumdan kaçan, insanlarla bir araya gelmek istemeyen' anlamındadır. Hâliyle toplumdan kaçanların kim olduklarını, sırlarını, onlarla nasıl başa çıkılacağını anlatan bir kitap. Gün yüzüne çıkmamış büyülerin kaynağı bu kitabın içinde! Toplamda otuz sayfa papirüsten oluşan bir sır ve büyü kitabı. Bizler hakkında kehanetler de var!" dedi heyecanla.

Masanın üzerine kurulmuş projektörden yansıyan görüntüler duvarda ilerledikçe amcam ve dedem, anlatımlarına devam ediyorlardı. Hiyeroglif yazıların olduğu papirüslerin

ne anlattığına dair hiçbirimizin fikri yoktu. O yüzden dedemlerin anlattıklarını büyük bir dikkatle dinliyorduk.

Hayvan figürleri, güneş ve ay olduğunu tahmin ettiğim şekiller sırayla önümüzden kayıyordu. Daha fazla dayanamayan Hale, "Kendi adıma söylemeliyim ki, ben bunlardan bir şey anlamadım," dedi haklı olarak. Çoğunluğumuz aynı şekilde düşündüğü için başımızı sallıyorduk.

"Bunların bir kısmının çevirisi yapıldı. Ama hâlâ aydınlanmayı bekleyen papirüsler var," diye açıkladı dedem.

"Ne anlatıyor?" diye annem sordu merakla. "Yani çevirisi yapılan yerde ne anlatıyor?"

"Büyüler," diye başladı dedem. "Aklına gelmeyecek tüm büyüler, bu papirüslerde. Cabir Bey, büyük bir koruma ordusu kurmuş arşivi için ve bu Merdümgiriz, elindeki en değerli hazinesi," derken sesindeki imrenmeyi hissetmemek mümkün değildi.

"Cabir Bey, bunların ne kadarına hâkim?" diye babam sordu. "Bu büyüleri yapmak maksatlı mı tutuyor?" diye sorarken kaşlarını haddinden fazla çatmıştı.

Dedem güldü. "Elindekinin sadece antika olduğunu düşünüyor. Elbette Mısırologlara bunu danışmıştır. Ama onların da bir yanıt bulabildiklerini sanmıyoruz."

"Peki, biz o yanıtı nasıl bulacağız?" diye sordum. Burada kimse, Mısırolog değildi. Bu sorumun yanıtı olmadığını biliyordum çünkü sessiz kalmışlardı. "Başa mı döndük?" diye sordum bezgince. Bu sırada projektörün yansıttığı son resimde kalmıştı. "Yetiş Amca? Merdümgiriz papirüsleri kaç sayfa demiştin?" diye sordum merakla.

"Otuz," dedi amcam kendinden emin bir sesle.

"Ama ben burada yirmi yedi papirüs görüntüsü gördüm. Ben mi yanlış saydım?"

"Tekrar say," diye dedem komut verdi Yetiş amcama.

"Merdümgiriz'in başından sonuna kadar sayfa numaraları vardı," derken kafası karışık hâlde duvardaki son papirüs görseline bakıyordu. "Bakın!" diye sayfanın üst ortasındaki garip şekli gösterdi. "Burada otuz yazıyor."

"Ben niye yirmi yedi saydım?" dedim kendi kendime. Yanlış saymadığıma emindim.

Babam, bilgisayarın başına geçti. Birkaç dakika sonra, "Tara, doğru söylüyor. Burada yirmi yedi papirüs resmi var. Hepsini çektiğine emin misin Yetiş?" dedi.

Yetiş amcam başta olmak üzere hepimiz, bilgisayarın başına toplandık. Yanılmadığıma mutlu olurken eksik papirüslerin akıbetini merak ettiğim için endişelenmiştim.

"Bu imkânsız!" dedi Yetiş amcam.

"Ne olacak?" diye Metin amcam homurdandı. "Belki de o eksik sayfada düğüm çözülecekti," diye varsayım attı ortaya. Herkes *olabilir* der gibi başlarını aynı anda sallamıştı.

"Belki de kayıp papirüslerde bir şey yoktu ve koymadılar," diye bir teori de ben attım ortaya. Buna kendim inanmıyordum ya!

"Ben öyle düşünmezdim," dedi Yekta. "Belki düşmanın eline geçti. Bunca şeyi bildiğini iddia eden Yatu iblisinin kâhinleri, sadece yıldızlara bakarak konuşmuyorlardı, değil mi? Mutlaka rehber aldıkları bir şey vardı," dedi emin bir sesle.

"Yekta haklı," dedi annem. "O kâhinler ve iddia ettikleri şeylere öylesine bir inanç duyuyorlardı ki bozguna uğradıklarında bile bunu bekliyor gibiydiler."

"Nasıl yani?" diye sordu babam. "Bizim geleceğimizi biliyorlar mıydı? Neden şimdiye kadar hiç söylemedin?" derken sesindeki kızgınlığı gizleyememişti.

Annem mahcup sesle, "Biliyorsun," diye başlarken babamın gözlerine bakamıyordu. "Onlardan konuşmak, hiçbir zaman istemediğim bir konuydu. Unutmak, benim için en

kolay yoldu. Ama bu detayı şimdi hatırlıyorum. O zincirlere bağlıyken Onikilerin gözlerindeki nefreti unutmak istedim. Bugüne kadar Yatu iblisinin ölümüne ve iddialarının heba olmasına sebep olduğum için öfkelerinin hedefi olduğumu sanıyordum," dedi özür dolu bir sesle.

Babam, yaptığı hatayı telafi etme adına kolunu omzuna attı ve kendine çekti. Düşünmeden konuştuğu için pişman olmuş sesle, "Özür dilerim," dedi. Gözleri dolan annem, yüzünü babamın göğsüne gömdü.

"Şimdi ne değişti?" diye sordu Metin amcam.

Annem, babamın göğsünden başını kaldırmadan, "Yekta'nın tezi," dedi kısaca.

"Kayıp papirüsler, kâhinlerde miydi yani?" diye sordu Kübra yengem, kafası karışık bir ifadeyle.

Kübra yengeme dönen annem, "O kadar kesin kehanetler, nasıl dile gelebilirlerdi?" diye sordu cevaben.

"Kardelen haklı," dedi babaannem. "O papirüsler, kâhinlerde olmalıydı."

"Ortada kâhin falan kalmadı," dedi dedem.

"Peki, şu Charles Landon veya Abubakar Chats?" diye sordu Metin amcam şüpheyle. "Mısırlı Abubakar, bu papirüslere daha yakın gibi geldi. Mısır'daki dostlarımıza haber uçursak da şu ifrit soysuzlarına yakından baksalar?" diye fikrini söyledi.

"Bence Metin haklı, baba. Biz bunu niye düşünemedik?" diye Yetiş amcam hayıflandı. "Burunlarının dibine kadar gitmiştik oysa!"

"Bunun için dövünmenizin bir faydası yok," dedi babaannem. "Ama iyi ki de öyle bir şeye kalkışmadınız. Kaldı ki varlığınızı öğrendikleri an size saldırmaya kalktılar."

"Annem doğru söylüyor," dedi Lal halam. Sonra da "Sizin önceliğiniz, salimen buraya dönebilmekti. Çok şükür,

bunu başardınız. Mısırlı dostlarımızla yeniden bağlantıya geçmeliyiz ve onlardan Cabir Bey ile yüz yüze yeni bir görüşme ayarlamalarını istemeliyiz. Şimdi oraya gitmeye kalkarsanız ve Cabir Bey görüşmeyi kabul etmezse, eliniz boş geri dönersiniz. Volkan Hoca, belki bu konuda bir şeyler yapabilir," diye devam etti.

"Lal, haklı," dedi Kübra yengem. "Volkan Hoca'nın, Cabir Bey'le iletişime geçmesi daha uygun. Böylece biz de buradaki sorunlarla uğraşabiliriz."

"Sorun?" diyen Yetiş amcam, hatırlamanın verdiği aydınlanma yüzüne yansırken, "Ah! Evet. Kale ve Yekta'yı etkisine alan güç," diye devam etti. "Delikanlı? Belki herkese defalarca anlatmak durumunda kaldın ama bir de bize anlatsan şu olanları?"

Yekta, oturduğu sandalyede huzursuzca kımıldadı. Anlatmaya başlamadan önce kısa bir an gözleri gözlerime dokundu. O bakışta, özür ve mahcubiyet vardı.

Kabul ediyorum, o anda öpüşünden etkilenmiştim. Ama şu bakışından anladığım kadarıyla o daha fazla etkilenmiş gibiydi. Oysa ben, neredeyse unutmak üzereydim. Çünkü umursamamıştım bir zaman sonra. Anlaşılan, Yekta benim gibi düşünmüyordu. Bu farkındalık, istem dışı kalbimi zıplattı. Bu da ne demek oluyordu?

Önemsizmiş gibi, "Bir ses, bunu yapmamı istedi," derken gözleri projeksiyon cihazındaydı.

"Sonra?" diye bastırdı Yetiş amcam.

Kollarını göğsünde bağlarken omuz silkti. "Sonrasında eylem gerçekleşti," dedi aynı tonda.

"Sen de bir etki altında olduğunu mu düşünüyorsun?" diye sordu dedem.

Cevap vermek için kısa bir an tereddüt etse de "Evet. Bunu bana bir gücün yaptırdığına inanıyorum. Tara benim kız kuzenim!" dedi kesin bir dille. "Farklı bir duygu hisset-

miş olsaydım, bunu herkesin içinde bir eyleme dönüştürmezdim," diye homurdandı.

Haklıydı, biz kuzendik. Peki, niye Yekta'nın her cümlesinden yara alıyordum? Yoksa o öpüşünden sonra bazı şeyler değişmiş miydi? Cevabını alma umuduyla Yekta'nın gözlerine baktım. Elbette bana bakmıyordu. Benden başka herkese bakıyordu. Bu, benimle göz göze gelmemek için yaptığı bir çabaydı!

Yekta'nın zihnine girmek istediğim hâlde buna izin vermiyordu. Kendini kapatmıştı. Ama sonra ufak bir anı kırıntısı zihninden taştı ve taş bir kulenin altında Yekta'nın beni öpüşünün görüsü yıldızsız gecedeki ay gibi ortaya çıktı. İstem dışı hayretle bir kaşım yukarı kalktığında bunu sadece Hale gördü. "Ne oldu, Tara? Bir görü mü gördün?" diye sordu. Hale'ye dönmeden önce Yekta'nın gözlerindeki paniği yakaladım.

İstemsizce kızarırken, "Görmedim," diye kestirip attım. Yekta, bu öpüşmenin gerçekleştiği rüyayı ne zaman görmüştü? Bunu ona soramazdım çünkü cevaplarını duymaya cesaretim yoktu. O öpüşmenin yaşandığı anın duygusu o kadar yoğundu ki bir daha eskisi gibi Yekta'ya bakacak cesaretim olmayacaktı. Kalede yaşadıklarımız bu görünün yanında basit kalmıştı.

Ne Yekta'nın duygularından ne de benim ruh hâlimden haberi olan dedem, "Arkeologların çalışmaları ne durumda? Şu an ne yapıyorlar?" diye sordu.

"Gece, Selim amcamla dönüşümlü nöbetteyiz," diye başladı Gökdeniz. "Pek bir şey yapıyor gibi görünmüyorlar. Daha çok, kaleyi temizleme safhasındalar."

"Geçen gün bir kaza atlattılar," diye araya girdim. "Zemindeki boşlukları fark edememişler ve yaralanmışlar. Acilde gördüm."

"Ufak bir incinme ve birkaç kesikmiş," dedi annem önemsiz dercesine. Sanki daha kötüsü olsun diler gibiydi. Oysa annem, bir karıncayı bile incitmekten sakınırdı. Ama cazîler söz konusu olduğunda annem de dâhil, hepimizin nefretinin merkezini oluşturuyordu.

Dedem *anladım* dercesine başını sallarken, "Gökdeniz? Bu gece babanla nöbet tutacaksınız," diye komut verdi.

"Beni niye azlediyorsun?" diye sordu Selim dayım hayretle.

"Başka bir görev vereceğim de o yüzden," diye yanıtladı dedem. "Sen ve Yekta, tam zamanlı Tara'yı koruma görevini üstleneceksiniz," dedi sonrasında.

Selim dayım, "Tamamdır," demesine rağmen Yekta, beni koruma görevinin kendisine de verildiği için yüzü düştü. Oysa uzun zamandır bu görev onda da değil miydi? Okul boşluklarında, tatillerde Rize'de olduğu sürece beni gözeten oydu. O kaledeki olaydan sonra Yekta'nın aramıza görünmez duvar ördüğüne iyice emin oldum. Ve bu, altta yatan merakını daha çok depreştiriyordu. Üstelik o rüya görüsünü de yok sayamayacağım başka bir bulmacaydı.

Dedem bana dönerek, "Seni bu evin içinde hapsedemeyiz, Tara," diye başladı. "O yüzden hayatında bir kısıtlama olmayacak. Ama senden tek istediğimiz, yalnız hiçbir yere gitmemen ve başına buyruk hareket etmemen. Bunu yapabilirsin, değil mi?" diye sorarken yeşil gözleri, uyarı doluydu.

"Elbette, dedeciğim," diye tereddütsüz onayladım.

"Güzel!" dedi memnuniyetle. Sonra Murat eniştem ve halama dönerek, "Sizin İstanbul'a gitmeniz ve arşivleri yeniden gözden geçirmeniz gerekiyor. Gözden kaçan bir şey var mı, bulmalıyız," dedi.

"Elbette," diye atıldı Murat eniştem halamdan önce. "Dönüşte Ankara'ya da uğrar, devlet arşivine de bakarız. Bunun için gerekli izinleri ayarlarsınız," diye devam etti.

"Siz izinlere takılmayın," dedi babam.

"Ben de sizinle gelsem?" diye sordu Hale. "Biliyorsunuz, çok yakında o arşivlerin bir parçası olacağım," dedi emin bir sesle. Elbette bu, gelecekteki mesleğini icra ederken bize katacağı bilgilerin gerekliliği içindi. Şu an hâlihazırda atmaca soyundan dişiler, bu görevi layıkıyla yerine getiriyorlardı.

"Senin şimdilik burada olman gerekiyor. Hem kardeşinin başında olmalısın hem de bize yardım etmelisin," diye noktayı koydu dedem.

"Peki," derken Hale'nin hevesi, bir balon gibi sönmüştü.

Görev dağılımı tamamlanmıştı.

Dedemle yalnızdık. Tüm odağı, papirüslerdeki yazıtlardı.

"Sence benim gibi bir hibrit hakkında bir şey var mıdır dede? Bu şekiller, bana hiçbir şey ifade etmiyor. Bir yığın kuş figürleri var. Bunlar bizi mi anlatıyor sence?"

Dedem konuşmadan önce bir süre kıkırdadı. "Hayır, hiyeroglif, Antik Mısırlıların kullandığı en eski dillerin arasında birinci sıradadır. Her şekil, bir harftir."

"Bu kartal, hangi harf peki?"

"A harfi. Tabii bunların birleşimi, dizilimi hikâyeyi oluşturuyor," diye devam etti bilgiç sesle.

"Sen biliyor musun?" diye sordum merakla.

"Yok denebilecek kadar az. Gençliğimde İstanbul'daki Dikilitaş'ta yazılanları merak ettiğim için küçük bir araştırma yapmıştım."

"İstanbul'da hiyeroglif yazı olan bir taş mı var? Bilmiyordum," dedim şaşkınlıkla.

Başımı okşarken, "Bilmemen garip değil, Tarita'm. Pek az insan bilir," dedi.

Dedemin önündeki bilgisayarın arama motoruna *İstanbul'da Dikilitaş* diye yazdığımda onlarca resim ekrana düştü. "Bu mu?" diye sordum şaşkınlıkla. Bu, aramamın doğruluğunun teyidi için değil, dakikalar önce Yekta'nın görüsünde gördüğüm yerle aynı olmasının verdiği şaşkınlıktandı! Ne düşünmeliydim? Kafam, allak bullaktı.

Ben, Yekta ve bu yer arasında nasıl bir bağlantı olabilirdi? Az önceki görünün rüya olduğundan emindim. Belki de rüya ritüelinde görmüştü. Ritüelden sonra şekil değiştiremeyince *hasarlı atmaca* olduğunu düşündüğü için rüyasının da hasarlı olduğuna inanmıştı. Bu, ilerideki eşi sıfatını, benim alıyor olduğum anlamı çıkıyordu. Bu farkındalık, kalbimin temposunu arttırmıştı. Yekta ve ben! Bu nasıl olabilirdi? Az önce söylediği gibi biz, kuzendik.

Düşüncelerimi kapatmış olsam da kafa karışıklığımı hissetmiş olan dedem, "Aklından geçenleri benimle paylaşır mısın güzel kızım?" diye kafamdaki soruları böldü.

"Emin değilim, dede," dedim dalgınca. "Az önce Yekta'nın Ezmoce Germa ritüelindeki rüyasını görme şansım oldu." Onun rüyasını ifşa etmem, Yekta'ya haksızlık olup olmadığından emin değildim. Ama bunu dedemlerin bilmesi gerektiğine inanıyordum. Dedem merakla yüzüme bakınca, "Bu Dikilitaş'ı görmüş," dedim çabucak. Yine de Yekta'nın ritüelindeki kızın ben olduğumu söylemek istemedim. Yekta'yı daha da zor duruma sokacağını düşünüyordum. "Acaba Yekta, bu Dikilitaş'ta değişim geçirmesi mi gerekiyor? Belki buraya ihtiyacı var değişim için. Olamaz mı?"

"Olabilir, demeyi çok isterdim, yavrum. Ama orası ritüel noktası değil. Kesişme noktasına bile yakın değil!"

"Geldiği yer!" dedim heyecanla. "O Dikilitaş'ın geldiği yer olamaz mı?" diye ısrar ettim. "Bence Yekta, Mısır'a gitmeli!"

"Tara, bak kızım! Yekta'yı düşündüğünü biliyorum. Onun için hepimiz üzülüyoruz. Ama o, hiçbir zaman bir değişim yaşayamayacak. Çocukken geçirdiği hastalık, onu sıradanlaştırdı. Evet. Bazı yetenekleri hepimizi şaşırtacak kadar mükemmel. Ama bu, onun değişim geçireceği anlamına gelemez. Ne yazık ki soyumuzda deforme olmuş atmaca erkekleri, asla şekil değiştiremez!" dedi kati sesle. "Rüyasında orada olması, evleneceği kişiyle orada zaman geçirdiklerine dair bir görü de olabilir. O rüyanın amacı, evleneceği kişiyi görmesi, biliyorsun," diye devam etti.

Omuzlarım düştü. Elbette biliyordum ama yine de "Peki, kalede olanlar?" diye sordum. "Buna kimse bir açıklık getiremiyor," dedim ısrarla.

"Kalede olanlar hakkında bazı teorilerim var. Ama bunu şimdilik sizlerle paylaşmayacağım. Emin olmalıyım." Dedemin koluna dokunup, zihnine girmeye çalıştığımda anında kendini kapattı. Başını sallarken, "Hile yapmana izin veremem," dedi muzipçe. "Herkesle aynı anda öğreneceksin. Öncelikle bilgilerimin doğruluğundan emin olmalıyım."

Omuzlarım çökerken yanına oturdum. "Neden hasta oldu ki?" dedim hayıflanarak. Bu, kendime söylenmiş bir cümleydi ama dedem yanıtlamak için hevesliydi.

"Kaderi bilir misin Tara?" diye sordu dedem. "Kader, insanın değişmeyen yol çizgisidir. Kararlar, kaderini şekillendirir. Ama insanın iradesi dışında gerçekleşen olaylar ise Yaradan'ın hükmüdür. Bu da kaderin üstündeki gücü temsil eder. Biz, Yaradan'ın hükmünün önüne geçemeyiz. Belki bunu değiştirecek bir şey çıkabilir. Bu da kaderin gücünü ve Yaradan'ın bir başka hükmünün sonucu olur. Yani Yara-

dan'a, zamana bırakmak, şu an için yapılabilecek en akılselim harekettir."

"Anlıyorum," diye mırıldandım.

Güçlü kollarını ileri uzatıp beni kendine çekti. Güçlü göğsüne yaslarken, "Daha çok küçüksün, Tarita'm. Olgunlaşman için daha çok zamanın geçmesi gerekiyor. Şimdi bana biraz müsaade verirsen çalışmalarıma geri dönmek istiyorum," dedi yumuşak bir sesle.

"Elbette, dedeciğim." Ev ahalisinin araştırma hâlindeki karmaşıklığının içinde olmak istemediğimi fark ettim. "Eğer iznin olursa Gülten nineye gitmek istiyorum. Dün annemi arayıp yarın akşam armut pekmezi pişireceklerini söyledi. Biliyorsun, böyle şenlikleri çok severim. Yarın akşam gidebilir miyim?" diye sordum dedeme.

"Elbette, Tarita'm. Yekta ile dayına söyle, yarın akşam seni götürsünler," diye komut verdi.

"Sen bir tanesin, dedem!" diye şakıdım.

Yekta

"Gündüz, maskelerini takıp aramızda gezerken,
Gece, ölüm elbisesi giyerek cellattılar.
Ağıldaki buzağıdan, beşikteki sabiye kadar,
İnsan evladının Âdem'den bu yana en büyük illetiydiler.
Yerin dibi, yerin köküydüler,
Dinmezken âdemoğlunun yüreğindeki acılar,
Geldiler dört bir yandan Uçanlar.
Onlar sayesinde sarılmıştı yaralar."

Gecenin karanlığına eşlik eden yaşlı kadının ağıtı, onu dinleyenlerin yüreğine korkuyla birlikte eşlik eden ürperti salmıştı.

Meydan ateşinin üzerine oturtulmuş bakır tavada, armuttan yapılan pekmez pişiyordu. Ağıt söyleyen Gülten nine, bir yandan pekmez tavasını karıştırıyor; bir yandan da bedeni burada, ruhu seyahate çıkmış gibi ağıt söylüyordu. Bir masalın dizelerinden, korku ve acıdan oluşuyordu ağıtı. Cazîlerden, koncolozlardan bahsediyordu. Ve onların büyük düşmanları, *uçanlar*dan.

Pekmez tavasının etrafına yerleşmiş kadınlı erkekli topluluğun her biri, başköşede oturan yaşlı kadını pürdikkat dinli-

yorlardı. Onu dinleyenlerin birçoğu, bu masalın gerçekliğine inandığı için yüzlerine korku oturmuştu. Ama uçanlardan haberleri olmadığından emindim. Meydan ateşi, her birinin korku dolu yüzlerinde dans ederken Gülten ninenin anlattıkları daha gerçekçi görünüyordu.

Gülten nine, ağıtına ara verip bu defa, "Uçanlar..." diye hikâyeye devam etti. Kalbim istemsizce kasıldı. "Onlar, cazîlerin en büyük düşmanıydı. Nasıl bir şekilleri vardı, bugüne kadar hiçbir insanoğlu görmemiştir," derken kırışık ellerini başıyla birlikte karanlık gökyüzüne kaldırdı. İlahi bir varlıktan bahseder gibi sesinde hayranlık vardı. Onu dinleyenlerin hiçbiri, anlattığı masalı bölmek istemiyor gibi ağızlarını mühürlemişlerdi. Nefeslerini bile özgürleştiremiyorlardı.

Aniden başını gökyüzünden ayırıp onu dinleyenlere çevirdi. İrkilenleri görünce gülüşümü sakladım. Tara'ya göz ucuyla baktım. Onun yüzünde korkudan çok gurur dolu ifade vardı ve Gülten nineyi büyük bir dikkatle dinliyordu.

"Genç kan kocanın seneler boyu çocukları doğar ama yirminci günü göremezmiş," diye yeni bir masala başladı. "Ne yaparlarsa yapsınlar ne kadar pamuklara sarsınlar, zifirî gecenin sabahında minik sabilerinin dudaklarının kenarından kan sızar vaziyette bulurlarmış. Kadın, artık çocuklarını kaybetmekten yorulmuş. Bir daha çocuk dünyaya getirmek istemiyormuş. Ama yüce Yaradan'ın işine karışmak kimin haddine! Gebe kalmış yeniden. Adam, bir arkadaşından duyduğuyla yola çıkıp bir kapıya varmış. Cazîlerin en büyük düşmanlarına haber uçurulacak kapıymış o kapı. Derdini anlatmış. Ona, 'Evine dönmesini, çocuk doğduktan sonra kırk gün boyunca başında geceli gündüzlü nöbet tutmasını' söylemişler. Eline bir de muska verip bunu beşiğine asmasını öğütlemişler.

Bebekleri doğmuş ve adam söylenenlerin hepsini yerine getirmiş. Zaman su gibi akmıyormuş o vakitler. Bebekleri yine ölecek diye geceli gündüzlü başında bekliyorlarmış. Kırkıncı güne yaklaştıkça omuzlarındaki yük de azalıyormuş.

Bebekleri sağlıklıymış. Artık ölmeyeceğine iyice inanmaya başlamışlar. Kadın, bu rehavetle uykusuz bedenini birazcık olsun dindirme gayretiyle gözlerini yummuş. Kocasının avluda odun yaran sesini dinlerken içi geçmiş lohusa kadının.

Bir şey, bir ses, ona *gözlerini açmasını* söylemesine rağmen gözlerini açamıyormuş. Nereden sonra güçlü bir ses, yatağından zıplamasına neden olmuş. Gözünü açtığında ise kana bulanmış baltayla tepesinde kocasını görmüş. Can havliyle çığlığı basarken kocasının delirdiğini, onu öldüreceğini inandığı için beşikte yatan yavrusuna son bir defa bakma arzusuyla dönmüş. Bebeklerinin yattığı beşik, kana bulanmış hâldeymiş. Kadın, daha büyük bir çığlıkla bağırmaya, dövünmeye başlamış. Kocasının yavrusunu katlettiğini düşünmüş. Sonra bebeklerinin ağlama sesini duyduğunda kadın biraz toparlanmış. Bebeği, sağlıklı bir şekilde babasının kollarındaymış.

Beşiğin diğer tarafında bir şey kımıldanıp, acıyla inlediğini duyduğunda kadın, başını çevirmiş. Bu, onların her zaman yardımlarına koşan, her ihtiyaçları olduğunda yanlarında biten komşularıymış. Yatakta yatan kadın, komşusunun yanına gitmeye yeltendiğinde kocası engel olmuş. Adam, çocuklarının beşiğini yana çektiğinde gerçeği görmüş lohusa kadın. Komşuları, ayakları dizlerinden aşağı kesilmiş hâlde yerde yatıyormuş. Ama ayakları yerine iki tane fare ayağı diğer tarafta duruyormuş.

Hep duyduğu ama hiç görmediği cazîymiş komşusu.

Komşularından, köylüsünden yıllarca bunu gizlemeyi başarmış, ta ki bugüne kadar. Adamın gittiği o kapı, uçanların kapısıymış. Adam, yardım için gittiği o kapıdan o muska ve öğütleri almakla kalmamış, uçanların görünmez desteğini de almış.

Lohusa kadın, ne zaman ki uykuya dalmış; uçanlar, adamı eve yönlendirmişler. Adam odaya girdiğinde bir farenin bebeklerinin başucunda gezindiğini görmüş ve elindeki

baltayı farenin üzerine indirmiş. Arka ayaklarını bedeninden ayırdığında fare, insan hâline dönmeye başlamış. Hem de acıyla bağırarak. Eğer uçanlar, adamı uyarmasaymış, bu sabileri de o cazî tarafından helak olacakmış," diye hikâyesini bitirdi Gülten nine.

Gülten ninenin hikâyeyi bir masaldan çok, gerçek bir olaymış gibi anlatması, onu dinleyenleri daha kolay kendine çekmişti. Hikâye gerçekti. Cazîler vardı. Ve Uçanlar, bizlerdik. Daha doğrusu ailemin erkekleri.

Ben ise çocukken geçirdiğim ateşli hastalık sonucu, hasarlı bir atmaca olmuştum. Yani uçanlar ailesinin uçamayan erkeğiydim.

Bu köyde ve çevrede yaşayanlar, tabii ki bizlerin anormal birer yaratık olduğumuzu bilmiyorlardı.

Aile mesleğimiz olan doktorluk, bizim çevremizdekilere karşı kamuflajımızdı. Şifa dağıtma adı altında cazî ve cazi adaylarının düşmanı, onların musallat olduğu ailelerin tek şifa kapısıydık.

Dünya üzerindeki en büyük Cazî Padişahı'nı, babamlar ve dedemler, yıllar evvel yok etmişlerdi. Ama bu demek değildi ki başka cazî padişahları yoktu.

Bu nedenle her birimiz tetikteydik. Özellikle de Tara'nın bir hibrit olup güçlerinin hâlâ tam olarak bilinememesi onu daha özel kılıyordu. Bu da Tara'nın her an bir tehlikeyle karşı karşıya gelebilmesi için yeterliydi. Ailemin erkekleri gibi uçamıyor olmam, Tara'yı koruyamayacağım anlamına gelmiyordu tabii ki. Önsezilerim ve atikliğim, şu an için Tara'yı korumam için yeterliydi. Yakında üniversiteye başlayacak ve onu nasıl koruyacağımızın kararını dedemiz verecekti.

Kulağıma yaklaşan Tara, "Eve gidelim. Bizimkiler yine çıldıracak," derken sesi, kıkırtısını bastırmak istercesine kısılmıştı. Bu neşesini neye borçluydum, bilmiyordum. Yerimden

doğruldum ve elimi Tara'ya uzattım. Hiç tereddütsüz elimi kavradı ve doğruldu.

Konuk olduğumuz hane sahibi, bize hikâyeleri anlatan Gülten nine, Kardelen yengemin teyzesiydi.

Gülten ninenin yanına doğru giden Tara'nın arkasındaydım. Ninesinin elini öperken, "Biz gidiyoruz, nine," dedi.

Yaşlılığın verdiği buruşuk ellerini öpen torununa gülüşlerinin en sıcağını sunarken, "Tamam, çonam[11]. Yarın pekmezden gönderirim," dedi.

"Pekmezli kabaktan da isterim, nine!" Sesindeki heyecan, lezzetini özlediğinin kanıtıydı.

"Elbet, çonam. Sizinkilere çok selam söyleyin," dedikten sonra Tara'nın yanaklarından öptü Gülten nine.

Tara, en canlı sesiyle, "Söyleriz," dedi.

"Hadi, uğurlar ola!" Kuzenleri ve komşularıyla vedalaştıktan sonra Tara önde, ben ardında gecenin karanlığına karıştık. Evden uzaklaştıktan bir müddet sonra Tara durdu ve bana döndü. Neden durduğunu anlamak için elimdeki feneri yüzüne tuttum.

Uzun, kahverengi saçlarını arkadan sıkıca bağladığı için kaşları gerilmişti. Bir gözü yeşil bir gözü kahverengi gözlerini süsleyen uzun kirpiklerini kırpıştırırken, "Bu defa benim istediğim şekilde eve döneceğiz," diye dudakları aralandı.

Şekil değiştirecek bir saat değildi. Normal insanlar henüz uykularına çekilmemişti. İfşa olabilirdik.

Üstelik daha önce onunla bu deneyimi yaşamışken *tekrarı olmayacak* diye kendime söz vermiştim. O anı hatırlarken sırtımdan aşağı soğuk ter indi.

Tara'nın atmaca erkeği gibi bir süreçten geçmesi gerekmiyordu şekil değiştirmek için. O yüzden ne zaman kendini bildi, şekil değiştirmeye başladı. İşte o ilk zamanlarında Kar-

11 Işığım

delen yenge gibi anka olduğunda, beni de pençelerine takıp havalanmıştı. Altı yaşındaki ankanın gücünden emin olamadığım için bir kırk boyumla, kırk kilo ağırlığımla beni kaldırabileceğine inancım yoktu. O an ilk uçuş tecrübemdi. Ve Tara'nın bana yaşattığı bu tecrübeden sonra uzun bir zaman babamın antrenmanlarına katılamamıştım.

Tara böyle konuştukça herkesten sakladığım o ritüel gecesi gördüğüm rüyam aklıma gelmişti yine. Tara'nın odağı, önereceği yolda olduğu için bu defa zihnimden geçeni göremediği için mutluyken, "Ayaklarımın yere basmasını tercih ederim!" diye homurdandım.

Durdu ve yüzüme baktı. Yüzümün aldığı ifadeyi görünce kıkırdadı. "Antrenman her zaman önemlidir," dedi kibirle.

Tara'nın böyle pervasız davranışlarının elbette ilki değildi. Sonuncusu da olmayacaktı bu şekilde aklı havada gezmeye devam ederse. Asla hiçbir şeyi ciddiye almayı sevmiyordu. Belki de bu kadar baskı altında büyüdüğü içindi bu isyanları. Yine de "Ebeveynlerinin gözetiminde olmasından yanayım. O yüzden benim tercih ettiğim yolu kullanacağız," diye ısrar ettim.

"Nasıl engel olmayı düşünüyorsun?" diye sordu alayla.

Elimde olmadan gözlerimi devirdim. Selim amcamın peşimizde olduğunu unutmuş gibiydi. "Engel olmam gerektiğini düşünmüyorum. Çünkü şu an amcam bizimle," dedim kibirle. Selim amcamın, tüm gece bizimle olduğunu Tara elbette biliyordu. Bilmediği, insan formunda hemen arkamızda olduğuydu.

Eğer amcam, atmaca formunda olsaydı Tara'ya müdahale etmesi gecikecekti. Tara'nın şekil değiştirerek geri dönmeyi istemesi bu yüzdendi. Amcamla kovalamaca, Tara için heyecan demekti.

"Ufaklık!" diyen amcamın sesini duyduğumda Tara'nın yüzü muşmula gibi buruştu.

"Bana böyle seslenmekten ne zaman vazgeçeceksin, dayı?" diye itiraz etti Tara.

"Kendini bildiğin an," dedi hiç tereddütsüz Selim amcam.

Tara isyanla, "Ben kendimi biliyorum!" diye çıkış yapsa da amcam sözünü kesti.

Tara'yı azarlarcasına, "Kendini bilseydin, Gülten ninenin zihnine girmeye çalışmazdın," dediğinde hayretle Tara'ya döndüm.

Omuz silken Tara, "Sadece hikâyesine biraz renk katmak istedim," dedi savunma gayretiyle.

"Neredeyse bizi ifşa ettirecektin!" diye homurdandı amcam.

Uslanmak bilmeyen Tara, "Sadece hikâyedeki adamın gideceği kapıyı söylettim ki," diye devam etti masumlukla.

"Yaramazlık yapmak üzereydin! Uçanlar dedirttin. Zihnine girmeseydin asla dile vurmazdı!" diye homurdandı.

Amcamın öfkesi, sessiz atın tekmesi gibi yaman olurdu ve Tara bu farkındalıkla, "Bir daha olmaz," derken ardıma saklandı.

Gözlerini amcamdan sakınıyordu. Çünkü amcam, iç sesiyle onu azarlamaya devam ediyordu ve buna son vermek adına arkama sığınmıştı.

Yine her zamanki gibi onu koruma güdüm devreye girerek, "Sanırım dersini aldı, amca," diye amcamı yumuşatmaya çalıştım.

"Umarım!" diye homurdandı öfkeyle. Yanımızdan geçip yürümeye başladı. "Hadi!" diye komut vermeyi ihmal etmemişti.

Tara'nın öne geçmesi için patika yolun tümseğine dayandım. Yanımdan geçerken minnetle gözlerime baktı. Ama o gözlerde başka bir ışık daha vardı. Zihnimden geçen rüyamı

bildiğini bilmenin gururu vardı. Gözlerimi kaçırma ihtiyacı hissettim.

Kimsenin, özellikle Tara'nın bilmesini asla istemiyordum hasarlı bir atmacanın rüyalarını süslediğini. Evet, belki ağabeyim veya Ali gibi bir rüya ritüeli gerçekleştirme şansım olmamıştı. Ama o rüyayı görmüştüm. Hasarlı bir atmacanın rüyasının ne kadarı gerçekçi olurdu ki? O yüzden Tara ile ilgili hayal kurmayı kendime yasaklamıştım. Aynı çatı altında büyümüştük ve başka bir şey düşünmem çok uçuk bir hayal olurdu.

Peki, *kardeşim gibi sevmeliyim* dediğimde neden canım acıyordu?

Cevabı içimdeydi. Cevabı dilimin ucundaydı ama biliyordum ki dile dökülürse önünü alamayacaktım.

Adını koyamadığım acıyı yok sayıp önümde ilerleyen amcamla Tara'nın ardından yürümeye başladım.

Yağmur, hızını artırmıştı. Ama geniş yapraklı ağaçlardan dolayı bizi fazla etkilemiyordu. Etrafımızı saran sisin dokusunu tenimde hissediyordum. Düzenli bir ritimle patika yolda ilerlerken, Tara önüne set çekilmiş gibi aniden durunca, refleksim sayesinde ona çarpmadan durmayı başardım.

"Neden durdun?" demeye kalmadan Tara titremeye başladı. Amcama rağmen şekil mi değiştirecekti? Selim amca, benim gibi düşünmüyor olsa gerekti ki çoktan yanımıza gelmişti. Tara'nın titreyen bedeni, dizleri üzerinde düştü. Öne doğru eğildi ve balçığa dönüşmüş toprağı bilinçsizce avuçladı. Başını geriye atmıştı. Gözleri, yuvalarında dönerken odağını çoktan yitirmişti. Sanki ruhu bedeninden çıkıyor gibiydi.

Tehlike altındaydık! Daha doğrusu Tara, tehlikedeydi. Anında Selim amcamla Tara'nın üzerine çökerken etrafımıza baktık. Tehlikenin nereden geldiğini kestiremiyordum. Ama Selim amcam, benim gibi hasarlı bir atmaca değildi, karanlığa

rağmen görebilirdi. Ama ona baktıkça bu hissiyatı göremiyordum. Sanki o da benim gibi sıradan insana dönüşmüştü.

Aklımdan geçeni dile döken Selim amcam, "Neler oluyor?" diye kükredi.

Bir fikrim yoktu.

Tara'nın yeri eşelemesi devam ederken titremesi hız kazanmıştı. Uzun, kahverengi saçlarının uçları çamura bulanmıştı. Amcam, omuzlarından tutup sarsmaya başladı. "Kendine gel, Tara! Derin nefes al, kızım! İşte böyle! Devam et! Bana bak! Gözlerime! İşte böyle! Benim! Dayın!" diyen amcam, sanki uluyor gibiydi her cümlesinde.

Çamurlu ellerini kulaklarına kapayan Tara, bu defa çığlık atmaya başladı. Sesi, bir an için kulaklarımın zarını patlattığını sandım. Amcamızın bir şeyler söylediğini görüyor ama duyamıyordum. Kulaklarımda bir sıcaklık hissettim. Elimi kulağıma götürdüğümde kan olduğunu gördüm. Tara'nın sesi kulaklarıma zarar veriyordu!

Onu zayıf düşüren, onun enerjisini felce uğratan bu şeyin karşılığını ben alıyordum.

Neydi bu? Ya da kim veya kimler?

Şiddetini arturan yağmura inat, başımı kaldırıp ormanı taramaya başladım. Kulaklarımdan sızan kanı umursamadan elimdeki feneri, etrafımda keşif amaçlı gezdiriyordum.

Fısıltıdan farkı olmayan vahşi sesi, kalbimin derinliklerinde duyduğumda kanayan kulaklarımın bir oyunu sandım. Buna rağmen soluğum kesildi. Boğazım kururken alnım terden ıslanmıştı.

Bir ses, orman zemininde yürüyen bir varlığın sesini duydum. Uzaklaşmaktan çok, etrafımızda dönüyor gibiydi. Tara'ya zarar veren, bu sesin kaynağıydı. Sese doğru yürürken, elimden geldiğince sessiz olmaya çalışıyordum. Karşımızdaki her kimse güçlü bir varlıktı. Tara'yı böylesine güçsüz hâle getiren biri, beni ne hâle getirirdi, düşünmek bile istemiyordum.

Sese doğru ilerlememe rağmen sesin kaynağına bir türlü ulaşamıyordum. Amcamların ne durumda olduklarını anlayabilmek için döndüğümde kimseyi göremedim. O kadar uzaklaşmadığıma emindim ama Tara'nın sesini bile duymuyordum artık. Yoksa kulaklarım, çok mu hasar almıştı?

Eğer kulaklarım bir hasar almış olsaydı, bu hışırtılı sesi duymam imkânsız olurdu.

Tarifi imkânsız bir rüyadaymışım gibi, tutunacak dalımın olmadığı bir akıntıdaymışım gibi sese sürükleniyordum. Sanki hayatımın karanlık bir sırrıyla yüzleşmek üzereydim.

Arkamda bir nefes kadar yakınlıkta kuru bir dalın çatırdamasını duydum ve hızla döndüm. Kalbim, hiç olmadığı kadar hızlı kan pompalıyordu. Korkmuyordum. Ama bilinmezlik, adrenalimi artırmıştı.

"Böyle yakışıklı bir erkeğin ormanda yalnız dolaşması hiç etik değil," dedi arkamda bir ses. Sesi, büyüleyici bir melodi gibiydi. Sese döndüğümde, muhteşem bir kadını bana gülümserken buldum.

Yeşil gözleri, Karadeniz'in ormanlarını hatırlatıyordu. Uzun, düz sarı saçları masallardaki peri kızlarını andırıyordu. Hele ki ince muntazam boynu, bir kuğuyu bile kıskandırırdı. En fazla yirmili yaşlarının başında görünüyordu. Ama cümlesi, genç bir kıza yakışmayacak kadar cüretkârdı.

"Kimsiniz?" diyen sesim beklediğimden de sert çıkmıştı.

"Adımı öğrenince ne geçecek eline?" diye sorarken biraz daha yaklaştı.

"Size bir soru sordum? Kimsiniz? Bu saatte, burada ne işiniz var?" diye sorarken, sıradan bir insanın, *hele ki bir kadının bu saatte ormanda işi olmaz* diye düşünüyordum.

Düşündüğüme inat, "Kayboldum," dedi yapmacık bir sesle. Sesinde gerçekten kaybolduğunu belli edecek bir tını yoktu. Daha çok, benimle eğleniyor gibiydi. Haklılığımı ka-

nıtlarcasına, "Senin gibi cesur bir erkeği arıyordum," diye devam etti arsızca.

"Nesiniz siz?" diye sorarken arsızlığına bir anlam veremiyordum. Tek emin olduğum, bu varlık her ne ise Tara'nın gücünü emiyordu.

Dünya üzerindeki tek garip yaratık, bizler değildik. Dedem, bu konuda bizlere çok hikâye anlatmıştı. *"Ne olabilir?"* diye düşünürken, "Adım Zerca. Çok şanslısın. Erkek insanlardan ilk sen gördün. Ama emin ol genç adam, deden bile beni hiç görmemiştir," dedi kibirli bir sesle.

Aklımı mı okuyordu? Başını sallarken şuh bir kahkaha attı. "Zekâna hayran kaldım," dedi alayla. "Sana ulaşmamı isteyen sürtük, senin bu kadar yakışıklı olduğunu söylememişti," dedi arsızlığına devam ederken.

"Kimden bahsediyorsun?"

Omuz silkti. "Kimin olduğunun ne önemi var? Önemli olan, anlattıklarının gerçekliliği," dedi umursamazca.

"Açık konuş!" derken ona doğru yürüdüm. Aramızdaki üç adımlık mesafe bir adıma düşerken anında etrafımda tüylü yaratıklar belirdi. Yedi tüy yumağı yaratık, Zerca'nın tehlikede olduğunu düşünmüş gibi saldırganlığa geçmişlerdi. Bunların ne olduğunu biliyordum, koncoloz.

Peki, koncolozların bu yaratıkla ne gibi çıkar ilişkileri vardı?

"Onlar, benim kullarım," dedi aklımdaki soruyu yanıtlarken. "Ben istemediğim sürece sana dokunmazlar," dedi alayla. Aklımdakini okuyabiliyorsa koncolozlardan da korkmadığımı bilmesi gerekmez miydi? "Koncolozlar sana nasıl tasvir edildi, yakışıklı? Çocuk masallarının öcüsü müydü?" diye sordu aynı alaycılıkla.

Etrafımızı saran koncolozlar, güldüler. Gülmekten çok, kişnediler demek daha uygundu.

Sorusuna yanıt vermeye hiç niyetli değildim. "Kimden bahsediyorsun?" diye kendi sorumu yinelemekten geri kalmadım.

Parmağını düşünür gibi yanağına dayadığında uzun, siyah tırnaklarını gördüm. Uzun tırnakları, bir boynuz gibi kıvrılmıştı. Tiksinç bir görüntüsü vardı ellerinin. İşte o zaman söylediklerini kabul ettim. Söylediği gibi hiçbir insan erkeği, bu yaratığı görmemişti. Peki, ben bu şerefi neye borçluydum? Karşımdaki varlığın gerçek görüntüsünü zihnime kazımak için daha dikkatli baktım.

İnce bedeni vardı. İnsan dişisinin tüm kıvrımları onda hayat bulmuştu. Gecenin karanlığına rağmen uzun boylu olduğunu anlayabiliyordum. Bir seksen boyuma rağmen benden bile uzundu. Üzerindeki büstiyer, göğüslerini haddinden fazla sıkıştırmıştı, taşıyordu. Uzun ve muntazam bacaklarına dolanan siyah eteğin yer yer yırtmaçları vardı ve topukları önde, ayak parmakları arkada olmasına rağmen bacakları göz alıcıydı. Dizlerine kadar ulaşan çizmeleri, sanki ikinci bir deri gibi tenine yapışmıştı. Kendini bilmeyen bir erkek, onun tarafından çok rahat baştan çıkartılabilirdi.

Aklımdakileri okuyor olmasına rağmen etkilenmemiş gibi, "Senin iyiliğini düşünen biri," diye sıradan bir sesle yanıtladı sorumu.

"Kim iyiliğimi düşünebilir? Sizin gibi koncoloz topluluğu mu?" derken sesim elimde olmadan alaylı çıkmıştı.

"Bizim gibi koncoloz topluluğuna sığınan biri!" dedi tıslayarak. Sesimdeki aşağılama, koncoloz liderini sinirlendirmişti. "Ama gördüğüm kadarıyla sen, çoktan o yaratıklar gibi olmuşsun," dedi yine aynı ifadeyle.

"Yaratık! Aynan yok mu?" diye sordum öfkeyle.

"Asıl sen kendi gerçeğini göremiyorsun," dedi benim öfkeme inat, keyifle. "Neden onlar gibi uçamadığını düşünme-

din mi hiç? Peki, neden seni o şımarık kıza göz kulak olasın diye eğittiler? Bir fikrin var mı?" diye sordu ardı ardına.

Hepsine verecek bir cevabım vardı ama Selim amcamın "Yekta!" diye seslenmesiyle tüm cevapları ötelemek zorunda kaldım. Sese doğru arkamı döndüm. Kimseyi göremedim. Oysa ses, çok yakından geliyordu. Tekrar koncolozlar ve Zerca'ya döndüğümde bu defa onlardan kimseyi bulamadım. Bir an için aklımdan şüphe ettim. Rüya gördüğümü sandım. Ama rüya olamayacak kadar gerçekçiydi. Amcamın tekrar seslendiğini duyduğumda sese doğru yürüdüm.

Devrilmiş ağacın gövdesine oturan Tara, başını tutuyordu. Az önce yaşadıklarının iziydi baş ağrısı. "İyi misin?" diye yanına çöktüm. Gözlerini açmamasına rağmen başını salladı.

"Nereye kayboldun?" diye sordu amcam. Sesinde, hafif kızgınlık vardı. Onları yalnız bıraktığım için öfkelenmişti haklı olarak.

"Bir ses duymuştum. Tara'yı bu hâle getiren sesin kaynağı diye düşündüm." Amcam, *devam et* der gibi yüzüme baktı. "Haklıymışım," dediğimde savunma pozisyonu alarak şekil değiştirmeye hazırlandı. "Tara için değildi," dediğimde hayret ve şüpheyle yüzüme baktı.

"Açık konuş, evlat! Değildi, derken?" diye sordu şüpheyle.

"Benim iyiliğimi isteyen birine, elçilik ettiğini iddia eden koncolozlar ve Zerca," dedim düz bir sesle.

Selim amcam haykırırcasına, "Zerca!" derken Tara ve beni kendine çekti. Bedeni titremeye, kasılmaya başlarken, "Buradan hemen gitmeliyiz!" diye hırladı. Tara da en az benim kadar şaşkındı. Başının ağrısını unutmuş, endişeyle amcama bakıyordu.

Tara'nın şekil değiştirmesine fırsat vermeyen amcam, bizi pençesiyle kavradıktan sonra havalanmaya başladı. Am-

camdan yayılan gerginlikten olsa gerek, kalbim korkuyla kasılıyordu. Amcamın duygularını içimde hissedebiliyordum.

Zerca'nın dediği gibi, uçamıyordum ama istediğim her insanın duygularını içimde hissedebiliyordum. Bence bu, uçmak kadar büyük bir yetenekti.

Amcamla beraber uçarken onun korku ve endişelerinden etkileniyorduk. Tara ile her defasında göz göze geldiğimizde gözleri, yüreğinden yükselen endişesine rehberlik ediyordu. Benim gözlerimde de aynı ifadenin okunduğunu biliyordum.

On dakikalık uçuştan sonra evimizin avlusunda, ailelerimizin bizi karşılamalarıyla seyahatimiz son buldu. Hepsinin yüzünde aynı merak ve endişe vardı.

Amcam ve Tara, olanların bir kısmını anlattılar. Şimdi de kendi payıma düşen kısmını benden duymak için bana odaklıydılar.

Annem, yanıma geldi ve belime sarılıp kendine çekti. "Önce üstünü değiştirmelisin, hayatım," dedi sesinden hiç eksilmeyen endişesiyle.

"Islanmadım," diye itiraz ettim.

"Ama üstün çamur içinde," diye karşı çıktı annem. Saniyeler sonra anne incelemesinin karşılığını alırken, "Yaralandın mı? Bu kan ne?" diye sordu kandan yol olmuş boynuma bakarken.

Gözlerimi devirmemek için kendimle savaşırken, "Tara'nın istemsiz çığlığının karşılığı," dedim. Bunları anlatırken salona girmiştik.

Kardelen yengem, sesimi duymuş olacaktı ki telaşla yanımıza geldi. "Yaralandı mı?" derken en az annem kadar telaşlıydı.

Yanıma gelip kulaklarımdan sızan kanın yol yaptığı boynuma baktı. "Bu nasıl oldu?" diye sordu şüpheyle.

"Tara çığlık attığında oldu," derken Kardelen yengemin yüzünün rengi değişti. Sanki biri arkasından yaklaşıp kulağına *ölüm meleğin geldi* demiş gibi sarsılmıştı.

Büyük salondaki koltuğuna kendini bırakan dedem, "Şunu baştan anlatın," derken Selim amcam ve benim aramda bakışları gidip geliyordu. Yeşil gözleri, temsil ettiği atmaca gibi parlıyordu.

"Gülten ablamın evinden çıkmıştık," diye başladı amcam.

"Tara şekil değiştirerek dönmek istemişti. Keşke engel olmasaydım!" diye hayıflandım.

"Olanlar için seni yargılamıyoruz, oğlum," dedi babaannem sakinleştirmeye çalışır sesle. "Devam et, Selim," diye amcama döndü.

Yaşananları en baştan anlatmak isteyen Selim amcam, "Tara, Gülten ablamın anlattığı hikâyeye müdahale etti," diye başladı. "Müdahale etmeyeyim diye de kendini kalkan içine aldı. Yaptığı şey için uyardım. Eve dönüyorduk," diye devam etti.

Temiz kıyafetlerini giyinmiş olan Tara, "Ben şekil değiştirerek dönmek istedim ama bu ikisi bana engel oldu!" diye hışımla salona girdi. Tara, yaşadıklarımızdan dolayı amcamla beni suçluyordu. "Şekil değiştirseydim bütün bunları yaşamak zorunda kalmayacaktım!" diye aynı şiddette devam etti.

"Bilemezdim," diye savunmaya geçti amcam pişmanlıkla.

Amcamın yaşadığı pişmanlığına ortaktım Tara'nın da ortak olduğu gibi. "Sen de bilemezdin, Tara," diye araya girdim. Kısa bir an düşündükten sonra mahcup ifadeyle gözlerini kaçırdı.

Boşluktan yararlanmak isteyen amcam, "Değirmen ağzı civarında Tara kasılmaya, titremeye başladı," diye anlatımını devam etti. "Sanki sara krizi geçiriyor gibiydi. Sonra çığlık atmaya başladı," dedi o anı yeniden yaşıyor gibi sesi gerginlikle kısılmışken.

"Tam da o sırada duydum," diye devam ettim. "Kulaklarım kanadığı için ilk an emin olamadım. Biraz daha dikkatli dinleyince birinin beni çağırdığını duydum. Ses, rüzgâra karışmış bir fısıltı gibiydi. Kaledeki ses gibiydi. Hem tehdit unsurunu hem de sesin kaynağını bulmak için amcamlardan ayrıldım. Yanılmamıştım. Tara'yı etkisi altına almak isteyen bir yaratık vardı," dediğimde hepsi bir ağızdan, "Yaratık mı?" diye soludular. Başımı salladım. "Koncolozlar ve Zerca. Onlara sığınan birinin mesajını iletmek için karşıma çıkmış," diye bitirdim.

"Kimmiş?" diyen annemin sesi meraklıydı.

Omuz silktim. "Bilmiyorum. Amcamın seslendiğini duyduğumda ortadan kayboldular."

"Başka ne söyledi, Zerca?" diye sordu dedem sertçe.

"Neden sizler gibi uçamadığımı düşünüp düşünmediğimi, neden beni Tara'ya göz kulak olayım diye eğittiğinize dair bir fikrimin olup olmadığını..."

"Peki, bütün bunlar için bir fikrin var mı?" diye sordu dedem.

"Elbette var!" diye atıldım. "Kötü toplumu iyileştirmek için yaratıldık. Amacım belli!" dedim hiç tereddütsüz.

"Öğretilerimin karşılıksız olmadığına sevindim, evlat Zerca, kötü bir varlık. Koncolozların kraliçesi, Lilith'in en büyük hizmetkârıdır. Ve aklınızın alamayacağı kadar yaşlıdır."

"Çok genç görünüyordu," dedim kendi kendime.

Başta dedem olmak üzere salondaki herkes duymuştu. "Nasıl isterse sana öyle görünür," diye yanıtladı dedem.

"Neden bizim karşımıza çıkmadı?" diye sordu Selim amcam. "Onu alt edebilecek gücümüzün olduğuna inandığı için mi?" Sesinde, bu yönde olması temennisi vardı.

Dedem bir öğretmen edasıyla, "Uzakta olmasına rağmen Tara'yı etkisiz hâle getirmiş birinden mi bahsediyorsun? Yoksa sıradan bir koncolozdan mı? Zerca, tek başına olsaydı, belki onunla mücadele edebilirdiniz. Ama koncolozlar yanında olduğu o an dokunulmaz olur. Neredeyse onu alt etmek imkânsızdır. Bunu unuttuğuna inanamıyorum, Selim!" dedi bir kaşı yukarı kalkarken.

"Haklısın," derken başını önüne eğdi. "Unutmamalıydım," diye mırıldandı.

Dedem yeniden bana dönerken, "Sana bir isim vermedi, değil mi evlat?" diye sordu.

"Hayır. İyiliğimi düşünen biriymiş," diye yanıtladım.

"Bir anneden başkası iyiliğini düşünmez, oğlum," dedi babaannem.

Hâlâ ısrarla sarılmış olan anneme baktım. Gözleri şefkatle parlıyordu. "Şu kanları temizlemeliyiz. Bir de kulaklarına bakmalıyız, bir hasar var mı diye," derken sesi titriyordu.

Annemin beş yaşındaymışım gibi davranışı hiç hoşuma gitmiyordu. "Hasar olsaydı şu an kimseyi duymazdım, değil mi?" diye sorarken elimde olmadan sesim sert çıkmıştı. Yüzü düştü. Onu üzgün görmeye dayanamadığım için bu defa, "Bir şeyim yok, anne. İyiyim ben," dedim. İnanmaz bir şekilde bakmaya devam edince, "Hem unuttun mu, ben de bir doktor adayıyım. Bir duş alırsam daha iyi hissedeceğim. İzninizle," dedim. Ayağa kalkmadan önce gönlünü alma gayretiyle annemin alnından öptüm.

Buralarda yer yeşil, gök genelde gri olurdu. Güneşi öyle kolay göremezdiniz. Doğasına aykırıydı. Yeşil dokusuna oldum olası hayrandım. Hele ki göğe dokunan ağaçlara, taşların arasından kıvrılarak akan ırmağa... Ve en büyüleyici olan ise sabahları kuşların şarkılarıyla uyandırılmaktı. Gözümü de ruhumu da bu topraklarda açmıştım. Doğal olarak buraları sevmem kaçınılmazdı.

Tabii bir de Tara vardı. Okuduğum tıp fakültesinin boşluklarında soluğu burada almama neden olan varlık, Selim amcamın hibriti, ailemizin göz bebeği, anısının canlanmasıyla yüzüme ister istemez gülümseyiş yerleştiren tek sebebim...

Altı yaşlarında, *atmaca* olduğumuzu öğrendiğim zamanlarda babama *"Bu şimdi ne oluyor?"* diye sormuştum, kucağında ona gülücükler sunan minik Tara ile oynarken. *"Gökhan amcam atmaca, Kardelen yengem atmaca-cazî melezi. Bu ne tür oluyor şimdi?"* demiştim kafam karışık bir hâlde.

Selim amcam, *"Hibrit,"* demişti. *"Melezin melezi..."*

Evet. Hibrit olması, ona doğaüstü yetenekler kazandırmıştı. Daha birkaç yeteneğini sergilemesine yetmişti tüm aileyi şaşkınlığa düşürmesi için. Düşünce okuyabildiği gibi kararlarını değiştirmene de neden olabiliyordu. Gözünün bir rengi yeşil, diğeri kahverengiydi. Ve bu farklılık, kedilerde bile olmayan keskinliğin işaretiydi. Çıplak gözle göremediğimiz pek çok cismi rahatlıkla görebiliyordu. Müthiş koku alma kabiliyetine sahipti. Kilometrelerce uzaktaki kokuyu rahatlıkla duyabiliyordu. Gökhan amcam, daha ileri gitmesini istemiyordu. Gerek de duymuyordu. Ben de Gökhan amcam gibi düşünüyordum. Ne kadar yetenek, o kadar bela demekti.

Dün gece yaşadığımız olay, bir tesadüf değildi. Bu, planlı bir karşılaşmaydı. Zerca iblisinin mesajını tüm gece düşündüğümde sadece bu sonuca varabilmiştim. İyiliğimi isteyen, ailemden başka kimse olamazdı. Ama bu ailenin bir parçası olduğumu sorgulatacak soru bırakmıştı şimdi.

Gerçekten de bu ailenin ferdi olup olmadığımı bazen ben de düşünmüyor değildim. Onlar gibi değişememenin nedeni, bebekken geçirdiğim ateşli hastalıktı. Ama bana bunu düşündüren, aileme benzer fiziki özelliğimizin çok az olmasıydı. Hepsinin göz rengi yeşil iken benim maviydi. Onların kumral dalgalı saçları varken benim siyah ve fırça gibiydi. Bu yüzden onların uzattığı saçlarına imrenerek bakarken ben hep kısa tutardım. Onlar bir doksan civarıyken ben, bir sekseni anca geçiyordum. Belki de fiziki özelliklerim, anne tarafımın geçmişine bağlıydı.

Hepimizin vücudunun atletik olması dışında, iyi bir öğrenci olmamın karşılığı olan tıp fakültesini okuyor olmam ailemle buluştuğum diğer paydaydı. Bu yıl, son senemi okuyacaktım.

Sabah serinliğinin kumaşı tenimi okşarken şimdiki zamana geri döndüm.

Ağabeyimin zafer çığlıkları kulaklarımı dolduruyordu.

Her defasında Gökdeniz'in şekil değiştirme çalışmalarına, sorti yapışlarına hayranlık duyar; benim o çalışmalara asla katılamayacağımı bilmenin verdiği buruklukla seyrederdim. Eğer bir gün şekil değiştirme yeteneğimi kazanabilirsem bu dersler benim için mükemmel öğretilerdi. Tabii bu, sadece bir hayaldi. Ve hayalden de öte gitmeyecekti.

Yamacın aşağısında babamızın "Sessiz ol!" komutunu duyduğumda Gökdeniz gibi kahkaha attım. Babamın yeşil gözleri gözlerimi bulduğumda kahkahamı içime gömdüm. Haklıydı. Sessiz olmalıydık. İnsanlar, bizim ne olduğumuzu bilmiyorlardı ve güvenleri için bilmemeleri en doğrusuydu.

"Yekta!" Hemen arkamda Gökdeniz'in sesini duydum. Ağabeyim insan formundaydı ve çıplaktı. Kıyafetleri sırt çantamdaydı ve onlara ulaşabilmesi için birkaç adım atması gerekiyordu. Tüm değişenler, yanlarında her daim sırt çantası

bulundururdu. Bu, şekil değiştirme sırasında kıyafetleri saklamak içindi.

Kaslı göğsü, şafağın ışığıyla parlıyordu. Onun bu hâli bile insanı ürkütürken düşmanlarımız olan cazîler üzerinde nasıl bir etki bırakırdı? Gerçek bir cazî, uzun zamandır görmemiştik. Kardelen yengemin halası ve amcası, daha ben doğmadan önce babamlar tarafından iş göremez hâle getirilmişlerdi. Arada rast geldiğimiz ıskartaya ayrılmış cazîler, bizden ölesiye korkuyorlardı. Elbette ki cazîlerin soyunun kalktığına inanmıyorduk. Belki erkek cazîleri anlayamıyorduk ama dişi cazîleri kokularından anlayabiliyorduk.

"Hazır mısın görev değişikliğine?" diye sordu eğlenerek.

"Görev değişikliği?" derken nereye varmak istediğini anlamaya çalışıyordum.

"Aslında biliyorsun." Yüzüne bakmaya devam edince açıklamaya devam etti. "Tara," dedi kısaca. Yüzünde alay ediyor ifade olsa da sesindeki ciddiyeti hissetmemek mümkün değildi.

Babamız bize doğru geliyordu. "Halanlar, Mısır'a gidiyorlar. Volkan Suruç'un ricasını tekrar geri çevirmeyen Cabir Bey ile görüşmek için. Onların yerine İstanbul'a biz gidiyoruz. Tara'nın da bizimle İstanbul'a gitmesine karar verildi. Sen de bizimle geleceksin ve tam zamanlı Tara'nın yanında olacaksın," diye devam etti babam.

"Anlıyorum," dedim kabullenircesine. Dün geceki olaydan sonra herkes, Tara'nın güvenliği konusunda endişe yaşıyordu haklı olarak. "Selim amcam, bizimle geliyor mu?" diye sordum. Tara'yı biraz olsun dizginleyebilen tek kişi, Selim amcamdı.

Babam olumsuz anlamda başını sallarken, "Selim, burada olacak. Şu köstebeği yakın markaja alma işi ona kaldı," dedi hınzırca gülerken. Hem Selim amcamın hem de babamın o

kadını gagalarıyla parçalamamak için büyük bir savaş içinde olduklarını hepimiz biliyorduk.

O kadına karşı herkeste ön yargı vardı. Anni Adalrik'e güvenmeme konusunda onlara katılıyordum. O kadında beni huzursuz eden bir şeyler vardı. Bu huzursuzluk, sadece babam ve amcamlar gibi cazî olduğuna inandığımdan değil, gözlerindeki anlamsız ışıktandı. Tara'nın görüsündeki gibi bu kadınla geçmişte bir tanışıklığımız yoktu. Ama en az diğerleri kadar kadının zihnindeki görüyü merak ediyordum. Belki tanıdığı biriydi ve bana çok benziyordu.

Tehlike her zaman vardı. Bu nedenle doğduğundan beri Tara, neredeyse bir fanusun içinde büyütülmüştü. Bu fanusun içinde ben de vardım. Hem de gönüllü olarak. Bir gölge gibi onu gözleyip kolladım. Şimdi dedemiz, bu görevi bana verirken hiç tereddüt etmemişti.

Göğsüm gururla kabardı. Ailemin diğer fertleri gibi şekil değiştiremiyor olsam da tehlikeleri sezebilecek öngörüye sahiptim. Aynı önsezi Kardelen yengemde de vardı.

Kardelen yengem, dıştan çok güçlü görünse de içten içten içini ezen endişe yumağıydı. Tara'nın İstanbul'a bizimle gelmesine nasıl izin verdiğini merak ediyordum. Kızını bir an olsun yalnız bırakmaya yanaşmazdı. Elbette bu endişelerinde sonuna kadar haklıydı.

Çok ender rüya görürdü ve gördüğü her rüya bir işaretken bizimle göndermesinde bu rüyalarının rolü olduğunu düşünüyordum.

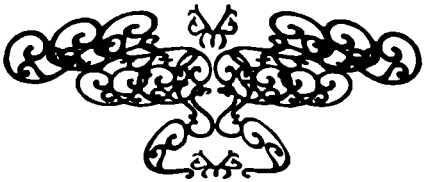
"Tıpkı benim gibi," diye düşündüm. Yıllarca, ikiz olan ablam ve ağabeyimin rüyalarına ilavelerle kendi rüyamı şekillendirir, sonra kurgumu anlatırdım. Şimdi düşününce, onlarla aynı olma güdümün bir yansıması olduğuna karar verdim. Ailem, her ne kadar bunu bana hissettirmemeye çabalasalar da kardeşlerimden ayrı tutulmamanın bir savaşıydı. Rüyalarım bile kurguydu. Tek gerçek rüyamın başrol oyuncusu ise

Tara'ydı. Bunu anlatacak cesaretim hiç olmadı. Gördüğüm bu rüya, son derece uygunsuzdu.

O günün gecesine kadar, on dördüncü yaşımın gecesine kadar Tara, kız kardeşimdi. Rüya ritüelimin sabahında her şey değişmişti. Ondan uzak durma çabalarıma öfkeyle karşılık veren Tara ile mücadele etmek, düşündüğümden de zor olmuştu, olmaya da devam ediyordu. O, kendince haklıydı. Yıllar boyu olduğu gibi aynı samimiyeti, aynı dostluğu bekliyordu. Ondan uzak durdukça *artık biz sana yeterli gelmiyoruz* suçlamalarına hedef oluyordum. Bu sözün kaynağı, okulumdu.

Kendimi sorguladığım, kendimle çeliştiğim çok zamanlar oldu ve hâlâ devam ediyordu. Neden kendimi ondan sakınıyordum? Neden onu koruma güdümün önüne geçemiyordum?

İstanbul seyahati, benim için büyük bir sınav olacaktı. Sadece annem ve babamın olacağını düşünürsek yeterinden fazla yalnız olacaktık.

Tara

Rize'den yola çıkarken bize, yağmur eşlik ediyordu. Metin amcamın kullandığı araç, İstanbul yolunda ilerlerken Kübra yengemin heyecanını dinliyorduk. Doğduğu, büyüdüğü şehre gidiyorduk.

İlk defa ailemden ayrı olarak bir seyahate çıkıyordum. Yan koltukta, sessizlik içinde seyahat eden Yekta'ya baktım. Çok sessizdi ve bu, merakımı kabartıyordu. Onu böyle içine kapatan sebebi merak ettim. Geçen hafta başımıza gelen o kâbus dolu geceden sonra böyleydi.

Annemin suskunluğu da tüm hafta aynı ölçüde devam etmişti. Yekta'nın kulaklarının kanamasına takılmış durumdaydı ve bunun nedenini açıklamaktan kaçınıyordu. Annem sadece bana kendini kapatmamıştı, babama bile anlatmıyordu. Üstelik annemin beni kendisi ya da babam olmadan göndermesine, karşı çıkmamasına da hayret etmiştim. Annemin neyin peşinde olduğunu merak ediyordum.

"Neden bu kadar sessizsiniz, çocuklar?" diye arka koltuğa müdahale etti amcam.

"Annemi dinliyordum," diye yanıtladı Yekta kendi adına. Her türlü iddiaya girerdim ki annesinin tek bir cümlesini bile duymamıştı.

Benim gibi düşünen yengem, "Seni endişelendiren bir şey mi var, oğlum?" diye sordu şefkatle.

Mavi gözleri, gözlerime dokunup kaçınırken, "Herkesin ortak endişesi," dedi.

"Ben biliyorum," diye atıldım. "Bize zaman kaybettirdiğini düşünüyor. Bizim gibi uçamadığı için bize ayak bağı olduğuna inanıyor."

"Ben de uçamıyorum, Tarita'm. Ben de mi ayak bağıyım?" diye sordu Kübra yengem.

Kübra yengemin kulağına yaklaşıp, "Onu demek istemediğimi biliyorsun, yengem. Yekta'yı kızdırmak maksatlıydı," dedim kıkırdayarak.

Haklılığını kanıtlarcasına Yekta, hayret ve biraz da kızgınlıkla yüzüme baktı. "Yanılıyorsun!" diye karşı çıktı. Ama sesi hiç de öyle söylemiyordu. "Endişeliyim, İstanbul'da bizi neyin beklediğini bilmiyorum. Sen biliyor musun?" diye bana sordu aynı kızgınlıkla.

"Bilmiyorum. Ama bunun tüm seyahat boyunca somurtmamızı gerektirdiğine de inanmıyorum."

"Tara, haklı," dedi amcam. "Üstelik araçla gitmek daha eğlenceli. Neden arın keyfini çıkarmıyorsun, oğlum? Uzun zamandır annenin bu kadar çok konuştuğunu duymamıştık," dedi eğlenerek.

Kübra yengem, amcamın omzunu dürterken, "Çok harsın, Metin! Bundan keyif aldığını sanıyordum," dedi küskünce.

"Ben keyif alıyorum, hayatım. Ama oğlumuzdan yana şüphem var," diye Yekta'ya dokundurdu.

"Tara da sessizdi," diye savunmaya geçti Yekta.

"Ben yengemi dinliyordum. Senin gibi gözlerim uzağa bakmıyorum," dedim alayla.

"Vay!" dedi amcam. Yengeme göz kırparken, "Anlaşılan o ki muhabbetimiz, siz gençlere çekici gelmiyor," diye devam etti. İkimiz de aynı anda itiraza kalksak da amcam susturdu. "En iyisi size bir yemek ısmarlayalım," derken aracı, deniz kıyısındaki bir benzin istasyonuna yanaştırdı.

Dördümüz birlikte yemeklerimizi yerken elbette konumuz arkeolog cazîlerdi.

Kazı çalışmaları iki gün önce başlamıştı. *Ne bulacaklarından çok, ritüel odasını bulabilecekler mi?* sorusu vardı. Bizimkilerin buna izin vermeme adına ellerinden gelenin en iyisini yapacaklarını biliyorduk.

O odayı çok merak ediyordum. Kararlıydım. Geri döndüğümüzde Yekta'yı bu defa da ikna edemezsem ya kızlardan birini peşime takacaktım ya da tek başıma gidecektim. Oranın mistik havasını solumak istiyordum.

Yeniden yola koyulduk.

İstanbul'a vardığımızda akşam olmak üzereydi. Beykoz'daki eve geçmeden önce son bir mola verdik ve karnımızı doyurduk. Amcam, dağ evine geçmemizin şu an için uygun olmadığını, araştırmalar için zaman kaybı olacağını, daha sonra vakit kalırsa geçeceğimizi söyledi. Dağ evi, atmaca erkeklerinin İstanbul'daki antrenman alanıydı.

Aylardır kullanılmayan Beykoz'daki bu ev, havasızdı. Yine de yattığımız yeri yadırgayamayacak kadar yorgun olduğumuz için deliksiz uyuduk. Sabah kahvaltıdan hemen sonra, Kübra yengemle Metin amcam, Osmanlı arşivlerini araştırmak için Topkapı Sarayı'na gittiler. Giderken defalarca bir yere gitmememiz konusunda uyarmayı da ihmal etmediler.

Tüm gün onları bekleme fikri, bana hiç cazip gelmiyordu. Birkaç saat sonra can sıkıntısı had safhaya ulaştı ve koltuktan kalkıp Yekta'nın tepesinde dikildim. Bilgisayarda Anni Adalrik'i araştırıyordu. Bu kadını bu kadar kafasına takmış olmasını bir türlü anlayamıyordum. "Beni At Meydanı'na götürür müsün?" diye sordum. Ekrandan başını kaldırdı ve boş boş yüzüme baktı. "Anlamadın mı?" diye sordum.

"Anladım," dedi kuru bir sesle.

"Ee? Neyi bekliyorsun? Tramvayı mı?" diye sordum sabırsızca.

"Babamlar gelmeden bir yere gitmiyoruz," dedi kati bir sesle.

"Onların gelmesi, akşamı bulur. Bütün gün burada boş boş pineklemeye hiç niyetim yok!" Onun tepkisizliğine sinir olduğum için bir yandan da üstümü değiştirmek için odama gidiyordum.

Aniden kalktı ve oda kapısıyla arama girdi. "Bir yere gitmiyorsun!" derken her cümlenin üzerinde vurgu vardı.

"Neden?" diye isyan ettim. "Alt tarafı Sultanahmet Meydanı'nı gezeceğiz. Bunda büyütülecek ne var? Güpegündüz, yüzlerce insan içinde, kimse bana zarar veremez," diye diretim.

"Bizi bir yere gitmememiz konusunda defalarca uyardılar. Eğer sıkıldıysan kitap oku!"

"Kitap okumak istemiyorum şu an!" dedim inatla. "Tek istediğim bu evden çıkmak!"

Yekta, cevap vermeden önce yerine otururken, "Farkında olmadığını mı sanıyorsun?" dedi. "Özgürlüğü seviyorsun ama olduğun şey, bunu imkân kılmıyor. İnanıyorum, şu sancılı süreç geçtiğinde özgürlüğüne kavuşacaksın. Söz veriyorum, o gün seni dünya turuna çıkaracağım," dedi en içten sesiyle.

Sözleri beni hiç etkilememişti. "Senin bu korumacı hâlin beni deli ediyor!" diye homurdandım. Balkona çıkarken öfkemi yansıtma adına ayaklarımı yere vuruyordum. Çocukluk yaptığımı biliyordum ama öfkem yüzünden bunun önüne geçemiyordum.

Öfkemi yatıştırma gayretiyle balkonda oturdum. Boğaz'ın manzarası, bir süre sonra öfkemi yatıştırmıştı. "Bizimkiler aradı. Gecikeceklermiş. Yemek siparişi vereceğim. Ne istersin?" diye Yekta sorduğunda akşam olmak üzereydi. Dönüp baktığımda, balkon kapısının eşiğine dayanmış olarak gördüm. "Acıkmadın mı?" diye sordu bu defa yanıtlamadığımı görünce.

"Acıkmadım." Yeniden dönüp önümde uzanan boğazı seyretmeye devam ettim.

Saniyeler sonra yanıma gelip oturduğum sandalyenin arkasına dayandı ve öne doğru eğilip yüzüme baktı. Yüzlerimiz çok yakındı. "İnatçı!" dedi kışkırtan bir tonda. "Karnından gelen seslere bile duyarsız mı oldun? Yoksa kafandaki sesler mi dile geldi?"

Son cümle bardağı taşırmıştı. Hışımla kalkıp, tişörtünün yakasına yapışırken salona sürükledim. Bu yabani hâlimi balkonlarında keyif yapan yabancıların görmesini istemiyordum. "Sana ne benim aç olmamdan ya da olmamamdan!" diye tısladım. "Beni rahat bırak!"

Gücüm, bir erkeğin gücüne denkti. O yüzden Yekta'nın yakasına yapışıp sürüklerken hiç zorluk çekmiyordum. Ama onun böyle kayıtsız hâli, işimi kolaylaştırmıştı. Bana karşı gelmediği gibi, "Bırakamam," diye fısıldadığında gözlerine daha dikkatli baktım. Mavi gözleri koyulaşırken, göğüs kafesi hızla inip kalkıyordu. Neyi vardı? Ruh hâli neden değişmişti şimdi?

Kafa karışıklığıyla elimi hızla yakasından çekip arkamı döndüm. "Çok zor biri olduğumun farkındayım," dedim

kırık bir sesle. "Seni çok zorladığımın da farkındayım," de diğim hâlde cevap vermedi. Bir cevap beklediğim de yoktu Yine ona dönerken, "Artık bu fanusun içinde durmak istemi yorum. Kendi kararlarımı alamadıktan sonra yaşamamın ne anlamı var ki? Sıkıldım, anlıyor musun? Herkesin üzerim titizlenmesinden... Atmaca erkeklerinin sürekli peşimde ol masından... Nefes almak istiyorum!" dedim isyanla.

Gözleri anlayışla yumuşadı. Yanıma gelip, omuzlarım dan tutarken, "Biliyorum," dedi. Gözlerine bakmam için başımı kaldırmak zorundaydım. "Sen bu değilsin, Tara," diye devam etti yumuşakça. "Sen, aklı başında, zeki bir kızsın. Bu sabırsızlığını anlıyorum. Hepimiz anlıyoruz. Ama sana zarar gelmesi, kimsenin kaldıramayacağı bir gerçek. Bize bunu yaşatma. Hepimiz seni çok seviyoruz."

Ne kadar kabul etmek istemesem de doğruyu söylüyordu. Yaptığım, şımarıklıktan başka bir şey değildi. "Bundan hiç şüphem yok," dedim yenilmişçesine. "Özür dilerim," derken gözlerimi kaçırdım. "Bu... Bu yaptığım, çocukça... Aptalcaydı," dediğimde gözleri memnuniyetle parladı. "Yemek teklifin hâlâ geçerliyse pizza söyle," dedim uzlaşmacı bir sesle.

Omuzlarımı hafifçe sıkıp başını salladı ve ellerini omuzlarımdan indirdi. Kendimi bir anda boşlukta hissettim. Benden uzaklaşırken cebinden çıkardığı telefonuyla yemek siparişini verdi. Sonra kaldığı yerden devam etmek için bilgisayarın başına geçti! Ben yine kendimle kalmıştım. Yenilmişlik hissiyle yeniden balkona çıktım.

Boğaz'dan geçen irili ufaklı gemiler, ışıltılar saçarak denizin üstünde gidip geliyorlardı. Bu manzara, içimde büyüyen sıkıntıyı gideremiyordu. Belki annemle konuşursam biraz rahatlayabilirdim. Telefonumu alıp annemi aradım. "Aradığınız kişiye ulaşılamıyor," diyen operatörün sesini duyduğumda istemsizce kaşlarım çatıldı. Bu defa babamı aradım yine aynı mesaj! Kafa karışıklığıyla salonda oturan Yekta'ya

baktım. Bir kaşını kaldırıp bana baktı. Huzursuzluğumu hissetmişti tabii. Tam kalkıp durumu anlatacaktım ki vazgeçtim ve Yekta'ya *sorun yok* dercesine gülümseyip Deniz'i aramaya karar verdim.

Çok şükür ki Deniz, ilk çalışta açtı. "Annemlerin telefonu neden kapalı?" diye sordum nefes almadan.

Görgü kuralını hatırlatma adına, "Sana da merhaba," dedi Deniz.

Sesinin rahatlığı gevşememe neden olurken gözlerimi devirdim. Bu hareketimi onun görmüyor olmasına seviniyordum. "Yanıtını vermek için lafı dolandırma, Deniz! Annemlerin telefonuna neden ulaşılamıyor?" diye sordum sabırsızca.

Deniz de isteğimi ikiletmeme adına, "Kırım'dalar," dedi.

Yekta da bendeki değişimi hissedip yanıma gelmişti.

"Kırım mı?" derken ayağa nasıl kalktığımı bilmiyordum.

Yekta, elini omzuma koyup, "Neler oluyor?" diye sorarken en az benim kadar gergindi.

Yekta'ya cevap vermek yerine, "Neden gittiler? Ne işleri var orada? Yalnız mı gittiler?" diye sorularımı sıraladım Deniz'e.

Sorularımın ardının kesilmeyeceğini anlayan Deniz, "Dedemiz istedi. Yalnız gitmediler. Ali'yi de aldılar," diye yanıtladı.

"Neden?" diye sordum yeniden.

"Söyledim ya! Dedem istedi. Yatu iblisinden geriye bir şey kalmış mı araştırmak için. Merak etme, kendi imkânlarıyla gittiler. Kimse bilmiyor," dedi sakin bir sesle.

Ama ben onun gibi rahat değildim. Yekta yeniden, "Neler oluyor?" diye sorunca Deniz'le olan konuşmamı sonlandırdım.

"Annem, babam ve Ali'nin Kırım'a gittiklerini biliyor muydun?" diye sordum.

Başını iki yana doğru sallarken en az benim kadar şaşkındı. "Bir şey mi olmuş?"

"Bilmiyorum... Emin değilim... Deniz'in söylediğine göre, dedem göndermiş araştırma yapmaları için. Sence bir şey mi oldu? Durup dururken oraya neden gitsinler ki? Söylediklerine göre orada kimse kalmamıştı," dedim merakla.

"Hiçbir fikrim yok, Tara. Bizimkiler gelsin, işin aslını onlardan öğreniriz," dedi beni rahatlatmaya çalışarak.

"Dedemi arayalım," diye önerdim.

"Ben bunu yapmazdım." Sabırsızlığımı görünce, "En azından akşamı bekleyelim. Babamlar ne diyecekler, bakalım," dedi. Sonra konuyu değiştirerek, "Kurt gibi acıktım. Nerede kaldı bu yemek?" dedi.

Bunaldığımı hissedip, su içmek için sokak kapısının yanındaki mutfağa yönelirken bir ürperti vücudumu sardı. Yekta'ya baktığımda dikkat kesilmiş olduğunu gördüm. Benim hissettiğimi o da hissediyordu.

Dış kapı arkaya doğru savrulurken, Yekta yanıma gelip önüme geçti. Böylece duvara savrılan Yekta oldu. Duvarın alçıları, Yekta'nın üzerine dökülürken aynı şiddetle yere düştü. Neler olduğunu algılamakta zorluk yaşıyordum.

"Tara, kaç!" diyen Yekta'nın sesini algıladığımda deri ceketli, kasklı yer cücesiyle aramdaki mesafe bir adımdı. Ardından gelen altı tane daha yer cücesi vardı ve hiçbirinin yüzü görünmüyordu. Babamın ve Metin amcamın verdiği yakın dövüş eğitiminin verdiği güvenle üzerime gelen cüceleri birer birer savurmaya çalıştım. Yekta, üç tane cüce tarafından ablukaya alınmıştı ve kımıldayamıyordu. Deli gibi tepindiğini söyleyemiyordum bile. Ama üç tane cücenin Yekta'yı böylesine savunmasız hâle getirmiş olmaları karşısında en az Yekta kadar şaşkındım.

"Yüce Zerca'dan mesajımızı iletmek için geldik," diyen sesi, beynimin içinde duyduğumda çoktan dört cücenin altındaydım. Yere çivilenmiş gibi kımıldayamıyordum.

"Kimsiniz?" diye bağırdım. "Zerca kim?"

Sesimden irkilseler de *"Yüce Zerca'nın kim olduğunu biliyorsun,"* diye devam etti aynı ses beynimde. Yekta'nın karşılaştığı yaratık! Onlar şehirlere gelebiliyorlar mıydı? *"Çok gürültücü beynin var!"* dedi beynimdeki ses.

Yekta'nın üç cüceyle mücadelesinde roller değişmişti. Cücenin ikisini derdest eden Yekta, üçüncüsünü de bacaklarından tutup duvara savurdu. Duvarda iki ses, aynı anda duyuldu. Biri, bedenin duvara çarpma sesi ve çarpılanın inleme sesi. Sanırım bayılmıştı, kımıldamıyordu. Yekta, üç yaratıktan kurtuldu ve yeni hedefine doğru emin adımlarla gelmeye başladı. Üzerindeki tişört yırtılmış, kaslı omzu ortaya çıkmıştı.

Her bir cüceyi bedenimden kaldırdıkça üzerimdeki yük azalıyordu. Her kaldırdığı cüceyi duvara savurdukça inleme sesiyle kendilerinden geçiyorlardı. Son iki cüce kaldığında Yekta'nın yükünü azaltma adına bacaklarıma sarılmış iki cüceye sert birer tekme savurdum. Duvara savrulan cücenin başındaki kask sıyrıldı ve tüylü kafa ortaya çıktı. Tüylü yüzündeki gözleri, düğme gibi kocaman ve hardal sarısı renginde idi. Cüce, kaskına uzanırken kulağındaki tıkaçları gördüm.

Geri adım atan cücelerden bu defa, "Su, yolunu bulacak ve Tanrıça'nın sunağına kavuşacaksın!" diyen sesi duydum.

"Ne Tanrıçası!" diye avazım çıktığı kadar bağırdım. Baygın olmayan dört tanesi, başlarındaki kasklarına rağmen kulaklarını kapattılar. Ama omuzlarına dökülen kanların önüne geçemediler.

Serseme dönmüş gibi yalpalayarak kapıya ulaşmaya çalışan cücelerin ardından gitmek istedim ama Yekta belimden tutup olduğum yerde sabit tuttu. "Beni bırak!" diye silkelen-

dim. Ama Yekta'nın buna hiç niyeti yoktu. "Neden gitmelerine izin veriyorsun?" diye sordum. Çileden çıkmak üzereydim.

"Senin beynine konuştukları gibi benimle de konuştular. Arkalarından gidersek işlerini kolaylaştıracağımızı söylediler."

"Sen de inandın buna, öyle mi?" diye ona döndüm. *Korktum demiyorsun* demeye kalmadan Yekta'yı gördüm. Kulaklarından yine kan sızıyordu. "Ne oldu sana? Yaralandın mı?"

"Endişelenecek bir şey yok," dedi kayıtsız bir sesle. Biraz da huzursuzdu. "Geçen akşam olduğu gibi oldu," diye devam etti.

"Niye, peki?" diye sordum kafa karışıklığıyla.

"Sesin," dedi kısaca. Anlamadığımı görünce, "Senin sesin, kulaklarıma hasar veriyor," diye açıkladı. "Geçen akşam da olmuştu, hatırlarsan..."

"Hatırlıyorum. Ama sesimden olabileceğine hiç inanmamıştım. Az önceki cücelerin de kulakları kanadı. Fark ettin mi?"

Başını salladı. "Gördüm. Onlar, Zerca'nın koncolozları," derken alınmış gibi kaşlarını çatmıştı.

"Koncoloz mu?" diye sordum hayretle. Yeniden başını salladı.

Açık olan kapının zili yeniden çaldığında ikimiz de kapıya baktık. Az önceki cücelerin burada olduklarını kanıtlayacak hiçbir şey yoktu. Alçıları dökülen duvar bile sapasağlamdı! Kapının eşiğindeki kurye, şaşkınlık ve tereddütle kapıdan bize bakıyordu.

Onun da düşman olabileceğini düşünerek beynine girdim. İşte o zaman, adamın gözünden kendimizi gördüm. Saçımız başımız dağılmış hâlde karşılıklı duruyorken az önce ihtirasla kavga etmiş çift görüntüsü çiziyorduk.

"Yanlış zamanda gelmedim, değil mi?" diye sordu çekinerek kurye.

Yekta kapıya giderken, "Teşekkür ederiz. Tam zamanında geldiniz," dedi. Kuryenin parasını verip kapıyı kapattı. Kapıyı kapatırken de hasar görmüş mü diye kapının kilidine bakıyordu.

"Az önce bir rüya görmedik, değil mi?" diye sordu kapıyı kapattıktan sonra. Kafası karışık görünüyordu.

"Aynı rüyayı mı? Hiç sanmıyorum," derken kendimi koltuğa attım. "O yaratıklardan birinin bana söylediğini duydun mu?" diye sordum bu defa.

Başını iki yana sallarken pizza kutusunu önümdeki sehpaya bıraktı. "Bana söylediklerini de sen duymadın sanırım?" diye sorduğunda bu defa ben başımı iki yana salladım. "'Su, yatağını bulacak ve Hünkârımız, bizi yeniden selamlayacak,' dedi bana," dedi Yekta.

"Anlamadım?" dedim şaşkınlıkla.

"Kelimesi kelimesine bu! Sana ne söyledi?" diye sordu. Bu sırada pizzadan bir dilim alıp ısırmıştı.

"Nasıl yiyebiliyorsun!" dedim hayretle.

Omuz silkti. "Zaten acıkmıştım, az önce de hatırı sayılır bir enerji harcadım. Sen de ye," dedi kutuyu önüme sürerken.

"'Su, yolunu bulacak ve Tanrıça'nın sunağına kavuşacaksın!' Senin duyduğunla neredeyse aynı!"

"Fark var," derken pizzasından bir ısırık daha aldı. "Bana söyledikleri, Hünkârlarının onları selamlayacağı, sana söyledikleri ise Tanrıçalarının sunağına kavuşacak olman..." dedikten sonra aklına gelen şeyle irkilirken ağzındaki lokmayı yutmakta zorlandı.

"Sonunda!" dedim pes edercesine. "Bir an aklını da yediğini sandım," diye homurdandım.

"Babamı aramalıyız!" derken elindeki dilimi kutuya attı.

Bir saat sonra Metin amcam ile Kübra yengem eve girdiklerinde yüzleri kireç gibiydi. Amcam endişeyle bana doğru gelirken Kübra yengem de aynı ifadeyle Yekta'nın yanına gitmişti. Yekta'nın kulağından akan kanı temizlemiştim. Üzerini de değiştirdiği için dıştan, bir şeyi var gibi görünmüyordu.

Amcam gergince, "Burada neler olduğunu baştan anlatın!" derken yeşil gözleri endişeden solmuştu. Aynı endişe, Kübra yengemi de esir almıştı. Ellerinin titrediğini saklayamıyordu.

Telefonda anlattığımızı baştan itibaren yeniden anlattık. Bizi dinledikten sonra koncolozların sözlerinin ne anlama geldiği üzerinde uzun bir süre konuştuk. Tatmin edici bir sonuç çıkmasa da genel fikir, Zerca'nın kafamızı karıştırma gayreti içinde olduğu yönündeydi. Amcam ardından ilk iş olarak Rize'yi aradı. Dedemlerle konuşmamızdan sonra çıkan karar, Gökdeniz ve Selim dayının da yanımıza gelmesi oldu.

Amcam, biraz gevşemiş olsa da tamamen rahatlayamamıştı.

Yekta, salondaki gerginliği azaltma gayretiyle, "Arşivlerde bir şey bulabildiniz mi?" diye sordu.

Amcam başını sallarken, "Boşa kürek çekiyoruz gibi hissediyorum," diye homurdandı.

"Tara? Sen bütün gün huzursuzdun!" dedi Yekta kaşlarını çatarken. "Sen onları hissettin!" dedi hayretle. "Ve ben, senin evden çıkma çabalarını öteledim!" dedi aynı şaşkınlıkla. "Bunu niye dikkate almadım?"

Fikrine karşı çıkarak, "Bilememen çok normal. Ben bile anlayamadım," derken kendini suçlamasını istemiyordum.

"İyisiniz, değil mi?" diye sordu yengem yeniden.

"İyiyiz," dedik ikimiz de aynı anda.

"Ben biraz uyuyacağım." Odama girmeden önce, "Az önceki huzursuzluğum yok oldu," dedim beni endişeyle izleyen üç çift göze.

Sanki günlerce uyumamışım gibi başımı yastığa koyar koymaz gözlerim kapandı.

Bir rüyaydı. Emindim. Çünkü tüm gün gitmek istediğim At Meydanı'nda, benden başka kimse olmamasına rağmen özgürce gezebiliyordum. Kimsenin olmaması şaşırtıcıydı! Yine de kendimi etrafı seyretmekten alıkoyamıyordum. Ayasofya'yı ve Sultanahmet Camisi'ni geçtiğimi hatırlamıyordum ama çok da umursamıyordum. Çünkü tek görmek istediğim Dikilitaş'tı ve o da önümde göğe doğru azametle yükseliyordu. Roma dönemi kaidenin üstüne oturtulan dört cepheli kulenin yüzeyinde, Antik Mısır kabartma yazılara hayranlık duymamak mümkün değildi.

Bir adım daha attım taşa doğru. Ilık bir meltem, beni ve taşı çepeçevre sarmaya başladı. Etrafımda esen rüzgâr, sanki mistik bir duayı fısıldıyordu. Rüzgâr güçlendikçe mistik duanın sözleri anlaşılır olmaya başlamıştı.

"Yaklaş ey Şifacı! Yaklaş ey Şifacı! Yaklaş ki ruhun şifa bulsun! Yaklaş ki ifritin dilekleri kurusun! Yaklaş ey Şifacı! Yaklaş ki sırrın seni bulsun!"

Rüzgâr güçlendikçe ayakta durmakta zorlanıyordum. Duanın gücü, içimi ateş gibi yakıyordu. Taşın etrafındaki korkuluğa tutunup rüzgâra direndim. Başımı kaldırdığımda gri bulutların taşın tepesini sardığını gördüm. Sonra taşın en tepe noktasında bir kürenin anbean ışıltısının arttığını gördüm. Bulutlar arttıkça kürenin ışığı da aynı ölçüde çoğalıyordu.

Gri buluttan çakan şimşek, güçlü yıldırımını küreye dokundurdu. Kristal küre, binlerce parçaya ayrılırken yüzüme gelmemesi için elimle yüzümü kapattım. Ama parçalanan kürenin parçaları üzerime yağarken bir volkanın lavları kadar canımı yakıyordu. Dizlerimin üzerine çökerken aman dilenmek için Dikilitaş'a uzandım. Sanki ona dokunduğumda tüm acılarım son bulacaktı.

Etrafımda esen rüzgâr "Sırrına dokun! Sırrına dokun!" diye devam ediyordu. Ama ne kadar çabalasam da üzerime yağan lavlar, buna izin vermiyordu.

"Tara!" diye omzumu sarsan amcamın sesini duyduğumda, yüzümden elimi çekip sese döndüm.

Bütün bedenim, terden sırılsıklamdı. Ve tüm vücudum, ateş gibi yanıyordu.

Yataktan doğrulduğum an kollarımı amcamın boynuna sardım. "Rüya mı gördün?" diye sordu kısık sesle. Başımı salladım. "Anlatmak ister misin?" diye sordu bu defa. Yeniden başımı salladım.

"Ne anlam çıkarmalıyım?" diye sordum amcama rüyamı dillendirdikten sonra oluşan sessizliğe son vermek için. Gece yarısı olmuştu. Oysa yatalı çok bir vakit olmamıştı. Belki de o koncolozlar kâbus görmeme neden olmuştu. Ayrıca Dikilitaş'ı da kafama çok takmıştım. Bunun başka bir açıklaması olamazdı.

Benim gibi düşünmeyen amcam, "Babamla konuşmalıyız," dedi dalgınca. "Saat çok geç oldu. Yarın konuşuruz," diye devam etti daha sonra. Başımı sallarken istemsizce kollarımı bedenime sardım. "Eğer yalnız uyumak istemezsen Kübra seninle uyusun."

Ayağa kalkan amcama minnetle bakarken, "Rahatsız olmayacaksa," dedim.

"Horultumu duymayacağı bir gece geçireceği için mutlu bile olacak," dedi muzipçe. Elimde olmadan kıkırdadım. Göz kırparken, "Sen böyle hep gül, kızım," dedi. Alnımdan öpüp, "Birazdan Kübra yanında olur," dedi.

Odadan çıkarken ışığı kapatmadığı gibi kapıyı da açık bırakmıştı. Az sonra biraz telaşlı biraz da endişeli olarak Kübra yengem odama geldi. "Nasılsın, Tarita'm?"

"Biraz daha iyiyim. Amcamla aranıza girdiğim için özür dilerim," dedim üzgünce.

"Bunları kafana takma! Amcana iyi gelecek bensiz bir gece," derken anlamadığım bir nedenden dolayı kıs kıs gülüyordu.

"Sakıncası yoksa birlikte uyuyalım mı?" diye sordum. Diğer yatakta uyumasına bile tahammül edemiyordum.

"Ne sakıncası olacak! Kay bakalım! İşte böyle! Tara! Ne kadar sıcaksın!" Alnıma dokunup, "Hasta mısın? Senin ateşin var!" dedi hayretle.

"Rüyamdan olsa gerek," dedim kısık bir sesle.

"Ah! Evet. Az önce amcana anlatırken duydum."

"Yekta? O duymadı, değil mi?" diye sordum endişeyle. Onun şu an duymasını istemiyordum. Yeterince benim için endişeleniyordu ve uykusuz bir gece daha geçirmesine dayanamazdım.

"*Dayanamaz mıydım?*" diye kendime sordum hayretle. Onun için üzülüyordum! Neden? Bana ne oluyordu? Kendimden çok onun için endişelendiğim o ana geri gittim ister istemez. Evet, o koncolozlarla mücadele ederken onun için endişelenmiştim. Üstelik koncolozların çoğunluğu benim üzerimdeyken. Neden? Diğer akrabalarının gücü varken onun zayıf olması mı endişelendirmişti beni?

"Duymadı. Bugün nasıl hırpalanmışsa artık, sızmış. Senin bu kâbusun da bu yüzden," diye fikrini söyledi.

"Umarım," diye mırıldandım.

"Sana Metin ile nasıl tanıştığımızı hiç anlattım mı?" diye sordu. Zihnimi dağıtmak istiyordu.

"Anlatmadın," derken zihnini dinlediğim için şu an utanıyordum. Yine de "Eğer uykundan etmeyeceksem anlatmanı isterim," dedim. Yanıma yatan yengemin göğsüne başımı koydum. Elbette tanışma hikâyesini yeniden dinlemek kaçırılmazdı. Ama sonrasını dinlerken neredeyse soluğum kesilmişti yaşadıkları karşısında.

Kübra...

Metin'in anne ve babasına, arzuladıkları gibi artık anne ve baba diyordum.

Sezen Anne'den ve Zafer Baba'dan öğrendiğim astral seyahat, gelecekteki görevlerimde en büyük yeteneğim hâline gelmişti.

Üniversitenin üçüncü yılında dekan ve atmaca olan Volkan Suruç Hoca'm, istemeyerek de olsa görevi teklif ettiğinde Metin ile düğün günümüzü bekliyorduk. Kız kardeşimin beklenmedik kaybı, bazı taşları yerinden oynatmıştı. Ölümündeki izler, cazîlere göl ürmüştü bizi. Kız kardeşimin kanını yerde bırakmama adına, göreve seve seve talip olmuştum. Tek gayem, kardeşimin katillerinin cezalarını çekmesiydi. Bu asli görev, bizim düğünümüzü ileri bir tarihe atmamıza neden olacaksa da yerine getirecektim.

Tüm oklar, Kırım Cazî Padişahı Yatu Pehlevi ve müritlerini gösteriyordu.

Kırımlı Cazî Padişahı'na en yakın adam, Melih Seçkin'di. Yatu Pehlevi'nin Türkiye finansmanı ve milletvekiliydi. Hastanesi vardı. Melih'in annesi rahatsızdı ve ameliyatını Volkan Hoca'm yapacaktı. Ben de asistanı olarak Melih Seçkin ile tanıştırılmıştım. Ameliyat

süreci meşakkatli ve uzundu. Bu süre zarfında Melih'e yakın olmak için ne gerekirse yapacaktım. Elbette bu görev, tamamen gizlilik içindeydi. Volkan Hoca'm, Metin'e bile söylememi istememişti. Her şeyin gerçeğe yakın olabilmesi için bu şekilde olması gerektiğine inandırmıştı beni.

Volkan Hoca'm ile Melih Seçkin'in hastanesinde ameliyat yapacaktık. Melih'e yanaştıkça Metin'den ayrılmam kaçınılmaz bir hâl alıyor, bana seçenek kalmıyordu. Huzursuzluğumu hocamla paylaştığımda bunun geçici bir durum olduğunu, görev sonunda Metin'in beni anlayacağı konusunda çokça dil dökmüştü.

Yeni bir kararın eşiğindeydim. Metin ile bir ömür tüketecektik ama buna kısa bir ara vermek durumundaydım. Volkan Hoca'mın telkini, bu kararımdaki en büyük rehberimdi. Görevim sona erdiğinde beni bağışlayacağını umuyor hatta bunun için her an dua ediyordum.

Ondan ayrılacağım günün akşamında, ilk ve belki de son defa onunla birlikte oldum. Bugüne kadar seviyeyi koruma konusunda dirayet gösteren Metin, o gece teslim olmak zorunda kalmıştı. Tutku ve şefkat dolu geceyi asla unutmayacağımı biliyordum. Dokunuşlarının mucizesi karşısında soluğum kesilmiş, şefkati karşısında kalbim bin parçaya ayrılmıştı. Ondan ayrılmak, ona yapacağım en büyük kötülük olduğunu bir defa daha hissetmiştim.

Sabah arkamda hiçbir iz bırakmadan, ortadan kaybolurken kalbimde cam kırıkları vardı. Metin, durumu anladığında neler hissedeceğini hayal etmek bile istemiyordum. Bu, Metin için büyük bir yıkım olacaktı. Ama başka bir seçeneğim yoktu. Kız kardeşimin cansız ve parçalanmış cenazesi gözümün önünden hiç kaybolmazken elimden başka bir şey gelmezdi.

Elbette Metin, hemen öyle kolay vazgeçmemişti. Ama onu istemediğime, başka birini sevdiğime ikna edene kadar aylar geçmek zorunda kalmıştı. Melih'le görüştüğümü görmesi, ona karşı aldırmaz tavrım, sonunda Rize'ye dönmesine sebep olmuştu. Hatamı

anlamamı adına, alan tanıma adına yaptığını biliyordum. Bu, ikimiz için de doğru bir karardı.

Annesiyle yakından ilgilenmem Melih'in dikkatini çekmiş, benimle vakit geçirmek için zaman yaratmaya başlamıştı. Kısa zamanda da davetlerine eşlik eder olmuştum. Adım adım Yatu iblisine yaklaştığımı biliyordum. Yine böyle bir davete Melih'le gittiğimde Yatu Pehlevi ile tanıştım. Hayatımda gördüğüm en çekici, en karizmatik ve en yaşlı varlık olup genç görünen adamından etkilenmemek mümkün değildi. Yaşı hakkında çeşitli rivayetler vardı ve hangisinin gerçek olduğunu kimse bilmiyordu.

Yatu Pehlevi ile tanışmam, yeni planları devreye sokmamız anlamına geliyordu: Melih ile evlilik. Bunun için ona tuzak kurmuştum Volkan Hoca'mın verdiği bazı otlarla. Onun tarafından tecavüze uğradığıma inanmıştı. Birkaç hafta sonra da hamile olduğumu söylediğim için evlenme teklifi etmek zorunda kalmıştı.

Böylece Melih için zorunluluk olan evlenme teklifini kabul ettim ve evlendik. Artık resmî eşi sıfatıyla her yere beni de götürüyordu. Aramızda hiç sevgi yoktu. Davetlerde yanında gösteriş adına taşıdığı eşiydim. Melih yıllar boyunca şişkin cüzdanı için onun yanında durduğuma inandı.

Tecavüz mağduru rolü oynarken Melih ile hiç birlikte olmamıştım. Çocukların cinsiyetleri belli olduğunda, Gökdeniz'den dolayı bana her yaklaştığında korkusunun önüne geçemiyordu. Gerçeği anlayacağı endişesi, beni ölesiye korkutuyordu.

Bir şekilde Zafer Baba'ya ulaşmıştım. Tüm olanları anlatırken o, hiç sözümü kesmemiş; sonra da bana neler yapmam gerektiğini tavsiye etmişti. Karnımdaki bebeklerimin torunu olduğunu öğrendiğinde Metin'e söylememi tavsiye etmişti. Bunu ondan saklamamın doğru olmadığını, yine de kararıma saygı duyduğunu ilave etmeyi ihmal etmemişti. Kararım katiydi, suçluların cezalarını çektiğini görene kadar kararımdan dönmeyecektim.

Zafer Baba'dan öğrendiğim bir felsefe vardı, düşmanını kendi silahınla vuracaksın ki darbenin senden geldiğine hiç şüphe duyma-

yacak. Hamileliğimi öğrendiğimde bu felsefeyi hayata geçirmiştim. Cazîlerin büyülerini Melih'in üzerinde kullanmaktan hiç rahatsız olmadım. Melih'teki atmaca fobisi, bana her yaklaştığında su yüzüne çıkıyordu çünkü.

Zafer Baba'nın bana gönderdiği içeceklerin içeriğini bilmememe rağmen, gözümü ve burnumu kapatarak düzenli şekilde tüketiyordum.

Her şey yoluna girmişti. Düzenli şekilde Volkan Hoca'ma bilgi aktarıyordum. Yıllarca kimse benden hiç şüphelenmedi.

Ta ki o ana kadar...

Zafer Baba, Kardelen'e ulaşmam gerektiğini söylediğinde bu hiç kolay olmamıştı. Yatu iblisinin genç bir kızı kaçırıp alıkoyduğunu Melih'ten öğrenmiştim. Düğün yapacaktı kendine o tazecik kızla.

O kızın Gökhan'ın eşi olduğunu, bir cazî-atmaca melezi olduğunu da öğrenmiştim. Bu bilgiye Melih'in ulaştığından emin değildim. Melih sayesinde düğününe davet edilmiştik

O iğrenç ötesi ritüel ve Ana'nın yarasaya dönmesi, asla hafızamdan silinmeyecekti. Hele ki kuzenim Eda'nın o ritüele iştirak etmesi, kabul edebileceğim bir şey değildi. Her ne kadar görüşmüyor olsak da rahmetli teyzemin kızıydı. Kızının böyle bir şeye bulaştığını öğrenseydi, asıl o zaman ölmüş olurdu.

Melih aracı garaja sokarken çoktan eve girmiştim. Önceliğim çocuklarımı kendi gözümle görmekti. Gökdeniz ve Deniz'i bakıcımıza bırakmıştık Kırım'a giderken. Karışıklıktan buraya kaçarken çocuklarım hiç aklımdan çıkmamıştı. Sürekli bakıcıyla iletişim hâlinde olduğum için henüz burada bir sorun olmadığını biliyordum.

Yine de kendi gözümle görene kadar rahatlayamayacaktım. Ev sessizdi. Gece yarısına geldiği için uyumuş olmalıydılar. Odalarına yöneldim.

Odanın kapısını açıp içeri girdim. Arkamdan odaya sessizce biri girdi. Yüreğim korkuyla zıplarken ışığa uzandım. Gelen kişi anında yanıma geldi ve daha düğmeye dokunamadan elindeki kesici aleti boğazıma dayadı.

"Burada olmamalıydın, Metin," dedim kısık bir sesle.

"Beni mi bekliyordun? Bu kadar çabuk tanınmak güzel ama seni korkutmanın zevkini çıkaramadım," dedi o da kısık bir sesle.

"Beklemiyordum," dedim gerçeği söyleyerek. "Burada olmamalısın," diye uyardım. "Birazdan Melih burada olur."

"Gelsin hele!" dedi hevesle. "Gelsin de gözlerinin önünde yavrularını katledip sonra onun kanını bu odanın duvarlarına desen yapayım da izle!"

Kalbim korkuyla zıplarken, "Bunu bana yapamazsın! Çocuklarıma dokunamazsın!" dedim.

Güçlü elleri boğazımı kavradı ve duvara sertçe dayadı. "Bir cazının dölü! Sen bunu bize nasıl yaparsın? O cazının dölünün bedeninde tomurcuklanmasına nasıl izin verebildin?" diye soludu.

Melih'in merdivenleri çıkan adımları anbean yaklaşıyordu. Çocukların yanına geldiğini biliyordum. "Sonra konuşalım!" dedim telaşla.

"Neden? Yakalanmaktan mı korkuyorsun? Yoksa onu öldürmemden mi?"

"Melih, umurumda değil!" diye hırladım. "Tek derdim, senin burada yakalanmaman!" derken balkona doğru çekiştirdim. Metin'in sağlam basan ayaklarını zeminden koparmam ne mümkündü!

Yüzleşme vakti yaklaştıkça, Melih'in katli yaklaştıkça kalbimin gümbürtüsü kulaklarıma baskı yapıyordu.

Kapı açıldı ve odanın ışığı yandı. Metin'in elleri boğazımda, duvara dayanmış hâldeyken korkuyla Melih'e baktım. Melih, beni ve Metin'i ilk gördüğünde yüzündeki şaşkınlık anbean değişti. Sorgularcasına boğazımdaki ellerin sahibine bakarken savunma hâlini almıştı.

"Kimsin sen?" Melih'in bir atmaca karşısında ortaya çıkan korku güdüsünü görüyordum Metin gibi. Ve Metin'in de cazî karşısında tepkisini görebiliyordum. Bedenindeki titreme, beni bile etkiliyordu.

"Celladın!" dedi Metin öfkeyle.

Sesini düz tutmaya çalışırken, "Ne istiyorsun?" diye sordu bu defa. Melih, karşısında canını almak için gelen katili olduğunu biliyordu.

"Önce şu yatakta yatan heyula döllerini imhayla başlayacağım. Sonra sana gelecek, iblis uşağı!"

"Sen kimsin?" diye bu defa endişeli bir sesle sordu.

"Melih! Kaç buradan!" diye yalvardım. Melih'in gözleri gözlerime dokundu. Kararlıydı. İkizlerin kendi kanından olduğunu sandığı için önceliği evlatları olacaktı elbette.

"Çocukları dışarı çıkaralım, yeniden konuşuruz," dedi bu defa Melih. Kaçmak istemiyordu. Oysa o dışarı çıktığı anda Metin'i göndermeye çalışacaktım.

Metin hırsla güldü. "Ben buraya konuşmaya gelmedim. Celladınız olmaya geldim!"

Melih en sonunda aklıselim olmaya karar verdi ve odadan kendini dışarı attı. Adamlarına haber vermek için telefonuna sarıldığına emindim.

Boğazımdaki ellerin sahibi, kararlı görünüyordu. "Nereye kadar kaçabilir?" diye yüzüme doğru bağırdı. "Bana tercih ettiğin bu adam mı? Evlatlarını ardında bırakıp kaçan bir adama mı tercih ettin?" Tüm öfke yüklü cümlelerine rağmen yine de elleri sabit şekilde boğazımda durmaya devam ediyordu.

"Anne!" diyen Gökdeniz'in uykulu sesini duyduğumuzda döndük. Güzel gözlü oğlum, ışıktan rahatsız olduğu için elleriyle gözlerini ovuşturuyordu. Metin'in dikkatli gözleri, er geç gerçeği anlayacaktı. O gerçek, oğlum ellerini gözlerinden çektiğinde ortaya çıktı.

Metin'in bedeni, istem dışı kasılırken, "Nasıl yani?" diyebildi şaşkınlıkla. Dönüp gözlerime baktı. Yanıtı gözlerimde arıyordu ve buldu. Sonra yeniden oğluna ve uyumakta olan Deniz'e baktı.

"Git buradan!" diye kulağına fısıldadım. Metin başını salladı. "Git ve benden haber bekle," dedim bu defa.

"Neyin peşindesin?" diye hırladı. "Bunlar benim çocuklarım! O cazi soyuna hizmet için mi eğitiyorsun?"

"Sana, git ve benden haber bekle dedim! Her an bir yığın adamla geri gelecek."

"Umurumda mı sanıyorsun! Bana cevap ver!"

"Sana cevap vereceğim ama şimdi değil. Git ve benden haber bekle. Söz veriyorum, çocuklarını sana vereceğim."

İnanmaz gözlerle bir süre gözlerime baktı. Sonra ikna olmuş olmalıydı ki ellerini boğazımdan çekti. Göz açıp kapatıncaya kadar balkona çıktı ve kayboldu.

Metin balkona çıkar çıkmaz kendimi Gökdeniz'in yanında buldum. Oğluma sıkıca sarılırken, "Bir şey yok, oğlum. Biz geldik," dedim sesime neşe katmaya çalışırken.

Bu sırada Melih, iki adamıyla çocukların odasına giriyordu. Melih'e öfkeyle, "O silahları çocuklarımın yanında çıkarmayın diye kaç defa söyledim!" diye bağırdım.

"Nerede o?" diye adamlarından arka alarak diklenmişti.

"Gitti!"

"Kimdi o?" diye sordu adamları balkona çıkarken. Melih tepemde dikilmişti. "Seni tanıyordu!"

"Evet, tanıyorum."

"Nereden tanıyorsun? O bir değişen," derken tiksinç bir şeyden söz eder gibiydi.

Şimdi burada gerçeği itiraf etmeyi çok istiyordum ama şu an ondan güçsüzdüm. Zamanı geldiğinde bunu göğsümü gererek itiraf edecektim. O yüzden sakince, "Aynı okulda okuduk," diye alttan aldım.

Şüpheyle gözlerini kısarken, "Eli senin boğazındaydı. Hem ne işi vardı bizim evde, çocuklarımın odasında?" dedi.

"Bir fikrim yok," dedim dürüstçe. "Sen dedin ya değişen diye. Belki çocuklarımın canını almaya geldi?"

Yüzündeki tüm kan çekilirken, "Buna izin vermem!" diye soludu.

"Kimse yok, efendim. Sanırım uçmuş," dedi elindeki silahı beline geri takan koruma.

"Etrafa iyi bakın! Söyle Sonay'a, Türkiye'deki büyük uçanların ailelerini bulsun," diye komut verdi. Sonay, kendi gibi cazî soyundan gelen sağkoluydu.

"Hemen, efendim!" dedi koruma ve odadan çıktı.

"Seninle kalayım mı?" diye sordu biraz daha yumuşak bir sesle.

"Gerek yok. Sen işlerine bak! Çocuklarımın üzerindeki tehdidi bir an önce yok et, Melih. Yoksa bunun acısını sana çok ağır ödetirim!" dedim hırsla.

Gökdeniz'in başını okşarken, "Onlar benim de çocuklarım. Asla çocuklarıma zarar verilmesine müsaade etmem!" dedi sertçe. Ardından sert adımlarla odayı terk etti.

Gökdeniz, küçücük kollarını boynuma dolarken, "Özledim," dedi uykulu sesiyle.

"Ben de sizi özledim, canlarım. Beraber uyuyalım mı?" derken onu yatağa geri yatırdım. Uykusunu alamadığı için yatağa itirazsız geri yattı. Ben de yanına yattım. Onu kendime çekerken kokusunu içime çektim.

En son kendimi Metin'e teslim etmeye karar verdiğimde gelmiştim bu dağ evine.

Melih, önemli bir görüşmesi olduğunu söyleyerek evden erkenden çıkmıştı. Ben de ardından çıkmış ve Metin'le dağ evinde buluşmak üzere sözleşmiştik.

İki saat sonra hiçbir acı yaşanmamış gibi hayal ederek dağ evinin önüne geldim. Hayaller güzeldi ama gerçekler her zaman can yakardı. Şu anki gerçeğim, canımı yakarken soluksuz da bırakıyordu.

Dağ evinin bahçesinde Metin'in aracı duruyordu. Araçtan inerken o çoktan yanıma gelmişti bile. Gözleri, keskin uçurumlar kadar sert ve acımasızca bakıyordu. Bu bakışları sonuna kadar hak ediyordum.

Kolumdan sertçe kavrarken, "Çocukları neden getirmedin? Bana neler çevirdiğini hemen anlat!" diye hırladı.

"Kardelen'i kurtarabildiniz mi?" diye sordum onun sert sesine inat sakin bir sesle.

"Elbette!" dedi kibirle.

"Sevindim. Bebeği nasıl?" diye sordum bu defa. Bebeğini salimen kucağına aldığını umuyordum.

Kolumu daha kuvvetli sıkarken, "Seni neden ilgilendiriyor bunlar?" dedi öfkeyle.

Kolumu ondan silkeledim ve kurtardım. "Kardelen, arkadaşım. Neden ilgilendirmesin ki?" dediğimde hırlayarak güldü. Onun bu alaycılığına karşı sakinliğimi daha fazla koruyamayarak, "Sen ne kadar hödük bir adamsın!" diye bağırdım. İçinde bana karşı nasıl bir öfke ve nefret vardı ki gözleri kör olmuştu?

"Sen mi diyorsun bunu?" dedi aşağılarcasına.

"Evet, ben diyorum! Zoruna mı gitti? Sen bir hödüksün! Seni sevmekten asla vazgeçmeyen birinin sözlerine değer vermemek için neden inat ediyorsun?" diye geri bağırdım. "Neyin kini bu kadar?"

"Zoruma giden, beni sırtımdan vurup gitmen ve şimdi de hiçbir şey olmamış gibi karşıma geçip se..." Şokla durdu. Cümlelerimi yeni algılıyordu. Sonra şüpheyle gözlerini kıstı. "Sen ne zırvalıyorsun? Amacın beni kandırıp huzurlu hayatına geri dönmek mi? Onları senden alacağım!"

Daha yumuşak bir sesle, "Onlar senin çocukların. Elbette alacaksın. Ben buna karşı çıkmam. Ama sana bu noktaya nasıl geldi-

gibi anlatmadan da çocuklarımı sana vermeyeceğim. Senden tek bir şey istiyorum," dediğimde şüpheyle baktı. "Çocuklarımı görmeme izin vermeni istiyorum."

Kısa bir an durdu. Ne düşündüğünü anlayamıyordum. İfadesiz yüzle gözlerime bakıyordu. Sonra aklına ne geldiyse aniden kolumdan yeniden tutup, eve doğru çekiştirirken, "Gel benimle!" dedi.

"Nereye götürüyorsun?" diye şaşkınlıkla sordum.

"Bana bütün hikâyeyi anlatacaksın," derken eve sokmuştu.

"Bunun için buradayım!" Salonun ortasında karşılıklı ayakta dururken birbirimize bakıyorduk. Aramızda yarım adım bile mesafe yoktu. Onu yakından görmek, yüreğimi tarifsiz bir heyecana sürüklüyordu.

Çok değişmişti Metin. Daha bir olgunlaşmıştı. Ama fiziğinde hiçbir değişiklik yoktu. Onu ilk tanıdığım gün kadar kaslı ve yakışıklıydı. Dudaklarının tadını hâlâ hatırlıyordum. Kokusunu bile unutamamıştım! Onu özlediğimi karşımda durduğunda daha iyi anlıyordum.

Sonra bir şey oldu. Metin'in dudaklarından bir küfür savrulurken başımdan tuttu ve hırsla dudaklarıma saldırdı. Öncesinde bana acı vermek için dudaklarımı hapsetmişti ama saniyeler geçtikçe amacı değişiyordu. "Kübra..." diye solurken çoktan kanepenin üzerine düşmüştük. Ona karşılık verdiğimin farkındaydım çünkü onu çok özlemiştim. Onun öfkeyle de olsa öpüşü, tüm duyularımı ayaklandırmıştı.

"Seni çok özledim!" dedim boynuma kayan dudakların verdiği coşkuyla.

Yine aynı şiddetle bırakıp geri kalktı. Acıyan dudaklarım ve boşluğa düşmüş gözlerimle gözlerine baktım. İçinde müthiş bir savaş vardı. Arzu ve tutkuyla koyulaşan gözleri gözlerime tutunmuşken daha fazlasını almak istiyor gibiydi. Ama ona göre ben evli bir kadındım. Onu durduran, evli olmam, cazî bir adamın karısı olmamdı. Kanepeden doğrulup dağılan saçlarımı geri topladım.

"İzin verirsen sana anlatmak istiyorum," dediğimde sessizliğini korudu. Ama göğsü hızla inip kalkmaya devam ediyordu. "Böyle tepemde durmaya devam edersen anlatmakta zorlanırım," dediğimde karşımdaki koltuğa geçti. Benden en uzak koltuğa! Derin bir soluk alarak, "Kız kardeşimin öldüğü günü hatırlıyor musun?" diye başladım.

Tüm olanları, hiçbir detayı atlamadan anlattım. En son Kırım'a nasıl gittiğimi, Kardelen ile nasıl tanıştığımı, ona Zafer Baba'nın mesajını ilettiğimi anlattım. "Ben, cazilerin içindeki muhbirdim," diye bitirdim.

"Tüm o Kırım ve Yatu bilgileri, senden mi geliyordu?" Başımı salladım. Hayretle gözlerime baktı. "Çocuklar? Onları nasıl bu cazilerin içinde büyüttün?" diye sordu kafa karışıklığıyla.

"Zafer Baba, bana bazı iksirler tavsiye etti."

"Anlamadım?" dedi kafa karışıklığıyla. "Babam çocukları biliyor muydu?" Başımı olumlu anlamda salladım. "Buna rağmen bana bir şey söylemedi!" diye öfkeyle haykırdı.

"Ben izin vermedim! Eğer çocukları öğrenseydin bu görevi asla başarıyla sonlandıramazdım," diye itiraz ettim. "İkizler, benim kamuflajımdı. Biliyorum, bu etik değil. Ama başka türlü Melih pisliğine yaklaşamazdım."

"Bu ne perhiz bu ne lahana turşusu!" dedi tiksinerek. "Onun kadını olmuşken ona hakaret ediyorsun!" dedi tükürürcesine.

"Asla!" diye itiraz ettim. "Asla teni tenime değmedi!" dediğimde inanamaz gözlerle baktı. "Gerçeği söylüyorum! Volkan Hoca ile bütün bunları kurguladık. Ona tuzak kurduk ve bana tecavüz ettiğine inandırdım. Tecavüz mağduru rolü yaparak yıllarca onu kendimden uzak tuttum. Yemin ederim, asla teni tenime değmedi."

Bir süre bir şey söylemeden baktı. Düşünüyordu. "Çocuklarımı bana ne zaman getireceksin?" diye sorduğunda sanki saatler geçmiş gibiydi.

"Sen ne zaman getir dersen! Artık o evde, çocuklarıma her gün o garip şeyleri içirmek istemiyorum," dediğimde soru sorarcasına

yüzüme baktı. "Gökdeniz'in atmaca olduğunu anlamaması için ona engerekten yaptığım bir sıvı içiriyorum. Melih'e de alerjisi var diye yalan söyledim."

Yanıt vermedi. Ayağa kalktı ve salonun içinde dönüp durdu. Yine düşünüyordu.

"Melih pisliğini yalnız bir yere çekeceksin!" dedi sert bir sesle.

"Nasıl istersen," dedim hiç tereddütsüz.

Şüpheyle gözlerini kısarken, "Gerçekten ona karşı hiçbir şey hissetmiyor musun?" diye sordu.

"Hissediyorum," dediğimde afalladı. Böyle bir yanıt beklemediği çok açıktı. Bozuldu. Kaşlarını çatarken arkasını dönmüştü. "Nefret!" dediğimde bu defa şaşkınlıkla döndü. "Yalandan da olsa çocuklarımın başını okşadığında o eli parçalamak istiyorum. Yalandan kızıma masallar okurken dilini koparmak istiyorum. Sevdiğim her şeyin önüne engel olduğu için onu yok edebilirim. Cazilerin hepsinden nefret ediyorum. Tüm sevdiklerimin üzerine karabasan gibi çöktüler. Bana acıdan başka bir şey vermediler. Melih'in tüm pisliklerini bildiğim için ondan ölesiye nefret ediyorum. Politikacı kimliğinin altına sığınmış bir iblis o! Evet, onu sana getireceğim ve ne istiyorsan yapacaksın! Her bir parçasını şehrin her köşesine dağıtacaksın ki bir daha bir araya gelmesin!" dedim öfkeyle.

Hayretle kaşları havalandı. Sözlerim onu çok şaşırtmıştı.

"Sen ne zaman bu kadar şiddet yanlısı oldun?" dedi alayla.

"Parçalarını şehre dağıtmasan da olur. Onun kanıyla güzelim şehri kirletmenin bir manası yok," dediğimde ilk defa güldüğünü gördüm. Böyle daha yakışıklıydı.

Birkaç dakika sonra, "Tamam," dedi tereddütsüz.

Melih'in dağ evine gelmesini sağlarken çocukları, Rize'den çağırdığımız Lal'a teslim ettim. Yetiş de Metin ile dağ evinde hazır bekliyordu. Melih'e de birlikte kaçamak yapmamızı, arkadaşının dağ evine gideceğimizi söyleyerek dağ evine getirmiştim onu.

Melih, farklı şeyler hayal ettiği için yanımıza korumaları almamıştı. Daha eve giremeden, karşısında Metin ve Yetiş'i gördüğünde Melih'in örümcek ağına takılmış sinekten bir farkı yoktu. Şekil değiştiren iki kardeş, dağ evinin bahçesinde onun kaçmasına fırsat bulamadan pençeleriyle kavramışlardı.

Onlarla iş birliğinde olduğumdan bihaber olan Melih, kaçmam için bağırırken ormanın derinliklerine doğru götürülüyordu. İlk defa onun için üzülmüştüm. Ama asla suçluluk hissetmiyordum.

Metin, dakikalar sonra kardeşiyle geri geldi. "Hatırı sayılır yükseklikten yere çakıldı ve orada can verdi!" diye Melih'in akıbetini anlattılar. Melih, hayatımızda bir daha asla olmayacaktı.

Birkaç saat sonra jandarmayı arayarak Melih'in kaybolduğunu haber verdim. Tabii bütün bunları yaparken Metin ve Yetiş, çoktan dağ evinden ayrılmışlardı. Jandarma gelmiş, günlerce tüm ormanı aramasına rağmen Melih'i bulamamışlardı. En sonunda sadece üzerindeki ceketinden birkaç parça ve sürüklenerek götürüldüğünü işaret eden kan izleri bulabilmişlerdi. Jandarma, vahşi hayvanlar tarafından parçalandığını düşünmeye başlamıştı çünkü kan izleriyle birlikte vahşi hayvanlara ait ayak izleri bulgularına rastlanmıştı.

Demek ki düştükten sonra layık olduğu gibi vahşi hayvanlar tarafından parçalanmıştı. Aradan geçen iki hafta gibi kısa bir zamanda da ormanda yüzü parçalanmış, Melih'i tanımlayan bir ceset bulundu. Cesedin Melih'e ait olduğu DNA testiyle kanıtlandıktan sonra Jandarma, "Vahşi hayvanlar tarafından parçalandı" diye raporuna yazmıştı. Miras işleri için biraz daha İstanbul'da kalmam gerekmişti. Melih'in yasal vârisi olarak tüm hakkımı Kanser Araştırmaları Derneği'ne bağışladım. Onun kirli parasına ihtiyacımız yoktu.

Metin'in annesi Sezen Hanım, ısrarla beni ve çocukları görmek istediğini söylemişti. Bu sayede Metin, beni de Rize'ye götürmek zorunda kalmıştı.

Sifteyi ailesi, ikizleri öylesine el üstünde tutmuşlardı ki çocuklar, İstanbul'a geri dönmek istemiyorlardı. Sezen Hanım da ısrarla, "Çocukların yeri, annesinin yanı!" diyordu.

Böylece Rize'ye yerleşmeye karar verdim. Çünkü buna dünden hazırdım. Metin'e yakın olacaktım. Çocuklar, babalarıyla vakit geçirecek; gerçek atmaca gibi yetişeceklerdi.

Bütün bunlar gelişirken Metin ile aramız biraz daha yumuşuyordu. Beni kolay affetmeyeceğini biliyordum. Öyle bir beklentim de yoktu. Ama beni kendinden de uzaklaştırmasını istemiyordum.

Metin, beni affettiğinin ilk sinyallerini Kardelen'in karşısına geçerek özür dilemesiyle göstermişti. Metin, gerçekleri bilmediği için bana olan öfkesini Kardelen'e cephe alarak göstermiş. Çünkü ben, Metin'e göre cazî soyunu tercih etmiştim. Kardelen'in de cazî soyundan geldiğine inanıyorlardı ilk zamanlar. Öfkesi ve tepkisi bundandı. Ama Kardelen'in karşısında özür dilerken mahcup ifadesi, yüreğime dokunmuştu. Kardelen, gözleri dolarken boynuna sarılmış ve affettiğini söylediğinde o kolları geri çevirmemişti.

Bir ay sonra ise Metin, bana evlenme teklifi ettiğinde bunun rüya olduğunu sanmıştım. Hiç tereddütsüz kabul ederken ondan hiçbir şey saklamayacağıma söz verdim. Çocuklarımla birlikte sevdiğim adamın yanındaydım artık. Huzurum geri gelmişti.

Tara

Sabah, Yekta'nın tepemizde dikilmesiyle gözlerimizi açtık. Kübra yengem, neredeyse sızana kadar hiç susmamıştı. Ve her ayrıntı, zihnimde canlılığını koruyordu. Bunda en büyük etki, ona dokunuyor olduğum içindi. Geçmişi anlatırken bir tek Yekta'nın kısımlarını atlamıştı, sanırım defalarca dinlediğimi bildiği için beni sıkmak istememişti.

"Neler oluyor?" diye sordu şüpheyle.

"Bir şey olduğu yok," diye benim yerime yengem yanıtladı. Tembel tembel gerinirken, "Bu gece kız kıza biraz muhabbet ettik," diye devam etti. Yekta'nın yüzü, inanmadığını gösterircesine bir kaşı yukarı kalktı. "Kıskandın mı?" diye sordu bu defa yengem eğlenerek.

"Ne kıskanacağım," diye homurdandı ve pencereye gitti. "Babamın sabahın kör vaktinden beri ayakta olmasına ne yanıt vereceksiniz peki?" diye sorarken bizden yana dönmüştü. "Çocuk değilim, anne! Neler oluyor?" diye sordu bir şeyler sakladığımızı ima ederek.

Yengemden önce atılırken, "Amcama sorsaydın ya uyumadığını biliyorduysan!" dedim.

Yeniden pencereden yana dönerken, "Astralde," dedi kısaca.

Yengemle aynı anda yataktan doğrulduk. "Emin misin?" diye sordu yengem.

Başını sallayan Yekta, "Rahatsız edilmemesi konusunda uyardı," dedi.

Amcamın neden astralde olduğunu merak etmiştik. Amcam, yanımıza gelmeden bunu öğrenemeyecektik. Yengem, mutfağa geçip kahvaltıyı hazırlamaya başladı. Ben lavaboya giderken Yekta, yeniden bilgisayarın başına geçmişti. Dakikalar sonra kahvaltı masasının etrafında dördümüz oturuyorduk.

Masaya oturan amcama, "Neredeydin?" diye yengem sordu daha fazla sabredemeyerek.

Kısa bir an gözleri bana dokunsa da "Gökhan ve Kardelen'leydim," dedi. "Kırım'da oldukları için tedbir amaçlı hiçbir iletişim aracıyla konuşma yapamıyoruz. Ben de durumu anlatmak için kaldıkları yere gittim."

"Peki, onların da astralde olacaklarını nasıl biliyordun?" diye sordu Yekta.

"Gitmeden önce saat belirlemişlerdir," dedim sabırsızca. Sanırım kafası dalgındı yoksa böyle bir soru sorması çok saçmaydı.

"Doğru," dedi amcam kısaca. "Neden Kırım'da olduklarını açıklayacağım," dedi gergin bir sesle. "Annen bir rüya gördü." Tam ağzımı açmaya yeltendiğimde ise "Ne gördüğünü sorma, söylemeyeceğim," dedi çabucak. Gözlerindeki endişe anbean büyürken Yekta'ya kaçamak bir bakış attı. Zihnini kapatmıştı. Amcamın eline dokunmak istediğimde anında çekti. Kendini bana tamamen kapatıyordu!

"Neler oluyor, amca? Bilmek hakkımız değil mi?" diye sordum isyanla. "Bizden saklayarak beni koruyacağına inanıyorsan bu çok saçma!" dedim aynı şiddetle.

"Babanlar araştırmalarını bitirip gelsinler, her şeyi anlatacağız. Öncelik, senin güvenliğin. Birazdan Selim ile Gökdeniz de burada olacaklar. Dağ evine geçiyoruz," dedi kati sesiyle.

"O Dikilitaş'ı görmeyecek miyim?" diye sordum hayretle. "O taşta bir şey var," diye direttim.

"Bunu da nereden çıkardın?" diye sordu dakikalardır sessizce bizi dinleyen Yekta.

"Tara bu gece rüyasında o taşı gördü," dedi yengem.

Amcam, yengeme sert bir bakış attı. Yengemin şaşırdığından daha fazla ben şaşırmıştım. Neyse ki Yekta bu bakışı görmemişti, yoksa çok üzülürdü. Ama amcamın Yekta'dan bazı şeyleri saklamasına anlam verememiştim.

"Soruma yanıt vermedin, amca? Gitmeyecek miyiz?" diye sorumu yineledim.

"Dayın ile Gökdeniz gelsin, dördünüz gidersiniz. Kübra ile araştırmamıza kaldığımız yerden devam etmemiz gerekiyor. Fazla oyalanmadan dağ evine geçersiniz. Akşam size katılırız," dedi yapılacakları özetlerken.

İki saat sonra gece rüyamda gördüğüm Dikilitaş'ın önündeydik. Selim dayım başta olmak üzere üç adam, etraflarını kollamaktan önlerinde yükselen ihtişamı göremiyorlardı. Taşın en sivri noktasına bakmak için başımı kaldırdım, tıpkı rüyamda yaptığım gibi. Fakat rüyamda gördüğüm bronz küre, yerinde yoktu! O küre, sanırım beynimin uydurmasıydı. Rüyamdaki gri bulutların yerine parlak güneş beni selamlıyordu. Yanımızdan geçen insanların bize garipseyerek bakmasını umursamadım. Nasıl göründüğümüzü hepsinin gözünde görebiliyordum. Üç korumayla gezen bu kız, hangi ünlü acaba? Kübra yengemin verdiği lensleri takmak yerine

yüzümden eksiltmediğim gözlüğümü düzeltirken gülüşümü bastırdım. Kalabalık şehirde daha fazla dikkat çekeceğimi söylemişti ama lenslerden nedense rahatsız olmuştum.

"Keşke sıradan bir ünlü olsaydım," diye düşündüm. Doğaüstü garipliklerle kafa yormak zorunda kalmazdım. Böylece sevdiklerimin beni kaybetme endişelerinden daha fazla, onların canları yanacak kaygısı olmadan bir yaşamım olurdu. Dedemin dediği gibi bizler *seçilmiştik*. Bazen bu asli görevin sorumluluğu omuzlarıma fazla geliyordu. Şu an, o anlardan biriydi.

Selim dayım yanıma gelip, "Dönelim mi?" diye sordu. *"Burada haddinden fazla cazî var,"* dedi iç sesiyle.

"Farkındayım. Midem ters dönmüş durumda şu an. Ama biraz daha kalalım. Biraz daha yakından görme şansım olsaydı," dedim umutla.

"Ne yani, korkuluğu mu aşacaksın?" diye sordu Gökdeniz. "İnsanların sana deli gibi bakmasını geç, etraftaki polislere ne demeyi düşünüyorsun?" diye sordu alayla.

Aniden Gökdeniz'e döndüm. "Gece getirir misin?" diye sordum umutla.

"Bu *hibrit* delirmiş!" diye söylendi. "Kızım! Sen kendinin farkında değil misin? Dün olanları ne çabuk unuttun! Tüm cazî mahlukatlarının burada cirit attığını biliyorken buraya gece gelmenin ahmaklıktan başka bir şey olmayacağını bilmen gerekir!" diye aynı şiddette devam etti.

Yekta, kolunu ikimizin arasına koyarken, "Dün olanları unutmadı," diye araya girdi. "Sadece rüyasını rehber alıyor."

Yekta'nın uzlaşmacı hâlinden etkilenmiştim. "Teşekkür ederim beni anladığın için," dedim minnetle.

"Seni anlıyor olmam, gece buraya getireceğim anlamına gelmiyor. Ben de ağabeyim gibi düşünüyorum," derken olası görünen isteğime set çekiyordu.

Ona karşı hissettiğim minicik minnet, bir anda buhar oldu. "Ne demeye araya giriyorsun o hâlde?" diye sordum dişlerimi sıkarken.

"Etraf bize bakıyor," dedi kısaca. Sonra da eski yerine geçti. En az benim kadar öfkeli olduğunu sıktığı dişlerinden anlıyordum.

"Dün olanlar umurumda değil!" dedim öfkeyle. "Yine gelsinler. Ama dünkü gibi pasif durmayacağım. Apartman dairesinde olduğumuzu bildiğim için değişmedim," dedim aynı şiddetle.

"Tabii tabii," diye kamından konuştu Gökdeniz.

"Kapa çeneni, Gökdeniz!" diye Selim dayım homurdandı.

Yekta, yeni bir hamle için yarıma geldi. "Farkında mısın bilmiyorum, Tara? Selim amcam da ağabeyim de son derece gerginler. Etrafımızdaki cazîlerin varlıkları, değişim geçirmelerini tetikliyor. İnsanlara deşifre olmadan burada gidelim," dedi daha yumuşak bir sesle.

En baştan görmüştüm ikisinin de bedenlerinin istem dışı kasıldığını. Bu, değişim geçirmemek için içlerinde yaşattıkları savaşın dışa yansımasıydı. Onları daha fazla zorlamama adına, "Tamam," dedim kabullenircesine.

Dördümüz, dağ evinin yolunda ilerlerken hiçbirimiz konuşmuyorduk. Yanımda oturan Yekta, yine kendini kapatmıştı. Ama önde oturan Selim dayım ile Gökdeniz'in zihinleri, uçaksavardan atılan roketler gibi ardı ardına geliyordu. Yetişmekte zorlanmaya başladıktan sonra bırakmıştım. Genel kaygıları, koncoloz saldırısıydı.

Yol kenarında durup alışveriş yaptık. Selim dayım, köylülerin tezgâhında bulduğu minik kabaklardan ve mis kokulu

domateslerden aldı. Kabak yelpaze yapacağını söylemişti. Eve vardığımızda, kafamın dağılmaya ihtiyacı olduğunu düşünerek Selim dayıma yardım etmeye başladım. Kemiksiz tavuk inciklerini jülyen doğrarken, Selim dayım da parmak büyüklüğündeki kabakları dibine kadar kesmeyip uzunlamasına dörde böldü. "Bu yemeğin lezzetinin sırrı, iki diş sarımsak ve iki küp şekerdir. Ah! Bir de öncesinde etleri mühürlemek!" dedi eğlenceli sesle. Selim dayımın bedeni gibi sesi de rahatlamıştı. Yemek yapmaktan büyük keyif alırdı yemek yemekten zevk aldığı kadar.

Yağ koymadan önce tavuk etlerini mühürledi. Kabakları incitmeden tek tek tencerenin içindeki etlerin üzerine sıraladı. Domatesleri, soğanı, sarımsağı ve kesme şekerini koyduktan sonra yağını ilave etti. "Biraz tıngırdadıktan sonra tuzunu koymak gerekir," diye başka bir püf noktası verdi.

Gökdeniz ile Yekta, evi havalandırma işini üstlenmişlerdi. Selim dayım, çorbaya başlayınca ben de pilav ve salataya giriştim. Metin amcam ile Kübra yengem, eve geldiklerinde masamız bile hazırdı.

Neler bulduklarını çok merak etsek de fazla konuşmadan yemeklerimizi yedik.

"Neler buldunuz?" diye Selim dayım sordu boş yemek tabağını ileri iterken.

"Eski yazıtların çevirilerinin kopyalarını aldık. Bu gece daha rahat inceleyebiliriz. Önemli mi bilmiyoruz ama bir şey gözümüze çarptı," dedi Metin amcam.

Selim dayım, oturduğu koltukta diklendi. Biz de en az Selim dayım kadar kasılmıştık. "Ne?" diye sordu sabırsızca.

"Evliya Çelebi Seyahatnamesi," dedi kısaca. "Biliyor ki Evliya Çelebi'nin anlatımlarının gerçekliğine pek az insa inanır." Hepimiz başımızı salladık. "Bu enteresan olay cer yan ettiğinde burada, İstanbul'da bulunuyormuş. Kentin pe çok yerinde tılsımlı taşlar olduğunu, bu taşların her birini bir işlevi olduğunu iddia ediyor. Rivayetine göre: 'Bir gec nin sabahında güçlü rüzgârlar esmeye başlamış. Şehri köt ruhlardan koruyan At Meydanı'ndaki Dikilitaş'ın üzerind bulunan bronz küre, rüzgârın şiddetine dayanamayıp kop muş ve yere düşmüş. Parçalara ayrılmış.' Her bir parçasın o günlerde yaşayanlar evlerine almış kötü ruhlar kendilerin rahatsız etmesin diye." Kimse konuşmaya yanaşmayınca Me tin amcam devam etti. "O bronz parçalardan birini bulduk," dediğinde hepimiz heyecanlandık. "Ama öyle matah bir şey gibi görünmüyor. Bir tılsımı kaldı mı emin değilim," dedi ka rarsız sesle.

"Görebilir miyim?" diye sordum heyecanla.

"Yanımda getiremedim. Sahipleri, evlerinden çıkarıl masına yanaşmadı. Bizim gidip görmemiz gerekiyor," dedi tereddütlü bir sesle. "Emin de değilim bir işimize yarayacağını," diye bitirdi.

"Dün gece ben o küreyi gördüm, amca," dedim üzerine basa basa. "Bence bu rüya, bana bir işaretti."

"Bilmiyorum," dedi yine kararsız ifadeyle. "Seni o şehre yeniden götürme fikri hiç cazip gelmiyor. Sözde biz, seni burada daha rahat koruruz diye düşünmüştük," diye devam etti öfkeyle.

"Belki de muknatıs görevi görüyorum," dedim omzumu silkerken. "Belayı üzerime çekiyorum."

"Bence bela değil bu çektiğin," dedi Yekta. "Rüyanı bilmiyorum," diye söze başlarken onunla bunu paylaşmadığım için biraz kızmış gibiydi. "Ama o rüyada gördüğün nesne veya eylem, sana bir mesaj bence," diye devam etti.

Herkes birbiriyle bakıştı. Yekta doğru söylüyordu. Dünden bu yana dile vuramadığım gerçeği Yekta dile vurmuştu. O Dikilitaş'ta bir şey vardı.

Daha fazla dayanamazken, "Rüzgâr bana bir şeyler söyledi," dedim. Tepkilerini ölçme gayretiyle yan gözle de Metin amcama ve Selim dayıma baktım. Kayıtsız oldukları gibi iç seslerini bile duymuyordum. Biraz rahatladım. Neden bunca zaman Yekta'dan sakladığımızı da bilmiyordum ya! "Bana rüzgârın sürekli fısıldadığı şey şifacıydı. Belki doktor olacağımı fısıldıyordu o rüzgâr," dedim en basit iddiayı ortaya atarken.

"Senin bir şifacı olacağını biliyoruz," dedi Selim dayım. "Bizler de bir şifacıyız. Ama bunu senin bu şekilde görmen cevapsız sorulara neden oluyor. Hatta kendimize soracağımız sorulardan bile emin değilim," dedi kararsız ifadeyle.

Dayımın söylediklerine istinaden, "O ses, *sırrına dokun*, diyordu. O anda dokunmak istediğim tek nesne, o taştı," dedim ısrarla.

"Bugün o yüzden mi taşa dokunmak istedin," diye sordu Gökdeniz. Başımı salladım. Rahatsızca kıpırdandı. Yine de "Bunu gündüz gözü yapamazdın," diye devam etti.

Bir umutla, "Şimdi tam zamanı!" diye atıldım.

"Bunu düşüneceğiz. Önce dedenle ve babanla konuşmam gerekiyor. Onların görüşleri doğrultusunda hareket edeceğiz," dedi Metin amcam kesin bir dille.

Dedem ve babamdan elbette onay çıkmamıştı. Bu, Dikilitaş'a gitme isteğimi daha çok körüklemişti. *"Oraya bir şekilde gitmeliyim!"* diye düşünüyordum. Burada kime söylesem, beni

geri çevireceklerdi. İşte bu sebeple, herkes odalarına çekildiğinde harekete geçtim.

Güneşin doğmasına üç saat vardı. Herkesin en derin uykuda olduğu saatti. Nöbet, Gökdeniz'deydi ama o da diğer tepeye gitmişti. Yokluğumu fark etmesi imkânsıza yakındı. Balkondan aşağıya kendimi bırakırken sessiz olmaya çalışıyordum. Ayaklarım zemine değdiğinde, başımı kaldırıp birkaç saniye evi dinledim. Yekta haricinde herkes, uyku hâlindeydi. Yekta, müzik dinliyordu. Dinlediği müzik, kulaklıkla olduğu için beni duymadığından emindim.

Evden beş yüz metre kadar uzaklaştıktan sonra insan formundan ankaya döndüm. On beş dakikalık uçuştan sonra İstanbul şehrinin ışıklarını gördüm. Buradan sonra uçmam imkânsızdı. Yeniden insan formuna dönerken kimsenin beni görmediğine emin olmak için dikkat ediyordum. Bu defa karanlık sokaklardan ilerlerken her an biri karşıma çıkacak diye temkinli yürüyordum. Bir taksi bulana kadar engelle karşılaşmadım.

Duraktaki tek taksi, içinde şoförünün uyuklamakta olduğu taksiydi. Camına hafifçe vurduğumda irkildi ve ayılmaya çalışırken kaykıldığı koltuktan doğruldu. Beni gördüğünde gözlerini birkaç defa kırptı.

Camı açan şoföre, "Boş musunuz?" diye sordum.

Uyku mahmurluğunu atmakta sorun yaşayan şoför, "Tabii tabii!" dedi yeni uyandığı için boğuk çıkan sesiyle.

Arka koltuğa kendimi bırakırken, "At Meydanı'na lütfen," dediğimde taksi şoförü, iyice ayılmış olmalıydı ki dikiz aynasından bana şüpheyle baktı.

Dikiz aynasından gözlerinin bebeğine bakarken *"Soru sormayı unut ve sana söylediğimi yap!"* dediğimde yüzündeki şüphe bulutları dağıldı ve yola döndü. Ben de yolculuğumun keyfini çıkarmak için sırtımı koltuğa yasladım.

Tam meydana yaklaşacağım sırada cep telefonuma mesaj geldi. Yekta'ydı. *"Neredesin?"* sorusuna cevap yazmadığımda ise bu defa telefonumu çaldırdı.

Israrla çalan telefonu önce sessize aldım, sonra da tamamen kapattım.

Sonunda Ayasofya müzesinin kulesini gördüğümde şoföre durmasını söyledim. Aracın içindeki gerginlikten kurtulduğuma seviniyordum. Araçtan inerken ücretini ödedim.

Etrafta neredeyse kimsecikler yoktu birkaç başıboş köpek ve kediden başka.

Aracın durmaya devam ettiğini fark edince döndüm. Şoför, yüzüme endişeyle bakıyordu. Felaket tellallığı yapan zihnini iyileştirme adına *"Babamla buluşacağım,"* dedim. "Teşekkür ederim. Beni beklemenize gerek yok," dedim en sıcak gülümsememle.

Beklediği cevap buymuş gibi rahatlamış bir şekilde gülümserken, "İyi geceler," dedi ve araç uzaklaştı. Adamın zihninden geçeni bildiğimi, kararını değiştirdiğimi bilseydi sarının aklını yitirirdi.

Taksi, gözden kaybolurken meydana giden yolu yarılamıştım.

Her yer haddinden fazla ıssızdı. Az önceki başıboş hayvanlar bile ortadan kaybolmuştu. Ortalıkta cazî yoktu, midem bulanmıyordu. Koncoloz yoktu, huzursuzluğum da yoktu. Ama derinlerde bir heyecan, bir sabırsızlık vardı.

Dikilitaş'ı gördüğümde adımlarım duraksadı. Muhteşem bir eserdi. Etrafındaki projektörler, onu daha da şaheser bir sanat eserine dönüştürüyordu. Gecenin ılık rüzgârı saçlarıma dokunduğunda rüyamdaki ses kulağıma fısıldadı.

"Yaklaş, Şifacı!" Rüyam, hayat buluyordu. "Yaklaş ki ruhun şifa bulsun! Yaklaş ki ifritin dilekleri kurusun!" Bu defa kesinlikle rüya değildi. Rüya olmadığını bilecek kadar kendimdeydim ama kulağıma fısıldayan ses kesinlikle mistikti.

Hiç çöl görmemiştim ama çöl rüzgârının sıcaklığındaydı etrafımı kuşatan rüzgâr. Ayaklarım, Arnavut kaldırımlarında değil, çöl kumlarında yürüyormuşum gibi kuma gömülüyordu. Ufuk çizgisi kızıla boyanmıştı. Dikilitaş'a yaklaştıkça, "Yaklaş ey Şifacı! Yaklaş ki sırrın seni bulsun!" diye fısıldıyordu ses.

Taşa yaklaştıkça sesin gücü yükseliyordu aynı ölçüde. Taşa dokunmamı engelleyen korkuluklara yaklaştığımda taşa nasıl dokunurum hesabını yapıyordum. Uzanmam yeterli değildi. Şekil değiştirmem hiç uygun değildi, onlarca kamera tarafından görüntülendiğinden emindim.

Yeni bir kararla korkuluklara çıktım. Rüzgâr, üzerinde durmamı zorlaştırmasına rağmen inatla direniyordum. Korkuluktan içeri atlamadan önce son defa etrafıma baktım. Kimseler yoktu. Taşın yanına atladığımda rüzgâr aniden kesildi. İnsanın kulaklarını sağır edecek sessizlik etrafı kuşattı. Mermer kaidenin üzerinde yükselen kireç taşına, Dikilitaş'a dokunduğumda ruhum kuş kadar hafifledi. Farkında değildim ama gülümsüyordum.

"Sır, kalbinde!" diyen sesi duyduğumda etrafıma bakındım. Bir kadının sesiydi. Ama kimseyi görmüyordum. "Kalbine dokun, Şifacı," diyordu bu defa ses.

Bu taşın kalbi, neresiydi? Kaidenin üzerinden tırmanıp kireç taşına dokundum. "Kalbine dokun, Şifacı. Sırrın kalbinde!" diyen ses yeniden duyuldu. Az öncekinden daha güçlüydü. Başımı kaldırıp taşın tepe noktasına baktım. Tunçtan bir küre, tüm ihtişamıyla parlıyordu! Bu imkânsızdı! Yüzyıllar önce taş parçalanmıştı. Peki, ne olmuştu da şimdi onu görebiliyordum? Tunçtan yayılan parıltı, Dikilitaş'ı sarmaya başladı.

Dakikalar sonra bana ulaştığında bedenim karıncalanmaya başladı. Sanki elektrik bedenime akıyor gibiydi. Bu, beni güçsüzleştirmek yerine daha zinde bırakıyordu. Tüm duyularım ayaktaydı.

Yakta

Tara'nın evden gizlice kaçacağını biliyordum. O evden uzaklaşmaya başladığında ben de ardından çıktım. Amcamları uyandırmak konusunda kısa bir tereddüt yaşasam da Tara'yı bulursam kimseye belli etmeden eve getirmeyi düşünüyordum.

Tehlikeleri böyle yok sayarak hareket etmesi affedilir değildi. Beklediğim gibi uçarak şehir merkezine gitmişti. Onu o şekilde takip etmem mümkün değildi. Tara'nın böyle bir şey yapacağını tahmin ettiğim için kimseye belli etmeden Gökhan amcamın motorunu gündüz, yoldan aşağıya bırakmıştım. Elbette ki gideceği yeri de biliyordum, dünden bu yana dilinden düşürmediği Dikilitaş.

Meydana giden yoldan ticari taksi dönüş yapıyordu. Ticari taksi, kuytu bir noktaya park etti. Bu, Tara'yı getiren taksi olmalıydı. Motorun kontağını kapattım. Mümkün olduğu kadar kenardan gidiyordum biri görür endişesiyle. Etrafta kimsenin olmaması da hayret vericiydi. Sanki dünya sağırlaşmış gibiydi.

Dikilitaş'ın olduğu At Meydanı'na vardığımda gördüklerim karşısında kendimi dürtme ihtiyacı hissettim. Bu gerçek miydi?

Gündüz görmediğime emin olduğum bir küre, şu an tüm görkemiyle taşın tepesindeydi ve kor hâlindeydi. Kaynağı

görkemli küre olan ışık, taşın başlangıcına doğru sis gibi kay yordu. Bu, bir büyü olmalıydı. Böylesi bir ihtişamı daha önc hiç görmemiştim.

Yakından görme isteğim, adımlarıma yansımıştı. Hız adımlarla Dikilitaş'a yaklaştıkça taşın altındaki figürü fark el mem de aynı derecede hızlı olmuştu.

Bu, Tara'ydı!

Büyülenmiş gibi ona akan ışığa ulaşmaya çalışıyordu Yüzündeki huzur, muhteşemdi.

"Tara!" diye seslendiğimde, bakışlarını tunç küreder koparıp bana döndü. Sanki uykudan uyanmış gibi boş bo yüzüme bakıyordu. "Bu gördüklerim..." Kelime bulmakt problem yaşarken, kafa karışıklığımla gözlerim, Tara ve ta arasında gidip geliyordu.

"Gerçek," dedi benim yerime cümlemi tamamlarken "Sesi duyuyor musun?" diye sordu bu defa.

Başımı salladım. "Nasıl bir ses?" diye sordum.

"Önemli değil," derken artık onu kuşatmaya başlayan ışık ve ateşe teslim olmak için gözlerini yeniden yumdu.

Ne olacağına dair belirsizlikten dolayı panikle, "Tara!" diye haykırdığımı ve korkulukları aşıp yanına gittiğimi çok sonra hatırlayacaktım.

Omuzlarından tutup sarsarken, "Tara!" diye yeniden seslendim. "Buradan çıkmalıyız," derken bir yandan onu taştan uzaklaştırmaya çalışıyordum. Neler olduğunu anlayamadığım için endişem had safhadaydı.

"Sırrını öğreneceğim," dedi benim endişeme inat efsunlanmış bir sesle. Yüzündeki huzur, paniğimi arttırıyordu.

"Sır falan yok, Tara! Kendine gel, lütfen!" diye yalvarmaya başladım. Işık, Tara'yı tümüyle sarmıştı. Yeni bir panik beni esir almak üzereyken bir şey fark ettim. Tara'yı saran ışık, onun elinden tuttuğum noktadan bana ulaşmaya başlamıştı.

Ne olduğuna dair bir fikrim olmayan ışıktan korksam da Tara'nın elini bırakmaya hiç niyetim yoktu. Daha sıkı kavradım. Işık, elimden bedenime ulaşırken sıcaklığı da bedenimi sarıyordu. Bedenim, elektrik şokları gönderircesine karıncalanırken, Tara'yı kendime çektim. *"Her ne olacaksa ikimize olsun!"* diyordum içimden.

Işık huzmesinin içinde efsunlanmış olarak başını kaldırdı ve hiç tereddütsüz gözlerime baktı. Gözlerindeki huzur, ömre bedeldi. Tıpkı on dört yaşındaki rüya ritüelimdeki gibi bakıyordu! *"Rüyam!"* diye düşündüm. Bunu nasıl atladığıma şaşırırken Tara'ya yeniden baktım. Sanki rüyam, yeniden hayat bulmuştu. Kalbim göğüs kafesimde heyecanla kasılırken bunun rüya olduğuna inanıyordum. Hiçbir zaman Tara bana böyle bakmamıştı. Tıpkı rüyamdaki gibi *"Yine öp beni,"* dediğinde, mantık yanım *"Kurtar ikinizi!"* dese de kalbimin isteğini yerine getirmek için dudaklarına dokundum. Kor gibi yanan dudakları, arzuyla aralanmıştı. Dudaklarının tadı, içime gömdüğüm merakımı ve yıllarca bastırdığım arzumu yüzeye çıkarıyordu. Bastırılmış duygularım gün yüzüne çıkarken kalbim, göğüs kafesime sığamıyordu. Tara'nın zarif elleri, omuzlarımdan boynuma, saçlarıma ulaştığında son direnç kalem de tuzla buz oldu. Ayaklarımda her ikimizi de ayakta tutacak direnç, bir mum gibi erirken onu mermer kaideye sıkıştırdım. Dudaklarından yükselen tutku dolu inleme aklımı başımdan aldı. Yeniden dudaklarını dudaklarımın arasına hapsetmeden önce tekrar, "Emin misin?" diye sordum rüyamdaki gibi.

Benden uzaklaşmak yerine ağzımın derinliklerine doğru, "Evet," diye soludu. "Rüyandaki gibi," dediğinde soluğum tıkandı.

Evet, o rüyamda da bu taşın altındaydık. Hasarlı bir atmaca olduğum için bu rüyanın gerçek olacağına hiç inanmamıştım. Ama şimdi buradaydık ve gerçek oluyordu! Tara'yı kendimden uzaklaştırmaya çalıştığımda Tara buna izin ver-

medi. "Durma!" dedi arzuyla. "O kadar çok bekledim ki..." dediğinde şaşkınlığım daha da artmıştı.

Beni mi beklemişti? Bu, inanılmazdı! Bu, yıllarca hayalini kurmaktan kaçındığım bir karşılıktı.

Peki, bunca zaman nasıl saklamıştı duygularını? Yoksa etrafımızı saran bu ışık mı ona bunu yaptırıyordu? Tara bu yüzden mi arzuyla yanıyordu?

Cevabı dudaklarındaydı ve bunu öğrenebilmem için dudaklarına yeniden uzandım. Davetkâr şekilde aralanmış dudaklarını özümsemek için uzun bir solukla öptüm. Kalbim, kulaklarımda çınlarken ayaklarım yere basmıyordu hissettiğim duygu yoğunluğundan.

Tara, yeniden kollarını boynuma dolamıştı. Ensemdeki saçlara parmaklarını geçirmeye başladığında tüm bedenim titredi. Ama Tara'nın kolları ensemde kavuşamadan yana doğru kaydı. *"Çok mu ileri gittiğimi anladı,"* diye düşünüp hafifçe geri çekildim. Gözleri kapalıydı ama aramızda yaşadığımız tutkudan değildi.

Yüzüne doğru panikle, "Tara!" diye seslendim. Yanıt vermediği gibi başı yana düşmüştü.

Bayılmıştı!

Tara'nın kollarımın arasında kendinden geçtiğini algıladığım an korku ve endişeyle, "Tara!" diye haykırdım. "Tara! Kendine gel!" derken hafifçe sarsıyordum. Tamamen kendini bırakmıştı. Ne olduğunu anlamaya çalışırken yere yatırdım. Orta ve işaret parmağımla şahdamarına bastırdım, nabzı atıyordu. "Tara! Tara! Ne olur aç gözlerini!" diye yalvarmaya başladım. Neler olduğunu anlamaya çalışıyordum ama bir cevap bulamıyordum.

Onu öptüğüm için mi bayılmıştı? Tüm bedenim korku ve endişeyle kasıldı. Ona zarar mı vermiştim? Tara, bir denekti ve ne zaman, kimlere ne yaşatacağını hiçbirimiz bilemiyorduk. Kendisine de ne yaşatacağını bilmiyorduk! "Şu an ol-

duğu gibi!" diye düşündüm endişeyle. Neden onu dinleyip öpmüştüm ki? Ama o an elimden başka bir şey gelmemişti ki! "Tara!" diye yeniden seslendim korkuyla.

Tara

Büyülü ses sonunda ete kemiğe bürünmüştü ve "Sonunda!" diyen sesini duyduğumda hep duyduğum sese döndüm. Dikilitaş'ın altındaydık. Ama etrafta bir çöl havası hâkimdi. "Sonunda geldin, Şifacı!" dedi mutlulukla. Antik Mısır dönemine ait garip bir giysi giyinmişti.

Nerede olduğumu sorgulamayı bırakıp kadına daha dikkatli baktım. Aynı şekilde o da bana bakıyordu. Yeni farkındalıkla bir kaşı yukarı kalkarken, "Sen bir dişisin!" dedi hayretle.

"Anlamadım?" dedim kafa karışıklığıyla. Mısır tanrıları gibi giyinmiş kadın, şifacı olarak bir erkek bekliyor olmalıydı. Aynı şaşkınlık bende de vardı. "Evet," derken tereddütle bekledim. Dişi olmama neden şaşırmıştı?

Bana doğru birkaç adım atarken, "Atmaca soyu, erkek nesilden olmalıydı," dedi.

Gülümsemeye çalışarak, "Ailemin erkekleri, atmaca," dedim. Onu rahatlatma ihtiyacı hissediyordum.

"Sen?" diye sordu. "Sen nesin? Bir erkek olmadığını görebiliyorum," dedi aynı kafa karışıklığıyla. Aklını karıştıran giysilerimdi.

"Ben, melez bir atmacayım," dediğimde kaşlarını şüpheyle çattı.

Anlamamış olmalıydı ki "Bu nasıl oluyor?" diye sordu

"Annem, cazî-atmaca melezi, babam ise atmaca," dediğimde hayretle her iki kaşı yukarı kalktı.

"İdu!" diye soludu.

"Anlamadım?" Dediği kelimeyi anlamamıştım.

Şaşkınlığından çabucak sıyrılırken gülümsedi. "İdu, benim büyükannem. Bir şifacıydı. Bana, senin doğacağını söylemişti ama bir dişi olacağını düşünmemiştim," dedi dalgınca.

Kafam karışmıştı. "Bu, kötü bir şey mi?" diye sordum. "Yani dişi olmam," diye açıkladım bu defa o anlamayınca.

Kısa bir an düşündükten sonra, "Bilmiyorum," dedi dürüstçe. "Ama buraya gelen sen olduğuna göre o şifacı sen olmalısın." Birkaç saniye gözlerime baktıktan sonra, "Benden korkuyor musun?" diye sordu.

Başımı sallarken, "Belki korkmam gerekirdi," diye düşünüyordum. Çünkü hiç görmediğim bir yüze bakıyordum ve hiç solumadığım bir yerdeydim. "Kimsiniz?" diye sordum kadına.

Ondan korkmadığıma mutlu olurken, "Senin soyunun atası, Anippe," dedi.

Kafam karışmıştı. "Anippe?"

"Ganiji'nin annesi," diye devam etti kafa karışıklığıma yanıt verirken.

"Ana Kraliçe?" dedim hayretle.

Onu tanımamdan mutlu olan kadın, başını salladı. Çok güzel bir kadındı. Yüzündeki huzur, güzelliğine güzellik katıyordu. Duruşundaki zarafet, hayran olunasıydı.

İyice yanıma yaklaşıp elini omzuma koydu. "Çok uzun zamandır seni bekliyordum," dedi yine yumuşak bir sesle. "Beklediğim, bir dişi olmasa da..." diye ekledi gülümsemeye çalışarak.

"Beni mi?" diye sordum hayretle. Yine zarif bir hareketle başını salladı. "Beni neden bekliyordunuz?" Onu nasıl görebiliyor, konuşabiliyor olduğuma şaşkınlığım devam ediyordu.

Bunu soruyor olmama şaşırırken, "Taşın sırrını sana vermek için," dedi.

"Taşın bir sırrı mı var?" diye sordum kafa karışıklığıyla.

Anbean gülümseyişi büyürken, "Evet. Sana rehber olmak için buradayım," dedi.

"Rehber olmak için mi?" diye sorarken kendime kızıyordum. Ana Kraliçe'nin her söylediğini tekrarlamak da neydi böyle!

Başını salladı.

Bilekten aşağı olmayan koluyla Dikilitaş'ı gösterirken, "Bu taşın kalbinde sana ait bir şey var. Onu aldıktan sonra tüm soruların yanıt bulacak," diye devam etti.

"Eliniz!" dedim panikle.

Yine gülümsedi. "Bir fedakârlık," dedi boğuk bir sesle.

"Nasıl oldu bu?" Ne için elini feda etmişti?

Endişemi yatıştırmak için yumuşak sesle, "Sırrına eriştiğinde anlayacaksın," dedi yine aynı yumuşaklıkla. Her ne sır varsa onun için ortaya çıkaracaktım. Bunun için ruhumu bile verebilirdim.

"Kendini feda etmeden önce sevdiklerini düşün. Sakın yalnız kalma!" diye uyardı.

Nasihatini kalbime kazırken, taşı göstererek, "Ne var orada?" diye sordum.

Gülümsedi. "Her ne arıyorsan," dedi kısaca.

Ne aradığımdan emin değildim ki! "Nasıl alacağım?" diye sordum. Ayrıca taşın hiçbir yerinde kalbine giden bir işaret yoktu.

"Dikkatli bakarsan kalbe giden yolu da bulacaksın," dediğinde taşa tekrar baktım. Taşın alt kısmında kuş figürü diğer figürlerden farklı olarak dalgalanmaya başlamıştı.

Hayretle tekrar Anippe'ye döndüğümde, "Çok zekisin... Ve çok güçlü!" dedi gururla.

"Siz de çok güzelsiniz," dedim hiç düşünmeden. Kadının büyüleyici bir güzelliği vardı.

Zarafetle gülümserken, "Bana daha dikkatli bakmanı isteyeceğim. Gözlerime bak," dedi yumuşak bir sesle. Dediğini ikiletmezken, "Gücüm, gücün! Zekâm, zekân! Çünkü sen, benim gerçek dünyadaki hayat bulmuş silüetimsin. Sende kendim var! Zamanı geldiğinde o ifrit, senin sayende geldiği yere, yerin yedi kat dibine geri dönecek!" dedi mistik bir dua eder gibi. "Ama..." diye devam etti gözleri endişeyle solarken "...sendeki bu güç, aynı zamanda o ifritin yeniden soluk alması anlamına da geliyor. Çok dikkatli olman gerekiyor," diye uyardı.

"Bunu nasıl yapacağım?"

Elini bu defa yüzüme dokundurdu. Tüy gibi yanağımı okşarken tüm bedenim ürperdi. "Taşın kalbinde sırrına erişeceksin, Şifacı." Görev bayrağımı kalbime mühürlerken ona gülümsedim. "Onu daha fazla endişelendirme," diye devam ettiğinde kafa karışıklığıyla yüzüne baktım.

"Kimi?" diye sordum.

İlk an aklımdan, annemle babam geçerken, "Rüyasından önce kalbine girdiğin adamı," diye yanıtladı.

"Yekta mı?" diye düşünürken başını salladı.

"Biz kuzeniz," diye açıklamaya çalıştım.

Başını sallarken, "Atmaca erkeklerine, rüyaları yalan söyleyemez," dediğinde tüm bedenim, ürpertiyle birlikte yanmaya başladı.

Yekta konusunu bir an önce kapatmazsam daha farklı şeyler duyacakmışım gibi hissediyordum. Söylediğini ötelemeye çalışırken, "Sizi bir daha ne zaman göreceğim?" diye sordum.

Başını sallarken yine gülümsedi. Bu defaki gülüşünde hüzün vardı. "Ruhumu dinlendirmeliyim, Şifacı. Oğlumu çok bekletttim," dedi özlemle.

"Anlamadım?"

"Oğluma doyamadan ondan koparıldım. Görevimi tamamlayamadan onu göremezdim. Artık onu görebilirim."

"Anlıyorum," dedim bu defa. Nasıl ve hangi durumda oğlundan ayrılmak zorunda kaldığını bilmiyordum ama özlemini anlayabiliyordum. "Dilerim ki oğlunuza hemen kavuşursunuz."

"Güzel dileğin için teşekkür ederim, Şifacı. Oğluma, 'Neslimiz, göğsümüzü kabartıyor!' diyeceğim. Çok mutlu olacaktır," diye konuşmasını sonlandırdı. Sonra alnıma dudaklarını dayadı. "Sen gerçek bir şifacısın." Geri çekilirken güzel gözleri gururla parlıyordu. Son defa, "Sırrına dokun, Şifacı!" dedikten sonra yavaş yavaş uzaklaşmaya başladı.

Ana Kraliçe Anippe'nin gidişini izlerken Yekta'nın sesini duydum. "Tara!" diye endişeyle haykırıyordu. Ana Kraliçe'nin ardından gitmek istesem de bana seslenen sesi geride bırakmak istemiyordum.

Yekta'nın sesi, panik ve endişeyle yoğrulmuştu. "Tara!" diye seslendiğinde kendimi zorlayarak gözlerimi açtım. Mutluluk ve rahatlamayla, "İyi misin?" diyen sesi çatallaşmıştı.

Başımı salladım.

Yüzü gevşerken gülümsemeye çalıştı. Ama pek başarılı olamamıştı. Gözlerini gözlerimden kaçırmasının nedeni, az önceki öpüşmemizdendi. Duygularını saklayamıyordu. O anları hatırlayınca tüm bedenime ateş bastı. Olduğumuz yere ışık vurmadığı için kızarıklığım belli olmuyordu.

Birkaç saniye sonra, tamamen kendime geldikten sonra kollarından uzaklaşıp taşa sırtımı dayadım. Yekta'nın karmaşık duygularından daha önemli bir konu vardı: Ana Kraliçe Anippe'nin söyledikleri.

Zihnim, bir makine gibi işlerken gözlerimi yumdum. Az önce gördüğüm rüya, çok gerçekçiydi. O sesin sahibi rüyamdaydı! Beni şifacı diye çağıran ses, uçanların kraliçesi Anip-

pe'ydi! Bunu hazmetmeye çalıştıkça kalp atışım hızlanıyordu. Bu, müthiş ve olağanüstü bir durumdu. Tüm o rüya ve sesler, sırra erişmem içindi!

Anlattıkları...

Bunu öğrenebilmek için hızlıca doğruldum. Ani hareketimin bir getirisi olacaktı elbette. Başım döndü ve yine Yekta'nın kolları imdadıma yetişti. Endişeyle, "İyi misin?" diye sorusuna yanıt verecek yürek yoktu. Kalbim deli gibi çarpmaya başladığında kollarından kurtulmak için kendimi ondan uzaklaştırdım.

Aramızda tomurcuklanmaya başlayan o şeye henüz hazır değildim. *"Biz kuzeniz,"* diye düşündüğümde rüyamdaki Ana Kraliçe'nin sözleri aklıma geldi. *"Atmaca erkeklerine rüyaları yalan söyleyemez."* Rüyalarının yalan söylemediğini biliyordum. Ama yine de kardeş çocukları olduğumuzun gerçeğini değiştiremiyordu. Üstelik Yekta, beni ikinci defa öpmüştü. Ve işin en vahim yanı ise ikincisinde ona karşılık vermiştim. Neden peki? Oysa bu his, adını koyamadığım bu his, kanımın hemen üstünde kelebeklere dans ettiriyordu şu an.

Öpüşmemizi hatırlayınca yeni bir dalga ateş bedenime yayıldı. Bu ateşle mücadele ederken elimi dudağıma götürdüm, kabarmıştı. Kalbim kasılırken Yekta'ya kaçamak bir bakış attım. Gözleri endişeyle kısılmıştı ve ne düşündüğümü merak eden ifadeyi saklayamıyordu.

Etrafımızı kuşatan büyülü sis dağıldığı için her ikimiz de gerçek dünyaya dönmüştük. Küçük bir yanım buna sevinirken daha büyük bir yanım acıyla kavruluyordu. *"Neden peki?"* diye düşündüm. Yoktu yanıtı.

"Biraz daha iyi misin?" diye sordu sessizliğe son verme gayretiyle.

"Teşekkür ederim. İyiyim."

İçini kemiren itirafını dile getirmeye karar verdiğinde uzun bir süre geçmişti. "Bayıldığında çok korktum." İstem-

sizce yüzüne baktım. Mavi gözleri, söylediklerini tasdiklercesine solmuştu.

Endişesini iyileştirme adına, "Şimdi iyiyim," dedim.

Yüzü gevşedi. "Sevindim."

Yanıt vermedim.

"Buradan bir an önce çıkmalıyız," dedi Yekta.

Haklıydı, başını salladım. Gözlerini benden kaçırıyordu. Şu an bana bakıyor olsa gözlerini kaçıracak olan kişi, sanırım ben olurdum. En az onun kadar bu yaptığımızdan utanıyordum. Aramızda yaşanan bu olay, her ikimize de yeni sorumluluklar yükleyecekti.

"Neden geldin?" diye sordum yeniden oluşan sessizliğe son vermek adına.

Yüzü düştü. Kızgınlığının kaynağının az önceki öpüşmemizden olduğunu anlamıştı.

Sonra aklına gelen farkındalıkla, "Sen neden yalnız geldin?" diye sordu öfkeyle. Ona göre bu yaşadıklarımızın sebebi bendim. Uyuyan aslanı uyandırmıştım.

"Biriniz de ne istediğime gerçekten önem verse!" diye öfkeyle suçladım. Onun gibi gözlerimi gözlerine dokundurmamakta direnşem de sesimdeki öfke anbean artıyordu.

Yanıma gelip omuzlarımdan kavradı. İstemsizce kasıldım. Nefesimi tutmuştum. "Neden gözlerini benden kaçırıyorsun?"

"Yapamam," diye fısıldadım zor duyulur bir sesle. Utancım, öfkeme galip gelmişti.

Endişelenmenin eşiğine gelirken, "Neden?" diye sordu. Neden anlamıyordu ondan, yakınlığından utandığımı? "Bir şey mi oldu?" diye sorarken kendisine bakmam için çeneme dokundu.

Başımı sallarken kaskatı kesilmiştim. Saniyeler sonra anlamış gibi beni bıraktı ve bir adım geri gitti. Şimdi o da benim yüzüme bakmaya çekiniyordu.

Benden cevap alamayacağını anlayınca, "Buradan bir an önce çıkmalıyız," dedim daha yumuşak bir sesle.

Yekta da bana uyarken, "Birileri bizi burada görmesin. Yetkililere bir açıklaman var mı?" diye sordu. Sesindeki muziplik zorlamaydı.

Onu ve kendimi bu cendereden kurtarma adına, "Yok," dedim ve ardından bir kedi gibi Dikilitaş çemberinin içinden çıktım.

Benden sonra Yekta da çemberden çıkarken rüyamda Ana Kraliçe'nin gösterdiği taşa baktım. Rüyamda gördüğüm kuş figürünü gördüğümde ise "İnanılmaz!" diye soludum.

Yanıma gelen Yekta, inanılmaz olanı merak ettiği için bakışlarımı takip ediyordu. Ama henüz benim gördüğümü göremediği için, "İnanılmaz olan nedir?" diye sordu.

"Şuraya bak!" dedim heyecanla.

Başını çevirip, işaret ettiğim yere baktığında mermer kaidenin elli santim yukarısında kuş hiyeroglif şeklin biri, dışa doğru çıkmış olduğunu sonunda görebildi. Neredeyse sadece benim gördüğüme inanmaya başlayacaktım.

Yüzündeki şaşkınlık görülmeye değerdi.

"Oraya ulaşmalıyım," dediğimde bana döndü.

"Nasıl ulaşacaksın?" diye sordu merakla. Belki iki kol boyu mesafedeki taşa ulaşmak mümkün görünmüyordu. Ama aşağıdan tırmanmak, gayet yerinde bir hareket olacaktı. Korkuluğun diğer tarafına bacağımı attığımda Yekta kolumdan kavradı. "Oraya ulaşman imkânsız!" dedi yaptığımı onaylamaz sesle.

Kolumu kurtardıktan sonra korkuluklardan atlayıp mermer kaideye tırmandım. Düşüp bir tarafımı inciteceğim endişesinden olsa gerek ardımdan geldi.

Dışa çıkmış taşı, hiç zorlanmadan yerinden çıkarmayı başardım. Heyecanımı bastırmaya çalışırken, çıkardığım taşı kaide ile Dikilitaş'ın arasındaki boşluğa koyduktan sonra ortaya çıkan deliğe elimi soktum.

"Dikkatli ol!" Yekta'nın uyarısını dikkate alacak sabrım yoktu.

Taşın boşluğunda elimi ilerletirken, "İnanılmaz büyüklükte boşluk var!" dedim hayretle. Dirseğime kadar ilerlettiğim elim, saniyeler sonra ilk nesneye dokunurken, "Elime bir şey geldi," dedim heyecanla. İstem dışı, "Ay!" diye ufak bir çığlık attıktan sonra geri çekerken kemik parçalarını almayı ihmal etmemiştim.

Elimdeki kemik parçalarına bakan Yekta, "El kemik kalıntılarına benziyor," dediğinde rüyamdaki Ana Kraliçe'nin olmayan eli aklıma gelmişti. Bu elin burada olmasının bir sebebi olmalıydı. "*Bir fedakârlık,*" demişti Ana Kraliçe Anippe. Başparmağı olduğunu tahmin ettiğim kemiğe takılı muhteşem bir yüzük vardı. Bu, Ana Kraliçe Anippe'nin yüzüğü olmalıydı. Yanıma gelen Yekta'ya kemiklerle birlikte yüzüğü teslim ettim. Elimi tekrar boşluğa soktuktan saniyeler sonra küpe benzeyen bir nesne elime geldi. Bu defa elimi geri çektiğimde küp, elimdeydi.

Bu, inanılmazdı! Altın yaldızlı küp, bir su bardağı büyüklüğündeydi. Küpün dar ağzı, balmumuyla kapatılmıştı.

"Sence bu nedir?" diye heyecanla sordum küçük küpü elimde evirip çevirirken.

"Bir fikrim yok," dediğinde en az benim kadar heyecanlıydı.

Elimdeki küpü Yekta'ya vermek istemedim. Kraliçe Anippe'nin sırrının bu küpün içinde olduğunu düşünüyor-

dum ve onu kimseye vermek istemiyordum. Beklentiyle bakan Yekta'ya rağmen tişörtümün içine soktum.

"Bana neden vermedin?" Yaptığıma bir anlam bulamadığı için kaşlarını çatmıştı.

Kısa bir an düşündükten sonra, "İnan bir fikrim yok," dedim dürüstçe. Sonra yeniden oyuğun içine elimi soktum. Birkaç dakika sonra elime bu defa minik bir küre geldi. Dikilitaş'ın yıllar önce üzerine oturtulan kürenin minyatürüydü. Anca avucumun içini dolduruyordu. Onu da Yekta'ya uzattım.

Taşın kalbinde artık bir şey kalmamıştı. "Başka bir şey yok," derken oyuğu kapatmak için taşı yerine koyuyordum. Kolayca yerine yerleşen taş, saniyeler içinde hiç yerinden çıkmamış gibiydi.

"Sen de gördün mü? Taş hiç yerinden çıkmamış gibi!" dedi Yekta hayretle.

En az onun kadar şaşırmıştım. "İçinden çıkanların gizemini bir an önce öğrenmeliyiz," dedim sabırsızca.

Yekta başını sallarken, "Çıkalım buradan," dedi.

Bu defa hiç itiraz etmedim ama ona yakın olma endişesiyle çabucak korkuluklara uzanıp kendimi yukarı çektim. Saniyeler içinde Yekta da yanımdaydı.

"Eve gidelim," demeden önce bir süre Dikilitaş'a baktım. Bu taş, yüzyıllar önce buraya getirilmişti. Bu bir kaderdi. Bu taşın kaderi, benim tarafımdan sırrına erecekti. Buna hem hayret ediyordum hem de bununla gurur duyuyordum. "Bunları bizimkilere göstermek için sabırsızım," dedim cümleme rehberlik eden sesimle.

Yekta, "Gidelim," derken henüz başımıza bir şey gelmeden bir an önce eve dönmek isteyen bir tını vardı.

Yakta

At Meydanı'nı çıktıktan sonra durdu ve bana döndü. "Sen benim burada olduğumu nasıl anladın?" diye sordu Tara. Gerçek dünyaya geri dönüyordu.

"Senin gizlice kaçacağını biliyordum," dedim kendimden emin bir sesle. "Gündüzden tedbirimi almıştım," dediğimde hayretle yüzüme baktı.

"Kendini beğenmiş!" derken kesinlikle hakaret içermiyordu, daha çok memnuniyet vardı onun peşinden geldiğim için. Sonra aklına gelenle, "Sence az önce olanlar..." diye başlasa da kısa bir an durdu. Kafasından geçenlerin karşılığında derin bir soluk alırken, "Senin rüya ritüelin! Biz az önce senin rüyanı hayata geçirdik!" dedi hayretle.

İrice yutkunurken, "Anlamadım?" dedim sesime sıradanlık katmaya özen gösterirken. Oysa kalbim, heyecanla çarpıyordu. Tara'nın bu yaşadıklarımızdan ne sonuç çıkardığını merak ediyordum. Oysa ayıldığından beri bu konudan kaçıyor izlenimi vermişti.

"Bunda anlamayacak ne var!" Sabırsız sesinde heyecan mı vardı? Omuz silktim, konuşmaya cesaretim yoktu. "Bu taş, beni de rüyamda çağırdı. Buradaki mesajı anlamamıza şaşırıyorum! Sen de burayı gördün rüyanda, öyle değil mi?" diye sordu sabırsızca. Başımı salladım. Nereye varmak istiyordu? Tişörtünün içindeki küpü göstererek, "Senin hasarlığın ve be-

nim sırrım, bunun içinde olmalı," dedi emin bir sesle. "Ben sırrıma ereceğim sen atmaca özelliklerine kavuşurken!" dedi heyecanla.

"Bir sırra erişeceğimiz doğru," dedim onu onaylarken. "Ama benim iyileşmemin söz konusu olduğunu sanmıyorum."

"Peki, rüya ritüelindeki gördüklerin?"

Az önceki öpüşmemizden bir anlam çıkaramamış olmasına kırılırken, "Bence senin sırrına erişmek içindi," dedim.

"Ben öyle düşünmüyorum. O ritüel, eş görme ritüeli! Ve sen, rüyanda beni gördün. Neden bugüne kadar rüyanı kimseye anlatmadın?" Nereye varmak istiyordu? Eşim olmak isteyeceğini hiç düşünmüyordum. Böyle bir şey ihtimal dâhilinde bile değildi. Dikkatle gözlerine baksam da hiçbir ifade okuyamadım. Oysa düşüncesi bile beni mutlu ediyordu.

Kalbimden geçenlere inat, "Anlatılacak bir rüya olduğunu düşünmüyordum. Sen ve ben kuzeniz!" dedim.

Kaşlarını çatarken sustu. Aklından geçenleri deli gibi merak etsem de sessizliğine ayak uydurdum. Uzun süren sessizliğine son verirken, "Biz sadece kuzeniz. Kuzenler evlenemez diye bir kural mı var?" dedikten sonra tepkimi dikkatle izlemek için yüzüme baktı.

Umutlanmamaya çalışarak, "Ne demek istiyorsun, Tara? Yoksa..." derken devam etmeme engel olma adına parmağını salladı.

"Ben bu rüyanın sadece senin eş bulma ritüelin olduğuna inanmıyorum. Eş ritüeli olayını şimdilik bir kenara koyalım ve diğer sırra erişmek için kafa patlatalım."

"Anlamadım?" Neyi kabul ettiğini, neyi ötelediğini anlayamamıştım. Aklım, *Kuzenler evlenemez diye bir kural mı var?* sorusuna takılmıştı. Tabii ki bir kural yoktu ama yine de... Uzanıp koluma dokunduğunda zihnimi ona kapattığım için Tara'nın kaşları çatılmıştı.

"Bana açık değilsin!" dedi suçlarcasına. "Zihninden geçenleri neden benimle paylaşmıyorsun?"

"Aklımdan geçenler, az sonra eve vardığımızda daha geniş hâliyle dinleyeceksin. Şimdiden benim özetimle moralini bozmanı istemem," dedim gerçek duygularımı bastırırken.

Gözlerini kısarak bakarken, "Yalancı! İnan bana hiç yalan konuşamıyorsun," dedi kışkırtıcasına.

Bunu Tara'nın da bilmesine içerlemiştim. "Amcamın motoru biraz ileride," dedim konuyu kapatmak için.

İtirazsız yanımda yürümeye başladı. Yine sessizleşmişti.

Onun sessizliğini sevmiyordum. Buna son verme adına, "Motor, şu ağacın altında," derken elli metre ilerideki ağacı gösterdim.

İkinci defa söylediğimde algılamış olmalıydı ki heyecanla, "Bu babamın motoru mu?" diye sordu inanamayarak. "Sonunda ben de binebileceğim!"

"Ondan önce bize bir açıklama yapman gerekmiyor mu küçük hanım?" diyen Selim amcamın sesini duyduğumuzda ikimiz de şokla sesin geldiği yere baktık. Bir dükkân kepengine dayalı Selim amcam ve babam, yapmış olduğumuz kaçma eylemini onaylamaz ifadeyle bize bakıyorlardı.

Yakalandığına neredeyse memnun olan Tara, "Açıklamamı görsel olarak mı yazılı olarak mı vereyim?" diye sordu.

"Mümkünse sözlü!" dedi Selim amcam sertçe. Tara'nın rahat tavrı, Selim amcamın çileden çıkmasına yetmişti.

Babamların yanına yürürken, "Buraya çağrıldım ve geldim," diye başladı. "Size 'Beni buraya getirin' dedim, 'Güvenliğin öncelik' diye reddettiniz. Ben de başımın çaresine baktım..." Kısa bir an durdu. Sonra bana bakarak, "Gerçi yine yalnız değildim. Yakta benimleydi," dedi.

"Tüm oklar sana çevrilmişken bu başına buyruklugun hepimizi zora sokuyor!" dedi babam öfkeyle. "Bu yaptığınız

hatayı hafifletecek ne söyleyeceksiniz gerçekten merak ediyorum. Hele sen Yekta! Tara'nın yanında olduğunu haber verme zahmetine bile girmiyorsun!" diye haklı kızgınlığını dile getirdi.

"Haklısın, baba. Ama size haber vermedim, üstesinden geleceğimi düşünüyordum. Düşündüğüm gibi de ilerledi. Eve dönüyorduk zaten."

Anlattıklarımdan hiç etkilenmemiş gibi Tara'ya, "Arabaya bin!" diyen Selim amcam, araca bindikten sonra kontağı çalıştırdı.

Tara'yı arka koltuğa oturtan babam öne geçerken, "Dikkatli kullan!" diye beni uyardı.

Dakikalar içinde gitmişlerdi.

Motora binmeden önce son defa arkama, At Meydanı girişine baktım. Az önce sokak hayvanlarından başka kimsenin olmadığı yerde şimdi, birkaç gece bekçisi dolaşıyordu. Hatta durduğum yere merakla bakarken bana doğru yürüyorlardı. Az önce neredeydiler peki?

Bunu onlara soracak değildim. Dedemden öğrendiğim, dünya sadece insanlara ait değildi. İnsi kadar cinsi de bu dünyada hüküm sürüyor olduğuydu.

Dişi şeytan Lilith ve ona hizmet eden türlü tekinsiz mahlukat vardı. Bunlardan bazılarıyla tanışmıştım, Zerca ve koncolozları.

Tüm gece, bir yerlerden çıkmalarını beklemiştim endişeyle bana doğru gelen bekçiler gibi. Şimdi anlıyordum ki Tara için bu gece bu meydan, tüm mahlukattan arındırılmıştı.

Kimdi peki? Taşın içindekileri bulmasını sağlayan güçler mi? O güçlerin tenime dokunduğu anı hatırladığımda ürperdim.

Eve varmamız, sabahın ilk ışıklarını bulmuştu. Araçtan inip evin terasında endişeyle bizi bekleyen Gökdeniz ve annemin yanından geçen Tara, kimsenin yüzüne bakmadan eve girmişti. Aracın içinde haddinden fazla azar işitmişti. Azarın kalanını, birazdan ben de kucaklayacaktım.

İlk fasıl "Çok korkuttunuz!" diyen annemden gelmişti. Sesi, endişe yüklüydü.

"Özür dilerim, anne. Üstesinden geleceğime inandığım için ilk an aramadım. Sonrasında ise Tara ile yaşadıklarımızdan dolayı size haber vermeyi atladım."

İkinci fasıl, ağabeyimden geldi. "Telefonlarınız neden kapalıydı?" diye sordu kızgınlıkla.

"Telefonum kapalı değildi ki," dedim kaşlarımı çatarken. Ama Tara'nın kapalı olduğunu biliyordum. Cebimden telefonu çıkardım. Evet, kapalıydı. Şarjın bitmediğine emindim. Peki, neden kapalıydı? Yoksa Tara ile aynı anda büyülü ışığa maruz kaldığımızda mı olmuştu?

Nabzım yeniden yükselirken doğal olmaya çalıştım. O taşın altında olanları Tara dile getirmediği sürece ben de dillendirmeyecektim.

Babam, koltukta oturan Tara'ya, "Bu yaptığını annenle babana nasıl açıklayacağız?" diye çıkıştı. Yeterince arabada azarladığı yetmemişti sanırım.

Motorla takip ederken azar dolu zihinlerini yeterinden fazla duymak zorunda kalmıştım. Tara da yol boyunca yeteri kadar azar işitmişti. Buna müdahale etme isteğimi bastırdım. Çünkü bu kıvılcım, önünde sonunda bana da sıçrayacaktı.

"Ya sana ne demeli!" diye bu defa bana döndü babam. *"Neyse ki fazla beklemeyeceğim!"* diye düşünürken ifademi düz

tuttum. Haklı öfkesinden yanına yaklaşılmıyordu. Kafesteki aslan gibi salonun içinde dört dönüyordu. "Başına bir şey gelseydi?" diye Tara'ya döndü yeniden.

Omuz silkerken, "Gelmedi," dedi.

Gökdeniz merakla, "Bu kadar elzem olan neydi de bizden gizli oraya gittin?" diye sordu.

"Amacım sizden gizli gitmek değildi," dedi Tara. Küçücük de olsa sesinde pişmanlık yoktu! Onun bu deli cesaretine hayran olmamak mümkün değildi. "Oraya gitmem gerektiğine inandığım için gittim. Ayrıca Yekta'ya bunun için kızmanıza gerek yok. Onun haberi yoktu. Sadece zeki olduğu için beni takip etti."

"Ne bekliyordun?" diye sordu annem. Tara'nın hemen yanında oturuyordu ve şefkatle elini tutuyordu. Babamlar gibi sesinde öfke yoktu. Bu, annemin yaklaşma şekliydi. Babam gibi öfkeyle bir şey çözülemeyeceğini düşünürdü.

Annemin samimiyeti karşılık buldu. "İlk başta bir fikrim yoktu," dedi dürüstçe. "Çağrıldığımı biliyordum. Sonra bayıldım ve çağıranla tanıştım."

Hepsi aynı anda, "Bayıldın mı?" derken bana baksalar da hemen ardından, "Kiminle tanıştın?" sorusu hepimizden gelmişti. Babam, bir an bana şaşkınlıkla baktıktan sonra yeniden Tara'ya dönerken, "Kiminle tanıştın?" diye tekrarladı sorusunu. Bana bakışındaki şaşkınlık, Tara ile birlikte olmama rağmen tanıştığı kişiyi bilmiyor olmamaydı.

Gözleri parlarken, "Ana Kraliçe!" dedi bastırmaya çalıştığı heyecanıyla.

"Ana Kraliçe mi?" diye tekrarladı Selim amcam. Kafası karışmıştı.

Tara başını sallarken, "Bana taşın içindeki sırları verdi," diye devam etti.

"Sırlar?" diye sordu Selim amcam.

"Onlardan birini, Ana Kraliçe'nin elini Yekta'ya verdim," dediğinde cebimdeki kemikleri hatırladım.

Sesleri, çığlık perdesinden çıkarken, "Ana Kraliçe'nin eli mi?" diye hep bir ağızdan sordular.

Cebimde unuttuğum kemikleri sehpanın üzerine bıraktım. Hepsinin yüzündeki şaşkınlık o kadar büyüktü ki kimse tek kelime dile dökemiyordu.

Dakikalar sonra ilk toparlanan babam oldu. "Kimin bu kemikler? Sır, bu mu? Şunu baştan anlat artık!" dedi sabırsız ve kafa karışıklığı dolu bir sesle.

"Önce ben başlayayım mı?" diye Tara'dan izin istedim. *Nasıl istersen* dercesine omuz silkti. Şimdi tümünün bakışları üzerimdeydi. Anlatmaya başlamadan önce hepsinin yüzüne tek tek baktım. Kızgınlıklarının geçmediği gibi sabırsızlıkları da had safhaya ulaşmıştı. "Uçarak gittiği için takip etmekte zorlandım ama nereye gidebileceğini tahmin ettiğim için oraya gittim," diye başladım. Ulaşım tarzına öfkelenen babam, Tara'ya öfke okları atıyordu. "Tara'yı taşın yanında buldum. Kimse yoktu etrafta. Dikilitaş'ın olduğu meydan, sanki insanlar ve başka mahluklara karşı izole olmuş gibiydi. Dün bahsettiğiniz küreyi, taşın üzerinde gördük. Küreden ateşten şelaleler, zemine doğru akıyordu. Tara, taşın dibindeydi ve ateş onu kuşatmaya başlamıştı. Onu oradan kurtarma gayretiyle yanına gittim," diye anlatırken Tara önüme geçti.

"Ateş, ikimizi kuşatmaya başlamıştı. Onun sesini duyuyordum... Rüyamdaki ses! Sürekli 'Sırrına dokun, Şifacı!' diyordu. Ateş o kadar yoğundu ki bayılmışım sanırım, çünkü sonrasında Ana Kraliçe Anippe'yi gördüm," diye anlatmaya devam etti. Öpüştüğümüzü saklamıştı.

"Anippe mi?" diye sordu babam şaşkınlıkla. Kim olduğuna dair bir fikri yokmuş gibi boş ifadeyle Tara'ya baktı.

"Ana Kraliçe. Atamız, Ganiji'nin annesi," diye açıkladı Tara. "Yekta'nın elindeki kemikler onun kesilen eli," dedi-

ğinde babam ve Selim amcam, yeni bilginin şokuyla en yakındaki koltuklara çöktüler.

"Bu kemiğin orada olmasının bir nedeni var mıymış?" diye sordu Gökdeniz kuşkuyla kaşlarını çatarken.

"Bilmiyorum," dedi Tara. "Neden elinin olmadığını sorduğumda sadece 'Fedakârlık' dedi. Ne için feda etmişti elini, bilmiyorum. Bence biz kemikleri merak edeceğimize bu küpün içindekini merak etmeliyiz."

Tara'nın anlattıklarına yetişmekte zorluk yaşayan Selim amcam, "Ne küpü?" diye sordu şüpheyle.

O ana kadar tişörtünde sakladığı küpü çıkardı ve ileri doğru uzattı.

Tara'nın elinden küpü alan Selim amcam, küpü evirip çevirdikten sonra, "Açmalı mıyız?" diye sordu. Sesli düşünmüştü.

Cevap ise babamdan gelmişti. "Bilmiyorum," dedi kararsızca. "Babama danışmamız en doğrusu. Olanları bilmeleri gerekiyor. Gökhan ve Kardelen'in de bilmesi gerekiyor."

"Kardelen'e ben söylerim," dedi annem. Yerinden kalkıp üst kata çıktı.

"Şimdi bu küpü açmıyor muyuz?" diye sordu Tara hevesi sönmüş balon gibi.

"Bilmediğimiz şeyi ulu orta açmak doğru değil," dedi babam otoriter bir sesle.

Tara'nın güvenliği için hiçbir iletişim cihazı kullanamıyorduk. Bu yüzden birbirimizle iletişimi, astral ile yapmak zorundaydık. Annem, astral ile Gökhan amcamlara olanları anlatmıştı. Dedeme ise babam anlatmıştı astral ile.

Saatler sonra dağ evinin salonunda sükûnet hâkimdi.

Eve, Rize'ye dönme kararı çıkmıştı dedemden. Gece seyahat edecektik ve Gökdeniz ile Selim amcam, bize yukarıdan eşlik edeceklerdi.

Tara, sessizliğe gömülmüştü. Endişeli olup olmadığını anlayamıyordum. Daha çok, düşünüyor gibiydi. Küpün içindekini mi düşünüyordu? Ben de en az onun kadar merak ediyordum içindekini. Ama dedemin kararıyla açmayacaktık.

Yüzyıllardır el değmemiş bir nesneydi ve açıldığında ne olacağını kimse bilmiyordu. Dedem, laboratuvar ortamında küpü açacaktı. Zehir veya başka bir şey olup olmadığını bilmiyorduk. Hâliyle temkinli olmamız gerekiyordu.

O taşta olanlar konusunda şüphelerimiz devam ediyordu. Zerca'nın marifeti olma olasılığı yüksekti.

Koncolozların boş durmadığına emindik. Zerca'nın yeni hamlesini, her an bir yerden bekliyorduk.

Tara

Zafer Sifteyi, elindeki kâğıtlarla eve girdi.

Günlerdir dedemizden, küpün analiz sonuçlarını bekliyorduk.

Uzun bir süreç olacağını biliyorduk ama sabırsızlığımız da aynı ölçüde yüksekti.

Hava ile temas olmayan bir ortamda küpün üzerindeki mühür açılmıştı. Düşünüldüğü gibi taşta yaşadıklarım, Zerca'nın bir marifeti değildi. Küpün içinden Merdümgiriz kitabında eksik olan papirüsler ve beze sarılmış bir bebeğe ait bir tutam saç çıkmıştı. Bulgular, iki bin yıllıktı! Hava ile temas etmeyen materyaller, hiçbir deformasyona uğramamıştı. İlk günkü hâliyleydi. Papirüslerdeki hiyeroglifleri, uzmanlarına okutmaları için Kahire'de olan Lal halam ve Murat enişteme emanetti.

Dedemin elindeki kâğıtlar, o bilgilerin bir kısmını içeriyordu.

Yekta eskisi gibi değildi, benden kaçıyordu. Nedenini tahmin ediyordum ama önce bunu kendime kabul ettirmem gerekiyordu. O taşın altında yaşadıklarımızı kimseye anlatmadığı gibi imada bile bulunmamıştı. Geriye dönüp baktığımda o öpüşten büyük haz aldığımı hatırlıyordum. Ve o anları hatırladığımda tenim pembeye dönüyordu. Bu anı ta-

zlenmesi, nedense Yekta'yı gördüğümde daha çok kendini gösteriyordu. Oysa onu her gördüğüm an kendimi kasmaktan geri alamıyordum. Ana Kraliçe'nin söyledikleri kulaklarımdan hiç gitmiyordu.

Şimdi de Yekta, Gökdeniz ve Deniz'in arasında oturmuş, dedemin anlatacaklarını dinlemek için hazır vaziyette bekliyordu hepimiz gibi.

Onunla göz göze gelmemeye çalışıyordum tıpkı onun yaptığı gibi. Aramızda cereyan eden bu sözsüz kaçışın nereye varacağını merak ediyordum. O taşın altında yaşadığımızı söz birliği etmişçesine kimseyle paylaşmamıştık. Kendi içimde bile dillendirmeye korkuyordum.

Selim dayım, yine arkeoloğun ekibini gözetlemeye gitmişti. Bir süredir memleketine giden Anni Adalrik'e rağmen ekip, büyük bir yol katetmişti onları takip edenlerin anlattıklarına göre. Dedem, ritüel odasına ulaşmalarının mümkün olmadığını ama kalenin iç odalarını ortaya çıkaracak kazıya başlandığında bulacakları karşısında endişesini saklamıyordu.

Akşam olmak üzereydi ve birkaç saat sonra annemle babam da Kırım'dan dönmüş olacaklardı. Onları çok özlemiştim. Astral ile onlarla konuşmak istediğim hâlde dedemler, buna izin vermemişti.

"Herkes hazır mı?" diye sordu dedem heyecanlı bir sesle.

"Yengemle amcamı beklemeyecek miyiz?" diye sordu Yekta.

"Geldiler," dedi babaannem. "Birazdan burada olurlar," dediğinde hayretle babaanneme baktım.

"Gece yarısı geleceğini söylemiştiniz." Neden annemlerin gelişini bizimle paylaşmamışlardı?

"Baban öyle istedi," dedi Kübra yengem. "Dinlenme olasılığımız varmış."

Yengeme cevap vermek için atılsam da asma köprüye, babamın aracının yanaştığını duyduğumda oturduğum yerden doğrulup cama gittim. Yanılmamıştım, babamlar gelmişti.

Onları kameriyenin altında karşıladım. "Çok özledim!" derken her ikisine de aynı anda sarılmaya çalışıyordum.

"Biz de çok özledik, bir tanem!" diyen annemin sesi boğuktu.

"Keşke benden gizlemeseydiniz Kırım'a gideceğinizi! Nasıl endişelendim duyduktan sonra, biliyor musunuz?" diye çemkirdim.

"İşte bu yüzden söylemedik," dedi babam. Alnımdan şefkatle öptü. "Bizimle gelmek isteyecektin," derken sesine yansıyan korkusunu bastıramamıştı. Babama dokunmuş olmama rağmen kendini kapatmıştı.

Bir şey duyamadığım için bozulmuştum ama belli etmeme adına geri çekilirken gülümsemeye çalıştım. "Ne buldunuz? Ya da ne bulmayı umdunuz? Yüzünüze bakılırsa pek bir şey bulamamışsınız," derken anneme yeniden sarıldım. Bana sarılırken yüreğinin titrediğini hissettim. Kaybetme korkusuydu. Annem, duygularını çok çabuk ele verirdi ve ona sarıldığımda tüm yaşadıklarını gördüm.

"Çok mu belli oluyor?" diye sordu babam alayla. Kopya çekmeme kızmış mıydı?

"Anneme dokunmasam da yüzünden anlaşılıyor, baba. Bunun için kopyaya ihtiyacım yok," dedim emin bir sesle.

"Hoş geldiniz," diyen babaannem, kapının eşiğinde oğluyla gelinine sevgiyle bakıyordu.

Babam, babaannemin yanaklarından öptü. "Hoş bulduk, anne. Herkes içeride mi?"

"Selim hariç, herkes," diye yanıtladı babaannem.

Birlikte salona geçtik.

Kısa bir selamlamadan sonra dedem, "Küpün içinden çıkanlar, büyük bir titizlikle incelendi," diye başladı açıklamasına. Meraklı yüzlere tek tek bakıp, "Sonuç, Merdümgiriz'in eksik sayfaları, küpün içindeymiş! Siz sormadan söyleyeyim. Merdümgiriz'in eksik parçaları olduğunu bizim tespitlerimizde sayfa numaralarının devamını gösterdiği için biliyorduk. Ayrıca Kahire'de Mısırologlar, bizi doğruladılar ve üzerindeki çalışmalarına devam ediyorlar. Ama şimdiye kadar çıkan çeviriler, pek tatmin edici değil. Elbette tümü çevrilmeden bir anlam ifade etmeyecek. Gelelim bebek saçına. Kim koymuş ve ne amaçla konulmuş, bilemiyoruz," dedikten sonra kısa bir an durdu da "Bu saçla ilgili benim bir tezim var," diye ekledi. "Atamız Ganiji'nin saçı. Bir büyü ritüelinde kullanılmak üzere küpün içine konulmuş olabilir."

"Bronz küre?" diye sordu Gökdeniz. "Onun alameti var mı? Yoksa atamız Ganiji'nin oyuncağı mıydı?" derken sesinde muziplik vardı. Gökdeniz'in espirisini kimse dikkate almadığı gibi gözlerini devirmişlerdi.

"Şu olanları bize de anlat," dedi babam bana.

O gece olanları tüm detaylarıyla annemle babama anlattım. "Kraliçe Anippe, 'İdu' diye birinden bahsetti. Büyükannesi olduğunu söyledi. Onun bir bağlantısı var gibi geliyor bu olanlarla," diye bitirdim emin bir sesle.

"Sıradan biri de olabilir," dedi Deniz.

"Ana Kraliçe, beni bir erkek olarak beklemişti," diye itiraz ettim. "Annemin ve babamın kim olduğunu söylediğimde büyükannesinin adını söyledi. Daha doğrusu sesli düşündü. Sorunca kim olduğunu anlatmak zorunda kaldı. Bence bizim ortaya çıkışımızda İdu denen kişi var. Bence atamız Ganiji'nin annesi, bayıldığımda gördüğüm kadın, bu büyüye hâkim değildi."

"Sonucun nereye varacağını bilmeden mi büyüye kalkıştı?" diye sordu Yekta. "Bunu bilinçli yapmıştır. Öyle ol-

masaydı, o taşta ne işi olurdu?" diye önemli bir yere parmak bastı.

Oğluna gururla bakan Metin amcam, "Yekta, doğru söylüyor. Ana Kraliçe'nin buna hâkim olduğunu düşünüyorum ben de," dedi.

"Tara'nın anlattığı kişi, İdu... Bence asıl bilgi sahibi olan kişi o," dedi annem.

"Her kim ise şu an bize bir faydası yok," dedi Metin amcam. "Bugüne kadar bildiğimiz tüm doğrular, şu andan itibaren çürümüş durumda. Gerçekten de biz nasıl var olduk?" diye sorduğunda dedem dâhil, kimsenin söyleyecek sözü yoktu. Sorusuna yanıt alamayacağına inandığı için amcam bu defa, "Lal ve Murat, tüm papirüsleri göstermiş mi Mısırologlara?" diye sordu dedeme.

"Sayılır," diye yanıtladı dedem. "Son bir tane kalmış. Sonuncu da normal hiyeroglif diziliminden farklı olarak daha küçük hiyeroglifler bulmuşlar. Ne olduğunu ne anlattığını tam çözememişler. Nasıl var olduğumuza gelirsek bugüne kadar bu bilgi, kuşaktan kuşağa, dilden dile aktarılmış. Ve bu anlatımın tek bir eksiği bile yok!" dedi dedem kati bir sesle.

"Kırım'da Yatu'nun anlattığı?" diye sordu annem. "Taraflı, yanlı bir hikâye anlattığını düşünmüştüm. Fakat şimdi... Orada ikiz atasından Firavun ve eşinin çocukları olsun diye yardım aldığını anlatmıştı. Bence onun anlattığını da bu anlatıma eklemeliyiz. Böylece tablo tamamlanacak," diye devam etti annem.

"Bence de doğru!" diye atıldım. "O ikiz caziler, büyüyle bebek sahibi olmak isteyen atamız Ganiji'nin ebeveynlerine yardım ettiler. Bebek doğduktan sonra da Ana Kraliçe, bebeğinden vazgeçmek istemedi ve savaş başladı," dedim heyecanla.

"Bu, bizim bildiğimiz," diye itiraz etti Yekta. "Ana Kraliçe, neden bu bebeğe sahip olmak istedi? Üstelik de doğaüstü

güçleri olmasını istediği bir çocuk! Tamam, kötülüğün önüne geçmek için var olduk! Bence gözümüzden kaçan bir detay var. Bu büyülerin var olduğunu sıradan insan bilemezdi?" dediğinde herkes onayladı. "Büyüleri sadece cazîler yapardı. Buna istinaden, İdu'nun cazî soyundan olduğunu düşünüyorum. Ana Kraliçe Anippe, İdu'nun ninesi olduğunu zikretti değil mi?" diye bana döndü. Şaşkınlıkla başımı salladım. "İdu, bir cazî soyundan geliyorsa Ana Kraliçe de cazî soyundan geliyordur! Bu, benim varsayımım ama İdu ve Anippe, kötülüklerin zincirini kırmak istediler," dediğinde salon, bir anlığına sağırlaştı.

Dakikalar sonra, "Demire şekil veren de demir değil midir? Bu açıdan hiç düşünmedim," diye itiraf etti dedem.

Metin amcam öfkeyle, "Biz şimdi cazî soyundan mı geliyoruz?" dedi tükürürcesine. Yekta'nın tezi ve amcamın bu sorusu, kendimizi sorgulamamıza neden oldu.

Eğer cazî soyundan geliyorduysak biz de cazîydik. Neden böyle bir şeye ihtiyaç duyulmuştu? Bu sadece kötülüğün önüne geçmek için yapılmış bir şey değildi. Peki, neydi?

Hepimizin zihninde aynı sorular vardı. Bu gerçekle yüzleştiğimiz için kimsenin konuşmaya cesareti yoktu.

Annem, "Bence atladığımız bir şey var," diye atılsa da aklına gelenle geri oturdu. Annemin zihninde, rehin tutulduğunda yaşadığı bir ritüeldi. Lilith'in geri getirilme ritüeli!

Dedem, annemin söyleyeceklerini merak ettiği için, "Seni dinliyoruz," diye teşvik etti.

"Çok doğru!" dedim heyecanla.

Metin amcam, bir anneme bir bana bakarken, "Bizimle de paylaşsanız?" diye homurdandı.

Annem konuşmadan önce derin bir soluk aldı. "Tara'ya hamile olduğunu bildiği hâlde o iblis, beni neden kaçırmıştı?" diye sorusuyla başladı konuşmaya.

"Lilith!" diye çığlığa yakın perdede babaannem soludu.

Annem başını sallarken, "İkiz cazîler de Lilith'i geri getirebilmek için Ana Kraliçe'nin bebeğini istediler. Asla o bebeğin ciğeri değildi istedikleri, bebeğin kendisiydi. O bebekten Tara'nın güçlerine sahip bir canlı yaratmaktı. Böylece Lilith'in ruhuna beden yaratmış olacaklardı!" dedi korkuyla. "Bugün de gelinen nokta bu! Bundan asla vazgeçmemişler! Yatu Pehlevi ölmüş olabilir ama diğer cazî padişahları hâlâ bunun peşinde olmalı! Ya da Ana Pehlevi! Atmacalar arasında, onu görenler olduğu söyleniyor. Ölmemiş olabilir," dedi endişeyle.

"Peki, Tara'nın Kraliçe Anippe ile tanışması da bu cazîlerin bir işi mi?" diye sordu babaannem kafası karışmış gibiydi.

"Sanmıyorum," dedim annemin yerine yanıtlarken. "Çünkü Anippe'nin enerjisini, saf endişesini hissettim. Üstelik Lilith'e hizmet etseydi, dişi olmama o kadar şaşırmazdı," diye hatırlattım. Anippe'nin o anki şaşkınlığı, şüphe bırakmayacak kadar gerçekçiydi.

Deniz, "Ben de Tara gibi düşünüyorum," dediğinde diğerleri de başlarını salladı.

Metin amcam, "Bu demek oluyor ki Ana Kraliçe Anippe, cazî soyundan gelmesine rağmen Lilith'e karşı gelmek için bu büyüyü yaptı," derken noktayı koyuyordu.

"İdu da aklanmış oluyor o zaman," dedi Deniz. Bu sonuçtan mutlu olmuştu.

"Öyle görünüyor," diyen Metin amcam, hâlâ cazî soyundan geldiğini hazmedememiş olmalıydı ki kamundan konuşmuştu.

"Papirüslerin çevirileri ne zaman elimizde olur? Cazî soyundan gelip gelmediğimizin, sorularımızın yanıtının o son papirüste olduğunu düşünüyorum. Biz şu an nasıl bir yol izlememiz gerektiğini konuşmalıyız. Kırım'da izine rastlamadık. Eğer yaşıyorsa ağabeyinin yapamadığını o yapabilir,"

dedi babam. Gözleri acıyla kısılırken, bana dönüp, "Kızımı Lilith'e kurban vermeye hiç niyetim yok!" dedi sert bir sesle.

Metin amcam hışımla ayağa kalkerken, "Kimsenin böyle bir niyeti yok, oğlum!" diye kükredi. "Canımız pahasına Tara'yı koruyacağız! Ve Lilith ifritinin üzerine bir taş daha koyacağız o cehenneminin çukuru üzerine!" diye aynı şiddette devam etti.

Babaannem yerinden kalkıp oğlunun yanına gitti. Elini şefkatle kavrayıp, "Metin doğru söylüyor, evladım," dedi diğer eliyle omzunu sıvazlarken. "Lilith, layığını yeniden bulacak. Hepimiz böyle bir günü bekliyorduk. Tara'nın gölgesi olduk bugüne kadar. Gerektiğinde etten kalkan olacağız."

"Biliyorum, anne. Kalkacağız ama hangi taşlar yerinden oynayacak? Elimde değil!" diye isyanla bağırdı. "Belirsizlik, beni yiyip bitiriyor!" derken elleriyle yüzünü kapattı.

Babamı ilk defa bu kadar endişeli ve yıkık görüyordum. Koluna dokunurken, "Seni böyle görmek istemiyorum, baba," dedim sessizce.

Ellerini yüzünden çekip bana baktı. Gözlerindeki endişe yavaşça kaybolup, sevgiyle yumuşarken, "Deneyeceğim," dedi benim gibi sessizce.

Öne atılıp kollarımı boynuna sardım. Güçlü ve güven veren kolları beni sararken başımı göğsüne bıraktım. Babama, "Biz bunu başaracağız," derken daha çok kendimeydi yeminim.

Babam bu defa herkesin duyabileceği şekilde yüksek sesle, "Başaracağız, kızım!" dedi güçlü sesiyle. "Bir an için umutsuzluğa kapıldığım için özür dilerim."

Dedem yumuşak sesle, "Bizim içimizde olanı sen dile vurdun, oğlum," dedi. "Bu da babalığının verdiği bir dürtüydü. Biz bunu da başaracağız." Herkesin yüzüne tek tek baktıktan sonra, "Kimsenin başka diyecek bir sözü var mı?" diye sordu. Kimseden yanıt alınayınca Gökdeniz'e döndü. "Sen, Selim

amcanın yanına git. Bu gece tek olmasın," derken masanın üzerindeki telefonuna uzandı.

"Ben gideyim, baba," dedi Metin amcam.

Dedem, "Gökhan ve Kardelen, yol yorgunu. Sen ve Yetiş, burada kalın," derken telefonun arama tuşuna bastı. Kaşlarını çatan Metin amcama, "Tara'nın güvenliği için," diye açıkladıktan sonra telefonla konuşmak için dışarı çıktı.

Annem ve babam, geldiği için artık huzurum geri gelmişti. Yattığım oda, yine değişmişti hâliyle. Babamlar geldiğinden beri Hale ve Deniz'le Lal halamın eski odasında uyuyorduk. En son geçen yaz böyle birlikte uyumuştuk ve bu anları özlediğimizi yeni fark ediyorduk. İlk gece kıkırdamaktan doğru dürüst uyumamıştık.

Taşın içinde bulduklarım, tüm aileyi heyecana boğmuşken beni hayal kırıklığına uğratmıştı. Yekta ile taşta yaşadıklarımızı hiç unutamıyordum. Oysa orada, Yekta ile yaşadıklarımızdan sonra bir şeylerin değişeceğine inanmıştım. Ama her şey aynı kalmıştı. Yekta, yine eski Yekta'ydı. Üstelik benden eskisinden daha da uzaklaşmıştı. Eve gelmemeleri artmıştı. *"Beni bu kadar mı görmeye tahammül edemiyor?"* diye düşünüyordum. Oysa kaderinde ben vardım.

Çoğu gece bunu düşünerek uyuyordum. Bu gece de Yekta eve gelmediği için bunun huzursuzluğuyla uyumaya çalışıyordum. Onsuz geçen bir akşam daha geçirmiştim. Bu durumun daha ne kadar böyle devam edeceğini bilemiyordum. Ve bu hissime bir isim bulmakta sorun yaşıyordum. Bana ne oluyordu? Neden böyle boşlukta gibi hissediyordum? Yekta'nın ilk öpüşünden başlayan bu milat, bugüne kadar devam ediyordu ve tüm dengelerimi altüst etmiş durumdayken çıkış yolu bulmaya çalışıyordum.

Hale ile aynı yatakta uyumaya çalışırken *aşkı* düşünüyordum. Aşk neydi? İnsanı bir çöküşe sürükleyen duygu karmaşası mıydı? Eğer öyleyse duygu olarak bir çöküşe adım adım ilerliyordum. Aşk neydi? Zehir mi yoksa deva veren ilaç mıydı? Eğer öyleyse Yekta'nın dudakları dudaklarıma dokunduğunda aşkın ilk damlasını yudumlamıştım. Ve şimdi bir bağımlı gibi devamını istiyordum.

Aşk neydi? Manasız da olsa ufacık bakışı kalbimi coşturması mı, sesini duyduğumda içimin cız etmesi mi aşktı? Aşk neydi? Onu gördüğümde içime ılık bir şeylerin akması mı yoksa yüzündeki ufacık gülümsemeyi umutla beklemek miydi? Aşk neydi? Gündüz aklımı talan ederken gece hayallerimi süslemesi miydi?

Sahi, aşk neydi? Büyülenmenin bir diğer karşılığı mı yoksa dermansızlığa iksir miydi? Yoksa hepsi miydi?

Cevabını bulamadığım soruların ağırlığıyla saatler sonra sızdığımda ise uzun bir aradan sonra gördüğüm bir rüyayı kucaklıyordum.

Çöldeydim. Bildiğim bir yer gibiydi. Düşününce annemin rüyasında gördüğüm çöl olduğunu hatırladım. Yalnızdım. Bir ses, uzaklardan beni çağırıyordu. Çok derinlerden gelen bir sesti. Etrafıma bakınmama rağmen sesin kaynağını bir türlü göremiyordum. Oysa sürekli, "Şifacı!" diye çağırıyordu ses. Kesinlikle Ana Kraliçe Anippe'nin sesi değildi. Daha önce duymadığım bir sesti.

Rüya olduğunu biliyordum. Çoğunlukla rüyalarımı kontrol edebilirdim. Ama şu an her şey, irademe dışında gelişiyordu.

Aynı ses, bu defa daha yakından gelen ses, "Şifa dağıtmanın vakti geldi, Şifacı," dediğinde sesin geldiği yöne, ufka doğru baktım. Ağır aksak bir figür, anbean bana doğru yaklaşmaktaydı. Yaklaştıkça yürümesine yardımcı olan değneğini fark ettim. Yürüdüğü yol tükenip de karşı karşıya geldiğimizde durdu ve çok hafif kamburunu düzeltip başını kaldırdı. Hiç tereddütsüz gözlerime baktı. Üzerin-

deki kıyafetler, kesinlikle günümüzün giysilerinden çok farklıydı. Giyimi, Antik Mısır kültürünü yansıtıyordu.

"Şifacı!" diye seslendi gözleri gözlerime boş boş bakarken. Kadın kördü! Sonradan gelen kendisi olmasına rağmen, "Hoş geldin, Şifacı," diye beni selamladı. "Sonunda vakit geldi," diye devam etti huzur bulmuş bir sesle.

Selamını almadan önce, "Neyin vakti?" diye sordum. Bu kör kadının kim olduğu hakkında bir fikrim yoktu. Lilith'in bir hizmetkârı da olabileceği gibi sıradan biri de olabilirdi. Temkinli bir sesle, "Kimsiniz?" diye sordum.

Ses tonum, onu gülümsetti. Değneği olan elini ileri doğru sallarken, "İdu," diye yanıtladı kısaca.

İdu! Anippe'nin ninesi! Cazî soydaşlarına sırtını dönüp onların sonunu hazırlayan şifacıların şifacısı!

"Sizinle gerçekten de konuşabildiğime inanamıyorum!" dedim şaşkınlıkla. Rüya da olsa bu bir mucizeydi.

Vakur bir ifadeyle başını ağır ağır sallarken yüzünde hafif bir tebessüm vardı. "Evet, benimle konuşabiliyorsun, Şifacı. Sen beklediğimden de çok güçlüsün," diye devam etti hayranlıkla.

"Evet," dedim gururla. "Ankaya dönüşüyorum ve cazî soyuna sesimle zarar verebiliyorum."

"Sen beklediğimden de güçlüsün," derken sesi, anlattıklarımdan daha fazlasıymışım gibi ifadeyle yoğrulmuştu. "Şifa dağıtmak değil anlattıkların, düşmanlarını nasıl telef ettiğindi. Sen, gerçek bir şifacısın. Benden binlerce kat daha güçlüsün. O kadar güçlüsün ki hasarlı bir soydaşını bile iyileştirebilirsin."

"Soydaşımı mı?" diye sordum şaşkınlıkla. Başını salladı. Yekta'yı düşünürken, "Bunu nasıl yapacağımı bilmiyorum. Siz bunu bana öğretir misiniz?" diye sordum heyecan ve mutlulukla. Eğer bunu yapabilme yeteneğim varsa Yekta'yı iyileştirebilirdim.

"Beni çağırdın. Bunun için buluştuk," dediğinde onu çağırdığımın farkında değildim. "Sana nasıl dua etmen gerektiğini, ne şe-

kilde yapman gerektiğini öğretmek için buradayım," dedikten sonra yere otururken bağdaş kurmuştu. Şekilsiz değneğini yanına bırakmıştı. Kumların üzerine iyice yerleştikten sonra karşısına oturmamı işaret etti eliyle.

Hiç tereddütsüz onun gibi bağdaş kurarak karşısına oturdum. Dizlerim dizlerine değiyordu. "Onu bana verir misin?" deyince istemsizce kaşlarımı çattım. Neyi verecektim ki? "Elindeki yüzüğü," diye açıkladığında elimde, Anippe'nin yüzüğünü fark ettim. "Bu nasıl olur?" demeye kalmadan, "Küre de yanında olmalı," dedi.

Şaşırmamaya çalışıp üzerimde tek cebi olan gömleğimin cebine elimi attım. Cebimdeydi! Artık sorgulamıyordum. Bu, her ne kadar rüya olsa da iradem dışında gelişiyordu. Düşündükçe planlanmış bir yansıma olduğuna inanmaya başlamıştım. Bronz küreyi ve yüzüğü esmer, karış karış avucuna bıraktım. Belindeki kemerden deri parçası çıkardı. Önümde açtığı deride, papirüslerde gördüğüm figürler vardı ama benim için bu figürler hiçbir şey ifade etmiyordu.

"Taşın içindeki mesajı aldın, değil mi?" diye sorduğunda ne diyeceğimi bilemedim. Papirüsler tam anlamıyla çevrilmemişti. Ne diyeceğimi bilemememin verdiği tereddütle sustum.

Bilinçsizce dönen göz bebekleri, görmüyor olsa da hemen hissetmişti. Şüpheyle kaşlarını çatınca, "Biraz zaman alıyor," dedim. "Unutulmuş bir dil olduğu için..."

"Unutulmuş dil mi?" diye sordu şaşkınlıkla.

"Evet," derken huzursuzdum.

"Bunu öngörmeliydim," dedi kendi kendine. "O hâlde burada yazılanları sana açıklamalıyım," diye devam etti öğretmen edasıyla.

"Sizi tüm kalbimle dinliyorum!"

Şifacı İdu, "Bir şifaya başlayacağın zaman, ruhunu kötülüklerden arındıracak, seni şifaya yoğunlaştıracak objeleri hasarlı soydaşınla kendi arana almalısın," diye anlatmaya başladı. "Objelerin enerjisi, senin dilinden dökülecek dualarla ortaya çıkacak. Şifanı, hasarlıya sunarken onu, kendine mümkün olduğu kadar yakın tut-

malısın. Aranızda enerji kaybı olmamasına dikkat etmelisin," diye devam etti bilgiç bir sesle.

"Ne söylemem gerekiyor?"

Gülümsedi ve parmağını derinin üzerinde gezdirirken onları dile dökmeye başladı. Dile döktüğü her cümle, sihirliymiş gibi parlayıp yine eski hâline dönüyordu. Gözlerinin görmüyor olması, deride yazılan hiyeroglifi okumasına engel olmadığını gördüğümde hayret etmekten kendimi alamadım.

"Benimle tekrarla," dedi bir defa kendisi okuduktan sonra.

Şifacı İdu, hiyeroglifi okurken ben de ardından tekrarladım. Dilim, hiyeroglifin her cümlesini tekrarlarken tüm bedenim ateşe verilmiş gibi yanıyor; içime çektiğim her soluğum, içimin yangınını anbean arttırıyordu. "O ateş, seni daha güçlü kılacak. O ateş, hasarlıya şifa olacak. Dilinden dökülen her dua, kurak toprağa düşen yağmur damlası gibi hasarlıya can olacak," dedi yüzüne huzur dolu ifade yerleşirken.

"Bunu yanıma alabilir miyim?" diye sordum elindeki deri parçasını gösterirken.

"Buna ihtiyacın olmayacak. Benim gibi yaşlı ve âmâ değilsin. Sendeki zekâ, bugüne kadar gelmiş en kıymetli olanı. Ben, senin her ihtiyaç duyduğun an yanına geleceğim."

"Her ihtiyaç duyduğumda mı? Bu nasıl olacak? Bunun için bir şey yapmam gerekiyor mu?" diye sordum heyecanla.

"Kendini dinleyeceksin. Kendine dönmen gerektiğini anlayacaksın. İşte o zaman huzuruna geleceğim," dediğinde anlamasam da başımı salladım sanki beni görüyormuş gibi. "Kendini dinleyeceksin," diye tekrarladı kafa karışıklığımı görmüş gibi.

"Teşekkür ederim," dedim minnetle.

"Sen iste yeter, Şifacı!" dedi memnuniyetle. "Bunları al," derken Anippe'nin yüzüğü ile kürreyi geri veriyordu. "Bunlar senin. Bana her ihtiyaç duyduğunda bunlar yanında olsun."

Şifacı İdu, oturduğu yerden doğrulurken yine değneğinden destek aldı. Ona yardım etmek için kolundan tuttum. Mutlu olmuş yüz ifadesiyle bana döndü doğrulduktan sonra. "Kalbini kirletmelerine izin verme," dedi nasihat vererek.

"Kime?"

"Lilith'in tohumlarına," diye yanıtladı. "Çok dikkatli ol! Lilith'in ruhu beden arıyor," diye devam etti uyarırcasına.

"Biliyorum."

"İzin verme!" diye uyardı yeniden. Sonra arkasını dönüp geldiği yöne doğru ağır adımlarla yürümeye başladı. Ufukta kaybolurken, "Şifanı bekleyenlerden esirgeme!" diye tekrarlamaya devam ediyordu.

Gözlerimi açtığımda yatakta yalnızdım. Dakikalar sonra Hale, elinde bir bardak suyla odaya geldi. Kendisi içmek yerine bana uzattı. Şaşkınlıkla yüzüne bakınca, "Su istedin ya," dedi uykulu sesiyle.

"Ben mi istedim?" En az onun kadar şaşırmıştım.

Başını salladı. "Su istediğini hatırlamıyor musun?" Dolu bardağı elime tutuştururken, "Boşuna getirmiş olmayayım. İç," dedi.

"Peki," derken aklım rüyamdaydı. İdu, duayı öğretirken içim yanmıştı. O sırada su diye sayıklamış olmalıydım.

Şifacı İdu'nun öğrettiği dua, zihnimde tazeliğini koruyordu. Yekta için bu ayini yapacaktım. Zihnim, bunun planını yaparken bir bardak suyu başıma diktim.

Yakta

Buz gibi suyla duş alsam da Tara'yı zihnimden çıkaramıyordum. Her an bir köşeden çıkması, son zamanlarda sıkça tekrarlanan bir durumdu. Aynı evin içindeydik, farklı bir şey beklemek anlamsızdı. Aslında bundan hiç şikâyetçi değildim. Her baktığım yerden çıkması, kalbime bayram yaptırıyordu. Yine de belimdeki havluyla duştan çıkarken Tara'yı odada bulacağım, beklemediğim bir durumdu.

"Yok artık!" diyen çığlığını duyduğumda şaşkınlıkla başımı kaldırdım. Çalışma masamın önündeki sandalyede oturmuş, beni bekliyordu. Şoku atlatmaya çalışırken banyoya geri döndüm. Gerçekten de *yok artık!* Ne işi vardı odamda? Kapının ardından, "Ne işin var?" diye sormama rağmen net bir yanıt alamadım. Utanıp gitmiş miydi? Öyle olmasını umarken tedbir amaçlı bu defa, "Yatağın üzerindeki eşofmanı alabilir miyim?" diye seslendim. Yanıldığımı banyo kapısının vurulmasıyla anladım. Sabahın köründe burada ne işi olduğunu gerçekten merak etmeye başlamıştım. Önemli bir şey olmadığı sürece odama gelmezdi. *"Geçen hafta da buna benzer bir eylem gerçekleştirdi,"* diye aklımdan geçirirken, *"Bu defa ne tilkiliğin peşinde?"* diye düşünmeden edemiyordum. Eşofmanı giyinip, dışarı çıktığımda aynı yerde oturduğunu gördüm.

Kaşlarımı çatarken bir yandan da yatağın yanına yürüyordum. Kısa kollu tişörtümü sırtıma geçirirken, "Senin burada ne işin var?" diye sordum.

Suratı asıldı. "Senden bir şey istemek için gelmiştim," derken yüzüme bakmamaya çalışıyordu. Az önceki manzaradan utanmış görünüyordu. *"Bu iyi,"* diye düşündüm. Kesinlikle sınırlarını bilmesi gerekiyordu.

"Neymiş?" diye sordum meraklı görünmemeye çalışarak. Bir yandan da yatağa oturmuş, çoraplarımı ayağıma geçiriyordum.

"Beni Ezmoce Germa'ya götür."

Çorabın teki elimde, yüzüne şaşkınlıkla bakarken, "Yine mi?" diye sordum sitemle. "Unuttuğunu sanmıştım!"

"Asla! Önceden orayı merak ettiğim için görmek istiyordum. Ama şimdi..." Kısa bir an tereddütle sustu.

"Şimdi?" diye sordum şüpheyle.

Umut dolu bir sesle, "İsteklerimi sorgulamasan ne iyi olurdu!" dedi.

"Neden ki? Ne farklılığın var düne göre? Sen bir hibritsin ve ÜDKP'nin en değerlisisin."

"ÜDKP ne?" diye sordu kaşlarını şüpheyle çatarken.

Aleni şekilde gözlerimi devirirken, "Üst Düzey Koruma Programı. Neyse... Sen soruma yanıt ver, neden isteklerini sorgulayamıyorum?" diye sorarken bu sabah da soluk kesecek kadar güzel olduğunu düşünmemeye çalışıyordum.

Sabırsızca kollarını göğsünde bağladı. "Çünkü ben bir şifacıyım," dedi her cümlesini vurgularken.

Gülüşümü bastırmaya çalıştım. "Daha bir şifa dağıttığını göremedik, küçük hanım," dedim alayla. Kendini savunmak için öne atıldığında, elimi kaldırıp durmasını istedim. "Bana, Ezmoce Germa'ya gerçekten ne için gitmek istediğini dolandırmadan anlatır mısın? Yoksa..."

Aslı olmayan tehdidimin önüne geçmek için atıldı. "Beni tehdit etme, Yekta! Ana Kraliçe Anippe, bana Şifacı demişken..."

"Sana ne oluyor, diyorsun," diye cümlesini tamamladım. Karşı gelmek için iki defa ağzını açtı, sonra sustu. "Gerçekten oraya neden gitmek istediğini artık söyleyecek misin?" diye sordum daha yumuşak bir sesle. Çorabımın diğer tekini giyinmek için hareketlenmiştim.

"Şifa dağıtacağım," dediğinde istemsiz gülüşümün önüne geçemedim. Öfkeyle ayağa kalkıp tepemde dikildi. "Anlaşılan o ki hasarlı bir atmaca olmaktan mutlusun!" diye tısladı.

İçindeki öfkesi, kahverengi yeşil gözlerine yansımıştı. Alttan almaya çalışırcasına, "Ben hiçbir zaman ne hissettiğimi kimseyle paylaşmadım. Evet, hasarlıyım. Ama bu durumum için asla dövünmedim," diye devam ettim. Gözlerindeki öfke, anbean kaybolurken bu defa güzel gözleri hüzünle solmuştu. "Her zaman kendi ayaklarımın üzerinde durmak için, daha iyisini yapabilmek için çok çalıştım."

"Özür dilerim," derken sesi titriyordu. "Amacım seni kırmak değildi. Beni anlamamakta o kadar direniyorsun ki söylemek istediğimi sürekli çarpıtıyorsun. Sana *ben şifacıyım* derken gerçekten de şifacı olduğumu anlatmaya çalışıyorum. Bunu hayata geçirebilmem için Ezmoce Germa'ya ihtiyacım var," dedi sabırsızca.

Ne yaparsam yapayım, kararından döndüremeyecektim ama iyileştirme yapabilirdim. "Yalnız gidemeyiz," dedim bu defa da. Onunla Ezmoce Germa'da yalnız olma düşüncesi bile beni geriyordu. Üstelik Lilith'in mahlukları etrafımızda cirit atarken oraya gitmek, ölüme davetiye çıkarmakla eş değerdi.

Yanıma oturdu. "Şimdilik bunu kimsenin bilmesini istemiyorum. Başarısız olma olasılığına karşı yalnız olmalıyız. Benim için..." diye yalvarmaya başladı. "Sadece bir defaya mahsus bir şey olacak. Söz veriyorum, bir daha senden böyle bir şey istemeyeceğim!"

"Senin için her şeyi yapacağımı biliyorsun, Tara. Ama bu imkânsız!" dedim kati bir sesle. "Bunun duyulduğunu bir düşün!" dedim onaylamaz bir sesle. Asla böyle bir şey olmazdı. Tara'nın başına olumsuz bir durum geldiğinde büyüklerimizin yüzüne bakamamaktan çok, asla kendimi bağışlamazdım.

Kollarını göğsünde bağlarken gözlerini devirdi. "Abartma istersen, Yekta!" Yeni bir hamle için oturduğu yerden yeniden bana döndü. "O taşın altında birbirimize yakınlaştığımızda..." diye başlasa da yüzümde ne gördü bilmiyorum, yüzü kızarırken susmak zorunda kaldı. Ona nasıl bir aşkla baktığımı fark edince mi yüzü kızarmıştı?

Bunu sormak yerine, "Bir daha böyle bir şeye izin vermeyeceğim!" dedim kati bir sesle.

Kaşlarını çatarken, "Lafımı kesmeye bir son ver!" dedi sabırsız sesle. Aramızda oluşmaya başlayan elektriği o da öteleme çabası içine girmişti. Peki, niye canım sıkılmıştı? "Ben orada bir tetikleme yaşadım. Eğer biz yakınlaşmasaydık, bayılmayacaktım," diye devam etti kararlı bir sesle. "Bayılmasaydım, Anippe ile konuşamayacaktım. Ve konuşamamış olsaydım, şifa dağıtmam için gereken objelerim de olmayacaktı."

Söyledikleri karşısında soluğum kesilirken, "Objeler mi?" diye sordum şaşkınlıkla.

Başını salladı. "Hepsi bir tetiklemeydi. Sana söyleyemem ama ben bir rüya daha gördüm ve nasıl şifa dağıtmam gerektiğini öğrendim," dediğinde bu defa şüpheyle yüzüne baktım. Görebiliyordum, beni kandırmak gibi bir çabanın içinde değildi. Üstelik dakikalardır beynimin içine de girmiyordu.

"Şifa dağıtma derken? Kime ve nasıl bir şifa vereceksin?" diye sorarken aklından geçenleri merak ediyordum.

Gözleri heyecanla parlarken, "Sana!" dedi.

"Bana?" derken istemsizce doğrulmuştum. "Bu imkânsız!"

"Biz ne imkânsızlıkları olur yaptık, biliyorsun," dedi umutla. "Ben bunu başaracağıma inanıyorum. Senin de inanmanı istiyorum," diye devam etti şifacılığına olan inancıyla.

"Bilemiyorum," dedim tereddütle.

"Ne kaybedeceğiz?"

"Seni yalnız yakalamayı dört gözle bekleyen Zerca ve koncolozların seni kaçırması," dedim basitçe.

Omuz silkerken, "Onları umursamıyorum. Onlarla baş edecek güç bende var," dedi kibirle.

"Koncolozlarla belki ama Zerca konusunda bir daha düşün derim," dedim alayla. "Seni nasıl güçsüz bıraktığını ne çabuk unuttun?"

"Unutmadım," dedi çabucak. "Kendimi korumaya almadığım için Zerca'ya karşı savunmasız kalmıştım. Merak etme, Ezmoce Germa'ya giderken bu defa hazırlıksız olmayacağım," dedi kendinden emin bir sesle.

İsteğini geri çevirmemi engellemek için tüm yollarını kapatmıştı. Dakikalar sonra yatağa geri otururken, bunu söylediğim için pişman olmamayı dilerken, "Söz veremem," dedim yenilmişlikle.

Alışkanlıktan doğan bir refleksle coşkusunu paylaşmak için boynuma sarılırken, "Biliyordum beni geri çevirmeyeceğini!" diye şakıdı. Sıcak nefesi, boynuma çarpıyordu. Tüm bedenim, zevkle gerilmişti. Bende bıraktığı etkiyi göremeyecek kadar heyecanına kaptırmış gibiydi. "Merak etme, öğrendiklerinde bizimkilere her şeyi ben anlatacağım. Öyle umuyorum ki olanlar karşısında hepsi anında bizi bağışlayacak."

İçimde yanmaya başlayan tutkuyu ötelemeye çalışırken, "Kobay mı olacağım şimdi?" diye sordum şakayla.

Hafifçe geri çekilip yüzüme baktı. Yüzündeki hayret ve kırgınlık, açık açık okunuyordu. "Asla sana zarar vermeyeceğimi bilmelisin!" dedi kendini savunma içgüdüsüyle.

"Biliyorum," derken onu sakinleştirme adına gülümsemeye çalıştım. Onu kırmak, asla istemediğim bir şeydi.

Bu kadar yakınımda olması, ikimiz için de sakıncalıydı. Güzel gözleri gözlerime dokunduğunda soluğunu tuttuğunu gördüm. Onun da benden bir farkı olmadığını artık biliyordum. Kalede onu öpmeye kalktığımda belki bilinçsizdim. Ama taşın altında öptüğümde tüm duygularımın içimde nasıl coştuğunu hiç unutmuyordum. Şu an, bir soluk uzağımda bana böyle bakarken öpme duygumu zapt etmekte zorluk yaşıyordum. Zincire bağlı kafesteki kana susamış aslan gibiydim ve o dudaklarını dudaklarımla talan etmek için ölüyordum. İki renk gözlerindeki göz bebeklerinin büyüdüğünü, kehribar rengine dönmeye başladığında büyülenmiş gibi gözlerimi gözlerinden ayıramıyordum. Efsunlanmış gibiydik ikimiz de.

Ama sonra zihnimi ona kapatmış olsam da sanki duygularımı hissetmiş gibi büyümüş göz bebeklerini gözlerimden kaçırdı. Bunu yaparken teni, hafifçe pembeye bulanmıştı. Bir şey dememi beklercesine gözleri bilinçsizce koluma bakıyordu. Sonra yüzündeki ifade, utangaçlığıyla yer değiştirirken hayreti, yerini alıyordu. Bir an sonra, "Kolun?" derken nutku tutulmuş gibiydi.

Aramızda oluşan yoğunluk dağılırken, "Ne var kolumda?" diye sordum. Saniyeler sonra dirseğime uzanan koyu gölgeleri görmem, fazla zamanımı almadı. Derimin altında, belli belirsiz grimsi gölgeler, omzuma doğru uzanıyordu. Birkaç dakika öncesine kadar böyle bir şey yoktu. Gölgelerin başlangıcını görme arzusuyla bir çırpıda üzerimdeki tişörtü çıkarıp, aynanın önüne geçerken sırtımı benden önce gören Tara'nın heyecan dolu soluğunun dudaklarından kurtulduğunu duydum. Aynada sırtıma baktığımda yıllar evvel Gökdeniz'in değişim aşamasında gördüğüm desenlerin aynısı olduğunu hatırladım. Bu nasıl oluyordu?

Yanıma gelen Tara ile aynada gözlerimiz kesişti. Benim gözlerimde hayret ve soru işaretleri varken Tara'nın gözle-

rinde gurur vardı. "Anneme olan şey sana da oluyor! Babamla yakınlaşmaya başladığında sırtında desenler belirmiş." Bunu biliyordum. Ama bu, benim için mümkün olmayan bir durumdu ta ki şu ana kadar. Tara ile yakınlaşmam, bendeki değişimi mi tetikliyordu? Eğer öyleyse Kardelen yengem gibi farklı bir uçan mı olacaktım? Aklımdan geçeni anlayan Tara, "Annem, cazî kanı da taşıyordu," diye hatırlattı. "Senin öyle bir olasılığın yok," dedi kesin bir dille. "Kübra yengemin soyunun bir noktasında cazî soyu var olsaydı bile bu, Gökdeniz'i de etkilerdi. Sen hasarlı olduğun için böyle bir aşama geçiriyorsun," dedi teorisini dile getirirken.

Haklı olabilirdi. Yine de inanamaz sesle, "Bu imkânsız!" dedim sırtımdaki desenlere yeniden bakarken. Kalbim öyle bir coşkuyla atıyordu ki nefesim kesiliyordu heyecan ve mutlulukla.

"Demek ki gariplikler abidesi olmaktan kurtulacağım!" dedi neşeyle. Yüzündeki mutluluk benimkiyle yarışırdı.

"Gerçekten kendini öyle mi görüyorsun?" diye sordum ona dönerken. Başını salladığında, kurdelesinden kurtulan bir tutam saçı kulağının arkasına aldığında nefesini tuttu. Aynı duyguları solurken boğuk çıkan sesimle, "Sen gariplikler abidesi değil, muhteşem ötesi bir varlıksın!" dediğimde yanaklarının rengi değişti.

Teninin pembeliğine rağmen umursamaz görünme adına omuz silkerken, "Sıradan bir hayatım hiç olmayacak ama," dedi.

"Biz sıradan değiliz ki! Biz, doğanın kötülerine karşı duran savaşçılarız!" dedim hararetle.

"Ben de şifacısı!" dedi coşkuma eşlik ederken.

"Sen bunu iyice benimsemiş gibisin," dedim kabullenircesine. Başını salladı. "İlk hastan da ben olacağıma göre marifetini görelim o hâlde," dediğimde gözleri heyecanla parladı.

"Ne zaman?"

"İlk fırsatta." Kollarımdaki desenleri gösterirken, "Bunu deneyimlemek için sabırsızlanmaya bile başladım," dedim onun gibi heyecanla.

Aklıma gelen soruyla tekrar yüzüne baktığımda, "Rüyamı anlatmayacağım," dedi kati bir sesle.

Teslim olmuşçasına omuzlarımı düşürdüm. "Sormayacağım." Belki de haklıydı. Rehber aldığı rüyasını anlatmak, büyünün bozulacağına olan inancının karşılığı olmalıydı.

"O hâlde senden haber bekliyorum," dedi odadan çıkmak için kapıya yönelirken.

"Tara?" diye seslendim kapıyı açmadan önce. Merakla döndü. Güzel yüzü, huzur doluydu. Ona olan hislerimi ondan sakınmak için kendimi ona karşı kapatmıştım. Henüz buna ikimiz de hazır değildik. Zamanı geldiğinde, Lilith'in icabına baktıktan sonra hislerimi onunla paylaşacaktım. Ama şimdi hata yapmama adına bunu ötelemeliydim. "Teşekkür ederim."

"Bir şey değil," derken sahte kibrini yüzüne oturtmuştu. "Asıl teşekkürü işlem bittiğinde alırım," dedi gülümseyerek. Cevap vermemi beklemeden odadan çıktı.

O anın bir an önce gelmesi için içimden dua ederken geçtiğim eğitime gitmek için aceleyle hazırlığımı bitirdim. Tişörtümü değiştirmiştim. Uzun kollu tişört giyerken kimsenin yanında soyunmamayı planlıyordum. Eğer böyle bir şey mümkünse tüm değişimimden sonra sevdiklerimle paylaşacaktım.

Kimseyi umutlandırmak istemiyordum. Çünkü bunun aksi de olabilirdi ve bunu tek başıma atlatmak istiyordum. Kimseyi yaşadığım acıma ortak etmek istemiyordum. Tara'nın da bu bilinçte olduğunu bilmek, beni rahatlatıyordu.

Yakta

"Sana uyduğuma inanamıyorum!" diye arkamdan gelen Tara'ya söylendim.

Tara ile o sabahki konuşmamızın üzerinden iki gün geçmişti. Planımıza kimseyi ortak etmek istemediğimiz için bir daha bu konu üzerinde konuşmamıştık.

Ortalık haddinden fazla sakindi. Hepimiz farkındaydık, kıyametten önceki sessizliği yaşıyorduk. Son papirüsün çevirisi devam ettiği için Lal halamlar, henüz dönememişti. Mısırologlar, papirüste yazılanların bir kısmını çevirdiklerini ama minyatür tasvirleri çevirmekte sıkıntı yaşadıklarını söylüyorlardı. Bu kadar uzaması, hepimizin aklına Mısırologların ne yazdığını bildiğini ama bizimle paylaşmak istemediğini, Cabir Bey'in veya Mısır'daki cazî müritlerin engel olmasıyla ilgili türlü olasılıklar getiriyordu.

Zerca ve koncolozların ortada olmamaları ise başka bir kafa karışıklığıydı. Ne tür bir planın içinde olduklarını bilmiyorduk. Arkeolog ve ekibi, yağmurdan dolayı çalışmalarına ara vermişlerdi. Bekçi dışında kimse yoktu kalede.

Bu gece buraya gelmeyi son anda karar vermiştik. Tara, kalede kimsenin olmamasından yararlanmanın tam sırası olduğunu söylemişti. Son günlerde, Tara söz konusu olduğu zaman ne duygularıma ne de kararlarıma sadık olabiliyordum. Aramızdaki elektriği görmezden gelmek çok zordu.

Hatta imkânsıza yakındı. Bana her bakışında o taşın altında yaşadıklarımızı aklından geçirdiğini biliyordum. Ben de ondan farklı değildim.

O da bu değişimi hissediyordu. Eskiden yaptığı gibi artık zihnime girmeye çabalamıyordu. Orada ne göreceğini biliyor gibiydi.

Bedenimdeki şekillere alışamadan şekillerin rengi biraz daha derinleşiyordu. Heyecan ve sabırsızlık had safhaya çıkmıştı. *Ne olacaksa bir an önce olsun* ruh hâlindeydim. Gökdeniz'in tarif ettiği ateşi ve titremeyi bekliyordum ama iki gündür bir gelişme olmamıştı.

Sağanak yağmurun altında ilerlerken bu yapmaya kalkıştığımız şeyin kötü sonuçlar doğurmaması için dua ediyordum. Bunun için herkesin uyuduğu bir saati tercih etmiştik. Gecenin ikisiydi ve biz yolu bile olmayan sık kumar ağaçlarıyla kaplı zemin üzerinde Ezmoce Germa'ya gitmeye çalışıyorduk.

Buralarda kumar ağacı diye bilinen orman gülleri, ilkbaharda açtığı zaman tüm Ciha Kalesi mor renge bürünürken şu an sadece dallarında yapraklar vardı. Kumar ağacı, dikkat edilmezse insanı zehirleyebildiği gibi müthiş şifa kaynağı da olabiliyordu. Babaannem, alternatif tıbba her zaman inandığı için, *"Kumar ağacından ne isteyeceğine sen karar vereceksin,"* derdi.

Baharda bir gelin gibi süslenip, çevredeki tüm atmacalara kucak açarken kokusu insanı büyülerdi. Kumar çiçeğinin mor rengi, asaleti temsil ederdi, tıpkı atmacalar gibi. Aynı zamanda biz atmacaların en büyük şifa kaynağıydı kumar ağaçları. Çiçeklerin özünden toplanan bal, bizlere güç verirdi.

Sekiz yıl önce, babamla bu yolda ilerlerken bir an için kaybolduğumuzu düşünmüştüm şu an olduğu gibi. Sarmaşıklarla sarılmış kumar ağacının engeli, geceyle birleşince aşılmaz bir yol gibi önümüzde uzanıyordu. Bir uçan olabil-

seydim yürümek zorunda kalmazdık. Tara'nın uçabiliyor olması, Ezmoce Germa'ya kolayca ulaşmamızı sağlayamayacaktı çünkü konumunu tam olarak bilmiyordu, üstelik birilerinin bizi görme olasılığı yüksekti.

Dere boyunca uzayan asfalt yoldan yürümek yerine, derenin içinden yürümüştük. Hâliyle birkaç yıl öncesine kadar faaliyet gösteren taş ocağına vardığımızda uzun bir zaman geçmişti. Zaman kaybetmeden, Zeni Kapısı'na ulaşırken taş ocağının yanından yosunlarla kaplı küçük akarsuyunun oluşturduğu çağlayanın altına girdik. Burada bir geçit olabileceğine hiç ihtimal vermediğini söylemişti Tara şaşkınca. Dar ve karanlık taş oyukta bir süre ilerledikten sonra yeniden ormanın zeminine çıkmıştık.

"Şikâyet etmeyi kes, Yekta!" dediğinde durup arkamı dönerken elimdeki cılız el fenerini yüzüne tuttum.

Yağmurluğunun kapüşonunu arkaya düşmemesi için eliyle desteklerken yüzüme bakıyordu. Ne kadar güzel göründüğüne dair bir fikri yok gibiydi. Merakının verdiği heyecan, yüzüne yansımıştı. Yeşil ve kahverengi gözlerinin hareleri, yıldızlarla bezenmişti. Bu güzelliğe kayıtsız kalmak için yıllarca çaba sarf etmiştim ve artık taşmak üzereydim.

Yine de ifadesiz tutmaya çalıştığım sesimle, "Rolleri mi değiştirdik?" diye sordum.

İlk an ne demek istediğimi anlamasa da ardından tatlı kıkırdamasıyla sonuca vardı. "Normal değil mi?" diye sordu ana kendini bırakırken. "Ben bir hibritim. Senden daha çok özelliğim ve gücüm var," dedi kibirle.

"Ne yazık ki bu yeteneğine rağmen başını belaya sokmanın önüne geçemiyorsun," dedim onun gibi kibirle.

"Bu da bir diğer özelliğim," dedi kıkırdayarak. Ardından ciddileşirken, "Durağanlığı sevmiyorum, biliyorsun," dedi kısık bir sesle.

"Biliyorum. Seni tanıyorum."

Fenerin ışığı, yüzünde durduğu için yüzündeki geçişlerin her anına tanık oluyordum. Gözleri, bir an için ışıldarken nefessiz kalmış gibi ağzı aralanmıştı. Nereye gidiyordu ruhlarımız? Durdurulamaz bir trende, durağı olmayan bir yolculuğa çıkmış gibiydik. Bu hıza ayak uydurabilecek miydik, asıl soru buydu? Uzun bir sessiz bakışmanın ardından boğuk sesiyle, "Devam edelim mi?" diye sordu aramızda oluşan hissedilir derecedeki enerjiyi yok etme arzusuyla.

En az onun kadar tüm bedenim gerilmişti. Sanki yeniden Dikilitaş'ın altındaki enerjiye maruz kalmış gibiydik. Başımı zoraki olarak salladıktan sonra yeniden hedefe doğru yürümeye başladık.

Tepemizden inen yağmur ve zemindeki çamur, yürüyüşümüzü sıkıntıya sokuyordu. İnsan ayağının değmediği orman zemininde tırmanırken yerler balçık olmuştu. "Keşke yağmur yağmasaydı," diye söylendim defalarca ayağı kayan Tara'yı düşünürken.

Yaşadığı sıkıntısına rağmen, "O zaman da Karabaş'ın bizi bulması kolaylaşacaktı," dedi muzipçe.

Haklıydı. Evden çıkarken Karabaş'ı zincirine bağlamıştım. Bizimkiler, onu zincirlerinden kurtarsa da derenin içinden ilerlediğimiz için ve artı olarak yağmur yağıyor olması, bizi bulabilmeleri konusunda uğraşmaları gerekecekti. Tara'nın dediği gibi bu yağmur bizim artımızdı.

Elbette döndüğümüzde onlara bir cevap vermek durumundaydık. Tara defalarca bu açıklamayı kendisine bırakmamı istemişti. Gerçekten de Tara, gizlice Ezmoce Germa'ya gelmemizi ailemize nasıl açıklamayı düşünüyordu?

"Çok daha var mı?" diye sorarken sesindeki sabırsızlık, had safhadaydı.

"Beş dakikalık yürüme mesafesi daha var."

Sonra aniden durarak, "On dört yaşında, bu karanlık ve orman sesleri seni ürkütmedi mi?" diye sordu.

"Korkuyor musun?" diye döndüm şaşkınlıkla. Orman sesleri, yağmurdan dolayı daha bir ürkütücü geliyordu kulağa.

"Saçmalama!" diye azarladı. "Senin on dört yaşındaki ruh hâlini düşününce aklıma geldi," dedi sabırsızca. "Sonuçta çocuk sayılırdın."

Empati yapmasına hayranlık duyarken, "Babam vardı," dedim.

"Ah, tabii ya!" dedi bastırmaya çalıştığı gülüşüyle.

"Bana gülüyor musun?"

Dudaklarından ilk kıkırtılar kurtulduğunda ağzını eliyle kapattı. "Farkındaysan o yaşlarını hatırlıyorum. Ve ne kadar uzun ve çelimsiz olduğunu unutmadım," dedi yeni bir kahkaha atarken. "Yani... Korkuyor olduğunu söyleseydin inanırdım. Ama şimdi söylediklerinle hiç bağdaşmıyor," dedi gülüşü büyürken.

"Ben bunda komik bir şey görmüyorum." Aslında Tara, haklıydı. Yol boyunca babamın ceketinden asılarak Ezmoce Germa'ya gelmiştim. Bir defa daha anlıyordum ki Tara, benim onu tanıdığım kadar o da beni tanıyordu.

"Korkmadığına göre daha fazla oyalanmadan yürümeye devam edelim. Bu yolun bir de geri dönüşü var," dedim alayla.

"Geri dönüş sıkıntı değil. Tırmanmayacağız sonuçta şimdiki gibi," dedi kendinden emin bir sesle.

Cevap vermek yerine yürümeye devam ettim. Büyük bir mücadeleden sonra hedefe vardık. On dört yaşımda babam, beni bu yarım ay şeklindeki, yosunlar ve örümcek ağlarıyla sarılmış mağaranın ağzında bıraktığında buradan nasıl çıkacağıma dair bir fikrim yoktu. Ritüelin olduğu odaya giden yolu tek başıma aşarken korkumu yenme adına amcamlardan ve babamdan dinlediklerimi kendime rehber almıştım.

O günkü korkuyu şimdi hatırlayınca, *"Ne kadar da çocukça bir duyguymuş!"* diye düşünüyordum.

Bir insanın sığabileceği kadar dar olan mağaraya girerken, daha önce bu yolu aşmış biri olarak öne geçmiştim.

Şimdi mağarada ilerlerken ardımdan gelen Tara'nın duygularını hissediyordum. Benim gibi heyecanlı mıydı? O da en az benim kadar heyecanlıydı ve ilk kez buraya geldiği için de biraz ürküyordu. Şunu fark ediyordum ki her adımım, beni çocukluğuma götürüyordu. O gece mağaranın içinden gelen sesler, bana garip bir şekilde ruhların seslenişi gibi gelmişti. O gece olduğu gibi kollarıma sürünen örümcek ağları, bu gece beni ürkütmüyordu. Tara, bu örümcek ağlarından tiksinmesin diye temizleyerek ilerliyordum.

Sert ve engebeli zemin kuruydu. "Çocukluğumdan bu yana bir şey değişmemiş," diye düşündüm. Oysa elimdeki fenere rağmen kaç defa takılmıştım bu küçük engellere. Tara'nın böyle bir sıkıntısı yoktu. Gözleri, bir kedinin gözlerinden daha keskindi.

Kayaya oyulmuş birkaç basamağı indikten sonra yine kıvrılarak inen hafif meyilli yolda yürümeye devam ettik. Tara da artık konuşmuyordu. Ya hedefine odaklanmıştı ya da benim sessizliğime uymuştu.

Dakikalar sonra, "Geldik mi?" diye sordu fısıltıyla. Sanki birinin sesini duymasından endişelenmiş gibiydi. Oysa burada bizden başka kimse yoktu.

"Az kaldı. Geldik."

"İyi," derken sesi rahatlamıştı.

Kayaya oyulmuş son altı basamağı indikten sonra yedi metrekarelik oval odanın içinde bulduk kendimizi. Tara, dört duvardan meydana gelen boş odaya şaşkınlıkla bakıyordu. Burada ne beklediğini gerçekten merak ediyordum.

"Burada bir döşek bile yok!" dedi şaşkınlık dolu bir sesle. "Tüm gece, bu sert zemin üzerinde mi uyudun?" diye sordu hayretle.

"Bir battaniye bile almamız yasaktı," dedim omuz silkerken. Bunu o gece ben de sorgulamıştım kendime. Ritüel kuralı gereği babam, beni girişte bırakmak zorunda kaldığında burarın dört duvardan meydana gelen bir yer olduğunu hiç hesaplamamıştım. Yerde, toprağın üzerinde uyuyacağımı ise hiç düşünmemiştim. Ama gecenin ilerleyen vaktinde bedenim uykusuzluğa daha fazla direnememiş, fenerimin enerjisi son bulduğu için geceye teslim olmuştum.

Sırt çantamızdaki mumları duvar diplerine sıraladıktan sonra birer birer yakarken, "Sabah burası nasıl görünüyor?" diye sordu merakla.

"Şu an nasıl görünüyorsa öyle. Hiç ışık girmiyor. Uyandığımda sabah olduğundan bile emin değildim. Yanımda getirdiğim fener, çoktan işlevini yitirmişti. El yordamıyla dışarı çıkmıştım," derken o günkü gibi ürperdim.

Mumları dizmeyi bitirdikten sonra yanıma geldi. Başını kaldırıp, gözlerime baktığında gözlerindeki endişe içime ılık ılık bir şeylerin akmasına neden oldu. Boğuk sesle, "Çok korktun mu?" diye sordu.

Gözlerindeki masumiyeti, bana olan şefkatini yok etmeme adına, "Sanırım biraz," diye itiraf ettim.

Beklenmedik şekilde kollarını belime dolayıp başını göğsüme dayadı. Onun bu ani hareketi, bedenimi kaskatı etmişti. "Neden bir eğitim verilmeden daha on dört yaşındaki çocukları buraya bir köpek yavrusu gibi bırakırlar ki? Bu çok acımasızca!" dedi isyanla. Konuşurken sıcak nefesi, tişörtümden tenime ulaşıyordu.

Kollarım bir anlığına ona sarılmak için kalksa da yarıda kaldı. Ona karşılık vermemin doğru olup olmadığından emin değildim. "Bu sadece benim başıma gelmiş bir şey değil ki,"

dedim onu sakinleştirme adına. "Babalarımız, dedemiz de bu şekilde ritüel gerçekleştirdi."

Hafifçe başını kaldırıp, yüzüme bakarken kollarını belimden çözmemişti. Bu yakınlığı beni bitiriyordu. Dudakları bir soluk mesafesindeydi ve öpülmek için hafifçe aralanırken, "Artık rüyanda ne gördüğünü bana anlatacak mısın?" diye sordu yumuşak, teşvik eden bir ses tonuyla. "Beni gördüğünü bildiğimi biliyorsun," dediğinde kulaklarım uğuldadı. Ne düşünmem gerektiği, nasıl bir tepki vermem gerektiğini bilememiştim. Yüzümdeki dehşet ifadesi bu kararsızlığımdandı.

Onu kendimden uzaklaştırıp bir adım geri gittim. Yüzümde okuduğu dehşet karşısında yüzü asılmıştı. "Evet. Ama şimdi bunun sırası değil." Gerçeği itiraf edecek yürek şu an bende yoktu.

"Neden geçiştirmek istediğini anlayabiliyorum. Kuzen olduğumuz için rüyanı öteliyorsun. Ben, dönüşüm geçirmen için sıradan bir ritüelin yeterli olmadığına inanıyorum. Daha önce konuştuk bunu! Şimdi ne diye geri adım atıyorsun?" diye sordu şüpheyle.

"Geri adım atmıyorum. Biz buraya senin şifa yeteneğini test etmeye geldik. Rüya ritüelini sorgulaman anlamsız!" dedim elimde olmadan sertçe.

Umursamaz şekilde omzunu silkerken, "Öyle olsun," dedi kot pantolonun çakmak cebine işaret parmağı ile başparmağını kıskaç gibi kullanıp daldırırken. Kırılmış gibiydi ama duygularını saklamayı başarıyordu. Kıskaç gibi kullandığı parmaklarını geri çektiğinde Dikilitaş'ın içinden çıkan Ana Kraliçe Anippe'nin yüzüğü iki parmağı arasındaydı.

"Bunun sende ne işi var?" diye sordum şüpheyle. "Ne yapacaksın onunla?"

"Rüyanı rüyam yapıyorum," dediğinde boş ifadeyle yüzüne baktım.

Ne demek istediğini kavramakta güçlük yaşıyordum. "O ne demek?" diye sordum anlamayarak. Değişimi tamamlamak için buraya gelmemiş miydik? Bunu nasıl yapacaktı?

"Karşıma gelir misin?" derken yere oturdu. Anippe'nin yüzüğünü boynundaki zincire takıp yeniden yüzüme baktı. "Sen burada beni gördün," diye başladı boğuk bir sesle. "Rüyanda, o taşın altında öpüşüyorduk. O taşın altında öpüşmemiz tesadüf değildi kesinlikle! Bayıldığımda Anippe ile gitmek istedim. 'Rüyasından önce kalbine girdiğin adamı daha fazla bekletme' dedi bana. O taşın içindeki el için 'Bir fedakârlık' demişti. Günlerdir düşünüyordum neyin fedası olabileceğini," dedi bir sonuca varmanın mutluluğuyla.

"Neyin fedası?" diye sorarken cevabını duymak istediğimden emin değildim.

"Masumiyetin ifadesi bu yüzük. Bizim de masum aşkımızın ifadesi bu yüzük! Senin ve benim bir olmamız için feda edilmiş el kadar değerli bir şey var mı?" dedi boynundaki yüzüğü sallarken. "O papirüslerde bu yazıyor," dedi büyük bir inançla. "Sen o gece buraya geldiğinde rüya görmüştüm," dedi teslim olmuş sesle.

"Ne!" diye soludum. Bunu daha önce neden anlatmamıştı?

Yüzüne buruk bir tebessüm yerleşti. "Şimdi senin ardından buraya gelirken hatırlamaya başladım rüyamı," dedi aklımdaki soruyu yanıtlarken. "Çocukken bir rüya görmüştüm. Az önce yolu aşana kadar da hatırımdan tamamen çıkmıştı. O gece burada seninle uyudum. Anla artık! Tüm o şeylerin tesadüf olamayacağını bilecek kadar çok şey yaşadım. Şundan eminim ki sen hasarlı bir atmaca değilsin! Ayrıca bedeninde oluşmaya başlayan desenleri gördükten sonra iyice emin oldum. Belki kendimi beğenmiş olduğumu düşüneceksin, umurumda değil! Ben bir hibrit olduğum için, sen rüyanda

aldım Erdal Amir'im oturma komutunu verir vermez. Dört kafadar toplanmıştık yeniden.

"Ümit yarın serbest!" diye başladı Erhan lafa. "Tiksindim yeminle, erkekliğimden tiksindim." Erhan'ın bu bahisleri açacağından adım gibi emindim. Allah'tan Fikret ağabey daha erken davrandı ve lafını kesip kendi hikâyesini anlatmaya başladı.

"Adamın karısı, çocukları için adamı koruyor olabilir. Ancak hakkında pek kötü konuşmadı. Tek celsede boşanma nedenlerini de zor şer aldım ağzından. Aslında tahmin ettiğimi söyleyince kabullendi. Askeriyedeki ilişkisi ortaya çıkınca kabullenememiş, boşanmışlar. O güne dek de kocasından bu manada hiç şüphelenmemiş. Başka bir kadın olduğunu bile düşünmemiş."

"Kadın safmış." dedi Erhan, kollarını iki taraftan sandalyelerimize atarken. Erdal Amir'im yan yan bakmasa çekeceği de yoktu kollarını.

"Sık ziyaret edermiş onları. Çocuklarına düşkün bir adammış. Salih hakkında bir şey bilmiyor kadın. Bu konularda konuşmaktan Erhan'dan daha rahatsız!"

İster istemez bir kahkaha patladı ortamda. Erdal Amir'im hariç... Aslında kafa dengi adamdır ama iş bize amirlik etmeye gelince ketum bir hâl takınıyor ya, yanaklarını sıkıp bir de güzel öpesim geliyor.

"Kadın kocasının birini öldürecek zihniyette olmadığını söyledi. Ünzile hakkında da kocasının ailesi hakkında da fazla bir şey bilmiyor. Askeri hastane hemşiresi kadın, iş ortamında tanışıp Ümit'e âşık olmuş. Küçük yaşta ailesini kay-

"Karşıma gel ve benim oturduğum şekilde otur. Dizlerin dizlerime dokunsun. Ve hiç konuşma!" diye uyardı.

Yaptığından emin hareketleri, beni dehşete düşürüyordu. Buradan çıkmak, bunu yaparken Tara'yı da peşimden sürüklemek için plan yapmaya başladım. Pişmandım onu buraya getirdiğim için. Olacaklar karşısında Gökhan amcama, Kardelen yengeme ne diyeceğimi şimdiden düşünmeliydim.

"Endişelerin nafile! Niye bekliyorsun?" diye azarlarcasına fısıldadı. "Zaman kaybetmek istemiyorum!"

"Bu yapmaya kalktığın saçma! Saçmalığın daniskası!" derken endişeden tüm bedenim titriyordu.

"Merak etme, sana tecavüz etmeyeceğim," dediğinde yüzümün aldığı ifadeden eğlenmiş olmalıydı ki tatlı tatlı kıkırdadı. Biraz toparlanıp yüzüne ciddi bir ifade yerleştirirken sabırsızca, "Ruhunu da emmeyeceğim, Yekta! Gel şuraya da başlayayım artık!" derken uzanıp kolumdan çekiştirdi. Yere çökercesine oturmak zorunda kaldığımda Tara'nın yüzüne baktım. Etrafa serpiştirdiğimiz mumlar, Tara'ya egzotik bir güzellik sunuyordu.

"Konuşma ve bana odaklan," dedikten sonra yüzüğü ve küreyi her iki eline aldı. Sabit bir şekilde oturup yüzüne bakmak kadar muhteşem bir şey yoktu. Onu seyrimi kolaylaştırma adına gözlerini kapattı. Küçücük yüzünde kocaman ve dolgun dudaklarına rağmen yüzüyle orantılı küçük burnu vardı. Açık kumral saçlarını yine bir kurdeleyle tutturmuştu. Uzun kirpiklerine dökülen bir tutam saçı kulağının arkasına almamak için kendimle savaşırken aniden gözlerini sonuna kadar açtı.

Aklımdan geçenleri duymamıştı çünkü zihnime girmemişti. Farklı bir şey duymuştu! Bizimkiler mi bizi bulmuştu? Yoksa Zerca ve koncolozlar mıydı? Tüm bedenim, Tara'nın hissettiği tehlikeyi karşılamak için ayağa kalktım. Tehlikenin nereden geldiğini anlama adına etrafıma hızlıca bakmayı ih-

mal etmiyordum. Ama benim görebildiğim veya hissedebildiğim bir tehlike ortada yoktu! Tekrar Tara'ya baktığımda onun da doğrulduğunu gördüm.

Önüme kalkan olmaya çalışırken, "Ne oldu?" diye sordum kısık bir sesle.

Birkaç saniye kulak kabarttıktan sonra, "Sesi duyuyor musun?" diye sordu.

Bu defa Tara'yı ardıma alırken Ezmoce Germa'nın girişine karşı savunma pozisyonuna geçtim. Kendimi sağır ve kör gibi hissediyordum. "Ne sesi?" diye sorarken kendimden nefret ediyordum.

"Su sesi," dedi merakla.

Tüm bedenim gevşerken, dönüp Tara'ya baktım. "Su sesi mi?" diye sorarken *aklından zorun mu var* der gibi yüzüne baktım. "Burada su olması imkânsız, Tara. Volkanik dağın tam ortasındayız."

"Ama ben duyuyorum," dedi ısrarla. "Sessiz olur musun? Lütfen!" dedikten sonra en yakınındaki duvara kulağını dayadı. Sırayla dört duvarı yoklama niyetindeymiş gibi her duvara kulağını dayayıp, neredeyse soluk bile almadan, dinlemeye çalışırken sabırlı olmaya gayret ediyordum.

Neyse ki sabrımı fazla zorlamasına fırsat kalmadan, ikinci duvara geldiğinde, "İşte!" dedi heyecanlı sesini bastırmaya çalışırcasına. "Buradan su sesi geliyor!" derken eliyle duvara vurmaya başladı. Vurduğu noktanın arkasının boş olduğunu belli eden sesi duyduğumda bir solukta Tara'nın yanına gittim.

Tara gibi kulağımı duvara dayadığımda yanılmadığını anlamam fazla vaktimi almadı. Evet, duvarın ardından su sesi geliyordu. "Bu imkânsız," desem de artık bu kelimeyi kullanmamaya karar verdim.

Tara'nın gözlerine yansıyan haklı gururu karşısında sessiz kalmayı yeğledim. Yerden keskin bir kaya parçası alan Tara, "Bence arkasındakini görmeliyiz," dedi heyecanla.

Tereddütle "Bunun doğru olduğunu düşünmüyorum," diye itiraz ettim.

Duvara ilk darbeyi vuran Tara, "Ben senin gibi düşünmüyorum," dedi. Ardı ardına vurduğu darbeler karşısında, kaya duvarda oyuk açılmaya başladı. Bu kadar kolay parçalanması karşısında şaşkındım. Ben de başka bir kaya parçası alıp Tara'ya yardım etmeye başladım.

Dakikalar sonra bir insanın geçebileceği boyutta bir geçit açtık. Su sesi artık net bir şekilde duyuluyordu ama göremeyeceğimiz kadar zifiri karanlıktı. Tara bile içerisini görme konusunda sıkıntı yaşıyordu keskin görme duyusuna sahip olmasına rağmen. Yerde duran mumlardan birini alıp açtığımız oyuktan içeriye bıraktım.

Şimdi görebildiğimiz tek şey, kaynağı belli olmayan suyun meydana getirdiği bir su birikintisiydi. İlginç bir yer altı suyuydu. Bu bir havuz ya da akarsu değildi. Su, hiçbir yerden gelmiyor, hiçbir yere gitmiyordu. Tara şaşkınlıkla, "Bu su nereye gidiyor?" diye sordu aklımdaki soruyu dile getirirken.

"Bir fikrim yok. Suyun ortasında bir yükselti mi var?" diye sordum yerde rüzgârın etkisiyle dalgalanan mum ışığının bize sunduğu kadarıyla gördüğüm nesneye bakarken.

"Evet," diye beni doğruladı Tara. "Sence ne olabilir?" diye sordu merakla.

Yine "Bir fikrim yok," derken açtığımız oyuktan uzaklaştım. Babamların Ezmoce Germa'nın ardındakini öğrendiklerinde ne diyeceklerini merak ediyordum.

Tara da benim gibi oyuktan uzaklaşıp odanın ortasına gitti ve sırtını oyduğu duvara verip yere çökercesine oturdu.

Anlaşılan oydu ki öte tarafa geçme konusunda ikimiz de kararsızdık.

Yanına gittim ve oturdum. Düşünceli bir şekilde yüzüme baktı. "Bugüne kadar kimsenin bunu fark etmemesi sence de ilginç değil mi?" diye sordu dalgınca.

"Evet," dedim onu doğrularken. "Ben de duymamıştım tüm geceyi burada geçirmeme rağmen," dedim kafa karışıklığıyla. "Gerçi şimdi de duymamıştım," diye itiraf ettim. "Kulaklarının çok hassas olduğunu atlamışız," dedim gülümsemeye çalışarak. "Belki de bugüne kadar o yüzden kimse duymadı."

"Olabilir tabii. Yine de içeride ne olduğunu deli gibi merak etmeme rağmen girmek istemedim," diye itiraf etti. "Sanki orada beni rahatsız eden bir şey varmış gibi hissettim."

"Doğruyu söylemek gerekirse bana da aynısı oldu. İstersen gidelim." Buradan çıkmak, ikimiz için de daha hayırlı olacak gibiydi.

"Şimdi değil!" dedi girdiği buhrandan silkinirken. "Önce şifanı sana sunacağım," dedi kararlı bir sesle.

"Başka zaman yine geliriz," desem de aslında bu sadece kendimi kandırmaktı. Buradan çıktıktan sonra bir daha buraya gelmeyecektik.

Tereddütle durduğumu gördüğünde, "Başka bir zaman olmayabilir. Bir an önce başlayalım," dedi.

Ona teslim olurken yanına oturdum. Az önce tarif ettiği gibi bağdaş kurarken dizlerimi dizlerine dayamıştım. Mutlu gülümsemesi yüzüne oturduğunda içim sevinçle coştu.

Kolyesine taktığı yüzüğü çıkarıp, bir avucunun içine alırken diğer avucunun içine de küreyi aldı. Güzel gözlerini yeniden yummadan önce bir an gözlerime baktı. Orada gördüğüm ışık, kalbimi hoyratça sıkıştırdı.

Sonunda gözlerini yumdu. Birkaç dakika sonra transa geçmiş gibi ileri geri sallanmaya başladı. Dudakları belli belirsiz kımıldamaya başladığında ne söylediğini anlamadım.

Sanki bunu yıllardır yapıyormuş gibi dudakları belli bir ahenkle kıvrılıyordu.

İki elini, yüzünün hizasına kadar kaldırıp elindeki objelerle birlikte ortada birleştirdi. Ne zaman ve nasıl öğrendiğini bilmediğim yeni bir duaya başlarken avucunun içindeki küre ile yüzüğün taşını birbirine sürtmeye başladı. Yeşil kıvılcımlar birkaç saniye sonra ortaya çıktığında, gördüklerim karşısında soluğum tıkanırken midemin üzerine bir ağırlık oturmuş gibi nefessiz kaldım. Tara'nın avucundan yükselen yeşil sis bulutundan büyülenmişçesine gözlerimi ayıramıyordum. Tara'nın gözleri kapalıydı. Sanki açarsa büyü bozulacaktı. Küre ve yüzükten yükselen yeşil kıvılcımlar anbean büyüyor, bizi kuşatıyordu. Bu gördüklerim rüya olmalıydı. Bunun başka bir açıklaması olamazdı.

Sonra yeşil bulut, bir mıknatıs gibi Tara'yı bana çekti. Yoksa ben mi ona çekilmiştim? Artık sürtünme olmuyordu ama iki cisim birleşmiş hâldeydi, biraz sonra Tara ile benim gibi...

Mıknatıs işlevi gören yeşil sis, Tara ile dudaklarımızı birleştirdi. İrade dışı diyemiyordum. Her ikimiz de bunu bile isteye yapıyorduk. Sanki şifayı dudaklarımız buluştuğunda bulacaktım. Tara'nın dudakları benim dudaklarımın altında kıvrılırken hiç bitmesin istedim. Daha fazlasını isterken ellerim, yanaklarını kavradı. İçimde yaşadığım kasırga dışa vuruyor, kırılıp dökülüceğimize bedenimizden yeni çiçekler açıyordu tıpkı kumar ağacının dallarındaki çiçekler gibi! Açtıkça güzelleşiyor, kokusu başımı döndürüyordu. Yasak meyvenin tadına daha önce varmıştım ve şu an o meyve daha bir lezzetliydi. Tara'nın elindeki objelerin kucağına ne zaman düştüğünü bilmiyordum. Saçlarımın arasına giren sıcak parmakları, bedenimi ateşler içinde bırakıyordu.

Güzel yüzüne dokunan dudaklarımın arasından bilinçsizce, "Tara!" diye soludum. Başını arkaya atarken güzel ve zarif boynunu ortaya çıkarmıştı. Tüm bedenim titredi. Bu

neydi? Arzudan mı titriyordum yoksa şekil değiştirmede yaşanan titreme miydi? Sırtımdan dökülen ateş, damarlarımda kanımın çağlayanlar gibi coşması, bedenimdeki kemikleri özgürleştirme arzum o kadar yoğundu ki nefesim kesiliyordu. Bana bir şeyler oluyordu. Tarumar oluyordum! Bilincim talan oluyordu. Yeşil kıvılcımdan çıkan sis bulutu, bizi tamamen kuşatırken başım göğsüne düştü. Ne kadar çabalasam da başımı kaldıramıyordum. Gözlerim kapanırken karanlık ve uçsuz bucaksız uçurumdan aşağıya yuvarlanıyordum.

Tara

Yekta'nın başını, katladığım yağmurluktan yaptığım yastığa bıraktım. Büyünün gücü karşısında bilincini kaybetmişti. Endişeli değildim. Bunun böyle olacağını biliyordum. Daha doğrusu böyle olması gerektiği ruhuma kodlanmıştı. Bunu, İdu yapmıştı.

Sırtından başlayan desenler daha da koyulaşmıştı artık. Üstelik babamlarda olmayan bir farklılık vardı desenlerinde. Babamların desenleri dövme gibi görünürken Yekta'nın desenleri kabarıktı. Parmak ucumla omzundaki kabarıklığa dokundum. *"Artık hasarlı değil,"* diye düşünürken kalbim, mutluluktan patlayacak gibiydi. İmkânsızı gerçekleştirmiştik. Bu, Yekta'nın kararıydı. Bu, benim başarımdı.

Az önce dudaklarımı talan eden dudaklarına parmaklarımın ucuyla dokunurken kalbim deli gibi çarpıyordu. Yakışıklı yüzüne özgürce dokunmanın mutluluğunu yaşıyordum. Artık iyice emindim, ona âşık olmuştum.

Artık aşkın ne olduğunu biliyordum. Aşk, ruhta ve bedende derin izler bıraktıran varlık demekti. Benim için o varlığın ismi, Yekta'ydı.

Sırt çantamı Yekta'nın başucuna yerleştirip yanına uzandım. Bir süre yakışıklı yüzüne baktım. Bizi nelerin beklediğini düşünürken hiç endişeli değildim. Her ne kadar açıkça dile

vurmasa da bana karşı hissettiklerini göstermeye konusunda artık daha rahattı.

Ezmoce Germa'ya girdiğimizde mağaranın kötü enerjisi ilk an beni ürkütmüştü. Bu mağara, sadece rüya ritüeli için değil gibiydi. Az önce bulduğumuz oyuğun gerisindeki boşluk, kötülüğün ruhunun merkezi gibiydi. O yüzden oraya girmeyi istememiştim.

Oyuğu ve kötü ruhu zihnimin gerilerine atıp yarımda uyuyan sevdiğim adama baktım. Bizi bekleyen güzellikleri onun yüzüne bakınca daha kolay hayal edebiliyordum. Düz siyah saçı alnına düşmüştü. Onu alnından uzaklaştırırken ona rahatça dokunmanın özgürlüğüne rağmen parmaklarım titriyordu. Onunla yan yana uyumanın mutluluğu göğüs kafesimi sıkıştırıyordu.

Ruhuma kadar bulaşan mutlulukla bedenim uykuya teslim olmadan önce elini kavradım. Bedeni gibi avucu da alev alevdi. Onu böylesine yakan değişim ateşiydi.

"Lilith'in ruhu beden arıyor!" diyen ses, Ezmoce Germa'nın duvarlarında yankılandı.

Gözlerimi araladığımda İdu'nun ayakucumda olduğunu gördüm. Yekta, uyuyordu. Heyecanla doğruldum. "Şifacı İdu!" dedim heyecanla. "İlk şifamı yaptım," dedim gururla yerde uyuyan Yekta'yı gösterirken.

Söylediklerim onda bir etki yaratmamış gibi endişeli bir sesle, "Lilith'in ruhu, beden arıyor," diye tekrarladı. Sesindeki uyarı tınısı, kendime gelmem için yeterliydi.

"Ne yapmalıyım?" diye sordum onun gibi endişeyle. Yekta'yı uyandırmamın doğru olup olmadığından emin değildim, tedaviye ne şekilde devam etmem gerektiğinden emin olmadığım gibi.

Aklımdaki sorulara inat, "Duvarın ardına gitme!" diye uyardı. "Duvarın ardı, Lilith'in mabedi," dedi görmeyen gözlerini kocaman açarken.

"Duvar?" Az önce oyuk açtığımız o duvarı mı ima ediyordu?

"Duvarın ardı, Lilith'in mabedi. Uzak dur. Sana tuzak kuruyorlar," diye devam etti. "Duvarın ardı, Lilith'in ruhunun hapishanesi."

"Ne yapmalıyım?" Düşününce cevabını da vermiş olduğunu anlıyordum. "Yekta'yı uyandırmalıyım," diye düşünürken son defa İdu'ya baktım. Çünkü İdu, Ezmoce Germa duvarına, oyuk açtığımız duvara iki elini dayamıştı. İlginçtir, oyuk şu an görünmüyordu.

"Ne var orada?" derken yanına gittim. Elimi alıp duvara dayadı. Duvarın hafif sarsıntısı karşısında korku dolu gözlerle İdu'ya baktım. "Bu ne?" dedim bilinçsizce.

"Lilith'in sabırsız ruhu," dedi fısıltıyla. "Şafak sökmek üzere," diye devam etti aynı şekilde kısık sesle. "Bir an önce buradan çıkın ve bir daha buraya gelmeyin!" diye fısıldadı sesini birinin duyacağı endişesini taşırcasına. İtaatkâr bir şekilde başımı salladım. Elimi tutup kalbime koydu. "Kalbinin sesinden başka sese boyun eğme! Kalbin, senin anahtarın."

"Sözlerin benim için öğüt! Teşekkür ederim, Şifacı İdu," dedim minnetle.

"Sen çok iyi bir öğrencisin!" dedi elini yanağıma koyup gülümserken.

Yekta'nın "Tara!" diyen sesini duyduğumda rüyamdan çıkmak istemiyordum. Yekta, "Buradan bir an önce çıkmalıyız," dediğinde artık iyice uyanmıştım. Yekta'nın güçlü eli yanağımdaydı. Loş ışıkta Yekta'nın yüzündeki paniğe bir anlam veremediğim için şaşkındım. Beni uyandırma gayreti içinde olduğunu anlamam uzadıkça Yekta'nın endişesi de artıyordu. "Deprem oluyor!" dese de boş boş yüzüne bakmaya devam ediyordum. "Depremi hissetmiyor musun?" diye sordu bu defa endişeli sesle.

Hafif sarsıntıyı hissettiğimde rüya ve gerçeklik arasındaki boşluktaydım. Ritüel odasının nem kokan havasını soluduğumda gerçekliğe uyandım. Sarsıntı bana İdu'yu hatır-

latmıştı. Hızlıca yerimden doğruldum. Soluğum kesilirken sesimizi birinin duyacağı endişesiyle, "Lilith!" diye fısıldadım panikle. "Buradan hemen çıkmalıyız!" dedim İdu'nun uyarısını rehber alırken.

"Ben de onu diyordum," dedi şaşkınlıkla.

Aralıksız olarak sarsıntı devam ederken kendimizi dışarı zor attık. Şafak, henüz ki söküyordu. Gökyüzündeki keskin sesleri duyduğumuzda yalnız olmadığımızı anladık. Başımızı kaldırdığımızda ise neredeyse yarım düzine atmacanın tepemizde döndüğünü gördük. Biraz sonra babam ve dedem, yanımıza inmelerinin akabinde insan formuna döndüler. Babamın yüzündeki öfke ve endişe yüklü ifade karşısında dilim tutulmuştu. Haklı öfkelerinde beklediğimden de fazlası vardı.

"Bu yaptığınız affedilir değil!" diye kükredi. Babamı ilk defa bu kadar öfkeli görüyordum.

Yekta, bir adım öne çıkarken, "Açıklayabilirim!" diye atıldı

"Bak, gerçekten merak ettim gerekçenizi?" dedi babam, alay ve öfke karışımı bir ifadeyle.

"Bunu bana bırak, Yekta," diye araya girdim.

Bu defa dedem, "Kim anlatacak yarışının sırası değil!" diye araya girdi. En az babam kadar kızgındı. "Gerekçelerinizi dinlemek için eve kadar sabredebiliriz," dedi babama uyarı dolu gözlerle bakarken. Ardından yüksek sesle, "Eve dönüyoruz!" dedikten sonra yeniden şekil değiştirip havalandı.

Yekta'ya *dönüşebilir mi acaba* diye baktığımda üzgün bir ifadeyle başını salladı.

Yenilmişlik hissinin altında ezilirken gözlerimi kaçırdım. Başaramamıştım. Neden peki? Neyi yanlış yapmıştım? Kalbim acıyla bükülürken yaşlar yanaklarımdan dökülüyordu. Babam değişip beni pençesiyle kavradı.

Yekta'yı burada mı bırakacaktık? "Yekta, ne olacak?" diye sormaya kalmadan Gökdeniz, pençeleriyle kavradı Yekta'yı. Onların ardından babamla birlikte havalandık.

Yol boyunca babam tarafından defalarca azarlanmış olsam da başarısız şifa denememden dolayı kendi kendimi yiyordum. Neden olmamıştı? Oysa her şeyi kuralına göre yapmıştım.

Yoksa yer mi yanlıştı? Yer yanlış olsaydı İdu'yu rüyamda görmezdim. Düşününce o beni Lilith'e karşı uyarmak için gelmişti, şifamın doğruluğu için değil. Evet, yanlış yerde ayini yapmıştım. Yekta'nın değişim geçirememesinin başka bir açıklaması olamazdı.

Peki, nerede yapmalıydım?

Babamın bekâr odasında yalnızdım.

Ritüel odasında yaşadıklarımızı yeniden gözden geçirmek için bundan daha iyi bir fırsat bulamayacaktım. Eve döndüğümüzden beri Yekta ile hiç yalnız kalıp konuşamamıştım. En çok merak ettiğim, nasıl hissettiğiydi?

Aklımdaki cevapsız sorulara rağmen haklı çıkmanın gururunu yaşıyordum.

Şifacı İdu'nun uyarılarını evdekilerle paylaştığımda Yekta başta olmak üzere, hepsinin nutku tutulmuş hâlde bana bakarken bulmuştum. Anlattıklarım karşısında hepsi yine büyük bir şaşkınlık içinde kalmışlardı.

"İkimiz de uyuduk," diye başladım. Kimsenin aklına, *neden uyudunuz, ne oldu* gibi sorular sormak gelmiyordu. "Rüyamda İdu bana 'Lilith, beden arıyor' dedi. 'Duvarın ardı, Lilith'in mabedi. Uzak dur. Sana tuzak kuruyorlar' dedi. 'Du-

varın ardı, Lilith'in ruhunun hapishanesi' dediğinde yer sarsılmaya başladı. O sırada uyandık," dedim.

"Deprem mi?" diye sordu Metin amcam. "Biz deprem falan hissetmedik," dedi şüpheyle.

"O sırada uçuyordunuz," diyecektim ki "Biz de hissetmedik," dedi babaannem.

"Uydurmuyorum!" dedim öfkeyle. "Yekta da bunu söyleyebilir. Beni deprem oluyor diye uyandırmaya çalışan da Yekta'ydı! Söylesene, Yekta! Sarsıntı hissetmedik mi?" diye sordum ellerini dirseğine yerleştirmiş hâlde öne eğilmiş, tüm suç onunmuş gibi başını yerden kaldırmayan Yekta'ya.

"Hissettik," diye beni doğrularken bir an bile başını kaldırmadı. Zihnine öyle bir kilit vurmuştu ki ufacık bir şey duyamıyordum.

Deniz merakla, "Hangi duvar?" diye sorduğunda herkes, bunun cevabını düşünüyordu.

"Ben bir şey yaptım," derken bunun iyi mi, kötü mü olduğunu kestiremiyordum.

"Ne yaptın?" diye sordu dedem sorgulayan bir tonda.

Yekta araya girerek, "Ritüel duvarında bir oyuk açtım," dedi benim yerime.

Yüzüne dik dik bakarken, "Birlikte açtık," diye düzelttim. "Bir ses duymuştum ve sesin kaynağı o duvarın ardından geliyordu," diye devam ettim Yekta'ya bakarak.

"Ne sesi?" diye sordu hepsi bir ağızdan.

Sırtımı dikleştirirken, "Su sesi," dedim.

"Öyle bir şey imkânsız!" diye itiraz etti babam. "Volkanik kayayı öyle elle oyamazsınız. Oysanız bile orada su olması imkânsız."

"Yalan söylemiyoruz. İsteyen gidip bakabilir. Yalnız, oraya tek gitmeye kalkmayın," diye uyardım. "İdu'nun uyarısını dikkate almalıyız."

"İdu bana, 'Buradan hemen çıkın ve bir daha gelmeyin!' diye uyardı sarsıntı olduğu sırada," diye devam ettim kafası karışık olan aileme.

Annem korkuyla, "O Şifacı, sana daha başka ne söyledi?" diye sordu.

"Sadece bunları..." Daha fazlası olmasını ben de istemiştim ama fırsat olmamıştı.

Bu defa, "Neden oraya gittiniz?" diye sordu annem. "Ne görmeyi umuyordunuz?"

Selim dayım şüpheyle ikimize bakarken, "Ya da ne yapmayı planlıyordunuz?" diye sordu. "Siz bir şeyler mi saklıyorsunuz?" diye devam etti aynı kuşkuyla.

"Ne planlayabilirdik ki!" dedim çığlığa yakın perdeden. "Sadece başımı belaya sokma konusunda marifetimi gösterdim," dedim alay dolu sesimle. "Yekta'dan ben istedim götürmesini. Yekta götürmeseydi, tek başıma gidecektim."

"Yekta'yı da böyle mi tehdit ettin?" diye homurdandı Gökdeniz. Kardeşini amaçlarıma alet ettiğim için kızgındı.

"Neden bu ısrarın?" diye sordu dedem. "Sana hatta hepinize, daha önce anlattık, oraya sadece atmaca erkekleri gider diye! Başka bir rüya mı gördün?" diye sordu kuşkuyla. Yekta'ya dönerek, "Sen bir şey anlatmayacak mısın evlat?" diye sordu.

"Hatalıyım, diyebilirim sadece," dedi Yekta üzgünce.

Dedemin bu kadar gerçeklere yaklaşması karşısında şaşırsam da belli etmedim. Yekta'nın sırrımızı koruması karşısında ayrıca mutluydum. Ailemizden asla bir şey saklamayı sevmezdi ve daima net olurdu. Yoksa kendi hasarlı durumunda bir değişiklik olmadığı için mi sessiz kalıyordu? Belki de bir sonuç alamadığı için herkesi de kendi gibi üzüntüye boğmak istemiyordu.

Kollarını göğsünde sıkı sıkıya bağlayan annem, "Şimdi ne yapacağız?" diye sordu dedeme. Bedeninde gerginlik tüm ruhunu kuşatmıştı. Endişe yumağıydı. Elbette ki endişesi ben ve etrafımda gelişen bilinmezlikti.

"Baştan beri yaptığımızı yapıp Tara'nın güvenliğini Tara'ya rağmen arturacağız. Ve bu defa evden asla çıkmayacaksın!" diye uyardı dedem bana dönerek.

"Ezmoce Germa?" diye sordu babam. "Bir göz atsam iyi olacak sanırım," dedi kuşkuyla bana ve Yekta'ya bakarken.

"Ben de geleceğim," dedi dedem. "Metin?" diye amcama seslendiğinde amcam, komutu almak için oturduğu koltuktan doğruldu. "Sen evde Gökdeniz ile kalıyorsun. Hasan Bey ile Fevzi Bey'e de haber vereceğim. Onlar da gelsin incelemeye," derken telefonunu eline almıştı.

Karşı çıkacak cesaretim yoktu dün gece İdu'nun uyarısından sonra. Belki de gerçekliği bu rüyaya kadar algılamamıştım. O duvara dokunduğumda hissettiğim titreşimin haricinde saf kötülüğü de hissetmiştim. O kötülüğün bedenimde hayat bulacağını düşündükçe ürpermeden edemiyordum. Ve bu kötü ruhun dünyaya yayacağı felaketi hayal etmek dahi istemiyordum. Ruhumun olmadığı bedenim, benim yerime bu dünyada hâkimiyetini ilan edecek bir ruha ev sahipliği yapacaktı. İşte o zaman değil ailem, tüm atmaca soyu bir araya gelse asla Lilith'i yenemezlerdi. Çünkü ailemin inandığı gibi beni ele geçirirlerse elimdeki yeteneklerden dolayı çok tehlikeli bir silaha dönüşecek potansiyele sahiptim.

Şimdi odada oturmuş, aileme nasıl yardım edeceğimi düşünüyordum. Ne kadar kafa patlatsam da bir yol bulamıyordum. Uyumayı düşündüm. Belki İdu, bana bunun için bir yol gösterebilirdi. Ne zaman ona ihtiyaç duyduğumda bana yardım edeceğine söz vermişti.

Beklenti içinde sabah yağmurunun sesiyle gözlerimi yumdum.

Yakta

Dedemler, Ezmoce Germa'ya küçük bir ekiple gitmişlerdi. Bizim açtığımız oyuğu görmüşler, oyuğu biraz daha büyüterek içine girmişlerdi. Suların çevrelediği kayanın ortasında bir sunak bulunuyormuş. Bu sunağın ortasından çıkan su varmış. Su, etrafını çevreleyen havuza akıyormuş. Ama suyun nereye gittiği anlaşılamamış. Ezmoce Germa, lider atmacalar tarafından bir süre kullanıma ara verilmesine karar verilmişti. Daha derin araştırma için İstanbul'dan bir ekip getirilecekti. Gelecek olan jeofizikçinin bu olağan dışı duruma bir açıklık getireceği umuluyordu.

Hâliyle Tara'nın güvenliği on kat daha artırılmıştı. Gerekmedikçe dışarı çıkmayacak, gerektiğinde de Gökhan amcam veya babam yanında olacaktı. Bunu artık iyice anlıyorduk ki Lilith'in ruhuna, Tara'dan daha uygun bir beden yoktu! Zerca'nın koncolozlarının mesajları tam da bunu anlatıyordu. Tara gibi ben de tecrit altına alınmıştım ama Tara kadar sıkı bir korumaya tabi de değildim. Gece olmamak kaydıyla dışarı çıkabiliyordum. Genelde bu dışarı çıkışlarım, Ali ve Oğuz ile buluşmalarımızla ve eğitimle sınırlıydı.

Ezmoce Germa maceramızdan, bedenimde ortaya çıkan desenlerin daha da kabarmasından başka bir sonuç alamamıştık. Oysa Tara, ne kadar inanmıştı. Depremle birlikte dışarı çıktığımızda bana bakan gözleri, bende bir değişiklik olmadı-

ğını anladığında solmuştu. Tara o gece İdu'yu rüyasında görmüştü ama ben hiçbir şey görmemiştim. Belki de bu yüzden bir şey olmamıştı. Tara'nın dualarında bir eksiklik olduğunu düşünmüyordum, eksiklik bendeydi. Hasarlı bir atmacaydım ve asla bu değişmeyecekti.

Başımıza buyruk hareket ettiğimiz için Gökhan amcam ve dedem, haklı olarak çok öfkelenmişlerdi. Yine de bu sorumsuzca hareketimizin karşılığı olarak yeni bir sırrı ortaya çıkmıştı: Ezmoce Germa ardındaki sunak.

Ne zamandan beri o sunak oradaydı? Neden kimsenin bilgisi yoktu? Ne için hazırlanmıştı? Taş ocağının durdurulmasının arkasında bu sunağın varlığı mı sebep olmuştu? Eğer öyleyse Lilith'in uşaklarının bu işte parmağı var demekti. Tehlike, burnumuzun ucundaydı ve bizim ruhumuz bile duymamıştı.

Bir ara sırtımda beliren desenler, kalbime bir nebze umut ekmişti. Tara, benden daha fazla inanmıştı. Bunu o güzel gözlerinde görmüştüm. O gece aramızda oluşan çekimi ve ardından gelişen yakınlaşmayı unutmam imkânsızdı. Tara'yı her gördüğümde ise o anı yeniden yaşıyor gibi yüreğim heyecanla kasılıyordu. Tara'nın şifası sırasında, ne kadar düşünsem de nasıl kendimden geçtiğimi anlayabilmiş değildim. Tara'nın Şifacı İdu ile konuşmuş olması ise akıllara zarar bir durumdu. Bir defa daha anlıyordum ki Tara, gerçekten de elimizde olan en değerli varlıktı.

Ali'nin ailesinin ve diğer yakın çevredeki atmaca aileleri, yıllar önce Kardelen yengem için bir araya gelmişken bu defa Tara için bir araya geliyordu. Bu birliktelik, hepimizi olduğundan daha güçlü kılıyordu.

Tara ile Ezmoce Germa'ya gittiğimizin üzerinden iki hafta geçmişti.

Akşam olmak üzereydi. Ali ile eve geldiğimizde, Tara'yı isyan bayrağı çekmiş hâlde bulduk. Kardelen yengem ve babaannemle tartışıyordu evde bunaldığını söyleyerek. Haklıydı! Ama ne yazık ki işler çözülene kadar bu şekilde devam etmek zorundaydı.

"Tara'nın kuyruğuna basmışlar," dedi Ali kıkırdayarak.

Ali ve benim gibi birkaç genç atmaca, eğitim verilmek üzere bir araya getirilmiştik. Tüm sabahı toplantıyla geçirmiş, öğleden sonra da benim gibi hasarlı bir atmaca olan Oğuz ile bize düşen görevi layıkıyla yerine getirmek için daha çok çalışmıştık. Yorgunduk ve Ali ile kendimizi kameriyenin altına zor atmıştık. Evden gelen tartışmalar, kulak tıkanmayacak kadar yüksek perdeden geliyordu.

"Tara, bu," dedim bezgince. "Ne bekliyordun ki?" demeye kalmadan Tara evden hışımla çıktı.

"Ankarın pençeleri dışarıda," diye Ali kulağıma doğru fısıldadı.

"Siz tüm gün fink atın! Ben burada nakış işleyeyim!" diye çemkirdi.

"Nakış mı?" diye sordu Ali. Tara'nın latife yaptığını anlamamıştı.

Gözlerimi devirirken, "Bence çorap örüyor," dediğimde Ali gülmemek için dudaklarını ısırdı.

Yine de kulağıma, "Kaşınıyorsun, oğlum," diye fısıldamayı ihmal etmedi.

Bu sırada Tara, yanımıza kadar gelmiş; tepemizde, elleri belinde öfkeyle soluyordu. Ali'nin söylediklerini de duymuş olmasına rağmen, benim cümlemi hedef alırken öfkeyle parmağını alnıma sapladı. "O çorabı senin başına öreceğim!" diye homurdandı tehdit edercesine.

"İki hafta önce, uslu duracağına dair herkese söz verdiğin hâlde şu an yaptığın sadece şımarıklık!" Haksızlık yaptığımın elbette farkındaydım ama bu onun ruh hâlinden sıyrılmasına iyi gelecekti.

Tara'nın yeşil kahverengi gözleri, çöldeki kızgın kumlar gibi yakıcı ve ormandaki sisler gibi buğuluydu. Aynı anda hem yanıyor hem de sisler içinde kayboluyordun. Kızgınlığının verdiği hararetle, "Ben şımarık değilim! Asıl sen küstahsın! Sana tanınan özgürlüğünün keyfini çıkarırken burada bana ahkâm kesiyorsun!" diye tısladı.

Ali benim yerime, "Biz eğitimdeydik," diye açıkladı.

Öfkesi bir balon gibi sönerken kaşları çatıldı. "Ne eğitimi?" diye sordu merakla. Öfkesi geri gelirken, "Bundan benim niye haberim yok?" diye devam etti.

"Sen nakış yaparken söylemeye fırsat bulamadık." Onu kızdırmak, derinlerde yatan, çocukluktan gelen bir dürtüydü. Gözleri, her an ağlamaya hazır gibi dolmuştu.

Hislerine tercüman cümlesini duyduğumda, sözlerimi geri alma gibi bir lüksüm olmayacaktı. Bu defa ileri gittiğimi gözlerinden anlamıştım. Kırgın bakıyorlardı. "Sevdiklerini tanımak mı istiyorsun? Hata yap!" dedi üzgünce.

Beni seviyordu! Üstelik son hatasını benim için yapmışken...

Peki, diğer sırrımız? O paylaştığımız sırdan sonra biz ne oluyorduk?

"Özür dilerim," demek ona bir şey ifade etmemişti. Kırgınca eve değil, Karabaş'ı da peşine takıp evin arkasındaki ormanlık alana yürümeye başladı.

"Sen haklıydın," dedi Ali.

Tara'nın ardından bakarken, "Hangi konuda?" diye sordum.

"Zor bir kız olduğu konusunda," dedi benim gibi arkasından bakarken.

"Bazen haklı olmayı sevmiyorum," dedim dalgınca.

"Ne değişti? Eskiden bu kadar geçimsiz değildiniz," diye sordu merakla.

"Bütün oklar onun üzerine doğrulduğu için gerginliği çok normal değil mi? Garip iddiaların hedefinde..."

Bir süre düşündükten sonra, "Doğru diyorsun," dedi. "Duydun mu?" diye sorarken aklına gelen yeni bilginin heyecanı gözlerine yansımıştı.

"Neyi?"

"Şu Alman geri döndü. Dün çarşıda gördüm. Biraz eğlenmek için cazînin karşısına aniden çıktığımda ne yaptı bir bilsen!" diye keyifle anlatımına devam etti. Merakla yüzüne bakınca, "Beni gördüğünde kuyruğunu dikleştirdi," dedi eğlenerek. Anni Adalrik'i kızdırmak, Ali'yi mutlu etmişti.

"Nerede gördün?" En son, kalede görmüştüm kadını. O kadında beni tedirgin eden bir şeyler hissediyordum. Ama ne olduğunu tam olarak çözemiyordum.

"Mualla Pasajı'ndaydı. Elindeki telefona o kadar odaklanmıştı ki beni karşısında görünce hortlak görmüş gibi kal geldi cazîye," diye keyifle anlatmaya devam etti.

Dalgın sesle, "Öyle mi?" diye sorarken Tara'nın ağaçların arasında bir görünüp bir kaybolmasını izliyordum. O kadın sürekli takip hâlindeydi. O yüzden kadını pek umursamıyordum. Kardelen yengem ve Gökhan amcam gibi aklım, ortalarda olmayan Yatu Pehlevi'nin kız kardeşindeydi. Zerca, bu planın içinde miydi? Öyle olmalıydı. Üstü kapalı mesajlarına bakılırsa o da işin içindeydi.

"Ben kaçtım," dedi Ali düşüncelerimi bölerken. "Yarın Oğuz ile birlikte olmak zorundasın," dediğinde dikkatini kendisine çekmeyi başardı.

"O niye?" diye sordum şaşkınca.

"Yarın Rize'ye geçmem gerekiyor. Laboratuvarda işim var."

Keyfim yerine gelirken, "Ne işi oğlum?" diye sordum eğlenerek. "Sevgi'yi görmek için değil mi?" diye sordum gülerek.

"Sus, oğlum! Şimdi biri duyacak," diye kolumdan tutup uyardı.

Gözlerimi, etrafımızda yükselen ağaçlarda gezdirirken, "Niye çekiniyorsun ki?" diye sordum. "İleride eşin olmayacak mı? Ben senin yerinde olsam göğsümü gere gere koluma takar, çarşının ortasında gezerdim!" derken gözlerine bakmamakta ısrarlıydım. Çünkü Ali de dâhil olmak üzere kimseye ritüelimdeki kişiyi söylemiyordum. *"Tara dışında,"* diye düşündüm. Ona da söylemeye niyetim yoktu ama bunu kendi keşfetmişti.

Bir süre yüzüme baktı. Bana acıyan iç sesine, kulaklarımı tıkamak istiyordum ama o kadar sesli düşünüyordu ki... "Bak birader," dedi sonunda. "Ben olsam hiçbir zaman umudumu yitirmezdim. Oğuz bile umudunu hiç yitirmedi. 'Bir yerde beni bekliyor' deyip duruyor. Seninki de bir yerlerde seni bekliyor," dedi umutla.

İstemsizce kaşlarımı çatarken, "Öyle mi diyorsun?" diye sordum.

"Öyle tabii, birader!" diye coşkuyla bağırırken omzuma yumruk attı. Başımı öne eğmem, umuduna katıldığımı anlatıyordu. Bu, onu daha da coşturdu. "Ben kaçayım. Yarın akşam görüşürüz," diyerek yanımdan ayrıldı.

Ali'nin ardından bir süre baktıktan sonra oturduğum yerden kalktım ve Tara'nın ardından ormana doğru yürümeye başladım. Birkaç dakika sonra büyük bir gürgen ağacının altında düşünceler içinde buldum onu. Hemen ayakucunda oturan Karabaş, beni hissettiğinde hafifçe başını kaldırmıştı.

Burnunu Tara'nın eline dokundurup yeniden başını patilerine dayadı.

Çoktan geldiğimi hisseden Tara, başını ağır ağır kaldırıp kırgın ve suçlarcasına yüzüme baktı. Kırgınlığında haklıydı. Yine de yanına otururken, "Özür dilerim, Tara," dedim. "Amacım seni kırmak değildi. Sadece takılmak istedim ama ileri gittiğimi şimdi anlıyorum," dediğimde gözleri öfkeyle parladı.

Cevap vermek için bir an hareketlense de vazgeçip elinde tuttuğu kuru dal parçasıyla toprağı eşelemeye başladı. Gönlünü nasıl alacağımı düşünürken, "Uygunsuz bir şakaydı, farkındayım," diye devam ettim. Cevap vermemeye kararlı olan Tara, bu defa Karabaş'ın başını okşamaya başladı. "Konuşmayacak mısın?" diye sordum alttan alan bir sesle. Birkaç saniye sustuktan sonra en nihayetinde gözlerini gözlerime kavuşturdu. Ama bakışlarındaki öfke ve kırgınlık kaybolmamıştı. Bu ifadeyi hiç sevmiyordum ve bunu düzeltmek için, "Başka rüya gördün mü?" diye sordum yumuşak bir sesle.

Gözlerini devirirken, "Niye bu çaban? Beni avutmak için neden kendini zorluyorsun?" diye sordu kırgınlıkla.

"Öyle mi görünüyorum?" diye sordum şaşkınlıkla. Onun avutulmaya asla ihtiyacı yoktu. Benim ona ihtiyacım vardı sadece. Ve bu ihtiyacımı gidermek için ardından gelmiştim.

"Peki, bunu neden dile vurmaya korkuyorsun?" diye sorduğunda irkildim. Zihnimi okumuştu!

Bir an duygularımı dile getirmek için tereddüde düştüm. Ama beklentiyle bakan gözlerini gördüğümde tüm tereddüdüm buhar oldu. "Korkmuyorum," diye başladım. "Yine de endişelerimi öteleyemiyorum," dedim çaresizce. "Geleceğe dair bir yığın endişeyle mücadele ederken sana olan duygularımı dile vurarak aklını karıştırmak ve hata yapmana sebep olmak istemiyorum."

Hayretle kaşları havalanırken, "O anlamlandıramadığım davranışların bundan mıydı?" diye sordu. Başımı salladım. "Seni taruldığımı sanıyordum," dedi kendi kendine. Yanıt vermedim. En sıcak sesiyle, "Biz, kuzenden önce sırdaş değil miydik?" diye sordu. "Başım her sıkıştığında sadece sana koşardım. Sen her zaman kahramanım oldun," derken aklına gelenle kıkırdadı. "Babamdan sonra!"

"Kuzen olduğumuzu ötelemeyeceğimiz bir diğer gerçek!" diye atıldım. "Ailelerimizin bu duruma ne tepki vereceğine dair bir fikrin var mı?" Ona olan duygularımı artık biliyordu ve bundan sonra inkâr etmenin hiçbir anlamı kalmıyordu.

"Artık inkâr etmiyorsun!" derken bundan aldığı huzuru yansıtmaktan sakınmıyordu. "Bu, bizim kaderimiz! Ritüel rüyanda beni gördün. Ailemiz de bunu anlayacaktır. Atmaca erkeklerinin rüyaları asla yalan söylemez, unuttun mu?"

"Yine de seni ve ailemizi hayal kırıklığına uğratmaktan korkuyorum," dediğimde gözünden bir damla yaş yanağından yuvarlandı.

"Bu imkânsız," dedi boğuk bir sesle. "Seni o kadar iyi tanıyorum ki beni hayal kırıklığına uğratacak en son insan bile olamazsın! Şunu da dipnot olarak belirtmeliyim ki sen de en az annem ve benim kadar güçlü bir değişen olacaksın," dedi inançla.

Onun bana duyduğu inancı nedense ben kendimde bulamıyordum. Ezmoce Germa'da Tara'nın ayininden sonra sırtımdaki desenlerin kabarıklıktan daha fazla ilerleme kaydetmemişken, içimdeki umut yeşermeden kurumaya yüz tutmuştu.

"Çok sabırsızsın Yekta!" dedi. "Her şeyin bir anda olmasını istiyorsun," diye yumuşak sesle bitirdi.

"Peki, sen nasıl bu kadar sabırlı olabiliyorsun?"

"Şifacılığın gereklerinden biri sanırım," dedi kibirli bir sesle. Kibri, yapmacıktı.

Gözlerine bakarken, "Zor biriyim, değil mi?" diye sordum.

Ayağa kalktı. İki adımda yanıma geldi ve başını kaldırıp yüzüme bakarken yüzü güneş gibi aydınlanmıştı. "Zor değilsin. Sadece yaralısın. Bütün kırgınlığın ve kendine öfken bundan... İzin ver, seni iyileştireyim," dedi fısıltıyla.

"İzin senindir," dedim teslim olarak.

"Teşekkür ederim," derken sesi, bir fısıltıdan farkı yoktu. Gözlerindeki huzur, göğsümün şelaleler gibi coşmasına neden oluyordu.

Uzanıp, Tara'yı kendime çektiğimde itiraz etmediği gibi başını göğsüme bıraktı. "Başınla yüreğini de yasla bana, sen istersen göğsümü dünyalara siper ederim," derken sesim, duygularımdan ötürü boğuk çıkıyordu. Belime sardığı kollarını daha fazla sıkarken soluksuz kalmış gibi derin soluk aldı. Huzur dolu soluğu, bedeni gibi titredi.

Binlerce duyguyu barındıran bir sesle, "Yekta," diye fısıldadı. Göğsümün arasından başını kaldırırken güzel gülümseyişi yüzündeydi. "Sen bu göğsü bana açtın ya ölsem de artık gözüm açık gitmem!"

Dudaklarına parmağımı bastırırken, "Ölümü anma!" dedim yüreğim sıkışırken. Onu kaybetme düşüncesi bile kahrolmama yetiyorken dudaklarından bunu duymak...

Yeniden başını göğsüme bırakırken, "Anmam," diye söz verdi.

Kollarımı sarıp, kendime bastırırken göğsümde daha fazla yer açmak için kıpırdandı. Sıcaklığını hissetmek, bedeninin tatlı kıvrımlarını bedenimde hissetmek, önünü alamadığım arzumu anbean ortaya çıkarıyordu. Karabaş'ın inleyen sesini duyduğumuzda ikimiz de hafifçe geri çekildik ama kesinlikle ayrılmadık. Kurdelesinden kurtulan saçlarını yanaklarından kurtarırken al al olmuş yanakları avuç içlerimi ısıtıyordu.

Yeşil kahverengi gözlerine bakarken, "Şimdi düşünüyorum da sana ilk ne zaman tutulmuşum, hiç hatırlamıyorum," diye başladığımda tatlı gülümseyişi yüzüne yerleşti. "İlk zamanlar, küçük bir kız kardeş gibiydin ve tüm kötülüklerden seni korumak istiyordum. Sonra fark ettim ki yıllar geçtikçe sevgimin boyutu da değişiyordu. Ve bunu kabul etmem, rüya ritüelime kadardı. Güneş gibi parlıyordun hayatımda. Gökkuşağı gibi ömrüme renk katıyordun."

Dudakları dudaklarıma dokunmadan önce, "Gözümü seninle açtım ben. Beni her zaman ve her koşulda koruyup kolladın," dedi minnetle. "Hiçbir zaman Gökdeniz'e hissettiğim duyguları sana hissetmiyordum. Adını şu an koyamıyorum ama duygularım farklıydı. Şu an hissettiğim duygular değildi! Daha farklı bir boyuttaydı. Ama şimdi... Kalbimin sesini kulaklarımda duyabiliyorum. Bu sanki bilmediğim bir büyüye maruz kalmak gibi... Seni görmeyince eksik gibi hissediyorum," diye itirafını sonlandırdı.

Aynı hisleri paylaşıyor olmamız inanılır gibi değildi. "Tara..." Dudaklarını dudaklarımla hapsederken bu defa hiçbir gücün etkisinde değildik, kendi hür irademizle hareket ediyorduk. Bu öpüşmemizle ikimizden biri kendinden geçmeyecekti. Bu farkındalıkla onu kendime çektim.

Dakikalar sonra hafifçe geri çekilirken, her ikimizin göğsü hızla inip kalkıyordu. Öpülmekten dudakları kabarmış, kurdelesinden fırlayan kumral saçları dağılmıştı. Ama güzelliğine güzellik katılmıştı. Aklıma olmadık bir düşünce düşmüş, yüzümdeki mutluluğun saniyeler içinde solduğunu hissediyordum. Bunu Tara'ya göstermeme adına başımı çevirsem de zihnimi ondan koruyamamıştım.

"Yekta!" diye isyanla azarladı. "Bana olan duygularını bilmem, beni eksik yapmaz. Aksine daha güçlü yapar!" Başımı tutup, kendine çevirirken, "Senin sevginden emin olduğum sürece gücümden şüphe etme sakın! Ben, seninle güçlüyüm!" dedi.

Elini alıp göğsüme, kalbimin üzerine bırakırken, "Bu kalp, senle atıyor, Tara! Kalbimin ölmesine izin verme," dedim.

"Asla!" diye söz verdi. Yeniden başını göğsüme bıraktı.

Yakta

Hastanenin kafeteryasında Oğuz ile oturuyorduk. Bugün yoldaşım, Oğuz'du. İkimiz de hasarlı atmaca olarak mükemmel bir ikiliydik. Benden sadece üç yaş küçüktü. Çocukken geçirdiği trafik kazası sonucu, ağır tedavinin ardından şekil değiştirme yeteneğini kaybetmişti. Uzun boylu ve atletikti. Ailesinin diğer erkekleri gibi kendisi de iyi bir asker olmak için Hava Harp Okulu'na devam ediyordu. Uçma eylemini, çelik kanatlar sayesinde gerçekleştirecekti. Tara, şifa dağıtmada bende başarılı olsaydı sıradaki kişi Oğuz olacaktı.

Tara'yı aklıma getirmek, yine kalbimin ritminin değişmesine sebep oldu. Dünkü konuşmamızdan sonra hiçbir şey olmamış gibi tüm gece sakinliğimizi korumaya çalışmıştık. Daha doğrusu çabalamıştım. Gözlerimi Tara'dan ayırmakta güçlük yaşarken, bunu birinin fark etmesi karşısında olacakları düşündükçe geriliyordum. Ailelerimize, birbirimize karşı hissettiğimiz duyguları anlatmayı ötelemiştik.

Yine de bu mutluluğumuzu içimizde yaşamamıza kimse engel değildi.

Sabahın erken saati olduğu için kafeterya kalabalıktı. Hastaneden sonra eğitim alanına gidecektik. Oğuz, hasta görmeye dayanamadığını söyleyerek yatan hasta servisinden kaçmak istemişti. Babama yardım etmek için sabahtan bu

yana yoğun bir şekilde çalışmış, küçük bir molanın bana da iyi geleceğini düşündüğüm için birlikte kafeteryaya inmiştik.

Oturduğu sandalyede kaykılıp sırtını sandalyeye dayadı. Yeşil gözleri parlarken, "Etrafıma iyi bakmam lazım," dedi. Merakla yüzüne bakınca, "Benim hatunu görürüm diye umuyorum," diye devam etti umutla.

"Sen de mi?" derken gözlerimi devirdim.

"Ne demek sen de mi? Daha kim var?" diye sordu Oğuz merakla.

"Ali! Amma meraklısınız evlenmeye!" dedim isyanla.

"Sen merak etmiyor musun?" diye sordu biraz şaşkın biraz da şüpheyle.

"Etmiyorum!" Yüzündeki ifade değişmeyince kaçamak cevap verdiğimi anladım. "Çıkar bir gün, acelem yok," dedim daha sakin bir sesle. "Daha yaşım ne ki! Ayrıca sen daha küçüksün benden. Ne bu evlenme sevdası!" dedim Tara'yı kimseye söylemediğim için bir defa daha kendimi tebrik ederken.

"Ben hasarlıyım diye benim çocuklarım hasarlı olmayacaklar!" dedi şiddetle itiraz ederken. "Benim yapamadığımı çocuklarımda görmek için sabırsızım."

"Haklısın belki," dedim kabullenircesine. Evleneceği kızın hiçbir engeli yoktu onunla evlenebilmesi için. Oysa ben... "Kapatalım mı konuyu artık? Biraz da bugünkü eğitimi düşünelim."

"Neyini düşüneceğiz ki?" dedi rahat bir tavırla. "Bize verilen eğitim belli. Doktor olmana rağmen en az benim kadar dövüş tekniklerini biliyorsun. Bizim yaptığımız sadece antrenman," dedi aynı ifadeyle. Gururla göğsü kabarırken, "Üstelik ikimiz de siyah kuşak sahibiyiz," dedi.

"İkinci derece ama."

"Babamlar gibi ustalık seviyemize daha çok var! Çok fırın ekmek yememiz gerekiyor. Ayrıca o kadar koşmana da gerek yok. Daha yaşımız ne ki!"

"Bunu sen mi diyorsun?" diye sordum alayla. "Az önce evlenmek için sabırsız olduğunu söylememiş miydin?" diye sordum dikkatle yeşil gözlerine bakarken.

Bir çırpıda, "O iş ayrı! Evlenmek için eğitime ihtiyacım yok!" dedi eğlenerek.

"Asker gibi düşünüyorsun."

"Askerim zaten!" dedi göz kırparak.

"Biraz daha yumuşak olmayı denesen?"

"Ne yapayım? Şiir mi yazayım, yoksa methiyeler mi dizeyim daha karşılaşmadığım hatunuma!" dedi gülümseyerek. Kısa bir tereddütten sonra, "Sizin gibi kibar olamadım hiç," diye itiraf etti huzursuzca.

"Askerlik, duygularını yozlaştırmış. Boş ver! Bildiğin yolda ilerle. Seni seven, bu hâlinle de sevecektir," dedim alttan almaya çalışırcasına.

"Neyse ya!" derken ayağa kalktı. "Ben acıktım. Tost alacağım, sen de ister misin?"

"Canım istemiyor," derken önümdeki çayın sonunu yudumladım. "Ama bir çay daha alırım."

Oğuz, tostunu almaya giderken telefonuma uzandım. Oğuz'un uzaklaşmasını fırsat bilip, Tara'dan mesaj olup olmadığını kontrol etmek için ekranı açtım. Tam bu sırada hafif bir koku duydum. Baştan çıkarmaktan çok mide bulandıran bir kokuydu. Elbette etrafta cazî vardı. Bu, bildiğimiz ve kaçınılmaz olanıydı. Bunları düşünürken kulağıma bir müzik sesi geldi. Daha önce duyduğumu hatırlamadığım ama sanki bir şekilde tanıdık gelen bir ezgiydi. Bir ninni gibi yumuşaktı. Hemen arka masadan geliyordu. Yarım dönüp masaya baktım.

Orta yaşta bir kadının telefonundan geliyordu müzik. Kadın, göz ucuyla bana bakarken irkilme isteğini bastıramamıştı.

Müziğin sözleri başladığında istemsizce kaşlarımı çattım. Böyle tanıdık bir ezginin yabancı bir melodi olması karşısında şaşkındım. Rusçaydı.

Pencereden ay ışığı düşüyor gözlerine,
Yıldızlar izliyor seni, gülümsüyor yüzüne.
Hadi uyu biraz benim parlak yıldızım,
Bekliyor seni masallar diyarı.
Yıldızlar boncuk gibi gökyüzüne saçılmış,
Dışarıda rüzgâr usulca şarkısını söylüyor.
Ağaçlarda yavru kuşlar çoktan uyumuştur,
Uyu meleğim.
Ninni...
Yarın güneş doğacak,
Güzel günler olacak.
Uyu biraz bebeğim.
Rüyalar görürsün hayal dünyanda.
Kapat gözlerini parlıyor dolunay gibi.

Sonuna kadar dinlerken kendimi bulmaya çalışıyordum. Rusça bilmediğimi biliyordum. Peki, bu sözleri nasıl anlıyordum? Müziği dinleyen kadına yeniden baktım. Tanımıyordum. Yabancıydı. Yüzünde huzur dolu bir ifade vardı. Sonra göz kapaklarını kaldırdı ve gözleri gözlerimle kesişti. Siyah gözleri, farklı bir ışıkla parlıyordu.

"Merhaba," dedi aksanlı bir Türkçeyle.

Başımla selamını alırken şüpheli görünmemek için çaba harcıyordum. Başarılı olamadım ki kadın, bir kaşını yukarı kaldırıp merakla yüzüme baktı.

"Dinlediğiniz müzik..."

"Bir ninni... Güzel, değil mi?"

Gözlerimi gelişigüzel kafeteryada gezdirirken, "Güzeldir sanırım," dedim.

"Rusça bir ninnidir. İsterseniz sözlerini size çevirebilirim," dedi hevesle.

"Teşekkür ederim. Gerek yok!" derken sert bir şekilde kalktım.

Kadın, hafifçe irkilse de hemen toparlandı. "Nasıl isterseniz," derken kibar olmaya çalışıyordu. Kadının kibar olmak için uğraşması beni huzursuz etmişti.

"Ne oldu?" diye soran Oğuz, her ikimize de şüpheyle bakıyordu.

Yanıma ne zaman geldiğini fark edemediğim için şaşırsam da belli etmemeye çalıştım. "Yok bir şey! Yukarı çıkalım," dediğimde bu aceleciliğime anlam verememiş gibi şaşkınlıkla baktı. "Babamların yanına gidelim."

Tepsinin içindeki dört adet tostu eline aldı ve arkamdan gelmeye başladı. Arkama dönmemek ve kadına tekrar bakmamak için kendimle savaş hâlindeyken yürümeye devam ettim.

Arkamdan gelen Oğuz, "Kimdi o konuştuğun kadın?" diye sordu merakla.

"Tanımıyorum," dedim asansörün düğmesine basarken.

"Peki, neden o kadar gergindin? Kadın, cazîydi. Bir şey söyledi sandım," dedi merakla.

"Bilmiyorum," dedim dürüstçe. Ben de cazî olduğunu fark etmiştim ama başka bir şey daha vardı o kadında. Tanıdık gibi ama bir o kadar da yabancıydı.

Asansörün kapısı kapanırken az önceki kadının bize oğru yürüdüğünü gördük. Son gördüğüm, gözleri gözleme dokunduğunda yüzünde oluşan sıcak tebessümdü.

Öyle yoğun çalışmıştık ki sabahki kadını çoktan unutmuştum. Eğitimden sonra duş alıp eve gitmek üzere Oğuz le çıktık.

"Beni şurada bırak," dedi her zaman gittiğimiz berberi österirken. "Saç tıraşım geldi," diye açıkladı.

Benim de uzun zamandır ötelediğim bir şeydi. "Ben de eninle geleyim," dedim aracı yol kenarına park ederken.

Birlikte berbere girdik. Babamların arkadaşı Berber Mustafa'nın bir müşterisi vardı. Dükkâna girerken kısaca bir selam verdikten sonra sıramızı beklemek için koltuklara kendimizi bıraktık. Saç tıraşı olan müşterisi bir şey anlatıyor olmalıydı ki berber, büyük bir merak ve şaşkınlıkla dinliyordu.

"Senin İngilizcen var. Anlarsın sen," dedi rahat bir şekilde müşterisi.

Berber Mustafa hafif bir gururla, "Eh işte!" dedi. Sonra bize dönüp, "Sizin yabancı diliniz çok iyiydi, değil mi çocuklar?" diye bize sordu. Oğuz ile başımızı sallarken ne diyecek diye merakla berbere baktık. "İlçeye bir turist gelmiş. Daha kale ortaya çıkmadan meraklıları ortaya çıktı galiba."

Oğuz ile kulaklarımız diklenirken, "Kimmiş?" diye aynı anda sorduk. "Nerede gördünüz?"

"Ortalarda dolandı tüm gün. En son köprünün oradaki Köfteci Nedim'in restoranına girdiğini gördüm."

Oğuz ile gözlerimiz kesişirken şüpheyle kısılmıştı. Oğuz iç sesiyle, *"Ben bir bakınayım mı?"* diye sordu.

"*Beraber gidelim!*" diye yanıtladım. Oğuz ile aynı anda kalktık.

"Nereye gidiyorsunuz?" diye sordu Berber Mustafa. Müşterisine son rötuşları uygularken, "Az kaldı," dedi.

Önden çıktığım için cevabı Oğuz verirken, "Birazdan geliriz," dedi.

"Gecikmeyin, sıranızı kaptırırsınız!" diye seslendi ardımızdan.

Oğuz, elini kaldırıp onayladı. Çoktan aracın kontağını çalıştırmıştım bile. Oğuz son anda araca binerken, "Sakin ol, birader! Adam o kadar çabuk doymamıştır," dedi.

Cevap vermedim. Oğuz'un cevabımı beklediği de yoktu zaten.

İlçe küçüktü ve bir sokak arkada olan restoranın önüne bir solukta gelmiştik. Araçtan inip seri bir şekilde restorana yürüdük. Restoranda iki müşteri vardı ve anında yabancıyı fark ettik. Adamı gördüğümüz an, Oğuz'un adımları sekteye uğradı ve şaşkınlıkla bana döndü. Ben ise gördüğüm şey karşısında soluğumu tutmuş hâlde adama bakıyordum.

Oğuz ise kendime gelmemi bekliyordu ve yüzündeki şaşkınlığına zihnindeki soruları yoldaşlık ediyordu. Oğuz'a zihnimi kapatırken yemeğini yemeye devam eden adama doğru ağır ağır yürümeye başladım. Her adımım tereddüt, her adımım şüphe yüklüydü. Kapıda karşılayan garsonu geçip, adamın masasına vardığımda saatler geçmiş gibiydi.

Adam, tepesinde dikileni görmek için başını kaldırıp, yüzüme baktığında elindeki kaşık gürültülü bir şekilde yere düştü. Eli titriyordu. Mavi gözleri, şaşkınlıkla sonuna kadar açılmıştı.

Adam, şaşkınlığını atma konusunda benden daha hazırlıklı olmalıydı ki titreyen dudaklarından, "Mein Gott! Sie![12]" diye kelimeler kurtuldu. Alman mıydı?

12 Tanrım! Sen!

Onun kadar cümlelerime hâkim değildim çünkü her biri bir tarafa dağılmıştı. Ve toplayamıyordum. Adam şaşkınlıkla ayağa kalkarken masadan destek almıştı.

"Wer sind Sie?[13]" diye sorduğumda uzun bir süre geçmişti.

Gördüklerine inanamıyor gibi başını salladı. "Friedrinh Werner," derken sesi hayretle kısılmıştı.

Bu isim bana bir şey ifade etmiyordu ama karşımdaki adama bakarken otuz yıl sonraki hâlime bakıyormuşum gibi hissettiriyordu. Adamın yüzündeki ifadenin de benimkinden bir farkı yoktu. Beklediğinden fazlasıymışım gibi şaşkındı.

Kimdi bu adam? Bu kadar birbirimize benziyor olmamızı bir şeye yoramıyordum.

Geriden gelen Oğuz, "Kimsiniz? Neden buraya geldiniz?" diye araya girdi. Oğuz'da da aynı şaşkınlık hâkimdi. Adam, Oğuz'a anlamıyor gibi baktı. Oğuz, Almanca bilmediği için bu defa İngilizce sordu.

Friedrinh Werner, şaşkınlığından silkinirken, "Birini bulmak için geldim," dedi bu defa İngilizce. Beyaz tenliydi ama siyah saçları, yaşının verdiğiyle seyrelmişti. Uzun boyluydu. Sporu bırakmadığını güçlü göğsünden anlayabiliyordum. Eğitmen bir havası, profesör gibi bir duruşu vardı. Kalın kitapları eritmenin karşılığını almış gibi dereceli gözlüğünü başının üstüne koymuştu. Bir turist gibi giyinmemişti. Daha çok, dersten yeni çıkmış öğretmen gibiydi. Yorgun ama mağrur bir duruş sergiliyordu.

"Birini mi? Kimi?" diye sordu Oğuz.

"Oğlumu," derken cevabı bana saatler sonra ulaşmış gibiydi. Ne düşünmem gerektiğinden emin değildim. Kafamda milyon tane soru birbiri ardına mantar gibi biterken hiçbirine yanıtım yoktu. *"Du bist mein Sohn!*[14]" diyen iç sesini duydu-

13 Kimsiniz?
14 Sen oğlumsun!

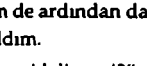
ğumda şüpheyle adama baktım. *"Benim gibi sen de bir atmacasın!"* dedi yine iç sesiyle.

Şüpheyle gözlerim kısıldı. İç ses konuşmalarımızı sadece Oğuz duyabiliyordu ve o da en az benim kadar şaşkındı. *"Başka biriyle karıştırıyorsunuz!"* dedim şiddetle itiraz ederken. Benim bir babam vardı. Metin Sifteyi. Aklıma gelen şeyle irkilirken adam, *"Bilmiyorum..."* dedi. Annem, bu adamla mı birlikte olmuştu? *"Annenin adı ne?"* diye sordu bu defa. Savunma gayretiyle, "Kübra," diye yanıtladığımda sesli konuştuğumun farkında değildim.

Kaşarını çattı. *"Bu isimde birini tanımıyorum,"* dediğinde rahatladığını hissetsem de ardından daha çok büyük bir boşluğa düşmüş gibi sarsıldım.

"Daha sakin bir yere gidelim mi?" diye sordu Oğuz.

İşte o zaman garipliği fark ettim. Üç adam, ayakta ve birbirlerine bakarken hiç konuşmuyor gibi görünüyorduk. Friedrinh Werner de uykudan uyanmış gibi hemen toparlanarak, "Kimseyi konuşmalarımıza şahit tutmayalım," dedi.

On dakika sonra üçümüz de Pazar ilçesinin sahiline bitişik kayalıklarda bulunan Kız Kulesi'nin tam karşısındaki sahildeydik.

Genelde yalnız kalmak istediğimizde Ali ve Oğuz ile buraya gece gelirdik. Derin sohbetler ederken kimselerin ortak olmasını istemediğimiz tek sığınağımızdı.

"Baştan anlatın," derken adamın karşısında dik durmaya çalışıyordum. "Kimsiniz?" Yol boyunca ne zihinden ne de sesli olarak tek cümle sarf etmişti. Belki de düşünmem için bana zaman veriyordu.

Adam, konuşmadan önce hayret ve hayranlık karışımı bir ifadeyle bana baktı. Sevincini dışa vurmamak için büyük bir çaba harcıyor gibiydi. Tekrar "Ben, Friedrinh Werner," derken benim için bir anlamı olmasını bekler gibi durdu. Tepkisiz kaldığımı görünce, "Ruhr Uni Bochum Üniversitesi'nde tarih profesörüyüm," diye devam etti. "Geçtiğimiz hafta annenden bana bir mektup geldi. Bir oğlumuz olduğu yazıyordu mektupta. Ayrıca zarfın içinde bir de resim vardı. Ona inanmasam da o fotoğrafı görünce seni bulmak istedim. Fotoğrafta da benziyordun ama şu an..." Sesi hayretle boğuklaşmıştı.

Anlattıkları karşısında etkilenmemiştim. Anlattıklarına inanmasam da "Annem kimmiş?" diye sordum alayla. Sesim bana bile yabancı gelmişti. "Benim annem, Kübra Sifteyi. Babam, Metin Sifteyi. Her kim gelip aklınızı karıştırmış bilmiyorum ama ben sizin oğlunuz değilim!" dedim sertçe.

Elini, kendisiyle benim aramda oynatırken, "Bana bu kadar benziyor oluşun hakkında bir fikrin var mı peki?" diye sordu. Yoktu. "Benim fikrimden önce gerçeklere dayanan kanıtlar var."

"Kanıtlar?" diye sorduğumda başını salladı.

Omzundan çapraz astığı çantasının içinden ilk önce dörde katlanmış bir kâğıt çıkardı. Bir mektuptu. Mükemmel bir elden çıkan satırları okurken kesinlikle kendimle bir bağlantı kuramadım. Mektup, kendisine büyük bir aşkla bağlı olduğunun itirafıyla başlıyordu. Aşklarının gücüne inandığı için kendisiyle birlikte olduğunu ama kendisinin kariyerini etkileyeceğinden endişelendiği için hamile olduğunu öğrendiğinde kaçtığını yazıyordu. Bir oğlu olduğunu ama Katolik aileye mensup olduğu ve ailesi tarafından kabul görmeyeceğine inandığı için oğlunu bir kapıya bıraktığının itirafıyla devam ediyordu.

"Burası Türkiye," diye hatırlattım.

"Seni bulan ailenin yurt dışında olması muhtemel," dedi Friedrinh Werner.

Annem, bana hamile kaldığı dönemde babamla ayrıydılar. Evet, annem beni doğurduktan sonra bir süre birine emanet etmek zorunda kalmıştı, üniversite hocası olan Volkan Suruç'a. Çünkü o zamanlar annem, Melih Seçkin ile evliydi ve babamla bir tesadüf sonucu yeniden karşılaştıklarında aralarında oluşan çekime kayıtsız kalamamışlardı. Hamile olduğunu öğrendiğinde ise kocasının yurt dışı seyahatini fırsata çevirip doğduktan sonra beni Volkan Hoca'ya bırakmıştı. Her şey bittiğinde dört yaşındaydım ve annem ile babam, beni Volkan Hoca'dan almışlardı. Ayrıca Gökdeniz ve Deniz benim ağabeyim ve ablamdı. "Bu çok saçma!" dedim öfkeyle.

"Üzgünüm," derken çantasından başka kâğıt çıkardı ve elime bıraktı. Bir doğum belgesiydi. Üzerinde yazılan adı okurken bana bir şey ifade etmiyordu. *Bebek Werner.* Doğum belgesinde anne adı Anni Adalrik, baba adı Friedrinh Werner yazıyordu. Bebeğin tam adı ise Alarick Werner'di. Belgede tek benzer şey doğum tarihiydi. Yirmi dört nisan tarihi benim de doğum tarihimdi. Kâğıdın üzerindeki isimlere bakarken bir gerçekle tüm bedenim titremeye başladı. Anni Adalrik! O arkeolog? Bu çok saçmaydı!

"Tanıyor musun?" diye sordu umutla.

Başımı salladım ve kâğıdı adama geri verirken bir adım geri gittim. "Bu imkânsız!" diye soludum.

"Sen benim oğlumsun," derken bana uzanmaya çalıştı.

Elimi kaldırırken, "Benden uzak durun!" diye soludum. "Sizin iddia ettiğiniz şeyi kabul etmem mümkün değil. O kadının annem olduğunu iddia etmeniz ise ne talihsiz bir durum!" diye haykırdım.

"Anni'yi tanıyor musun?" diye sordu hayretle.

"Burada bir kazı çalışmasının başında," diye Oğuz yanıtladı.

"Arkeolog mu?" diye sorarken çok şaşkındı. Aklına gelen fikirle yüzü aydınlanırken, "Demek seni buldu ve önce bana söylemek istedi," dedi.

"O bir cazî!" diye bağırdım. "Bir cazîyi annem olarak nasıl düşünebilirsiniz? Benim annem Kübra!"

Şaşkınlıkla bir adım geri giden, bu defa kendisiydi. "Cazî mi?" derken tiksintinin sesine yansımasına engel olamadı. "Bu imkânsız!" derken sesli düşünüyordu. "Her ne kadar hasarlı bir atmaca olsam da bir cazîyi tanırdım."

"Demek ki bilememişsiniz," dedi Oğuz.

"Ben sizin oğlunuz değilim!" dedim yeniden. "Kabul etmiyorum!" dedim kati bir sesle.

"Beni ailenle tanıştırır mısın?"

"Ne değişecek? Siz, benim hiçbir şeyim değilsiniz! Boşuna bu çabanız!"

Uzlaşmaya çalışır bir sesle, "Beni ailenle tanıştırırsan her şey açıklığa kavuşacak," dedi.

"Olmaz!" derken arkamı döndüm. Annemi, ailemi böyle bir şey için küçük düşürmeyecektim. Bu, kabul edilir bir şey değildi. Araca doğru giderken Oğuz ardımdan seslendi.

"Bence dediğini yapmalısın, Yekta!"

Friedrinh, kendine fısıldar gibi, "Yekta?" diye tekrarladı.

Hışımla geri dönüp, adamın yakasına yapışırken, "Adım, Yekta Sifteyi! Bir Türk'üm!" diye soludum.

"Seni soktukları kalıp bu," dedi anlayışla. "Bunun sorumlusu, Anni. Seni ilk andan bilseydim asla benden uzak büyümene izin vermezdim! Sen benim oğlumsun!"

"Ben sizin hiçbir şeyiniz değilim diyorum! Sizi aileme götüreceğim! Bir de onlardan duyun bakalım!" dedim öfkeyle.

Tara

Bugün de sıkıcı günün sonuna gelmiştim. Bu böyle daha ne kadar devam edecekti, merak ediyordum. Lal halam ve Murat enişte yarın döneceklerdi. Kızlar, tüm gün bunun heyecanıyla coşmuşlardı. Bugün evdeki koruma görevi babam ile Selim dayımdaydı, daha doğrusu gardiyanlarım onlardı. Yekta ve Gökdeniz, sabah hastaneye gidecekler; oradan da Yekta eğitime geçecekti. Akşam yemeğinden önce kimseyi göremeyecektim.

Dün geceki akşam yemeği, Yekta ve benim için gergin geçmiş olsa da her anından büyük bir keyif almıştım. Bir o kadar da gerginlik içinde geçmişti. Çoğunlukla yemek masasında en uzak noktaya oturmayı tercih eden Yekta, bu defa tam karşıma oturmuştu. Yekta'nın duygularının itirafını henüz hazmedememişken *bir de herkesten saklayacağız* diye ikimiz için de zor bir yemekti. Yekta'nın dakikada bir gözlerimi esir almasıyla, biri görecek endişesi taşımıştım tüm yemek boyunca. İşin güzel yanı, kimse anlamamıştı.

Annem, bugün de bu ara sıkça yaptığı gibi erkenden eve gelmişti. Annem sanki Yekta ile aramızda gelişen bu olağanüstü durumu hissetmiş gibiydi.

Kameriyenin altındaki hamakta kitabımı okuyordum. Hemen altta Karabaş, uzanmıştı. Gözleri kapalı gibi olsa da her sese kulakları seğiriyordu. Yeni bir sayfayı çevirirken of-

lamamak için kendimi tuttum. Çünkü her oflayışımda Karabaş başını kaldırıp merakla yüzüme bakıyordu.

Birazdan hava kararacak, dışarıda olanların kalanları da eve gelecekti. Bir an önce akşam olsun ve Yekta eve gelenlerin ilki olsun diye sabırla bekliyordum. Dualarım kabul olmuş gibi asma köprüye aracın yanaştığını duyduğumda Karabaş ile aynı anda diklendik. Gelenler amcam ile dedemdi. Yılgın bir şekilde hamağa geri uzanırken Karabaş doğruldu ve gerindi. Ev sahiplerini karşılamak için merdivenlere yönelmişti.

Birkaç saniye sonra ben de Karabaş gibi dedem ile amcamı karşılamak için hamaktan inerken köpekten farkım olmadığını düşünüyordum. Kameriyenin altına geldiklerinde dedem, "Günün nasıl geçti, Tarita'm?" diye sordu.

"Çok renkli!"

Gülmemek için dudaklarını sıkarken, "Ne güzel!" dedi dedem coşkuyla.

Dikkatle gözlerine baktım. "Benimle dalga geçme, dedeciğim! Bu tutsaklık daha ne kadar devam edecek? Çok sıkıcı ya! Nineme bile gitmem yasak!" dedim küskünce.

"Nineni çağır."

"Hiç komik değil!"

Dedem anlayışla, "Komik olsun diye söylemedim, Tarita'm. Biraz daha sabır göster, güzel kızım. Geçecek bu günler," derken sarıldı.

Asma köprüye başka bir aracın yanaştığını duyduğumuzda üçümüz de döndük. Yekta'nın aracıydı. Kalbim mutlulukla atarken sakin durmak için büyük bir çaba gösteriyordum. Yalnız değildi. Üstelik arka koltukta bir yabancı vardı. Oğuz araçtan indikten sonra arka kapıyı açtı. Arka koltuktaki adam araçtan indi ve yavaşça bizden yana döndüğünde her üçümüz soluklarımızı tutmuştuk.

Dedemin amcama biraz endişe biraz da öfkeyle baktığı dikkatimden kaçmamıştı.

Yekta, yanında getirdiği adamı beklemeden merdivenlere yöneldi. Tüm bedeni, öfke ve şaşkınlıktan kaskatı kesilmişti. Mavi gözleri, öfkesinden çakmak çakmaktı. Amcamın tam karşısına dikildikten sonra konuşmadan önce derin bir soluk aldı.

Oğuz ile merdivenleri tırmanan adamı gösterirken, "Bu adamın söylediklerinin doğru olmadığını ona söyleyin!" dedi öfkeyle. Yekta'nın boynundaki damarlar, tüm öfkesine rehber olurcasına ortaya çıkmıştı.

Adam ne söylemişti ki? Bu soru, amcamla dedemin yüzünde de vardı. Dedem ve amcam, şaşkınlıkla Yekta'ya baktılar. "Kim bu bey?" diye soruyu soran dedem cevabını da biliyor gibiydi.

Bunu fark eden Yekta, bu defa dişlerinin arasından, "Bu adamın söyledikleri yoksa doğru mu?" diye sorduğunda, iki adam da yalpaladı. Kameriyedeki sesleri duyan annem ile Kübra yengem de evden çıkmışlardı. Kameriyeye doğru gelirlerken yengem, ne olduğunu anlamaya çalışıyordu.

"Kim, ne söyledi, oğlum?" diye yengem sordu. Sesi, endişeden titriyordu. Yüzü kireç gibiydi.

Merdivenlerin sonunu bulan mavi gözlü adamı işaret ederken, "Bu adam, benim babammış!" dedi tükürürcesine.

Yengem, yalpaladı. İstemsiz bakışları kocasına dokunsa da yine oğluna döndü. "Oğlum..." diyen cümlesi, son çırpınışlarıydı.

Anında gerçeği anlayan Yekta, "Doğru!" diye soludu saniyesinde.

Neler olduğunu anlamaya çalışıyordum. Oğuz'un yanında duran adam, elini dedeme uzatırken İngilizce, "Merhaba," diye selamladı. Dedem, tereddütle elini karşılarken oğluyla bir an için göz göze geldiler. Dedemin zihni, geçmişin

anısıyla dolmuştu. Salonun ortasında, kucağında dört yaşlarında bir erkek çocuğunu oturtmuş Kübra yengemi gördüm. İlk an buna bir anlam veremedim. Kucağındaki oğlan, Yekta'ydı. Peki, Yekta'nın bu sorusuyla az önceki anı arasında nasıl bir bağ vardı? Bu bağı kurmaya çalışıyor ama başarılı olamıyordum.

Herkes o kadar şaşkındı ki tümünün zihinlerini izlemeye başladım.

Dakikalar sonra vardığım sonuç, tüm dengeleri yerinden oynatacak kadar şiddetliydi. Adam, bir Almandı ve Yekta'nın biyolojik babasıydı. Metin amcam ve Kübra yengem, düğünlerinin olduğu gece kapılarına bırakıldığı için onu sahiplenmişler ve oğulları olmuştu. Yekta, tüm bunlara rağmen hâlâ atmaca soyundan geliyordu. En vahim olan ise Yekta'nın annesi olduğu söylenen kişi, Anni Adalrik'ti! O gün, merkezde Anni Adalrik'i ilk gördüğümüzde zihninden geçen görü, anlam kazanmıştı.

Bir cazî!

"Yekta da tıpkı annem gibi!" diye düşündüm.

Bu demek oluyordu ki Yekta, hasarlı değildi. Cazî soyu karıştığı için değişim süreci uzamıştı. Tıpkı annem gibi!

"Bir soru sordum, baba! Bu adamın söyledikleri gerçek mi?" Yekta, bildiği ama doğru olmamasını umduğu için ısrarla soruyordu. Amcam ve yengemden gelecek cevabı bekliyordu. Amcam, gözlerini kaçırdı. Yengem telaşla atılırken, "Sen bizim oğlumuzsun!" dedi.

"Peki, niye size değil de bu adama benziyorum? Eğer bu adamla yatmadıysan bu adam benim babam nasıl oluyor?" diye sordu öfkeyle.

"Doğru konuş!" diye amcam öfkeyle bağırdı.

"Bana neden yalan söylediniz?" diye babasına geri bağırdı. "Baştan gerçeği bilseydim bütün bunları yaşamak zo-

runda kalmazdım. Ben bir cazînin doğurduğu ifritim!" derken delirmiş gibi kameriyenin ahşabını yumrukladı.

İfrit! Bu imkânsızdı! Yekta, asla ifrit olamayacak kadar değişendi. Kimsenin buna itiraz edecek cesareti yokmuş gibi susmuşlardı. Birinin bunu dile dökmesini bekliyordum. Ama kimse konuşmuyordu.

Ağaçların tepelerindeki kuşlar bile lal olmuştu. Tüm evren, sağırlaşmıştı.

Oysa Yekta, cazînin, ifritin dünyaya getirdiği bir değişendi. Tıpkı annem gibi! Yekta'nın şu an bunu algılama yetisi yoktu. Sevdiklerimin yüzüne baktığımda onların da bunu algılamadıklarını görüyordum.

Oysa Yekta gerçeği görebilse, bir cazî tarafından dünyaya gelmenin bir aşağılama olmayacağını anlayacaktı.

"Sen benim oğlumsun," dedi inatla Kübra yengem.

Mavi gözleri, öfkeyle koyulaşmışken ihanete uğramış sesiyle, "Sen bana yalan söyledin!" diye yengeme doğru yürüdü. "Anneler, çocuklarına yalan söylemez! Ama sen bana yalan söyledin!" dedi kabul edilemez sesle. Annem araya girmek için elini uzatmış olsa da Yekta'nın yengeme elini kaldırmayacağını hepimiz biliyorduk.

Metin amcam, oğluna uzanırken, "Oğlum..." diye yalvardı özür dilercesine. "Seni sadece korumak istedik!" Yekta, bu defa acıyla yoğrulmuş öfke oklarını amcama çevirdi. Amcam, oğlunun acı çekmesine dayanamıyor gibi gözlerini kaçırdığında yengemle göz göze geldiler. Kübra yengem daha fazla dayanamadı ve hıçkırıklara boğuldu. Annem onu kameriyenin oturaklarına oturturken *anneni üzmeye hakkın yok* der gibi Yekta'ya öfkeyle bakıyordu.

Annem haksızdı. Yekta'nın haklı öfkesini anlayışla karşılaması gerekirdi. Sonuçta herkes Yekta'ya yalan söylemişti.

Gökdeniz, Yekta'nın karşısına dikilip, "Sen bir Sifteyi'sin!" diye üzerine bastıra bastıra haykırdı. "Sen, benim ve

Deniz'in kardeşisin! Biliyorum, sana bir yalan söylendiğine inanıyorsun. Öfkende ve kırgınlığında haklısın. Bu yalan için sırtını mı döneceksin? Dönmezsin sen, koçum!" dedi hararetle. Gökdeniz, doğru söylüyordu. Bu, Yekta'yı kötülüklerden korumak, ona sıcak ve güvenilir bir yuva sağlamak için kurgulanmıştı.

Tüm o sözlere rağmen Yekta, tepkisizdi. Sadece öfkeyle inip kalkan göğsü ve öfkeli solukları duyuluyordu. Gökdeniz'e bakmak yerine annesine bakıyordu. En çok ona kırılmıştı. Kübra yengem de bunu görüyor ve hıçkırıkları her geçen saniye şiddetleniyordu.

Kübra

İkinci defa evleniyordum ama ilk defa evleniyormuşum gibi heyecanlıydım. İkizlerimizle birlikte artık huzuru bulmuştuk. İlk evliliğim bir görev uğrunaydı ve başarıyla sonuçlanmıştı. Artık gerçek aşkımla mutlu olmam için hiçbir engel kalmamıştı.

"Tüm dualarımız, yeni gelinimiz Kübra ve oğlumuz Metin'in mutluluğu için!" diyen Zafer Baba coşkuyla bağırdığında salonu dolduran kalabalık, hep bir ağızdan "Âmin!" diye bağırdı.

Sevdiğim adam, güçlü kollarını uzatıp beni kendine çekti. Alnımdan öperken, "Seni hep sevdim. Daima seveceğim," dediğinde bu defa salon alkışlarla inledi. Etrafımızda koşuşturan ikizler, çok mutluydu. Babalarını, gerçek babalarını kabul etmeleri altı ay gibi uzun bir zaman alsa da şu an çok mutluydular. Haklı olarak çocuk kalpleri, hemen bunu kabul edememişlerdi. Ama baba bildikleri adamın sevgisizliğine inat, Metin'in sınırsız sevgisi, kabul etmelerini kolaylaştırmıştı.

Kardelen yanıma gelip usulca kulağıma, "İkizleri bu gece biz alıyoruz," dedi.

"Teşekkür ederim, Kardelen. Çok düşüncelisin."

"Ne demek! Metin ağabeyin iki haylazı böylesi bir gecede avutabileceğini sanmıyorum," dedi anlayışla.

Metin'in gözlerinde gördüğüm sabırsız bakışları, Kardelen'in de gördüğü gibi herkesin gördüğüne emindim. Geceyi düşündükçe

heyecanım artıyordu. Yıllardır onun tenine hasret kalmıştım. Sevmediğim bir adamın yanında Metin'e olan özlem dolu yıllar geçirmiştim. Ama artık acılar, özlemler ve kayıplar son bulmuştu. Dokuz ay öncesine kadar yaşadıklarımız kâbus gibiyken şu an göğüs kafesimiz mutluluktan patlamak üzereydi.

Gece sonunda evimizi tamamen boşaltmışlardı. Sonunda baş başa kalmıştık. Odamızda, yatağımızın ayakucunda karşılıklı duruyorduk.

Usulca uzanıp yanağımı avucunun içine aldı. Yeşil gözleri, zümrüt gibi parlıyordu.

"En inanılmazı neydi biliyor musun?" diye sordu usulca. Sesindeki boğukluk, gözlerimin acıyla yanmasına neden oldu. Yaşadığımız acıları asla unutmayacaktık. Sadece unutmuş gibi yapacaktık. "Rüyalarımda seni görmekten hiçbir zaman kendimi alıkoyamamamdı. Biliyorsun..." derken eli boşluğu havalandırdı. Çene kemikleri, içinde yaşattığı acısına rehberlik edercesine, yüzünde dans ederken, "Hayatımı birleştireceğim eşim olarak seni görmüştüm ama her şey bir anda altüst olmuştu. Hayatı, en çok da seni sorguladım, neden bunu yaptın diye? Bir cevap bulamıyordum. Oysa rüyalarımda hep seni görmeye devam ediyordum ve seni özlediğim için gördüğümü sanıyordum. Gökhan'la bir gün bunun üzerine ufak bir konuşma yaptık. O, Kardelen'den ayrı olduğu zamanlarda da rüyasında gördüğünü söylüyordu. Aramızda fark vardı Gökhan'la. Kardelen onu terk etmemişti ve rüyalarını süslemesinde yerden göğe kadar hak ediyordu. Ama sen... Beni bırakıp gitmiştin. Sana öfkeli ve kırgındım. Rüyama girdiğin her gece için senden bir defa daha nefret ediyordum," derken içinde kalan son zehrini akıtmasına izin verdim. Anlayışla gülümsemeye çalıştım çünkü yaşadığı acıların daha büyüğünü ben yaşamıştım ama bırakıp giden ben olduğum için kendimi savunacak tek bir cümlem yoktu.

Onun yerine uzanıp, parmaklarımı dudaklarına dayarken daha fazlasına izin vermeme adına, "Bu güzel gecemizi konuşarak mı heba edeceğiz?" diye sordum.

Yüzü gevşedi. Özür dolu bakışları gözlerime dokundu. "Haklısın." Kırık gülümseyişini yüzüne yerleştirirken, "Çok dangalağım, değil mi?" diye sordu. Yanıt vermemi beklemeden içinde bulunduğu buhrandan anında sıyrıldı ve büyük coşkusu yüzüne yerleşirken, "Yeterince heba ettik!" dedi ve bir hamlede beni kucakladı. Bedenim yatağımızı bulmadan önce güçlü dudakları dudaklarımı buldu. Gür sesiyle, "Bizden alınan her yılı, ayı, günü ve saati telafi edeceğim! Seni sevmekten asla vazgeçmeyeceğim!" dedi güçlü elleri tutkuyla bedenimde gezinirken.

Evde yalnız olmamızdan hiç bu kadar mutlu olmamıştım. Çünkü Metin'in coşkulu sesini tüm ev, rahatlıkla dinleyecekti. Kardelen'e bir defa daha minnet duyarken Metin'in okşayışlarına kendimi bıraktım.

Düzensiz atan kalbini dinlerken huzur sarhoşuydum. Şafak sökmek üzereydi. Birkaç saat sonra ev, eski canlılığına kavuşacaktı. Bu anları değerlendirme adına başımı göğsünden kaldırıp yüzüne baktım. Yüzü gevşemişti. Gözleri, huzurlu ruh hâlini yansıtırcasına yumulmuştu.

"Dışarıda kar olmasaydı senden o göle götürmeni isteyecektim," dedim muzipçe.

"Kar olması, isteğine engel değil," dedi ve doğruldu.

İstemsizce çığlık attım. "Buz dansı mı yapacağız? Sıcak yatağımda, sıcak kollarında olmanın keyfini henüz çıkarmadım. Yaz olsun, üzerinde yeniden tartışırız. Üstelik..." Cümlem Metin'in kasılmasıyla boğazımda dizildi.

Metin'in bedeni kasılıp, titremeye başladığında olağan dışı bir durum olduğunu anladım. "Neler oluyor?" demeye kalmadan hızla yataktan çıkıp eşofmanlarını giyindi. Balkona çıkarken, elini arkaya götürüp yerimde kalmam için uyarmayı ihmal etmemişti.

Ama yerimde durup bekleyecek kişiliğe sahip değildim. Metin'in uyarısını dikkate almadan yataktan çıktım. Sabahlığımı üzerime geçirirken Metin'in ardından balkona çıkıyordum. Her yer bembeyazdı. Şafağın ışığı benim için yetersizdi ama Metin için aynı şey geçerli değildi. Yapraklarını dökmüş ağaçların dalları arasında dikkatli bir şekilde ileriye bakıyordu. Birkaç dakika sonra bu eylemi yeterli gelmemiş gibi balkonun korkuluğundan ileriye uzandı. Bedeni titremekten geri kalmıyordu. Dönüşüm geçirmeme adına içinde yaşattığı savaşı devam ediyordu. Güçlü omzuna dokunduğumda sertçe bana döndü. Sözünü dinlemediğim için kızgındı.

"Ne oldu?" diye sordum öfkesini umursamayıp.

Yola gelmeyeceğimi anlamış gibi, "Bir fikrim yok!" diye homurdandı. "Bir ses duydum. Bir insanın kar üzerinde gezinmesi gibi," dedi şüpheyle.

"Belki köydekilerden biri ava çıkmıştır" dedim aklıma gelen ilk fikri dillendirerek.

"Bu vakitte mi? Ayrıca burası özel arazi üzerine kurulu bir alan, kimse elini kolunu sallayarak girmez. Bunu bilmeyen biri..." Bu defa Metin susmak zorunda kalmıştı çünkü başka bir ses duymuştu.

Bu defa sesi ben de duymuştum. Ağlama sesi, bir çocuğun ağlama sesi, Metin'in cümlesini yarım bırakmasına neden olmuştu. Metin, hiç tereddüt etmeden balkondan atlayıp sesin geldiği yöne, derenin üzerinden geçen asma köprüye doğru koşar adımlarla beline kadar kar olan zeminde bata çıka indi.

Dakikalar sonra evin girişinde, Metin'in kollarındaki donmak üzere olan küçük çocuğa şaşkınlıkla baktım.

Zafer Baba, "Sabahın kör vaktinde ortalığı ayağa kaldıracak kadar önemli olan nedir?" derken eve giriyordu.

"Salonda. Kendin gör," dedi Metin. Sezen Anne, arkasından geliyordu. Yanakları, soğuktan dolayı al al olmuştu. Zafer Baba, salona girdiğinde şaşkınlıkla durdu. Aynı şaşkınlık, Sezen Anne'de de vardı.

"Kim bu ufaklık?" diye soran Sezen Anne, şöminenin dibinde, kucağında ısınmaya çalışan çocuğun yanına geldi. Çocuk, korkuyla yüzünü göğsüme saklarken küçük ve zayıf kolları boynuma uzandı. Son bir saattir çocukla yakından ilgilendiğim, onu soğuktan kurtarmak için yıkayıp ikizlerin kıyafetlerini giydirdiğim için beni kendine yakın buluyor olmalıydı.

Ensesini kapatan siyah, düz saçlarını sevgiyle okşayıp sarıldım.

Adını, nereden geldiğini, annesini, babasını, yakınını sormamıza rağmen ağzından tek bir cümle çıkmamıştı. Sanki dilimizi bilmiyor gibi ifadesiz yüzle bize bakmıştı sorularımızı sıraladığımız süre boyunca. Ama onu yıkamamıza, temiz giysiler giydirmemize ses çıkarmamıştı. Hatta karnını doyurmamızdan son derece mutlu olmuştu. Sanki saatlerdir yemek yememiş gibiydi.

Kirli giysilerinin ceplerini kontrol ettiğimde dörde katlanmış bir kâğıt bulmuştum. Kâğıtta, dört yaşında olduğu, yirmi dört nisan tarihinde doğduğu ve çaresizlikten bırakmak zorunda kaldığıyla ilgili kısa bir not vardı. Çocuğun adı yazmıyordu. Bunca bilgiyi bu küçücük kâğıda işleyen kişi, adını neden esirgemişti?

"Kim olduğunu, buraya nasıl ve ne şekilde geldiğini bilmiyoruz. Asma köprünün dibinde donmak üzereyken buldum. Ağlıyordu," dedi Metin kısaca durumu özetlerken.

Zafer Baba, otoriter bir sesle, "Bize yakın köylere ve yetkililere durumu bildirelim. Kayıp çocuk vakası var mı öğreniriz," dediğinde çocuk sesten ürkmüş olacaktı ki kafasını boynuma daha da gömdü. Zafer Baba, çocuğun ürktüğünü görünce, yüzü anlayışla yumuşarken, "Ufaklığı korkutmayalım," diye konuşmasını sonlandırdı.

Zafer Baba, Selim ile emniyet birimlerine durumu bildirmek için evden ayrıldığında Gökhan ile Kardelen eve yeni gelmişlerdi. Çocukları, Lal'a bırakmak zorunda kalmışlardı durum karşısında. Çocuk, kucağımdan inmediği gibi, kollarını boynumdan hiç çekmemişti. Metin'in şüpheli ve sinirli hâli, zaman ilerledikçe artıyordu.

Olanları bu defa da onlara anlattığımızda, "Sana söylemiştim, birimizin gece nöbette kalmamız gerektiğini. Kimseyi görmediğine emin misin?" diye sordu Gökhan.

"Defalarca anlattım ya!" diye bağırdığında çocuk, ellerini kulaklarına kapattı.

"Küçük sesle konuşsak..." diye rica ettiğimde iki kardeş, özür dilercesine başlarını eğdi. "Olanları değiştiremeyiz. Ama durumu düzeltmek için birbirimize bağırmamıza gerek yok. Zafer Baba ile Selim, mutlaka olumlu bir haberle gelecektir. Bence siz de yabancıların kaldığı otelleri araştırsanız? Bu çocuk yabancı," dedim emin bir sesle.

"Nereden anladın?" diye sordu Kardelen merakla.

Çocuğun saçlarını gösterirken, "Bu çocuk Türk değil. Daha çok, kuzey bölgesi insanlarına benziyor. Siyah düz saçlar ve mavi gözler..." dediğimde Kardelen hayretle soluğunu tutmuştu.

"Doğru diyorsun," dedi Gökhan.

Gökhan ile Metin camdan dışarı bakıyorlardı şimdi. Kardelen onlardan yana kaçamak bir göz attıktan sonra aklına gelen şeyden dolayı, korkuyla büyümüş gözlerle bana baktı. "Çocuk, bana birini hatırlattı ilk an," derken sesi titriyordu. Aklından geçen, gözlerine yansımıştı. Kucağımdaki çocuğa tekrar baktım. Böyle bir şey olanaksızdı. Evet. Mavi gözlerin biçimi, Yatu Pehlevi'yi hatırlatıyordu. O kadar yaşlı bir yaratıkla bu melek çocuğu karşılaştırmak ne kadar doğruydu?

"Yatu'nun çocuğu mu diyorsun?" diye sordum merakla.

Tekrar Gökhan'a göz ucuyla baktıktan sonra, "Bilmiyorum," diye fısıldadı.

Onun gibi fısıldarken, "O yaratığın çocuğu yoktu. Öyle bir şey olsaydı, mutlaka duyardım. Melih, onun her pisliğini biliyordu," dedim emin bir sesle.

"Ana'nın olabilir mi?" diye sordu bu defa.

"Kardelen! Lütfen o kadar şüpheci olma!" dedim hayretle. Yatu'nun zindanları, onu paranoyak yapmıştı. "Bu sıradan ve kayıp bir çocuk! Ana gibi bir cazî, çocuğunu arı kovanının içine bırakır mı sence? Üstelik onun çocuğu olamaz. Onu muayene etmiştim. Çok önceden bir operasyon geçirmiş ve karın içi yapışıklığından dolayı tüpleri tıkalıydı," dedim güven veren sesimle.

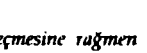
Kafasının karışıklığı yüzüne yansımışken, "O operasyonu doğumda gerçekleştirmişse? Ya evvelinde bu çocuğu doğurmuşsa? Ağabeyinden, kocasından, herkesten saklamışsa?" diye olasılıkları önüme serdi.

"Bir sevgilisi mi vardı diyorsun?" diye sorarken bu olasılığı düşünmediğim için hayıflanıyordum. Ana Pehlevi gibi bir dişinin geçmişinde neler olabileceğini elbette kendisinden başka kimse bilemezdi.

Omuz silkerken, "Bunu bilemem," dedi. "Ama bildiğim bir şey var, bu çocukta beni huzursuz eden bir şey var. Bunu çözemiyorum."

Paranoyaklığını yüzüne vurmanın doğru olmayacağına inandığım için, "Bence bu senin kuruntun. Tara seni çok mu yoruyor? Belki de yorgunluğun sağlıklı düşünmeni etkiliyor. Endişelenme, yakında ailesi bulunur," dedim ümit veren sesimle.

"Umarım," diye mırıldandı.

Günler, haftalar geçmesine rağmen sanki gökten bırakılmış gibi kimse sahip çıkmamıştı çocuğa. Dilimizi anlamıyor olmasına rağmen beden dilimizi mükemmel analiz ediyordu. Çocuk, ikizlere

bile çabucak uyum sağlamış; onların oyunlarına eşlik eder olmuştu. Eve, bize çabucak bağlandığı gibi biz de çocuğa aynı şekilde bağlanıyorduk.

Daha ikinci gün çocuğun sağlık kontrollerini bizzat ben yapmıştım. Metin, çocuğun kan değerlerine baktığında küçük çaplı bir şok yaşamıştık. Çünkü çocuk, atmaca kanı taşıyordu. Bu bilgi, bizi daha da meraklı yapmıştı. Neden ve kim, bu çocuğu bizim kapımıza bırakmıştı? Yanıt yoktu.

Hiçbir şey beklediğimiz gibi sonuçlanmıyordu. Günler günleri kovalarken çocuğu kimse sahiplenmiyordu.

Kardelen, çocuğun atmaca kanı taşıdığını öğrendikten sonra rahatlamış, kızını eve getirmeye karar vermişti.

Kardelen'in gerginliği çocuğu etkilemiş ve ondan hep uzak durmuştu. Kardelen, kucağında Tara ile eve girdiğinde çocuk, ilk defa Kardelen'e yaklaşmıştı. Kucaktaki bebeği görmek için pek istekliydi. Dakikalar sonra çocuk ilk defa Tara'ya gülümsemeye, yüzünü nazikçe okşamaya başlamıştı. Dokuz aylık Tara da aynı şekilde karşılık vermiş, ona gülümsemişti. Çocukların birbirlerini kolayca kabul etmeleri, bizi derinden etkilemişti. Ondan sonra da çocuk, bir daha Tara'nın yamacından ayrılmadı. İkizler artık cazip gelmiyordu çocuğa. Tüm ilgisi Tara'ydı.

Kardelen, bu durum karşısında çaresiz kalmıştı bizim gibi. Ve çocuğa artık eskisi gibi şüpheyle yaklaşmıyordu. O da artık inanmıştı terk edilmiş çocuk olduğuna.

Haftalar geçmesine rağmen çocuğu sahiplenen kimse çıkmamıştı. Çocuk esirgeme kurumuna vermek hiçbirimizin içine sinmeyen bir sondu. Atmaca soyu bir çocuğu kaderine bırakmak, soyumuza yakışmayan bir durumdu. Her kim kapımıza bırakmışsa bizlerin atmaca olduğunu biliyordu. Ailemizin bir ferdi olma yolunda en büyük gerekçeyi doğuştan kazanmıştı.

Onu, Metin ile evlatlık almamız beklediğimiz kadar zor olmamıştı. Elbette Zafer Baba'nın bunda büyük etkisi vardı. Üstelik Zafer Baba, Yekta'yı çok çabuk benimsemişti. Yekta'yı bizden başkası

evlat edinemezdi. Ona bu kadar çabuk bağlandığım için farklı bir şey olması da mümkün değildi.

Yekta.

Anne ve baba olarak adını buralardaki atmaca erkeklerine benzememesinden esinlenerek Yekta koymuştuk. Kendisine, ailemize katılma şeklinden dolayı bu adı sonuna kadar hak ediyordu.

Ailemize katılma hikâyesini de bundan sonra kurguladık. İkizlerden sonra, Melih Avrupa seyahatindeyken Volkan Hoca'nın evinde karşılaştığımızı, birbirimize hissettiğimiz çekime karşı duramadığımız için Metin ile birlikte olduğumuzu söylemiştik. Hamile olduğumu öğrendiğimde ise ikizlerin yaşadığı sevgisizliğe ortak olmaması için Melih'e doğumda öldüğünü söyleyip, Volkan Hoca'ya bıraktığımı ve her şey çözüldükten sonra Metin ile Yekta'yı almaya gittiğimizi kurguladık. Bu hikâyeyi herkese kabul ettirmek kolay olmuştu çünkü önce kendimize inandırmıştık.

Yekta, çabuk öğrenen zeki bir çocuktu. Yaşıtlarından çok öndeydi öğrenme konusunda. Fiziksel olarak ise biraz geride kalmıştı ergenliğine kadar. Bunun sebebi olarak bilinmezlikle dolu yaşadığı koşullara yormuştuk.

Tara

Yekta'nın öfkeyle evi terk etmesinin üzerinden iki gün geçmişti. Evdekiler, Yekta'ya düşünmesi için zaman tanımak gerektiğini söylüyorlardı. Oysa ben aksine inanıyordum. Yaşadıkları çok ağırdı ama Yekta yalnız kaldıkça ağırlık altında ezilecekti. Onun için çok endişeleniyordum.

İki gündür Yekta'nın biyolojik babasını ağırlıyorduk. Elbette bu, Anni Adalrik'e karşı bir korumaydı. Cazî ortalarda yoktu. Kalede ne kendisi vardı ne de yardımcıları. Selim dayım, malzemelerini ulu orta bırakıp ortadan kaybolduklarını söylemişti.

Anni'nin planlarından az çok bazı şeyleri biliyor olsak da endişeliydik. Tedbirler aynı oranda devam ediyordu. Yekta'nın ortalarda görünmemesi, Anni'nin kestirilmez korkunç planları, bunlara karşı ne kadar hazır olduğumuzu bilmiyordum.

Dün annemle Yekta hakkında minik bir sohbet gerçekleştirmiştik. Daha doğrusu o sormuş, ben yanıtlamıştım. Annem, Yekta'ya karşı duyduğum hislerden emin olup olmadığımı sormuştu. Aramızda filizlenen duygudan, emin olup olmadığımı merak ettiğini söylemişti. İnkâr etmemiştim elbette. Tüm dürüstlüğümle ayrıntıya girmeden anlatmıştım. Yekta'nın beni rüyasında görmesini öğrendiğinde annemin kararını etkilemekte büyük rol oynamıştı.

Yekta'nın yatağında uzanıyor, saatlerdir düşünüyordum. Yekta ya yalnız kalmak istediği zamanlarda gittiği Kız Kulesi'ndeydi ya da şehir dışına çıkmıştı. Belki de çok yakınımdaydı. Ne kadar çabalasam da onu, zihnini göremiyordum. Beş kilometrelik alanı, transa geçerek taramış ama bir sonuç alamamıştım.

Gün ortası olmasına rağmen dünden beri devam eden yağmurdan dolayı zaman kavramını saate bakmadan anlayamıyordun. Evdekilere odama çıkacağımı söylediğim hâlde kendimi burada, onun yatağında bulmuştum.

Yastığına yüzümü gömdüm. Kokusunu içime çektim. Onu çok özlemiştim. O beni hiç özlememiş miydi? Sonra kendime, bencilliğime öfkelenirken yüzümü yastıktan kaldırdım. Pencereden görünen kızılağacın dalında, buralarda cennet kuşu diye adlandırılan kızılgerdanın tatlı ötüşünü bir süre dinledim. Eşine kur mu yapıyordu?

Yapacak daha iyi bir şeyim olmadığından kızılgerdan, başka bir dala konmak için kanatlandığında takip etmek, eşini görme umuduyla yataktan kalktım.

Kuşları izlerken ağaçların arasında bir kıpırtı gördüm. Ağaçların arasında biri, olduğum pencereye bakıyordu.

Yekta mıydı? Cama biraz daha yaklaştığımda o da kendini gösterme adına ağacın arkasından bedeninin yarısını çıkardı. Yekta'ydı! Neden gelmiyordu? Neden uzaktan bakıyordu? Benim onun odasında olduğumu biliyordu! El salladığım hâlde ısrarla sabit durmaya devam ediyordu. İç sesimle konuşmaya çalıştım ama kendini kapatmıştı. Neden peki?

Dakikalar sonra arkasını dönüp ağaçların arasında kayboldu. Kafam karışmıştı. Neyin peşindeydi? Neden eve gelmemişti? Öfkesi geçmemiş miydi? Ani kararla odadan çıktım. Salondan sesler geliyordu. Yaklaştığımda Friedrinh Werner, babam ve evdekilerin konuştuklarını duydum. Friedrinh

Werner, Anni Adalrik tarafından kullanıldığını öğrendiğinden beri kendini bağışlamadığından söz ediyordu.

Buna şaşırmıyordum çünkü Anni'nin şeytani yaklaşım yolunu Kübra yengem, Gökdeniz ve Deniz'i korumak için yapmıştı. Amaç farklı olsa da yöntem aynıydı.

Bir an için Yekta'yı gördüğümü söylemeyi düşündüm ama hiçbirinin benim koridordan geçtiğimi dahi görmemelerini fırsata çevirmek daha kolayıma geldi. Yekta, belki henüz biyolojik babasını yeniden görmeye hazır hissetmiyordu. Belki yengem ile amcama öfkesi dinmemişti. Kendini sadece bana göstermesi, beni özlediğinin bir işaretiydi. Bu heyecanla adımlarımı hızlandırdım.

Kameriyeyi geçerken Karabaş doğruldu. "Sen burada kal!" dediğimde kararsız ifadeyle yüzüme baktı. "Yekta'yı göreceğim," dediğimde Karabaş geri yattı.

Merdivenleri aynı heyecanla indikten sonra asma köprüyü es geçip derenin geliş gönüne doğru yöneldim. Yol kenarında, üzerinde böğürtlenlerin olduğu dikenli sarmaşıkların başları yola doğru uzanmıştı. Yekta'nın bu yol üzerinden ilerlediğini gösteren, sarmaşık dikenlerinin kafalarının üzerine basıldığıydı. Hırpalanmış sarmaşık dikenlerinin rehberliğinde beş dakika boyunca yürüdüm. Bir yandan da Yekta'nın neden bu kadar uzağa gitmek isteyebileceğini düşünüyordum. Bu hiç normal değildi.

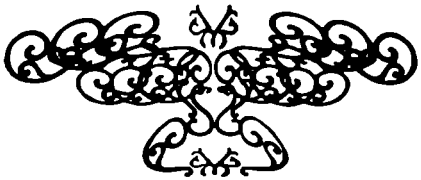
Sisten ve yağmurdan dolayı görüş alanı sıfıra düşmüştü. Sık ve göğe uzanan ağaçlardan dolayı çoktan bu unutulmuş patika yola akşamın karanlığı çökmüştü bile. İçimden bir ses, daha fazla ilerlememin doğru olmadığını söylerken, "Yekta!" diye seslendim ormanın derinliklerine doğru.

Bu sesleniş, bir belanın fitilini ateşledi. Beynimin içinde aniden peyda olan acı, binlerce arı, kafamın içinde aynı anda kanat çırpmaya başladı. Kanat çırpıldıkça enerjim emiliyor, emildikçe dizlerimin gücü tükeniyordu. Gövdeme fazlaymış

gelen başımı çekiştirirken dizlerimin üzerine çöktüm. Bana ne oluyordu böyle?

Acı o kadar şiddetlenmeye başlamıştı ki dizlerim daha fazla bedenimi taşıyamadı ve çamurlu zemine yüzükoyun düştüm. Gözlerimi açık tutmaya çabaladıkça beynimde şimşekler çakıyordu. Boğazımın derinliklerinden yükselen çığlık, dudaklarımdan dökülürken çamurun içinde debeleniyordum. Beynimdeki anlar, her şeyimi tüketiyordu.

Son defa gözümü açmak için çabaladığımda bir çift ayak gördüm. Ayak yaklaştıkça görüşüm bulanıklaşıyordu. Bana mı geliyordu yoksa benden uzaklaşıyor muydu anlayamıyordum. Daha dikkatli görme gayretiyle yeniden gözümü kapattım ama geri açamadım, sonrası karanlıktı.

Tara

Gözlerimi karanlığa açarken bitkinliğimden eser kalmadığını fark ettim. Kuru toprak zeminden doğrulup etrafıma baktım. Bunu yaparken etrafımdaki tehlikeyi anlamaya çalışıyordum. Burarın neresi olduğunu anlayabilmek için etrafıma dikkatle baktım. Duvarın dibinde unutulmaya yüz tutmuş inşaat aletleri, havası sönmüş araba tekerleği, paslı bir el arabası ve yarım çuvaldan daha az, kayaları patlatmakta kullanılan buralarda adına Avrupa gübresi dedikleri azot ve fosfordan üretilen patlayıcı vardı. Terk edilmiş taş ocağının malzeme odası olduğunu saniyeler sonra anladım.

Ne kadar dikkatli baksam da buradan kurtulabileceğim bir çıkış noktası yoktu. Kapana kısılmıştım. Beynimin içindeki arılar artık kanat çırpmaktan vazgeçmiş olsalar da pusuya yatmış gibi varlıklarını hissedebiliyordum. Sanki her an bir atağa kalksam arılar, söz birliği etmiş gibi kanatlarını çırpacak ve enerjimi emmeye kaldıkları yerden devam edeceklerdi. Bu endişeyle nefes bile almaktan korkar olmuştum.

Yekta neredeydi? Gözlerim acıyla dolmuştu. Yekta'nın yokluğunu iliklerime kadar hissederken aniden izbe odanın eski demir kapısı açıldı. İçeri giren Anni Adalrik'i gördüğümde buna nedense hiç şaşırmadım. Cazî mi kaçırmıştı beni? Bunu nasıl yapmıştı? Yüzüme bakmadan, elinde tuttuğu yemek tepsisini el arabasının üzerine bırakırken, "Na-

sılsın, bebeğim?" diye sordu bozuk Türkçesiyle. Sonra bana döndü. Aklımdaki olasılığı güçlendirirken, "Umarım çok fazla hayal kırıklığına uğramamışsındır," dedi kollarını göğsünde bağlarken.

Bunun anlamı neydi? Yekta, onlarla mıydı?

Hayal kırıklığımla baş etmeye çalışırken, ona doğru hamle yapmak için atıldığımda ayaklarıma bağlı zinciri fark ettim. Zincir, gümüş müydü? Neden peki? Annemin de gümüş zincirlere bağlandığını hatırladığımda bizi tutan gücün gümüşten geldiğini hatırladım. Ona ulaşamamanın hırsıyla, "Yekta'ya ne yaptınız?" diye hırladım.

Bir an duraksasa da aklımdan geçenlerin haklılığını dile vururken, "Benim bir şey yapmama gerek yoktu ki! Özüne döndü. Çok yakında tüm dünyaya birlikte hükmedeceğiz. Ve bu da senin bedenine Lilith'in geçmesiyle tamamlanacak!" Yüzümde ne gördü bilmiyorum, yüzüne sahte bir üzüntü yerleştirerek, "Kalbin çok mu acıdı?" diye sordu.

"Kalbim acımadı!" dedim hırsla. "Ama sen, kendi akıbetin için şimdiden tasalan istersen! Senin nefesini kendi ellerimle keseceğim!"

Şuh bir kahkaha atarken, "Bunun için önce o zincirlerinden kurtulmuş olman gerekmiyor mu?" dedi.

"Ben kolay pes etmem! Bir fırsatını mutlaka bulacağım! Ve o anda gülen ben olacağım!"

"Çok cesursun," dedi korkmuş gibi yaparken. "Bu, sana vereceğim ilk ve son yemek. Keyfini çıkararak yemeni tavsiye ederim," dedi çıkmaya yeltenirken.

"Yekta nerede?" Onu gözümle görmeden Anni Adalrik'in hiçbir sözüne inanmayacaktım.

Gözlerine yerleşen sinsilikle, "Geceye hazırlanıyor," dedi.

Gerçekten de Yekta annesine mi dönmüştü? Tüm ilikle-rine kadar nefret ettiği cazîlerin safına mı geçmişti? Bu imkân-sızdı! Benim tanıdığım Yekta, bunu asla yapmazdı!

Peki, bu cazî, nasıl bir mahluktu ki oğlunu bizlerin ara-sına bırakabilmişti? Nasıl bir caniydi?

"Yekta'ya nasıl kıydın?" diye sorduğumda kapıdan çık-mak üzereydi. Bana dönmeden önce birkaç saniye durdu. Sonra ağır ağır döndü. Yüzünde hiçbir pişmanlık ibaresi yoktu.

"Kıymak!" dedi sahte bir hayret ifadesiyle. "Ayrıca onun adı Yekta değil, Alarick! Oğlum, sorumluluk sahibidir ve as-lına ihanet etmeyecek kadar da asildir. Soylu kanı taşıyor," dedi gururla.

"Bir anne, her ne olursa olsun, evladını bırakmazdı!" de-dim ısrarla. Kadın, sözlerimi anlamamakta ısrarcı gibiydi. "Onu beslerken hiç yüzüne baktın mı?" Niye bu çabanın içinde olduğumu da anlamıyordum ya! Haklıymış gibi, so-rularım ona hiç ulaşmıyor gibi ifadesiz bir şekilde bakmaya devam ediyordu. "Göz göze geldiniz mi onu göğsünden bes-lerken? Eğer bunu yapmış olsaydın onu asla terk etmezdin!"

Sırtını dikleştirirken, "Sen bunları nereden bilirsin ki?" diye sordu alayla. "Çocuk doğurmak, onu beslemek hak-kında ne bilebilirsin ki?"

"Ben, büyük ve geniş bir ailede büyüdüm. Annenin evla-dına olan sevgisini de evladın annesine olan sevgisini de çok iyi biliyorum. Yekta da bu sevgiyle büyütüldü. Eğer Yekta, senin yanındaysa ona mutlaka büyü yapmışsındır."

"Oğlumun kendi kararı bu!" diye kestirip attı.

"İnanmıyorum! Yekta, karşıma neden çıkmıyor? Onun gözlerine bakarak bütün o iddialarınızı sormak istiyorum!" Yekta, benim burada olduğumu biliyor muydu?

"Sen daha erkekleri tanımamışsın, bebeğim. Çıkarları söz konusu olduğu müddetçe, senin yanındaymış gibi görünürler," diye devam ederken kapıya yaklaşmıştı.

"O hâlde sen de birilerinin çıkarları için bir aracısın," dedim alayla.

Kapının yanında hırsla dönüp yanıma geldi. İçindeki öfkesini dışa vururken yüzüme nakşettiği tokatla gözüm karardı. "Dilin, haddinden fazla uzun!" Kapaklandığım yerden kalkarken öfkemle mücadele ediyordum. Çünkü değişemiyor olmam, tüm yetilerimi laçka ediyordu. Bu da zayıf düşmeme neden oluyordu. Ama inkâr etmemeliydim ki Anni, yaşına rağmen güçlüydü. Sahi, kaç yaşındaydı bu cazî?

"Nasıl bıraktın oğlunu, taş kalpli yaratık?"

Anni Adalrik, cevap vermek yerine arkasını döndü ve çıktı.

Ana Pehlevi

Lilith'e beden olacak kızın tutsak olduğu odadan çıkarken söyledikleri tüm sinirlerimi ayağa kaldırmıştı.

Kalenin altındaki odaların birini amaçlarımızı gerçekleştirmek için kullanıma hazırlamıştık. Lilith'in bedeninin tutulduğu bu oda, bir zamanlar taş ocağında çalışanların barınağı olarak kullanılıyordu. Barınağa girdiğimde, *"Yolunda gitmeyen bir şey mi var?"* diye sordu Zerca.

Zihinle konuşmayı artık yadırgamadığım için ona bakmadan çalışma alanından getirilen tabureye oturdum. *"Her şey yolunda."*

"Peki, neden o kadar öfkelisin? O yaratık sana ne dedi?"

"İnsancıl duygularımı sorguladı."

"Biz insan değiliz ki," dedi keyifle.

"Sen belki değilsin ama benim bir yanım hâlâ insan."

"Ne yani? Pişmanlığını mı konuşacağız? Vaz mı geçeceksin?" diye sorarken tam tepemde dikildi.

"Asla!" dedim kesin bir dille. *"Ölsem de dönmeyeceğim bu yoldan!"*

Bu kız, bugün anneliğimi sorguladığından beri *oğluma karşı bir şey hissediyor muyum* diye düşünüyordum. Hislerimde bir değişiklik olmamıştı, ona karşı hiçbir duygu kırın-

tısı yoktu. O kızın dediği gibi göğsümden hiç beslenmemiş, göz göze gelmemiştim.

O yüzden mi ona karşı hiçbir şey hissedemiyordum? Düşününce sadece amaçlarıma giden yolda bir maşa olduğuna karar verdim. Başka hiçbir şey değildi!

Zihnimden geçenleri desteklercesine, *"Annelik, bize göre bir durum değil. Boşuna kafanı yorma,"* dedi umursamazca. Bir yandan da nefesiyle yaktığı ateşe harlıyordu. Ateşte koncolozlarının bulduğu bir yabani domuzun etini kızartıyordu.

Sırtımı duvara dayadıktan sonra gözlerimi yumdum. Zerca, gözlerim kapalıyken zihnimi duyamıyordu. Domuzun yağları, ateşe damladıkça çıkan tıslama ve koku, iştahımı kabartıyordu ama şimdi bir şey yemeyecektim. Kızıl Ay'a kadar oruç tutmam gerekiyordu. Ritüelden sonra keyifle orucumu açacaktım.

O kızın söylediği gibi, Alarick'i dünyaya bir amaç için getirmiştim. Asla aramızda bir bağ olmasını istememiştim. Biliyordum ki bir bağ oluşursa planlarımı asla uygulayamazdım. Alarick'in doğumunu yaptırıp, dört yaşına kadar bakan kadına, onun yüzünü bir defa dahi görmek istemediğim gibi bebeği ona bırakıp gitmiştim. Ama Lilith'i geri getirme planlarını uygularken Alarick, hep bu planların içindeydi.

Ona zarar gelmemesi için her önlemi almıştım. Zerca ile anlaşmamız bu paraleldeydi. Her ne olursa olsun, oğluma bir zarar verilmeyecekti. Eğer başarabilirsem, Lilith'i ikna edebilirsem oğluma da ölümsüzlük bahşedilecekti. İşte o zaman, ondan çaldığımdan daha fazlasını geri iade edecektim.

Gelecek planları yaparken yıllar evveline, doğduktan sonra onunla ilk karşılaştığımız ana gittim.

Soğuk ve kapkara bulutların gökyüzünü kapladığı gecenin şafağındaydık. Soğuk ve kar, gizlenmek için bundan daha uygun bir ortam olamazdı. Tüm doğa, bizim lehimize işliyordu. Oysa yakın zamana kadar nasıl da bir karamsarlığın içindeydim!

Düşünmüştüm o karamsarlık buhranında, intikam almamam için daha neyi beklemeliyim diye? Ağabeyimin ve sevdiklerimin yok olmasına sebep olan bu melez bozuntusu ve sözde ailesinden nasıl bir intikam almalıyım diye? Ama intikam almamdan daha önemli mevzu vardı, Lilith'e beden transferi. Bunu yaparken atmaca ailesinden kendi ailemin intikamını da alacaktım.

B planı, büyük bir titizlikle hazırlanmış; gizlilik içinde yürütülmüştü.

Ağabeyimin en büyük hatası, o melezi fazla hafife almasıydı. Kâhinlerin de bunda büyük rolü vardı.

Önceliğim, sekteye uğrayan ilk planın yerine yeni planı devreye sokmaktı.

Yeni plan, yeni aktör demekti.

Yeni planın anahtarı, arka koltukta rol sırasının kendisine gelmesini bekliyordu.

O, B planı için yıllar evvel büyük bir gizlilik içinde hazırlanmıştı.

Kardelen'i doğuma hazırladığımız sırada atmaca sürüsünün saraya saldıracağının haberini almıştık. Ağabeyim, gücünü toplayamamıştı. Güçsüzdük. Ağabeyim olmadan asla o atmacalarla savaşamazdık. B planımızın temellerini sarsmamak için ayini, sarayın sırtını dayadığı dağda devam etmeleri için Baş Kâhin ve Onikiler'i göndermiştim. O dağdan hiçbirinin sağ olarak dönmeyeceğini kendileri de biliyorlardı. Bu, Baş Kâhin ve Onikiler için bir fedaydı. Kardelen ve bebeği, sağ olarak kurtulacaktı ki yıllar sonra oğlum sayesinde onu kendime çekebilecektim. Ayrıca atmacalar, Kardelen'i ve bebeği kurtardıkları için bize gelmeyeceklerdi.

Ne aptalca bir umuttu! Planlarım bir noktaya kadar kusursuz işlemişti. Kardelen ve bebeği kurtulmuştu ama saraya saldırmaları-

nın önüne geçememiştik. Onlar saraya saldırdıklarında ben de mahizenlerdeki gizli geçitten kaçmıştım. Kaçmadan önce bana benzeyen bir hizmetkâra o gece giydiğim kıyafeti giymesini emretmiştim. Hizmetkâr ölünce de benim öldüğümü sanmışlardı. Vladimir ise olayı kişiselleştirip, Kardelen'in ardından gittiğinde onun da geri gelemeyeceğini biliyordum. Aptal yaratık! Gitmemiş olsaydı, bu kutsal yolda tek başıma olmayacak, Zerca'dan yardım dilenmek zorunda kalmayacaktım.

Dikiz aynasını düzeltirken B planımı görüş alanıma aldım. Annesi bildiği kadının göğsüne yüzünün yarısını gömmüş olmasına rağmen, bana korkuyla bakmaktan da geri kalmıyordu. Çok mu korkunç görünüyordum? Farkındaydım, öfke ve hırstan dolayı yüzüm hiç gülmüyordu.

Gözleri, ağlamaktan kızarmış, üşüdüğü için burnu kıpkırmızı olan dört yaşındaki çocuğa baktığımda yeni bir ağlama krizinin eşiğindeymiş gibi iç çektiğini gördüm.

"Neden ağlıyor?" diye sorarken kendi sesimin soğukluğundan ürperdim.

Çocuğa bakan kadın da ürkmüş olmalıydı ki titrek sesle, "Sınırı geçtiğimizden beri hiçbir şey yemedi. Acıkmış," dedi.

"Yeni yuvasında istediği gibi karnı doyar," dedim duygusuzca. Neden ona karşı bir şey hissedemiyor olduğumu merak ediyordum. Oysa benim kanımdandı. "Sana söylenenleri yerine getirdin, değil mi? Onu kimse tanımayacak?"

"Asla, Ekselansları! Doğduğu ilk günden bu yana her gün tuzla ovaladım. Her yemeğine sirke koymayı ihmal etmedim. Emredildiği gibi... Soylu olduğu asla anlaşılmayacak," dedi emir eri gibi yanıtlarken.

"Sana söylediğim gibi sen de o bitkileri içmeye devam ediyorsun, değil mi? Şu an atmaca topraklarındayız, kimse bizim cazf olduğumuzu hissetmemeli!"

"Elbette Ekselansları. Çocuk doğduğundan beri o ürkmesin diye her gün içiyorum."

"Benim kim olduğumu biliyor mu?" diye sordum çocuktan gözlerimi kaçırırken.

"Hayır, Ekselansları. Ayrıca sizin talimatınızla hazırladığım otları içirirken her günü yeniden yaşıyor. Söylediğiniz gibi dünü unutuyor," derken bu duruma alışamamış gibi şaşkındı.

Bu geçici unutkanlık, birkaç gün daha devam ederdi.

Mavi gözleri de dâhil, tümüyle babasına benziyordu. Friedrinh Werner, planımın parçasının anahtarıydı. Büyük bir titizlikle yürüttüğüm gen araştırmaları, tarih profesörü Friedrinh'e götürmüştü beni. O da bir atmaca soyundan geliyordu ama hasarlı bir atmaca olsa da ona yanaşmadan önce çeşitli iksirleri kullandığım için cazf soyundan geldiğimi anlamamıştı. Ona yakın olabilmek için üniversiteye kaydolmuştum. Kısa sürede hayatına dâhil olmuş, onu baştan çıkarmayı başarmıştım. Bu, sadece ilk cinsel birleşmemize kadar süren bir ilişkiydi ve onun spermini çalıp arkama bakmadan kaçtığımın üzerinden beş yıl geçmişti. Beş yıl önce o spermin bedenimde tomurcuklanmasına izin verirken olayların bu noktaya geleceğini hiç istemesem de tahmin ediyordum. Şimdi de o yumurtanın ete kemiğe bürünmüş hâli, arka koltukta korkuyla sinmiş oturuyordu.

Bu çocuk ne olacaktı? Bizim gibi bir cazf mi yoksa babası gibi hasarlı bir atmaca mı? Ona bakıp büyüten kadın, onun atmaca olduğunu hissettirecek hiçbir şey hissetmediğini söylemişti. Şimdi arka koltukta otururken kadının doğru söylediğini anlıyordum. Oğlum, kesinlikle bir atmaca olmayacaktı. Planlarım bir saat gibi işlerse oğlum, geleceğin cazf padişahı ve Lilith'in ölümsüzlük verdiği bir lider olacaktı.

Genlerimizin mucizesinin bir parçası, olduğumuz yaştan çok daha genç görünmemizdi. Lilith'in bizleri ölümsüzlüğe yaklaştırdığı mucizesiydi. Elbette ki bu genlerimiz, biraz da yaşayış biçimimizle bağlantılıydı. Bu, tüm cazf hanedanlarının sahip olduğu bir güçtü. Asla hanedan erkekleri gibi uzun bir ömre sahip olmayacak-

tım yok oluşuma kadar. Ama görüntümde fazla bir değişiklik de olmayacaktı.

Uzun yaşamam ve daima genç görünmemin baş kaynağı, beni dünyaya getiren kadının hayatını, ruhunu emmemdi. Dünyaya getiren kadının ruhunu emmek istemezdim ama ruhumun açlığını doyurmam için başka seçeneğim yoktu. Bu, olduğumuz şeyin değiştirme şansı olmadığı lanetiydi.

Bir cazî doğuran fâni, yavrusunun on sekizinci yaşını çok ender görürdü. Beni doğuran, başına gelecekleri bilseydi beni dünyaya getirir miydi, merak ediyordum. Bedenim, her dönemini normal akışında geçirmişti. Ama çok yakında mumyalanmışım gibi, zamanı durdurmuşum gibi hep kırk yaşında görünecektim. Bu da beni dünyaya getiren canlının bana armağanıydı gençliği. Onun taze ömrü bana geçmişti.

Kardelen Sifteyi'nin kızına arkadaş hazırlarken, zamanı geldiğinde kendi kanımdan olan oğlumun bana ihanet etmeyeceğine inanıyordum. İhanet ederse de icabına bakacaktım.

Saatler sonra oğlanı, yıllarca bakan kadın aracılığıyla Kübra sürtüğünün düğününün sabahında asma köprünün dibine bırakmıştık. Hemen gitmek için hareketlendiğimde ona bakan kadın, hemen gitmek istememişti. Dört yılda çocuğa mı bağlanmıştı? İçimde bir yerlerde kadının şefkatinin kırıntısını aramış ama bulamamıştım. Tek endişem, bir atmacaya yakalanma olasılığımdı.

Birkaç gün şehirde beklemiş, atmacaların bir sonuç alamadıklarının haberini almıştım. Kuzu postuna sardığım kendi kanımı, atmacaların arasına, özellikle Kardelen ve kızına yakın olan atmacaların arasına yerleştirmeyi başarmıştım. Kübra'ya büyük bir nefret besleyen Melih'in yardımıyla on sekiz yıl sonra gerçekleşecek Kanlı Ay tutulmasında yapılacak olanların ilk aşamasını tamamlamıştık. Büyük bir gizlilik ve titizlikle çalışmalarımız başlamıştı.

Lilith'i geri getirebilmek için atmacaların rüya dağını kullanacaktık. Atmacaların rüya ritüellerinde kullandıkları dağ, Lilith'in

nteşinin çıkış noktası olan dağlardan sadece biriydi. Yani eski bir volkanik dağdı.

Kalenin altında bir taş ocağı açtırtmıştım. Çünkü yüzyıllar evvel hazırlanan mabet, gün yüzüne çıkmayı bekliyordu. Taş ocağı, mabede yaklaştığında faaliyetin sonlanmasını sağlamış ve arkeolog olarak kaleye gelmiştim. Arkeolojik bir çalışma adı altında, tepemizde atmaca erkeklerinin gözlerine rağmen gizli bir geçit açtık tepeden. Böylece ay tutulması sırasında sunağın tam tepesine yansıyacaktı ayın kanlı yüzü.

Ritüeli gerçekleştirmek için bakire kızlar gerekiyordu. Cazî ailelere birer mesaj göndererek kızlarını göndermelerini istedik. Bu sayı, on ikiydi. Uzun zamandır bu anı bekleyen müritlerimiz, bize cevap olarak icazet alacak kızlarının kayıp ilanlarıyla duyuruyorlardı. Bir süre sonra istediğimiz sayıya ulaştığımızda, arınma ritüelleri ve eğitim programının da içinde olduğu bir kampa aldık kızları. Son bir yıldır, bu gece gerçekleşecek kanlı aya hazırlanıyorlardı. Geleceğin cazî padişahı olarak onları Alarick mühürleyecek ve ilan edecekti. Ardından da cazî padişahından icazet alan cazî adayları, büyülerini yapmakta özgür olacaklardı.

Geleceğin cazî padişahı, oğlum Alarick olacaktı.

Elbette kendi kanımdan oğlumun tüm hayatını yakından takip etmiştim. Hasarlı bir cazî-atmaca olarak sadece bana hizmet etmek için doğmuştu. Hayatına dâhil olan kızları birer birer elerken bundan büyük keyif almıştım. Çünkü yanında tek bir kızın olmasını istiyordum: Kardelen'in kızı Tara.

Yıllar ilerledikçe her şey planladığım gibi ilerliyordu.

Kanımdan olan oğlumu yıllar sonra uzaktan gördüğüm ilk an, babasıyla geçirdiğim o kısa ama keyif dolu günleri aklıma getirmişti. Hele atmaca melezinin kızıyla yan yana gördüğümde keyfim daha çok yerine gelmişti. Planım tıkır tıkır işliyordu...

Kardelen

Ezmoce Germa'ya giderken kalbim, göğüs kafesimi parçalayacak gibi şiddetli çarpıyordu. Gökhan'ın tüm telkinleri, bana ulaşamadan yok olup gidiyordu. Kızım nerede ve kimlerin elindeydi, bilmiyorduk. Aklımıza gelebilecek her yere bakmıştık. Yine de saatlerdir bir sonuç alamamıştık. Son bir umut, buraya gelmesi kesinlikle yasaklı olan Ezmoce Germa'da bulabileceğimizi düşünmüştük. Buraya gelmeleri kesinlikle yasaktı ama yine de bakmakta fayda vardı, başka bir yer kalmamıştı çünkü.

Kızımın bu bilinmezliği, beni kahrediyordu.

Saat dörttü Karabaş'ın zincirlerini koparmak istercesine havladığında. Bir tehlikenin yaklaştığını düşündüğümüz için hepimiz dışarı dökülmüştük. Ortada bir tehlike yoktu. Gökdeniz, Karabaş'ı sakinleştirmek için dokunduğunda, "Ne!" diye kükremişti. Gökdeniz'in yüzü kirece dönerken, "Tara'nın Yekta'nın peşinden gittiğini görmüş," demişti inanamıyor gibi.

Yekta, neden eve gelmemişti? Tara, neden bize haber vermeden ardından gitmişti?

Dakikalar sonra Karabaş'ın görülerini rehber alırken hepimiz dört bir yana dağılmıştık. Tara'nın Yekta'nın peşinden gittiği söylense de ben buna inanmıyordum. Yekta, öyle uzaktan Tara'yı yanına çağırmazdı. Bu işte bir şeyler yanlıştı.

Bir süre evin etrafındaki ormanı aramıştık. Kaya Dibi yolu üzerinde birilerinin gezdiği anlaşılıyordu ama izler, bir yerden sonra son buluyordu. Sanki oradan geri dönülmüş veya uçmuş gibiydi. Bir tehlikeyle mi karşılaşmışlardı? Tara mı uçmak zorunda kalmıştı?

Selim, Friedrinh Werner'i oteline bırakmak için evden ayrılırken biz de son bakılacak yere, Ezmoce Germa'ya yönelmiştik.

Yekta'nın cazînin çocuğu olduğunu öğrendiğimden beri kendime gelememiştim. Kızımla, Tarita'mla büyüyen çocuğun bir ifritin vârisi olduğunu öğrenmek, hepimizi büyük bir kaosa sokmuştu. Oysa o da benim gibiydi! Tara'nın sesiyle kulağı kanadığında bunu anlamalıydım. Yekta'yı bunun için asla suçlamıyordum, o da en az benim kadar masumdu. Ama onu doğuran cazî, babam kadar masum değildi. Oğlunu, bir amaç için aramıza bırakmıştı.

Değişecek miydi? Neye dönüşecekti? Onun değişim süreci nasıl olacaktı? Peki, Lilith'in ruhuna beden olacak kişi Tara mı olacaktı yoksa Tara ile Yekta'yı birleştirmeyi planlayan Anni Adalrik, onlardan doğacak çocuğa mı ruhunu transfer etmeyi planlamıştı?

Aklımdaki deli sorulara yanıt yoktu. Kimse de yoktu. Yekta, ortalarda yoktu. Kızım ortalarda yoktu.

Nereye gitmişlerdi? Birlikte miydiler? Bunun iyi mi, kötü mü olduğunu kestiremiyordum. Bütün sezilerim tarumar olmuştu. Odağımı bulamıyordum. Kızımın hayatının tüm merkezini oluşturduğunu biliyordum ve bu, benim zayıf noktamı oluşturuyordu. Gökhan veya diğerleri gibi sağlam duramıyordum. Yine de ilk defa Gökhan'ı bu kadar perişan görüyordum.

Kızımızdı bizim. İkimizin canı! Ne kadar olağanüstü özellikleri olsa da o bizim pamuklara sardığımız biricik yav-

rumuzdu. Ayağına değecek taşın endişesini yaşarken hayatının son bulacağı riskiyle yüz yüze gelmiştik.

Yekta, yaşadığı ihaneti nasıl sindiriyordu? Tara'dan dolayı başka bir çocuğum olsun istememiştim ama Yekta'yı oğlum gibi seviyordum. Onun üzüntüsünü bir an önce atlatmasını ve aramıza dönmesini diliyordum. Kızımızın ona ihtiyacı vardı bizim ona ihtiyacımız olduğu gibi.

Her ikisinin arasında filizlenen ilişki ne zaman başlamıştı bilmiyordum. Kızımın gözlerindeki o parıltıyı görmem tüm şüphelerimi çürütmüştü. Onu mutlu eden her şeyin arkasındaydık. Ama önce bunu kendilerinin kabul etmesi gerekiyordu. Yekta ile ilgili duygularını kızıma sorduğumda dürüstçe yanıtlar almıştım. Aralarındaki ilişki çok yeniydi. Onlara zaman vermek hem benim hem de Gökhan'ın fikriydi. Ama bu son gelişmeden sonra her ikimiz de çelişkiye düşmüştük akıbetleri konusunda. Ne olacaktı? Neler olacaktı? Kalbim, bilinmezliğin verdiği korkuyla kasıldı.

En önde ilerleyen Hasan Bey'in oğlu Demir, güçlü kollarını yukarı doğru kaldırırken iç sesiyle, *"Sessiz olalım!"* dedi.

Ezmoce Germa'nın girişindeydik. Kübra da dâhil olmak üzere ailemizin tüm erkekleriyle birlikte Hasan Bey ve iki oğlu, Yaylacı Yunus Efendi ve beş torunu bizimle birlikteydi. Kendi gelemeyen Savcı Fevzi Bey, oğlunu ve Ardeşen'den iki atmaca ailesinin erkeklerini göndermişti. Bu birliktelik, yıllar öncesine götürmüştü beni. Şimdi içimden dualar ediyordum aynı şeyler tekrarlanmasın diye.

Kızımı koruyamamanın suçluluğu tüm ruhumu esir almıştı. Ama bu ruh hâlinden artık sıyrılmam gerekiyordu. Yıllar öncesi gibi bir felaketle sonuçlanmaması için daha dikkatli olmalıydım. Hemen önümde ilerleyen Gökhan'ın elinden tutarken içimdeki tüm olumsuzlukları küflü sandığıma kilitledim. Gökhan'ın bunları bilmemesi gerekiyordu.

Hemen arkamda Kübra, benim gibi etrafını büyük bir dikkatle inceleyerek ilerliyordu. Burasını hiç böyle hayal etmemiştim. Sanırım Ezmoce Gemma, tarihinde ilk defa bu kadar değişeni bir arada ağırlıyordu.

Ritüel odasına vardığımızda Tara ve Yekta'nın bahsini ettikleri oyuğu göremedik.

"Oyuğa ne oldu?" diye sordu Demir şaşkınlıkla. "Daha geçen gün buradaydı! Sadece ben yanılmıyorum, değil mi?" diye sordu kafa karışıklığıyla bize dönerken.

"Yanılmıyorsun, Demir," diye homurdandı Metin. "Oysa daha birkaç gün önce buradaydı," diye devam etti kaşlarını çatarken. "Anlaşılan yeniden açacağız," derken yerden aldığı keskin bir taşı, gelişigüzel vurmaya başladı. Ama ne kadar vursa da bir sonuç alamadığı gibi elindeki taş ufalanıyordu!

Oysa Tara ve Yekta, bu şekilde yaptıklarını anlatmışlardı. Peki, şimdi ne oluyordu da müdahale edemiyorduk?

Kafasını şüpheyle kaşırken, "Gerçekten burada bir oyuk olduğuna emin misiniz?" diye sordu Yunus Efendi. Daha önce oyuğu görenlerin sert bakışları Yunus Efendi'ye dönünce, "Tamam tamam! Demedim bir şey," dedi karşı duvara sırtını dayarken.

"Ben de deneyebilir miyim?" diye sordum Metin'e. Onlardan daha güçlüydüm ve belki birkaç sert ayak darbesiyle duvarda istediğimiz sonucu alırdık. Yana çekilen Metin'e diğerleri de katılırken rahat hareket etmem için alan açmışlardı. Birkaç ayak darbesi, istediğim sonuca varmamı sağlamıştı. Ayak darbelerimle duvarın yüzeyi içe çökmüştü.

Gökhan kolumdan tutup, kenara çekerken, "Kalanını bize bırak," dedi. Her atmaca erkeğinin ayak darbeleri sonucunda duvarda yeniden büyük bir hızla oyuk açıldı. Çünkü oyuğun ardından gelen su sesi, darbelerin hızını arttırmaya yetmişti.

Sonunda bir insanın geçebileceği genişlik sağlanınca hepimiz sırayla geçmeye başladık. İçerisinin karanlık olduğunu

düşünmüştük ama her tarafa meşaleler yerleştirilmişti. İçeri her giren şaşkınlıkla bir an duraklıyordu. Ne için duraksıyorlar derken baktıkları noktaya bakmak için hafifçe başımı kaldırdım.

Ve gördüklerim karşısında soluğumun tıkandığını hissederken ayakta nasıl durabildiğime şaşırıyordum. Gökhan'ın öfkeyle ileri atılması, Metin'in aynı şiddetle bağırması sadece çaresiz çırpınışlardı. Kızım, Tarita'm, gözleri kapalı olarak sunakta yatıyordu. Geç mi kalmıştık? Ölmüş müydü? Dizlerim, gücünü yitirirken dize kadar gelen buz gibi suyun içine oturdum. Kübra'nın kollarımdan asılması, yalvarırcasına seslenmesi beni kendime getirmiyordu. Gözlerim acıdan yanıyordu.

Birinin "Yaşıyor!" dediğini duyduğumda umutla ileri baktım.

O cümlenin kanıtını kendi gözümle görmek istiyordum. Tara'nın göğsünün usulca inip kalktığını gördüğümde ufak bir ferahlama hissettim. Daha fazlasının beklentisiyle doğrulup ileri doğru atıldım ama bir engel vardı, kızıma gidemiyordum. Bir şey kızımın olduğu tarafa geçmemi engelliyordu. Bize tanınan sınıra kadar ilerleyip, "Tara!" diye seslendiğim hâlde sesim ona ulaşmıyordu. Bunu algılayabilmem birkaç saniyemi almıştı. Hepimiz bağırmamıza rağmen engelin diğer tarafındaki grupta bir tepki yokken Tara'nın duyabilmesi imkânsıza yakındı.

Gökdeniz, hepimizin aklındakini dile getirdi. "Burada neler oluyor?"

Beş adımdan fazla olmayan alan, buz gibi suyla kaplıydı. Önümüzde görünmez bir duvar vardı ve daha fazla ilerlememize imkân vermiyordu! O duvar, duymamıza da engeldi!

"Bu ne büyüsüydü?" diye düşünürken Zafer Baba, "Burann enerjisi değişmemize de engel!" dedi şaşkınlıkla. Duvarın

dibinden ilerlemeye devam ederken, "Bunu kırmamız mümkün görünmüyor," diye kanaat getirdi.

Zafer Baba'nın cümlesinden sonra ben de herkes gibi şekil değiştirmek için odaklanmaya çalıştım ama maalesef ki hepimiz başarısız olduk. Değişemedikten sonra kızıma nasıl ulaşacak, onu nasıl kurtaracaktık? Elimiz, kolumuz ve değişim mekanizmamız bağlanmıştı! Çaresizlik, içimde anbean büyürken yüreğim, göğüs kafesimde sıkışıyordu.

Babasıyla yarışır öfkesiyle görünmez duvarın dibine giden Gökhan, "Bu nasıl zıkkım böyle!" diye bağırdı. "Şaşırmayacağım dediğim her an daha büyük şaşkınlıkla karşı karşıya geliyorum. Tara! Kızım, bizi duyuyor musun?" diye umutsuzca seslendi. Gözleri kapalı olan kızımda bir tepki yoktu.

Yüksek bir platformun üstüne yerleştirilmiş sunak, etrafını kuşatan cübbeli kızların başının hizasındaydı. Kızların yarısının yüzünü görebiliyorken diğer yarısının sırtını görebiliyorduk. Daire oluşturmuşlardı sunağın çevresinde. Sunak, her noktadan rahatlıkla görülebilecek bir yükseklikteydi. Sunağın etrafına kurukafaların üzerinde büyük mumlar yerleştirilmişti ve mumların hepsi yanıyordu. Etrafındaki cübbeli kızlar ve iki tarafında hazır duran erkek cazilerin siyah cübbelerine inat, Tara'nın üzerinde kırmızı bir elbise vardı. Her zaman kurdeleyle bağladığı dalgalı kumral saçları, özgürce sunaktan aşağıya sarkıyordu.

Üçüncü bir kişinin anlatacaklarına ortak olmasını istemediği zaman, o küçük ve zarif elleriyle dokunarak zihninden konuşurdu. Ama şimdi o güzel elleri, bedeninin her iki yanında zincirlerle bağlıydı. Şimdi o ellere bir daha dokunamayacak mıydık? Tatlı sırlarımızı artık birbirimize aktaramayacak mıydık?

Peki ya prangayla bağlı ayak bilekleri? Buradan görebildiğim kadarıyla haddinden fazla sıkıydı bileğindeki prangalar. Sanki biraz daha kalırsa moraracak gibiydi. "Kızım!" derken

sesli düşündüğümün farkında değildim. Gökhan omuzlarımdan sıkarken dirayetli olmamı istiyordu. Yavrumun bu hâline karşı nasıl dirayetli olmam gerektiğini bilmiyordum.

Yanımıza gelen Demir, "Duvarın etrafını dolaştım. Suyla çevrili ada gibi sunağın olduğu yer. Öyle bir kalkan yapılmış ki hiçbir yerden geçiş yok! Böyle bir şey hiç görmemiştim," dedi hayretle.

"Biz gördük," diyen Metin'e hepimiz şaşkınlıkla baktık. Ben bunu bilmiyordum. "Kardelen zincire bağlıyken de böyle bir kalkan vardı," diye devam etti.

"Nasıl deldiniz o kalkanı?" diye heyecanla sordu Demir.

"Bir fikrimiz yoktu," dedi yenilmişçesine. "Nasıl olduğunu anlamadık ama kalkan kalkmıştı. Biz de hücuma geçtik."

"Tara!" dedi Kübra heyecanla. "Bunu o yapmış olmalı," diye devam etti aynı coşku ve heyecanla. "Eğer uyanırsa buradaki kalkan da kalkacaktır," dedi umutla.

Hepimiz birbirimize şaşkınlık ve kuşkuyla baktık. Bu çok uçuk bir varsayım gibi görünüyordu. Hepsinin yüzünde aynı ifade vardı.

O zaman Tara karnımdaydı ve saatler sonra dünyaya gelecekti. Bu demek oluyordu ki doğum kanalına düştükten sonraki süreçti. Kübra haklı olabilirdi. Yeniden Tara'ya baktım. Uyanacak mıydı? Ya asla uyanamazsa? Demir pençe, yeniden kalbimi sıkıştırırken soluğum kesildi. Bu acıyı yaşamaktansa şimdi ölmeye razıydım. Evladım, canımın en tatlı yeri, ona gelmesin bana gelsin dediğim varlığım... Şimdi o sunağın üzerinde ölümü mü bekliyordu? Canımdan öte can olan kızım, iblisler yüzünden kolum kanadım mı kesilecekti? Cennet kokulu çiçeğimi solduracaklar mıydı şimdi? Peki, ben sonra ne olacaktım? Rüzgâra savrulmuş küller gibi dağılırken tutunacak bir dalım olmayacaktı. Bu acıya dayanamayacağımı çok iyi biliyordum. Yıllar evvel annemin yüreğinin nasıl

dağlandığını, bana bakarken gözlerinin ardındaki endişeyi ve yürek çarpıntısını artık çok iyi tecrübe etmiştim. Annem, evlat kaybının acısını yaşamamıştı ama ben?

"Kalkanın aynı kalkan olduğuna emin miyiz?" diye sordu Demir.

"Aynı mı derken neyi kastettin?" diye şüpheyle sordu Zafer Baba.

Demir'in metafizik konusunda derin araştırmaları vardı. Anlattıklarına güvenmek zorundaydık. "Biliyorsunuz işte!" diye başladı. "Kubbe gibi bir kalkan vardır ve hiçbir yerden giriş mümkün değildir. Kardelen, zincirliyken sanırım bu tür kalkan kullanılmıştı. Çünkü yer ve konum olarak açık alandı ve bunu gerektiriyordu. Bir diğer kalkan ise halka şeklindedir ve tam da burası için uygun bir kalkandır. Tepeden geçiş, kayalardan dolayı mümkün görünmediği için dairesel kalkan yapılmış," diye açıklarken etrafını incelemeye devam ediyordu.

"Tepeden delik açmamız mümkün değil sanırım?" diye sordu Gökdeniz. Sorduğu sorunun cevabını bildiği için sesi cümlesinin sonuna doğru kısılmıştı. Kimse de yanıtlama gereği duymadı.

Cübbeler giyinmiş kızlarda bir hareketlenme olunca hepimizin dikkati sunağa kaydı. Siyahlar içinde sunağa doğru ilerleyen kukuletaları başlarında pelerinli bir cazî, sakin adımlarla yürüyordu. Her tarafı sularla kaplıysa bu nereden geliyordu? Peki, buranın diğer giriş çıkışı neredeydi?

Hep bir ağızdan dua okuyorlar gibi on iki tane kızın ağzı aynı anda açılıp kapanmaya başladı. Yeni gelenin kukuletası yüzüne doğru indiği için yüzü görünmüyordu. Sonra başka bir cübbe giymiş biri sunağa yanaştığında ilk gelen onu karşılamak için öne çıktı. Elini uzatıp yeni geleni karşılarken saygıyla elinden öptü. Bu, bir boyun eğiş ritüeliydi. Yüzleri gö-

rülmüyordu ama ellerinden öpenin erkek, öpülenin ise kadın olduğu anlaşılıyordu.

İkisi aynı anda sunağın iki yanına geçtiler. Sol taraftaki, erkek olan, yerini aldıktan sonra belinden iki ucu kavisli ve keskin hançeri çıkarırken, her iki eliyle kabzasını kavrayıp başından yukarı kaldırdı. İşte o zaman başındaki kukuleta geriye düştü ve Yekta'nın başı göründü.

"Yekta!" diyen Kübra'nın dudaklarından kalbi çıkarılmış gibiydi.

Gördüğümün gerçekliğini algılayabilmek için birkaç defa göz kırpmak zorunda kaldım. Evet. Bu, Yekta'ydı! Yekta'nın mavi gözleri ifadesizdi! Ruhu bedeninden ayrılmış gibi, uyuşmuş gibi bakıyordu gözleri. Sanki amacını gerçekleştirmek için bedenine başka bir ruh transfer olmuş gibiydi. Kötü ve kirli bir ruh...

Yekta, üzerine titrediği Tara'nın kalbini mi deşecekti şimdi? Bu, Yekta olamazdı! Ne kadar kabul etmek istemesek de Yekta'nın ikizi yoksa bu Yekta'ydı ve ruhu bedeninden ayrılmış bir iblise dönüşmüştü. Yoksa iki gün boyunca biz kendini inzivaya kapattı diye düşünürken onu dünyaya getiren cazînin yanına mı gitmişti? O cazî, onu nasıl kandırmıştı? Ne vaatler sunmuştu?

Ritüel gereğiymiş gibi karşısındaki kişi de başındaki kukuletayı geriye attı ve Kübra ile aynı anda, "Ana!" diye soluduk.

"Bu, Anni Adalrik," dedi Metin bizi düzeltme gayretiyle. Ama bunu bilinçli yapmadığını kanıtlarcasına saniyeler sonra, "Ne!" diyen çığlığa benzeyen bir ses dudaklarından kurtuldu. Kübra ile ikimizin gözleri bir anlığına kesişirken yıllar öncesine gitmiştik. Ana ile üçümüzün olduğu son ana, Yatu Pehlevi'yi ifşa ettiğim düğün balosunda öfkesine hâkim olmayan Ana'yı şekil değiştirirken yarasaya dönüşmesini

şaşkınlıkla izlemiştik. Ana'nın bizim bilmediğimiz daha ne güçleri vardı?

Gerçekten de ölmemişti. Ölmediği gibi Kırım'da onu bulamayışımız olağan bir durumdu çünkü burada, burnumuzun dibindeydi! Bunca zaman sahte isimle hayatlarımıza dokunan Ana'nın daha ne gibi sürprizleri vardı bilmiyorduk. Peki, kızıma neler yaşatmayı planlıyordu?

İstemediğim hâlde zihnime en kötü senaryolar gelirken tam bu sırada Tara, gözlerini araladı ve kalbine girmeye hazırlanan hançeri görebildi. Yekta'nın yüzünde anbean büyüyen sırıtışla Tara'nın gözlerine baktı. Bu Yekta mıydı?

Tara, Yekta'ya büyük bir kinle baktı. Oysa daha birkaç gün önce birbirlerine bakarken eriyorlardı.

Tara, kalbine inmeye hazırlanan hançere inat, bu defa başını diğer tarafa çevirdi. Ana'yı gördüğünde kalkmak için kıpırdandı. Tıpkı yıllar evvel gümüş zincirlerle bağlı olduğum gibi aynı şekilde bağlı olan kızımın çırpınışlarının nafile olduğunu biliyordum. Gümüş, beni etkisiz hâle getirmişti şimdi kızımı etkisiz hâle getirdiği gibi!

Çırpınmanın fayda vermediğini anladığında yeniden etrafına baktı. Sanki kurtulmak için çıkış yolu arıyor gibiydi. Etrafını saran on iki cübbeli kızlara tek tek bakarken kaşları şaşkınlık ve şüpheyle çatılmıştı.

Yeniden Yekta'ya başını çevirdi. Ona birkaç cümle sarf etse de Yekta, bir cevap vermediği gibi efsunlanmış gibi ifadesiz yüzle ona bakmaya, elindeki hançeri indirmek için hazır vaziyette beklemeye devam ediyordu.

Ana, ikisi arasındaki iletişime son verirken bir şey söyledi. Ah! *"Bir duyabilsek!"* diye düşündüm.

Kübra ile benden başka herkes, onlara ulaşmanın bir yolunu ısrarla aramaya devam ediyordu. Boşunaydı çabaları, bir yol yoktu Tara bizi fark edene kadar. Burada olduğumuzu bilmediği gibi bir kalkan olduğundan da habersizdi. Bizi bir

an önce görmesini ummaktan başka bir şey elimden gelmiyordu. Kübra da en az benim kadar yıkıktı.

Uzanıp elini kavradım. Bana bakan gözlerinden acıyla harmanlanmış yaşlar akıyordu. Aynı yaşlar benim de yanaklarımdan süzülüyordu. Her ikimiz de evlatlarımızın kaybını izlemek zorunda bırakılıyorduk.

Elimi sıkan Kübra, "Çok üzgünüm," dedi ağlamaktan boğuklaşmış sesiyle.

Kübra

İki gün, oğlumun biyolojik babasının ortaya çıkmasıyla gelişen kâbus dolu iki gün, uykusuz iki gece... Buraya gelirken her türlü olumsuzluğa hazırlamıştım kendimi ama benim yetiştirdiğim oğlumun nefret ettiği cazîlerin tarafına geçtiğini gözümle görüyor olsam da kabul edemiyordum. Benim oğlumun bunu bile isteye yapmadığına emindim. Ana cazîsi, ona nasıl büyü yapmışsa gözüne perde indirmiş; Tara için titreyen kalbi taşa dönüşmüştü. Benim oğlum bunu asla yapmazdı.

Gökdeniz ve Deniz kadar ona da annelik yapmak kaderimdi sanki. Bana anne olmayı bir defa daha sevdirmişti bu muhteşem çocuk. Ama şimdi...

Bir kâbusu hayata geçirmek üzere kollarını havaya kaldırmış ve Tara'nın kalbine hançeri saplamak için biyolojik annesinden komut bekliyordu. Beni, bizi görse bu gayesinden vazgeçer miydi? Ama ne çare ki görünmez duvar hem bizim hem de sesimizin ona ulaşmasını engelliyordu.

Onların bizi gördüğünden de emin değildim. Aramızdaki mesafe yirmi metreydi ve karanlıkta kaldığımız için görüş alanlarında bile değildik!

Tara, ayakucundaki kımıldayan adama baktı. Adamın hareketlenmesiyle hepimizin odağı ona yönelmişti. Başındaki kukuletayı geriye atıp, bir mekanizmayı hareket ettirmek

için yöneldiğinde soluğumu tuttum. Bu, Melih'ti! Bu nasıl olurdu?

Metin de görmüştü Melih'i. "Ölmemiş miydi bu iblis?" diye öfkeyle soludu.

Biz öldü zannederken demek ki Ana ile iş birliği içindeydi bu süre boyunca. Melih, benden, bizden bu şekilde intikam almayı planlamıştı ki hiç karşımıza çıkmamıştı. Onu hafife aldığımız için başta Metin olmak üzere hepimiz pişmandık.

Kalbim korkuyla kasılırken Kardelen ile aynı anda Tara'nın bakışlarını takip ettik. Melih, Tara'nın tepesinde, bir kapağı yavaşça açmaya başladı. Kapak açıldıkça Tara'nın üzerine ay ışığı vurmaya başlamıştı. Bu neydi?

Zihnimdeki soruyu duymuş gibi, "Bu gece, Kanlı Ay var," dedi Zafer Baba endişeyle. Hepimiz Zafer Baba'ya döndük. "Mars'ın dünyaya en yakın olduğu gece," diye anlatmaya devam ederken endişeli gözleri Tara'nın üzerindeydi. "Bu geceyle ilgili çeşitli rivayetler var. En bilineni, Kanlı Ay gecesinde açılacak kapıdan Lilith'in geçmesi." Sırtını duvara dayadı ve kendi kendine konuşur gibi, "Bunu niye atladım," derken başını arkasındaki duvara vurmaya başladı.

Kardelen, Zafer Baba'ya doğru hışımla atılırken, "Lilith iblisi, bu gece kızımın bedenine geçecek ve biz bir şey yapmadan öylece seyredecek miyiz?" diye sorarken delirmiş gibiydi. Haklıydı. "Bir şeyler yap, Zafer Baba!" dedi isyanla. "Kızımı oradan kurtar!"

Bölgedeki en bilgili değişen olan Zafer Baba'ydı. Buna istinaden yardım dilenircesine, "Baba?" diyen Gökhan, on yaş yaşlanmış gibiydi. Omuzları görünmez yüklerle çökmüştü. "Kızımı kurtarmalıyız!"

"Biliyorum," diyen Zafer Baba da en az Gökhan kadar yıkıktı. Evladı, evladı için parçalara ayrılırken çaresizliği karşısında perişandı.

Tüm bunları izleyen Demir, "Bir şeyler yapmalıyız!" derken görünmez duvara öfkeyle bir tekme savurdu. Elbette bu bir şeyi değiştirmemişti.

Metin, Ezmoce Germa çıkışına yönelirken, "O tavandaki delikten girsek?" dedi.

"Buna vaktimiz olduğunu sanmıyorum," dedi Zafer Baba kolundaki saate bakarken. "Ayrıca bu kalkanın o deliği de kapsamadığından emin değiliz," diye ekledi.

"Tüm yollarımızı kapatıyorsun, baba! Bunun farkında mısın?" diye gürledi Gökhan.

Zafer Baba, çaresizliğin verdiği eziklikle gözlerini evlatlarından kaçırdı. Anneler ve babalar, nasıl bir sınavdan geçiyorduk böyle! İsyan etmek istiyordum. Her şeyi, herkesi parçalamak istiyordum.

"Bir şeyler oluyor," diyen Gökdeniz, dikkatimizi yeniden sunağa çekmeyi başardı.

Tara'nın göğsü, hızla inip kalkıyordu. Yaşadığı korkudan yüreğim parçalandı. Çaresizlikle onu seyrederken nasıl berbat ve acınasıydık!

İzlemekten başka bir şey yapamadığımız Tara'nın gergin yüz ifadesi hafiften değişti. Biraz şaşırmış gibiydi. Ama bu şaşkınlığı belli belirsizdi. Tepesindekilere bunu yansıtmamaya çalışıyor gibiydi. Onu şaşırtan neydi? Hızlıca etrafına bakarken ne aradığını merak ettik.

"Neler oluyor?" diye sordu Kardelen şüpheyle.

"Bir fikrim yok, hayatım," dedi Gökhan gergince.

"Bir şeyler oluyor!" dedi Gökdeniz. "Farklı bir şeyler..."

Ne olduğunu anlayabilmek için daha dikkatli bakmaya başladık.

Tara, etrafındaki kızlara birini arar gibi bakmaya başladı. Kimi arıyordu?

Bir an sonra şaşkınlıkla tepesinde hançeri indirmek için hazır durumda olan Yekta'ya baktı. Sanki yeni görüyor gibi şaşkın olması, kafamızı karıştırmıştı.

Derin bir soluk aldığını gösteren göğsü havalandı. Kararlı bir şekilde Ana'ya döndü ve bir şey söyledi.

Ana, ona karşılık verirken on iki kızı gösterdi. Ana, Tara'ya her ne anlatıyordu duymuyorduk ama yüzündeki gurur, tiksinmemize yetiyordu. O kızların yaşları on altı ile on sekiz arasındaydı. Nasıl ve ne şekilde geldiklerini, nereden geldiğinin bilgisinden yoksunduk. Ama o kızları kendi amacı için heba etmeye dünden hazırdı.

Ana'nın verdiği cevap karşısında Tara, şaşkınlıkla Yekta ile kızlar arasında gözlerini gezdirdi. Bu kızlarla Yekta arasında bir bağ mı vardı? Peki, nasıl bir bağ vardı?

Tara, bu defa Yekta'ya döndü ve bir şey söyledi. Yalvarıyor muydu? Yüreğim acıyla kavruldu. Tara konuştukça Yekta, ifadesiz şekilde ona bakmaya devam ediyordu. Tara'nın hıçkırıklara boğulması bile Yekta'nın kalbini yumuşatmaya yetmemişti. Ben oğluma merhameti öğrettiğime inanmıştım. Ama şu an ona yalvaran Tara'ya bakan gözleri buz gibiydi. Ölüm vardı o bakışlarda.

Tara, Yekta'dan bir sonuç alamayacağına inanmış gibi yeniden Ana'ya döndü. Umut dolu cümlesine rağmen Ana'nın alay edercesine sırıtması karşısında hepimiz soluğumuzu tutmuştuk. Ama Tara, çok sakindi ve konuşmaya devam ediyordu. Dakikalar boyunca karşılıklı konuşmalarına rağmen bir hareketlenme yoktu. Bu iyi miydi yoksa kötü müydü emin değildik.

"Ne konuşuyorlar?" diye sordu Kardelen endişeyle.

"Belki ikna etmeye çalışıyordur," dedi Metin umutla.

"Sanmıyorum! Tara bir şeylerin peşinde gibi!" dedi Gökhan sertçe. Kardelen de dâhil, hepimiz Gökhan'a baktık.

"Emin değilim ama Yekta'nın zihnine girmeyi başardı gibi geliyor," dedi kararsızca.

Kardelen, Gökhan'ın koluna asılırken, "Olabilir mi?" diye sordu umutla.

"Öyle umuyorum," dedi karısından gözlerini kaçırırken. Hepimiz yeniden sunağa dönerken yeni gelişmeleri merakla izlemeye başladık.

İkisi arasındaki havanın kızıştığını gösteren beden dilleri, kalbimize yeni korkular salmıştı.

Ana, Tara'ya karşılık verirken yüzündeki alaycı ifade ölümü çağırıyor gibiydi.

Tara, kendi ölümünü hızlandırma gayretindeymiş gibi aynı sertlikle cevap verirken, Ana'nın yüzüne alay dolu ve aşağılarcasına bir ifade yerleşmişti. *Tara neden böyle yapıyordu* sorusu zihnimden geçtiği an yanıtını aldım.

Şimdi Tara, Ana'nın gözlerine büyük bir keyifle bakarken dudaklarını okuyabiliyorduk.

"Yekta! Şimdi!" dediğinde Ana da dâhil hepimiz Tara'nın tepesindeki Yekta'ya baktık. Yekta'nın elindeki hançerin kimi hedef aldığını anlamaya çalışıyorduk.

Sonra bir şey oldu. Hepimizin küçük dilini yutmaya yetecek kadar büyük bir şaşkınlığa mahkûm olurken, önümüzde gelişen olayı sindirmeye çalışıyorduk.

Kanlı Ay'ın ışığını mabede ulaştıran tepedeki delikten bir nesne indi. O kadar hızlı olmuştu ki göz açıp kapatıncaya kadar bir sürede gerçekleşmişti. Yekta'nın gırtlağına sarılan figür, karanlıkta kaldığı için yüzünü göremiyorduk. Ama Yekta'nın yüzü anbean solarken yüreğim buz kesiyordu.

Oğlum, kötü tarafı seçmişti ama ölümünü seyretmek, kabul edebileceğim bir şey değildi ve yüzümü ellerimle kapattım. "Senin oğlun, onu kollayıp büyüttüğün oğlun iki gün önce öldü. Şu an gördüğün, onun suretinde bir iblis! İki gün

önce kendisinin de ifade ettiği gibi o artık İFRİTİN VÂRİSİ!" diyerek kendimi telkin etmeye çalışıyordum.

Az önce Kardelen'in çöktüğü gibi ben de suyun içinde çökerken buz gibi suyu hissetmedim. Hissettiğim sadece yüreğimin acısıydı. Evladımın ölümü karşısında kahrolurken etrafımda duyduğum seslere kendimi veremiyordum.

Birinin beni sudan çıkardığını ve Ezmoce Germa odasına aldığını çok sonra, odada yalnız olduğumu fark ettiğimde anladım. Uykudan uyanmış gibi doğrulurken gözümden akan yaşları elimin tersiyle sildim.

Mabede geçmek için oyuğa yaklaştığımda, Yunus Efendi'nin torunu Mehmet, önüme çıkarken, "Her şey bitti!" dedi büyük bir coşkuyla.

"Bitti mi?" diye sordum inanamaz bir sesle.

Her şey bitti! Yekta bitti! Evladım dediğim gitti. Ne bitmişti?

Mehmet'in yüzündeki galibiyetle mutlu olurken kayıplarıma içim kan ağlıyordu. On sekiz yıldır evlatlarımdan ayırmadığım Yekta'm... Ben Yekta'nın isteyerek ve bilerek böyle bir iş içinde olacağına hâlâ inanmıyordum. Ama bu saatten sonra artık çok geçti.

Gözlerimden yaşlar sicim gibi akarken girdiğim bu buhrandan sıyrılmak, acımı sindirmek için derin bir soluk aldım.

Gerçekten de kimsenin canı yanmamıştı, değil mi? Yoksa Mehmet bu kadar mutlu olmazdı.

Yine de içimde bir yerlerde Yekta için dua ediyordum ölümü kucaklarken çok canı yanmamıştır diye. Ve yine olmayacak bir dilekti ama gördüklerimin rüya olmasını diliyordum.

Şimdi kendimi toplamalı ve neler olduğunu öğrenmeliydim. Sorularıma yanıt vermesi için Mehmet'e döndüm.

Tara

Sesleri duyuyor ama gözlerimi açamıyordum. Neredeydim? Duyduğum bu sesler neydi? En son hatırladığım Anni Adalrik ile konuştuğumuz, daha doğrusu tartıştığımızdı. Sonra anılar! Binlerce anının kafamın içinde çırpınışı aklıma geldiğinde ürperdim.

Etrafımda sanki bir düzine insanın dile getirdiği bir mırıltı vardı. Dua mı okunuyordu? *"Gözlerimi açmalıyım!"* diye düşünüyordum. Ne olup bittiğini görmeliydim. Bir gayretle gözlerimi araladığımda elinde keskin uçlu hançeri kalbime saplamak için hazırlanan Yekta'yı gördüm.

Tepemdeki gerçek Yekta değildi! Ondan yayılan kötücül ruhu, iliklerimde hissediyordum.

Yekta'nın kılığına girmiş olan kimdi ve neden tepemde elinde hançerle kalbimi deşmek için bekliyordu? Neden burada olduğumu şimdi hatırlıyordum.

Gözlerimiz kesiştiğinde nefretle baktım ama o, çarpık gülüşünü çoktan yüzüne yerleştirmişti bile. Sağ yanımda kıpırtı hissedince başımı çevirdim ve Anni cazîsinin ayin için giyindiği siyah kıyafetler içinde onu buldum. Kalkmak için hamle yapsam da bağlı olduğumu anlayınca bu mücadelem kısa sürdü.

Anne-oğul, giyim konusunda uyum içindeydiler. Biraz odaklanınca dua konusunda da bir uyum içinde olduklarını fark ettim. İlave sesler vardı ve o sesler bu ikisinden gelmiyordu. Diğer sesler, bir adım gerilerinde, etrafımızda çember oluşturmuş siyahlar içindeki kızdan geldiğini gördüm. Tam on iki kız vardı çemberde!

Kızların her birinin elinde altından kadeh vardı. Gözleri, heyecan ve beklentiyle parlıyordu her birinin. Neyin beklentisiydi? Benden akacak kanları mı içeceklerdi? O kadehler onun için miydi? Bu panikle yeniden çırpındım. Ama bir sonuç alamıyordum.

Yenilmişlik hissini derinlere gömerken yeniden sahte Yekta'ya baktım. "Bunu bana nasıl yapacaksın?" diye sordum. Anni cazîsi, bir an duasına ara verdi. Sahte Yekta'nın sahte olduğunu, anlamadığını düşünüyor olmalıydı. "Kendine gel, Yekta! İndir şu hançeri," diye devam ettim.

"Vakit geliyor," diyen Anni'nin sesini duyduğumda neyin vakti olduğunu tahmin etmek zor değildi. Ama bu vakti nasıl anlıyordu onu çözememiştim.

Ayakucumdaki erkek cazînin bir mekanizmayı harekete geçirdiğini gördüm. Diğeri, Yusuf Çepnioğlu, başucumda ifadesiz gözlerle olanları izliyordu. Onda da aynı siyah cübbe vardı.

Dakikalar sonra yavaşça yukarıdan, tavandan bir kapak açıldı ve gecenin karanlığını gördüm. Ne geleceğini kestiremediğim için kalbim korkuyla kasılıyor, bağlı olduğum zincirlere rağmen kurtulmak için çırpınıyordum.

"Sakin ol!" diyen Yekta'nın sesini duyduğumda şaşkınlık karışımı sevinçle tepemdeki Yekta'ya baktım. Ama o cümleyi o söylememiş gibi tepkisizdi. Şüpheyle kaşlarımı çattım. *"Beni rahatça öldürmen için mi sakin olayım?"* dedim hırsla.

"Ben, baktığın yerde değilim," dedi Yekta bu defa. *"Biraz sonra bir nefes kadar yakınında olacağım."*

Kalbim mutlulukla çarparken sakin durmaya çalıştım.

Yıkılan tüm ümitlerim birer birer ayağa kalkarken sabırsızlığım aynı oranda artıyordu.

Göremiyor olmama biraz endişelenirken, *"Yekta!"* diye seslendim. Sesini yeniden duymaya, hayal olmadığına inanmak istiyordum.

"Buradayım, ömrüm," diye yanıtladı beni. *"Herkes burada!"* diye devam etti umut dolu sesle.

"Herkes mi?" dedim şaşkınlıkla. Şaşkınlığıma eşlik eden Yekta'nın ömrüm diyen hitabıydı. Şu ana kadar yaşadıklarıma ilaç gibi gelmişti.

"Evet," dedi kısaca.

"Yanındalar mı?" diye sordum.

"Onlar senin bulunduğun mabetteler. Nedenini bilmiyorum ama yanına ulaşamıyorlar." Burasının neresi olduğunu bilmediğim gibi bizimkilerin de ne kadar yakınımda olduğunu kestiremiyordum.

"Burası neresi? Sen neredesin?" diye sordum. Onu duyuyordum da diğerlerini neden duyamıyordum?

"Ezmoce Germa'da açtığımız oyuğun arkası," dediğinde soluğumu tuttum. İdu, bana buradan uzak durmamı söylerken bunu anlatmak istemişti! Yekta'nın ümit veren sesini yeniden duyduğumda, *"Çok yakınındayım,"* dedi. Sonra da *"Benim odama geldiğin geceyi hatırlıyor musun?"* diye sordu muzipçe. Nasıl yani? *"Sana dokunuyorum ama hissedemiyorsun,"* diye devam etti.

"Bedenin nerede?" diye sordum hayretle.

"Yukarıda. Kapağa giden tünelin dışında. Birazdan kendim de geleceğim."

"Ne yapmayı planladığını benimle de paylaşır mısın?"

"Dikilitaş'taki tüm eşyalar yanımda," dedi seri bir şekilde. *"Bunların ne işe yarayacağını bilmiyorum ama beni boş çevirmeyeceklerini umuyorum."*

Buranın biraz karışması gerekiyordu, bu da İdu'nun bana öğrettiği Ganiji'nin saçlarından geçiyor olmalıydı.

"Her ne yapmayı düşünüyorsan buranın çok kalabalık olduğunu göz ardı etme!" diye uyardım.

"Gördüm."

"Ganiji'nin saçını, eyleme geçmeye karar verdiğin anda havaya savur!"

"Tamam! Şimdi senden, onları biraz oyalamanı istiyorum. Sahte ile konuşmayı dene! *O Zerca!"* diye açıkladı.

Şaşkınlıkla tepemde duasını devam ettirmekte olan Zerca'ya baktım. Bunu nasıl düşünememiştim? Dedem, *"Onlar istediği herkesin yerine geçer,"* demişti. Beynimin içindeki anıların bu kadar gerçekçi gibi olması, Zerca'nın yanımda olmasından dolayıydı. Ayaklar! Ormanda düştüğümde bana doğru gelen şeyi yeni hatırladım. İleri mi, geri mi gittiğini anlamamıştım çünkü ters ayaklıydı. Ters ayaklı Zerca!

"Sen ne yapıyorsun?" diye sordum.

"Çıkış yolu bulmaya çalışıyorum. Anladığım kadarıyla buraya indiğimde dönüşemeyeceğim. O yüzden çıkış yolu bulmalıyım."

"Dönüşmek mi? Yeteneklerini kazandın mı?" diye sordum heyecanla. Bu, müthiş bir şeydi!

"Bunu sana göstermek için sabırsızım," dedi boğuk sesiyle.

"Nasıl bir şey oldun?" diye sordum sabırsızlıkla.

"Sabret, ömrüm. Çok yakında!"

Yekta'nın çabuk olmasını dileyerek Anni'ye döndüm. Zaman kazanma adına ellerindeki kadehlerle bana bakarken, ayinin sonlanması için sabırsızlanan etrafımızdaki on altı ve

yirmi yaşlarındaki cübbe giymiş kızları gösterirken, "Bunlar kim?" diye Anni'ye sordum.

Keyif dolu sesiyle, "Yekta'dan icazet almaya gelen cazî adayları," dediğinde aptal kızlarla sahte Zerca'ya baktım. Yekta da duymuş muydu bunları?

"Hâlâ burada mısın?"

"Şoklardayım! Bu sahte 'ben' nasıl icazet verecek acaba?"

Gerçekten de sahte Yekta mı icazet dağıtacaktı? Bunu nasıl yapacağını ikimiz de merak etmiştik. Çünkü icazetin birincil kuralı, gerçek bir cazî padişahından alma, ikincil kuralı ise kızlık kanını gerçek cazî padişahının bunu yudumlamasıydı. Böylece icazeti tamamlanmış olacaktı. Bu kızları, ritüeli tamamlamak için bir araya getirmişti ve ayinin sonunda o kadehlerin içinde kızlık kanı değil, damarlarından akan kan dolacaktı. Çünkü ortada gerçek cazî padişahı yoktu! Her biri, sunağın etrafında kurban olmak için, koncolozların midesini doldurmak için sıraya gireceklerdi. Onlar için üzülemiyordum bile!

Gerçek Yekta'ya zaman verme adına bu defa tepemdeki Zerca'ya, "Yekta!" diye yeniden yalvarmaya başladım. Duasına devam ederken yüzüme baktı. Gözlerimin buğulanmasını sağlarken, "Bunu bir daha düşün, lütfen!" diye devam ettim yalvarırcasına. Gerçekçi olmam gerekiyordu. Zerca olduğunu bildiğimi bilmemesi geriyordu. "Aşkımızı bu kadar çabuk mu harcayacaksın?" diye sorduğum hâlde tepki vermedi. "Neden benimle konuşmuyorsun? Benimle konuştuğun an yapmaya çalıştığın büyü mü bozulacak? Hiç mi sevmedin?" dedim hıçkırırken.

Zerca, ölüm kokan gözlerini gözlerimden ayırmadan, kollarını daha yukarı kaldırdı kararlı olduğunu anlatmak istercesine. Keskin uçlu hançerin kalbime ne zaman gireceğini bilmiyordum.

Zerca'dan bir sonuç alamayacağıma inandıktan sonra bu defa Anni'ye dönerken, *"Seni sıkıştırmak istemiyorum ama Yekta, çabuk ol, lütfen!"* diye yalvardım. Anni'nin hırsla dolu gözünü doyurma gayretiyle, "Beni öldürerek Lilith'e beden elde etmiş olacaksın belki," dedim. Hiç tepki vermeden yüzüme bakarken duasına devam ediyordu. "Bunun için bir daha düşün istersen," dedim pes etmeme niyetimi gösterme adına. Bir kaşı, ilgisini çekmişim gibi yukarı kavis yaparken duasına ara vermişti. *"Bu, harika işte!"* diye düşündüm. "Neden dünyaya hükmetmek için üçümüz el ele vermiyoruz?" diye sordum hevesle.

Bir umut, kan dökülmeden her şey başlamadan biterdi.

Yine fazla hayalci düşünmüştüm ve karşılığı da benimle dalga geçerek gösterdi. "El ele vermek mi?"

"Yekta ile birbirimizi seviyoruz ve birleşmemize izin verirsen her şey çok farklı olabilir," dediğimde bu defa gerçekten dikkat kesildi. "Hiç düşündün mü dünyaya getireceğimiz çocuğun nasıl bir üstün özellikleri olacağını?" Cevap vermedi ama düşündüğünü biliyordum. Gözleri, olasılıkları ölçüp biçerken ışıldıyordu. "Lilith'ten daha güçlü bir vârise, tüm dünyayı yönetmene ve diğer cazî padişahlarını önünde diz çökmelerine neden sen sebep olmayasın ki? Lilith'in sana sunacağı güç, benim ve Yekta'nın vereceği güç karşısında sadece devede kulak kalacak. Bunu yeniden düşün!"

Anni hiç düşünmeden, "Senden doğacak vâris, bana ölümsüzlüğü verebilecek mi?" diye sordu alayla.

Buna inanabildiğine şaşırırken, "Kimse ölümsüz değildir," dedim.

"Lilith ölümsüz," dedi büyük bir saygıyla. "Bu dünyaya ona hizmet için gönderildik ve görevimiz sona erdiğinde onun tarafından sonsuzlukla kutsanacağız."

Sonunda Yekta'nın *"Hazırım!"* uyarısını duydum.

Anni'yi kışkırtmam için bu son anımdı ve bunu büyük keyifle yerine getirirken, "Öte tarafta mı?" diye sordum alayla. "Cehennemin yedi kat çukurunda defalarca can verip dirilirken ölümsüzlükle kutsanmanın ne olduğunu anlarsın belki."

"Lilith beni tüm kötülüklerden koruyacak!" dedi hararetle. Gözlerindeki inanç karşısında neredeyse küçük dilimi yutacaktım.

Yine de Anni'nin gözlerine büyük bir keyifle bakarken, "Yekta! Şimdi!" dediğimde Anni, karışık surat ifadesiyle başını kaldırıp Zerca'ya baktı.

"Yanlış hedef!" diye düşündüm alayla.

Yekta'nın yanında getirdiği atamız Ganiji'nin saçları, mağaranın hava akımına karışırken her yeri gri duman sardı. Mabede ulaşması için tepede açılan kapıdan nanosaniye diyeceğim bir zamanda bir silüet indi ve sahte Yekta'nın elindeki hançer elinden kurtulup yere düştü. Neye uğradığını şaşıran Zerca, kendini savunmak için geri adım attı. Ama her şey için geç olduğunu anlaması için birkaç saniyenin geçmesi gerekiyordu.

Yekta, güçlü parmaklarını Zerca'nın gırtlağına geçirdiğinde gözleri fal taşı gibi açıldı. On iki kız, kaçışırken ne tarafa gideceklerinden emin olamadıkları için kargaşa hâlindeydiler. Çığlıkları ise ayrı bir rahatsızlık faktörüydü.

İlginçtir, tüm bunlar olurken ayaklarımdan ve başımdan tutan erkek cazîler bir milim yerlerinden kımıldamamışlardı. Anni'den tembihliydiler sanırım. Ama yakında Yekta, bunların da icabına bakacaktı. Hatta beni çözebilirse ona seve seve yardım ederdim. Özellikle dağıtmak istediğim kişi Yusuf Çepnioğlu'nun yakışıklı suratıydı.

Anni'nin "Alarick!" diye seslenişi Yekta'ya bir şey ifade etmiyordu. Bu defa "Oğlum!" diye seslendi umutsuzca.

Yekta, onu dünyaya getiren kadına dönerken yüzünde hiçbir ifade yoktu. Ne nefret ne de sevgi, sadece ilgisiz bir bakıştı. "Benim adım, Yekta!" diye hırladı dişlerinin arasından.

"Sen benim oğlumsun," dedi bu defa ezik bir anne figürü çizerken. "Seni ben doğurdum!"

"Doğurduktan sonra köpek yavrusu gibi bir kenara attığın oğlun!" dedi yine aynı sertlikle. Ama bir an bile Zerca'nın gırtlağındaki pençelerini gevşetmiyordu.

Bunu Anni de görüyordu ve ritüelin sekteye uğramasının verdiği panikle gözleri irileşirken, "Buna mecburdum! Seni benden aldılar!" dedi panikle.

Yekta öfkeyle, "Konuşmana izin verdiğim sürece yalanlarının sonu gelmeyecek, değil mi?" diye sordu.

Anni panikle, "Yalan söylemiyorum," demeye kalmadan yukarıdan, Kanlı Ay'ın ışığı yeniden kesintiye uğradı ve bir yığın koncoloz mabedin içine doldu.

Kraliçelerini kurtarmak için hepsi Yekta'nın başına uçtu. Zerca kenara kaçarken, Yekta bir anda koncolozların altında kaldı. Yekta'yı derdest ederlerken Zerca, gerçek kimliğine geri döndü.

Anni Adalrik, koncolozlar tarafından bağlanan Yekta'nın yanına yürüdü. Yüzünde hiçbir şey okunmuyordu cazînin. Yekta ise nefretle biyolojik annesine bakarken, göğsü sert soluklarıyla inip kalkıyordu. Anni Adalrik, sanırım doğurduğundan böyle bir tepki beklemiyordu ki adımları sekteye uğradı.

Yine de "Oğlum," dedi yalvarırcasına.

"Bana oğlum deme!" diye kükredi Yekta. "Benim annem, Kübra!"

"Yekta'nın soyuna ihanet etmeyeceğini mi söylemiştin?" diye araya girdim. Sesimdeki alayı bastırma gereği duymamıştım.

Bana dönme gereği duymasa da öfkesi sesine yansırken, "Kapa çeneni!" dedi. Yeniden içten anne rolüne bürünürken, "Sen kimsin, biliyor musun?" diye Yekta'ya sordu.

Çene kemikleri öfkeyle yüzünde dans ederken, "Yekta Sifteyi!" dedi. Koncolozlar tarafından bağlıyken muhabbet etmeye tahammül edemiyordu.

"Sen, Alarick Pehlevi Werner'sin," dediğinde başında Zerca, hançeri indirmek için hazır durumda olmasına rağmen *bu ne diyor* dercesine Anni Adalrik'e baktım.

Yekta henüz algılamamış olmalıydı ki "Hiç umursamıyorum!" dedi tükürürcesine.

"Sen benim oğlumsun," dedi yeniden. "Hünkâr Yatu Pehlevi'nin saltanatını sen devam ettireceksin," dedi vadedercesine.

Biyolojik annesinin söylediklerini yeni algılamış gibi bağlı olduğu yerde kurtulmak için çırpınırken, "Ne saçmalıyorsun sen, cazî!" dedi.

"Gerçeği söylüyorum," dedi ısrarla. "Sen, benim oğlum, Yatu Pehlevi'nin yeğeni Alarick Pehlevi Werner'sin. Sen bir cazî padişahının kanını taşıyorsun," dedi gururla.

Cazînin son hamlesi ikimizi de dumura uğratmıştı. Yatu Pehlevi'nin kız kardeşi Ana Pehlevi! Algılayabilme adına bu yeni bilgiyi defalarca içimde tekrarladım.

Yekta, söylediklerini yeni kavramış gibi şaşkınlıkla Ana Pehlevi'ye bakıyordu. Ana, oğlunun şaşkınlığından faydalanmak için ara vermeden devam etti. "Bu gece, Kanlı Ay var. Lilith bizi onurlandıracak ve sana ölümsüzlük bahşedecek," dedi heyecanla. "İlk defa bir cazî padişahı olarak tüm dünyaya hükmedeceksin," derken biraz daha yaklaşmıştı oğluna.

"Kanlı Ay mı?" diye düşündüm. Bu ne demek oluyordu? Yekta'ya baktım, bunun ne anlama geldiğini biliyor gibiydi. Ben niye bilmiyordum?

Yekta tamamen ifadesizdi. Ne düşündüğünü yüzünden anlayamadığım gibi zihnini de kapatmıştı. Yekta, ona sunulanları kabul edecek miydi? Yüzüne bakarak bunu anlamak imkânsızdı. Az önceki öfkesinden bile eser kalmamıştı. Kalbim hayal kırıklığının pençesinde kıvranırken iç sesimle ona *"Yekta, ne olur aklıselim düşün!"* diye yalvardım. Beni duyduğunu belli edecek hiçbir işaret yoktu.

Ana Pehlevi de bundan cesaret almış gibi bir adım daha yaklaştı oğluna. Aralarında sadece iki adım kalmıştı. Bir adım daha atsa olacakları hayal ederken Yekta, "Sen nasıl bir yaratıksın?" diye kükredi dakikalar süren sessizliğine son verirken.

Ana Pehlevi, irkilerek iki adım geri giderken, "Senin gibi," dedi sakince.

"Ben Yekta Sifteyi'yim! Senin kanını reddediyorum! Ben senin gibi cazîlerin soyunu kurutmak için var oldum! Sen, beni kuzu postuna sararak düşmanlarının içine bıraktın. Ama ummadığın bir şey oldu, cazî! Ben, gerçekten de kuzuyum. Senin hayallerindeki canavar değilim ve olmayacağım. Ölümsüzlükmüş! Kim ister ki sonsuza dek yaşasın? Ne olacak yaşayınca? Başın göğe mi erecek? İstemiyorum! Eğer buna bir son vermezsen seni ve burada bulunan herkesi yok edeceğim!" diye bağırdı.

Ana Pehlevi, sakin bir şekilde geri çekilirken, "Öyleyse kaldığımız yerden devam edebiliriz," dedi Zerca'ya dönerken.

"Buna izin vermeyeceğim!" diye kükrerken, bağlı olmasına rağmen koncolozların ellerinden kurtuldu. Ama fazla ilerleyemedi çünkü bağlı olduğu bağlar, koncolozların yeniden üzerine çullanmasını kolaylaştırmıştı.

Yekta, koncolozlarla mücadele ederken Ana, yeniden sağ yanıma gelerek yerini aldı. Zincirlere rağmen çırpındım ama

çırpınışım çok zayıf kalmıştı. Bağlı olduğum gümüş zincirler, gücümü emdiği için neredeyse tüm gücüm tükenmişti.

Etrafa dağılan kızlara rağmen Zerca, duasına kaldığı yerden devam etmeye başladı. Ayaklarımı sıkıca tutan erkek cazî ile başımı ayrı sıkılıkta tutan Yusuf cazîsi, Zerca'ya eşlik etmeye başladı. Ana da ayine katılmıştı.

Dağın içinden gökyüzüne açılan delikten Kanlı Ay'ın tüm parlaklığı yattığım sunağa artık tamamen ulaşmıştı. Bakır rengi ay, sanki güneş olmuş ve tüm enerjisini, tüm ısısını bana yansıtmaya başlamış gibi yanmaya başlamıştım. Değişimde yaşadığım yanmanın daha şiddetlisi ve daha sarsıcısıydı. Neler olduğunu anlamak için etrafıma baktığımda ısıdan oluşan buharın beni çevrelediğini gördüm. Sanki yanıyordum. İstemsiz çığlık, boğazımı yırtarak dudaklarımdan kurtulduğunda mabedin duvarlarına çarpmadan bana geri geldi. Kendi sesim, bu defa bana zarar vermişti. Tüm dünya susmuş gibi kulaklarım duyma yetisini kaybetmişti. Sanki bir kürenin içindeydim ve sesimi sadece ben duyuyor gibi sadece ben zarar görmüştüm. Bu nasıl olmuştu?

Farkındaydım, kurtuluşum yoktu. Duvarın dibinde onlarca koncolozlar tarafından ablukaya alınmış Yekta'ya son defa baktım. Güzel, mavi gözleri, sonuna kadar açılırken bir şeyler söylüyordu. Ama kulaklarım duyma yetisini yitirdiği için ne söylediğini anlamıyordum.

Zerca'nın elindeki hançer, anbean kalbime yaklaşırken ölümü kucaklamaya hazırlandım. Eğer Ana'nın bu ritüeli gerçekleşirse artık ben olmayacaktım, bedenimi kullanan Lilith olacaktı.

Gözüm, Kanlı Ay'ın parlaklığına daha fazla dayanamadığı için kapanırken sonsuzluğa kapatmış gibiydim.

Her şey, herkes silinirken hayatımda gördüğüm en güzel kadını tam karşımda bana gülümserken buldum. "Kimsiniz?" diye sor-

dum. Gülümseyişi öylesine içtendi ki sanki bana hayat bahşedecekti. Bu ümitle, "Beni kurtarmaya mı geldiniz?" diye sordum.

Başını zarif bir şekilde sallarken, "Evet," dedi. Sesi, çok güzeldi! Bu ses, tüm melodilerden bile daha güzeldi.

"Adınız?" diye sordum bu defa.

"Ben Lilith," dedi şarkı söyler gibi.

O bana yaklaştıkça içimdeki ateş yükseliyordu. Sonra fark ettim ki bu ateş, bana mutluluk ve huzur veriyordu. Gülümsedim. O da gülümsedi. Yüzümü okşayan elin sıcaklığı yanağımı yakmıştı ama bundan çok hoşnuttum. "Çok bekletmedim, değil mi?" diye sordu. Konuşmaya, sesimi boğazımdan çıkarmaya cesaretim yoktu. Büyünün bozulacağına inancımdan dolayı sadece başımı salladım. "Güzel!" dedi bu defa memnun olmuş sesle. Onu memnun edebilmenin mutluluğu karşısında sanki kalbim patlayacak gibi kan pompalamaya başladı. "Saklambaç oynamayı sever misin?" diye sordu muzip bir ifadeyle gülümserken. Hevesle başımı salladım. "Güzel!" dedi yeniden. "Bir anlığına gözlerini yumacaksın ve beni bulacaksın. Beni bulduğunda ruhlarımız birleşecek. Buna izin veriyor musun?" diye sordu. Yeniden başımı sallarken, "Güzel!" dedi yeniden.

"Gözlerini kapatabilirsin," demeye kalmadan aramıza bir şey girdiğinde hoşnutsuzlukla yüzümü buruşturdum. Lilith'in bana vereceği mutluluğa engel olana öfkelenirken odağımı yitirdim ve etrafıma bakındım. Hiçbir şey göremiyor olmam daha da öfkelenmeme neden olmuştu. Devam etmesi için Lilith'i aradığımda, biraz ileride şaşkınlığını atmaya çalışırken gördüm. Neden şaşkındı?

Ama saniyeler sonra Lilith ile şaşkınlığımız yarışacak kadar şiddetliydi.

Benden uzak olması, gerçeklerle yüz yüze gelmeme yetmişti.

Lilith, öfkeyle geri çekilirken güzelliği yavaşça yok oldu ve tüm çirkinliği önüme serildi. Gözümdeki perde inerken gerçekliği karşısında soluğum kesildi. Yüzünde ve kollarında en iğrenç böcekler geziyordu. Sonra gözleri kayboldu ve göz çukurlarından yılanlar çıkmaya başladı.

Yattığım yerde artık bağlı değildim ve şaşkınlıkla doğrulurken etrafıma baktım. Kimse yoktu! Herkes yok olmuştu! Lilith ile yalnızdım! Yeniden bana doğru gelmeye başladığında kaçma gayretiyle sunaktan düştüm. "Neden kaçıyorsun?" diye sorarken sesi, kulaklarımı rahatsız etti. Geri geri giderken ayağım kaydı ve yeniden düştüm. İki adımda yanıma gelen Lilith, kurtlar ve böcekler sarkan elini boğazıma geçirdi. Nefesim kesilirken son bir gayretle ben de onun gırtlağına asıldım.

Yakta

Bu, benim hayatım dediğim, bana sunulan mı, yoksa benden alınan mıydı?

Mantık tarafımla düşündüğümde benden alınan hayatı şu an kabul edebileceğimi hiç sanmıyordum. Ama bana sunulan hayatı hak ettiğimi de düşünmüyordum. Sonuçta bir ifritin vârisiydim.

Yine de kuzu postu giydirilerek Sifteyi ailesinin kapısına bırakılan bir kurt olduğumu düşünmekten kendimi alıkoyamıyordum. Bir hiç gibi hiçbir yere ait değilmişim gibi hissediyordum. Tüm yaşanmışlıklarımın yalandan ibaret olduğunu anladıkça yüreğim, koca denizdeki fındıkkabuğu gibi yalnız, dalgalar arasında kaybolmaya dünden razı bir biçare gibiydi.

Dalgaların sesi, bilinmezliğimi ve hiçliğimi iyileştiremiyordu. Binlerce cevabı olmayan binlerce soru, kafamın içinde dönüp duruyordu. Saatlerdir bu dört duvar kulenin içinde yalnızlığımla baş başaydım. Gecenin zifirî karanlığı denizin üzerinden çok, benim üzerime çökmüş gibiydi. Benim için lanet okuyan rüzgârlar, denizin dalgalarını kanatlandırıp duvarlara çarpmıyordu.

Bu dünyaya gelmemeliydim. Dokunduğum her şeyi, herkesi mahvedecektim. Hasta ruhlu bir ifritin vârisiydim. Lilith'i hortlatmak isteyen cazinin doğurduğu bir yaratıktım. Bir aracı, bir kuklaydım.

Anne karnındaki cenin gibi kollarımı bedenime sarmış, soğuk taş duvara sırtımı dayamış hâlde karanlığı, acımasızca yüzümü tokatlayan rüzgârı karşılıyordum. Tüm bildiklerimin bir yalan olduğunu öğrendiğimin üzerinden ne kadar zaman geçmişti, bilmiyordum. Zaman kavramını yitirmiş gibiydim. Ne kadar kendime tekrarlasam da bir cazî tarafından dünyaya getirildiğimi kabul edemiyordum.

Bir cazî...

Neydim ben şimdi? Gökdeniz gibi şekil değiştirememem bundan mıydı? Tara'nın tüm çabalarının karşılıksız kalması bundan mıydı?

Tara... Kalbim acıyla burulurken nefessiz kaldım. Nefes alma ihtiyacıyla başımı, gömdüğüm göğsümden kaldırdım. Tuzlu deniz havası ciğerlerime dolarken acıdan yandığını hissettim. Tuzdan mı acıyordu? Hayır! Tara'ya olan aşkımdan acıyordu. Bir ifritin vârisiyken onu sevmem doğru değildi. Ona yasaklıydım. Bana yasaklıydı.

Ne yapmalıydım? Nasıl bu cendereden kurtulacaktım? Anni Adalrik'e lanetler okurken ondan bunun hesabını sormaya karar verdim. Neden beni buraya bırakmıştı? *Ne gibi bir çıkarı olabilirdi* sorusuna bir yanıtım yoktu. Zerca'nın koncolozlarının söyledikleri aklıma gelince istemsizce kasıldım. Lilith'e beden için miydi tüm bunlar? Bu planın bir parçası olarak mı bu aileye bırakılmıştım? Tara ile birleşme!

Bel kemiğimden yükselen ateşi ilk umursamadım ama sonra ateş yükseldikçe tüm bedenimi bir titreme almaya başladı. Dişlerim birbirine çarparken parçalanacağını düşünüyordum. Tüm kemiklerim, birbirine geçmiş gibi acıyordu. Nefes alışlarım ciğerime saplanan oklarla kesintiye uğruyordu. Bu neydi şimdi? Bana böyle ne oluyordu? Kulaklarımı dolduran tiz çığlık, tüm benliğimi önce parçaladı sonra bir araya getirdi. Başım, sesten dolayı çatlayacak kadar şiddetli ağrımaya başlamıştı. Elimle tuttuğum başımı duvara çarpar-

ken acımı gidermeye yeterli gelmiyordu. Dakikalar boyunca zihinsel acımla beraber çektiğim fiziksel acıyla mücadele etmek zorunda kaldım. Hangi acı daha çok canımı yakıyordu, bilmiyordum. Bildiğim tek bir şey vardı: Bu acıya daha fazla dayanamayacağımdı!

Haklı da çıktım. Acıdan dolayı kendimden geçtiğimi tüm bedenimin çamura bulanmış hâlde yerde uyandığımda anladım.

Gözlerimi araladığımda bedenimdeki acıdan eser kalmamıştı ama ruhsal acım, hâlâ aynı yerde sinsice bekliyordu. Ve uyandığım an tüm ruhumu yeniden esir almıştı.

Çamurlu zeminden doğrulup, sırtımı duvara dayarken düşünüyordum. Hayatımı bir film şeridi gibi zihnimde oynatırken eksikliği bulmaya çalışıyordum.

Eksik parçalar vardı. Bu hisle başımı salladım. Eksik parça neydi? Tara'ya yakın olmam mı planlanmıştı? Tara'nın bana âşık olması mı planlanmıştı? Bu, kaçırılmazdı. Ama onu rüyamda görmem, bu kurgunun bir parçası değildi. Bu tamamen kaderdi.

Peki, eksik olan parça neydi? Ya da kimdi mi demeliydim? *"Biyolojik babamla bunu konuşmalıyım,"* diye düşündüm. Biyolojik babam, koynuna giren cazîyi nasıl fark edememişti? Benim gibi hasarlı olduğu için miydi? Ama ben, cazîlerin tiksinç kokularından onları anlayabiliyordum. Burada da bir eksiklik vardı. Annemin... Başımı öfkeyle sallarken *Kübra'nın* diye düzelttim. İlk kocasından, Gökdeniz ile Deniz'i ve beni korumak için -bu hikâyede *ben* ibaresi çıkmış oluyordu artık- garip şeyler içtiğini anlatmıştı. Anni Adalrik'in de buna benzer bir şey yapmış olma olasılığı yüksek demekti.

Anni Adalrik aklıma geldikçe tüm öfkem, her seferinde bir öncekinden daha şiddetli bir şekilde ortaya çıkıyordu. Kendi canından, parçasından olan çocuğunu veren bir kadın, anne olamazdı. Anneliğin doğurmakla olunmadığı bir defa

daha kanıtlanmış oluyordu. Şimdi anlıyordum ki annelik, doğurmadığı hâlde diğer evlatlarından ayırmadan aynı ölçüde sevmekti. Kübra gibi... Kübra annem gibi! Ona haksızlık yaptığımı biliyordum ama bu, onlara karşı öfkemi azaltmıyordu. Benden sakladıkları içindi öfkem. Bana yalan söyleyip gerçek olmayan bir dünya kurguladıkları içindi öfkem. Yıllarca Tara'ya hissettiğim duygularımın pişmanlığını yaşattıkları içindi öfkem. Oysa... Üstelik on dördüncü rüya ritüelimde gördüğüm hâlde bunun suçluluğuyla yıllarca yoğrulmuştum.

"Yekta!" diye seslenildiğinde daldığım düşüncelerden sıyrıldım. Burada olabileceğimi Ali ile Oğuz'dan başka bilen olmayacağı için seslenen Ali'yi hiç yadırgamadım. Kız Kulesi'nin tepesinde güçlü kanatlarını topluyordu. Buraya uçarak gelmişti. "Sonunda seni buldum!" dedi Ali kaygıyla.

"Merak etme, kendime zarar vermedim!" diye homurdandım.

"Senden yana bir endişem yok benim. Tara, seninle mi?" diye sorduğunda boş ifadeyle yüzüne baktım. Kız Kulesi'nin duvarından yarıma zıplayarak indi ve karşıma dikildi. Bunu yaparken sorusunun yanıtını görme umuduyla dört duvardan meydana gelen kulenin içine bakınıyordu.

Çöktüğüm duvardan hızlıca kalkarken, "Tara benimle neden olsun? Ne oldu?" diye sordum. Kötü bir şey duyacağını hissetmiş gibi tüm bedenim taş kesilmişti.

"Tara ortalarda yok!" dediğinde *bu imkânsız* dercesine başını salladım. "Hepimiz ilk başta seninle olduğunu düşündük. O yüzden buraya geldim," dedi endişeyle.

"Her yere baktınız mı?"

"Baktık! Herkes bir koldan Tara'yı arıyor. Sen çıkıp gittikten sonra ortalık karışmış. O..." Adını anmakta tereddüt ettiği kadını ima ettiğinde istemsizce kaşlarımı çattım. "O kadını bulmak için bir kısmı bir yana giderken diğerleri o Almanın söylediklerinin doğruluğunu anlamaya çalışıyordu. Oğuz

ile kaleye gittiğimizde baban ile Gökhan amcan, kaleyi talan ediyorlardı. Kadın hiçbir yerde yoktu. Biliyorsun, daha geçen gün çarşıda görmüştüm. Kadın buhar olmuş gibiydi. Üstelik kazıdaki asistanlar bile ortada yoktu!"

"Tara ne zaman kayboldu?" diye sordum endişeyle. O kadının neden kaybolduğunu umursamıyordum.

"İşte onu anlatıyordum. Tara, 'Uyuyacağım' diye odasına çıkmış. Birkaç saat sonra da Karabaş, deli gibi havlamaya başlamış. Karabaş'ın görülerini izlediklerinde Tara'nın gittiğini öğrenmişler. Karabaş'a, 'Yekta'nın yanına gidiyorum' demiş üstelik," diye bir çırpıda anlattı.

"Belki bir yere saklanmıştır," desem de Tara'nın bunu yapmayacağına emindim.

Saçmalamışım gibi bakarken, "Üç yaşında bir çocuktan bahsetmiyoruz. Tara'nın başı belada olmasaydı Karabaş öyle deli gibi havlamazdı. Köpeklerin sezgileri güçlüdür," derken biraz daha yaklaşmıştı.

"Gördüğün gibi burada değil. Ezmoce Germa'ya baktınız mı?" diye sordum bu defa. Çünkü Ezmoce Germa'daki o oyuk için gidebileceğini düşünüyordum. Belki de orası onu çağırmıştı. Öyle olağan dışı şeyler yaşıyordu ki son zamanlarda bu da onlardan biri olabilirdi. Bu, en masum olasılıktı. Zerca veya cazînin bir parmağı olmamasını diliyordum.

Ali gergince, "Herkes şimdi oraya gidiyor," derken bir adım daha yaklaştı. Yüzüme bakan endişeli gözlerinin yerini biraz sonra kuşkuyla çatılan kaşları yerini alırken, "Bir an önce sen de bize katıl, senin bilip bizim bilmediğimiz bir yer olabilir," dedi.

Karşı karşıyaydık ve bana bakan gözleri her saniye hayretle büyüyordu. "Niye öyle bakıyorsun?" diye tersledim.

"Yüzüne ne oldu?" diye sordu kuşkuyla. Hemen ardından ise bir sonuca varmış gibi, "Yekta!" dedi hayretle. "Sana ne olmuş böyle?" derken hayretten boğulacak gibiydi.

Elimi yüzüme götürürken ne demek istediğini anlamaya çalışıyordum. Sadece biraz yüzüm çamurdan kirlenmişti. Yine de "Ne olmuş?" diye sorarken boş boş yüzüne bakıyordum.

"Bu... Bu imkânsız!" diye soludu. "Nasıl hissediyorsun?" diye sordu daha dikkatle bakarken.

Kuşkuyla, "Ne diyorsun, oğlum! Nasıl hissetmem gerekiyorsa öyle işte! İhanete uğramış insan nasıl hisseder?" diye sordum kaşlarımı çatarken.

"Ya oğlum! Onu demiyorum! Bedenen nasıl hissediyorsun? Yanma hissin var mı?" diye sordu bu defa.

"Yok," diye kestirip attım. "Neden soruyorsun bunları? Hadi bir an önce gidelim. Tara'yı bulmamız gerekiyor. Kim bilir, şimdi ne durumdadır? O cazî mi yoksa Zerca mı kaçırdı, bilmiyoruz. Sen burada durmuş, nasıl hissettiğimi soruyorsun," derken hızlı adımlarla Kız Kulesi'nin çıkışına yöneldim.

Ardımdan gelirken, "Sana ne olduğunu tam kavrayamamışsın sanırım," dedi kendi kendine.

Sert bir şekilde arkamı dönerken, "Ne geveliyorsun sen?" diye söylenirken hemen arkamda olduğu için çarptı.

Ellerini iki yana açarken, "Pardon!" derken gülüşünü saklamaya çalışmıyordu.

Kız Kulesi'nin dışındaydık ve biraz ilerideki aracımı görebiliyordum. Ali'nin yanıtını beklemeden yeniden hareketlendiğimde kolumdan tuttu. "Nasıl gitmeyi düşünüyorsun?" diye sordu gözleri heyecanla parlarken.

Sert sesle, "Nasıl geldiysem öyle!" diye yanıtladım. Sinir olmuştum bu tavrına.

"Cık! Yanlış cevap," dediğinde kuşkuyla dönüp yüzüne baktım. Omuzlarını işaret ederken, "Kanatlarını kullansan daha çabuk gidersin," dediğinde boş boş yüzüne baktım.

"Ne saçmalıyorsun? Ne zaman uçtuğumu gördün? Dalga geçmenin hiç yeri değil!" diye öfkeyle azarladım.

"Dalga geçmediğimi omuzlarına baktığında anlayacaksın," dedi heyecanını bastırma gereği duymadan. "Sen değişim geçirmişsin, oğlum! Bunu anlayamıyor musun?" diye sordu aynı heyecanla.

Başımı sallarken tişörtümden görünen omuzlarıma baktım. Daha önce açık olan desenlerin siyaha yakın bir renk ve kabarık şekli karşısında ilk an ne tepki vereceğimi bilemedim. "Ne oldu bana?" diye sorarken kendi sesimi çok uzaklardan duyuyor gibiydim.

"Bizler gibi oldun!" dedi heyecanla. "Bu nasıl oldu bilmiyorum ama bu muhteşem bir şey!"

Omuzlarımdan kollarıma uzanan desenlere bakarken inanamaz bir sesle, "Ne! Nasıl yani?" dedim. Bunlar, öncekilerden farklıydı. Kabarık olan desenler evrim geçirmiş gibi dallanıp budaklanmış, kılcal damar gibi saçaklanmıştı. Bu nasıl olmuştu? Neden anlamamıştım?

Karışık surat ifademle Ali'ye baktığım zaman sakinleşmem için omuzlarımdan kavradı ve başını başıma dayarken gözleri gözlerime odaklıydı. "İki gün boyunca hiçbir farklılık hissetmedin mi? Ateş, üşüme gibi?"

"Oldu galiba," dedim tereddütle. "İki gün mü?" diye sordum hayretle. O kadar mı dünyadan izole olmuştum! O yanmaları, içimde yaşadığım kaostan oluyor sanmıştım. "Bayıldığımı şimdi hatırlıyorum!" derken gözlerim sonuna kadar açılmıştı.

Başını başımdan ayırmadan, "İşte!" dedi heyecanla. "Şimdi tek yapman gereken uçmaya odaklanman!"

"Biliyorum," dedim onun heyecanına katılırken. Babam, Gökdeniz'i eğitirken onları defalarca izlemiştim. Ali, birkaç adım geri çekildi ve seyretmeye başladı.

Gözlerimi kapattım ve bedenimin sesine kulak verdim. İçimde, sırtımın tam orta kısmında oluşmaya başlayan ateş, omuzlarıma, oradan kollarıma ve bacaklarıma dağılırken kemiklerim, bir yapboz gibi yer değiştirmeye başladı. Ateşin beni yutmasını kolaylaştırmak için iki büklüm olmuştum.

Değişim tamamlanırken gonca hâlindeki çiçeğin açılması gibi bedenim değişimini tamamlıyordu. İlk defa bu deneyimi yaşarken başımın dönmesinin önüne geçemiyordum. Bu, normal miydi?

Karadeniz'in güçlü rüzgârı, kanatlarıma dokunduğunda dudaklarımdan zafer çığlığı yükseldi.

Ali'den "Yok artık!" diye hayret dolu cümleyi duydum ve Ali'ye bakmak için döndüğümde küçük dilini yutmak üzere buldum. Ali, benden yarıdan daha küçük kalmıştı! Hayretini sonuna kadar hak ediyor olmalıydım. "Çok çok ilginç!" dedi bu defa da. "Ne Kardelen yenge gibisin ne de Tara gibi... Sanki ikisinin karışımı ve daha büyüğü! Sen hepimizden de büyüksün!"

Cevap veremedim. Ona cevap vermekten çok, bir an önce Tara'nın yanına gitmek istiyordum. Ali de bunu anlamış gibi şekil değiştirdi ve havalandı. İlk an uçabileceğimden şüphelendiğim için tereddütle durdum. Ali'nin cesaret veren sesiyle, "Yaparsın!" dediğinde son tereddütlerim de buhar oldu.

Karadeniz'in üzerinde ilerledikten sonra karaya yöneldik. İnsanların bizi görmemeleri için orman üzerinden devam ediyorduk. Yol boyunca Ali'nin sevincini dinlemek zorunda kalmıştım. Bu mutluluğu ben de yaşıyordum ama Tara'ya olan endişem sevincime gölge düşürüyordu.

Ali ile eve vardığımızda evde sadece babaannem, Pars ve kızlar vardı. Beni karşılarında gördüklerinde yüzlerinde oluşan mutluluk ve hayret görülmeye değerdi.

"Bizi bırakmayacağını biliyorduk!" dedi Hale sevinçle boynuma atılırken.

"Bizi bırakmak da nereden çıktı?" diye babaannem azarlarcasına araya girdi. "Benim torunum emeklerimizi asla geri çevirmez," dedi kendinden emin bir sesle. "Hoş geldin, oğlum!" diye kucakladı.

"Sadece düşünmek istemiştim, babaanne. Ama ardımdan her şey ters döndü."

Geri çekilirken başını üzgün bir şekilde salladı. "Çok acı bu yaşadıklarımız. Umarım bir an önce Tarita'm eve geri döner ve eski huzurumuza kavuşuruz," dedi özlem dolu sesle.

"Sağ salim eve getireceğim!" derken en çok kendimeydi bu sözüm.

Avuç içlerini yanaklarıma bastırırken gözleri dolmuştu. "Bundan hiç şüphem yok, evladım. Bunu yaparken kendine de dikkat et. Bizi kendinden esirgeme."

"Elimden geleni yapacağım," dedim buruk bir sesle. Eğer Tara'nın kurtuluşu benim soluğumun kesilmesinde saklıysa bunu asla esirgemeyecektim.

Yeliz yengemi sorduğumda henüz polis merkezinden dönmediğini, emniyetin kurduğu bir ekiple Tara'nın arayışına katıldığını öğrendim.

"Nereye gideceksin?" diye sordu babaannem.

"Ezmoce Germa'ya gideceğim."

İçimden bir ses ısrarla, Tara'nın Ezmoce Germa'da olduğunu söylüyordu. Herkesin oraya gittiğini söyleyen Hale'ye cevap vermedim. Ciha Kalesi'ne gitmeden önce Tara'nın kullandığı materyalleri yanıma almak istiyordum. Dedemin çalışma masasındaki kilitli çekmeceyi açtığımda içindeki ma-

teryallerin orada olduğunu gördüm. Hiç tereddütsüz hepsini aldım.

Babaannem de ardımdan gelmişti. "Yavrucuğum, iki gündür seni düşünmekten perişan olmuştu." Yanıt vermedim. Bu sözleriyle bana kızdığı için değil, Tara'nın bana olan sevgisinin ölçütünü vermeye çalıştığı içindi. Bu demek oluyordu ki Tara ile aramızdakilere hâkimdi. Başka kimler biliyordu?

Tara'nın benim için üzüldüğünü şimdi düşünmek istemiyordum. Daha sonra bunun pişmanlığını doyasıya yaşayacaktım. Çalışma odasından çıkarken babaannem de ardımdan gelmeye devam ediyordu. Salona girerken, "Ali ile havadan Ciha Kalesi'ne gideceğiz. Bir haber alırsanız Hale bana iletsin," dedim. Hale salonda, kızlarlaydı ve adının geçtiğini duyduğu için bana dönmüştü.

Hale tam karşıma geldiğinde, babaannem gibi şüpheyle yüzüme bakarken, "Nasıl yani?" diye kekeledi.

Dışarıda beklemekten sıkılan Ali salona girerken, "Yekta da artık bizim gibi değişen oldu!" dedi mutlulukla.

İdrak etmekte sorun yaşıyor gibi duraksamıştı babaannem. Her ikimize birkaç defa şaşkınlıkla baktıktan sonra aydınlık yaşarken iki elini dudaklarına bastırdı. Sezen babaannem, şaşkınlık çığlığını bastırmaya çalışıyordu ama pek başarılı olamıyordu.

Hale, heyecan ve mutlulukla boynuma atlarken, "İnanamıyorum!" diye şakıdı. "Herkes çok sevinecek!" diye devam etti aynı heyecanla. "Tamam tamam, bir gelişme olursa hemen seninle iletişime geçeceğim. Ay! Çok sevindim!" diye yeniden çığlık attı.

Hale'ye dönerken, "En ufak bir haber duyarsanız, önemsiz de olsa bana ilet!" dedim. Hale başını ciddiyetle salladı. Bu gece veya yakın zamanda doğaüstü bir durum gerçekleşip gerçekleşmediğini sadece Lal halam bilebilirdi. "Halam nerede?" diye sordum.

"Babam ve Deniz ile Ardeşen'e geçtiler. Savcı çağırmıştı," dedi Hale.

"Neden?"

Hale sekreter edasıyla, "Uzun zamandır kayıp olan kızlar bu civarda görülmüş," dedi.

"Kayıp kızlar mı? Bundan haberim yoktu," dedim şaşkınlıkla.

"Bizim de yeni haberimiz oldu. Eğer tahminlerimiz doğru ise icazet için kaçmış olabilirler," diye devam etti babaannem gergin yüz ifadesiyle.

"İcazet mi?" diye sordu Ali şaşkınlıkla. "Yakınlarda bir cazî padişahı mı var?" diye sorarken horoz gibi kabarmıştı.

Bu soruyu yanıtlamaya hevesli olan Hale, "O tür bir bilgi almadık. Kaybolan kızlardan birinin ailesi, daha doğrusu annesi şikâyette bulunmuş savcılığa 'Kızımı tarikat alıkoyuyor' diye. Tarikatın kim olduğunu hepimiz biliyoruz, caziler," diye açıklamayı ihmal etmedi.

"Bir bağlantısı olabileceğini mi düşünüyor halam?"

Babaannem ile başını sallayan Hale, "Eğer bu kızların neden kaçtıklarını veya kaybolduklarını bulabilirlerse sorunun bir kısmı çözülür, diye düşünüyor. Ben şimdi annemi arar, sorduğun soruyu iletirim. Sonra sana dönerim," dedi.

Çıkmak için dönerken her ikisi de aynı anda, "Dikkatli olun!" diye uyardı.

"Söz veriyorum! Tara'yı buraya sağ salim getireceğim!" derken boğazıma oturan yumruyu yutmaya çalıştım. Eğer sözümü yerine getiremezsem...

Olumsuz düşünceleri kafamdan defetmek için şiddetle başımı salladım. Böyle bir şey olmasına izin veremezdim!

Bulutlu bir geceydi. Köylerin ışıklarından başka bir hayat belirtisi yoktu gecenin zifirinde. Gökte bile iki yıldızdan başka bir şey yoktu. Kuzeyden esen rüzgâr, yeni bir yağmur kokusunu da beraberinde getiriyordu. Temmuz ayı, yağmur ayı olarak bilinirdi buralarda.

Ali ile kalenin üzerinde birkaç tur attık. Kimsenin olmadığına iyice emin olduktan sonra kale duvarlarına yakın noktaya indik. Arkeologların çadırları ve eşyaları olduğu gibi duruyordu. Sanki çok acele gitmeleri gerekmiş gibi terk edilmişti. İnsan formuna geri dönüp kale duvarlarına doğru yürümeye başladık. Ali ile istem dışı ürperme ve titremenin önüne geçemiyorduk.

"Daha önce defalarca geldim ama bu gece niye böyle korku tüneline girmişim gibi ürperiyorum," diye homurdandı.

"Korku tünelinde korktun mu?" Bu anlattığı, yapımıza ters bir durumdu.

Şakasını anlamadığımı zannedip, adımları sekteye uğrarken, "Şaka yapmaya çalıştım, oğlum!" dedi.

"Farkındayım," derken ilerlemeye devam ettim.

"Bu nasıl oldu?" diye sordu merakla. Dönüp yüzüne baktım. "Değişimin," diye açıkladı.

"Tara," dedim kısaca.

Boş boş bir süre yüzüme baktı. "Anlamadım? Ne zaman oldu bu?"

"Yakın zamanda," dedim fazla ayrıntıya girmeden. Tam bu sırada Hale'nin sesini duydum.

"Lal halam ve eniştem eve dönüyorlar. Deniz ablam hastaneden aradı. Bu gece Kanlı Ay tutulması olduğunu söylüyor. Çok dikkatli olmalısın!" diye uyarmayı ihmal etmemişti. Deniz, bu gece hastanede kalması gereken kişiydi.

"Kanlı Ay tutulması varmış bu gece," dedim Ali'ye.

"Kanlı Ay! Hay böyle işin..."

Kolumdaki saate baktığım zaman çok az vaktimiz olduğunu gördüm. Sadece yarım saatten daha kısa bir zaman kalmıştı tutulmaya. "Küfretmen bir şeyi değiştirmeyecek," diye homurdandım.

Yeniden yürümeye başlarken hedefim iç kaleydi. İç kalenin girişinde birkaç malzeme etrafa saçılmıştı. İçine girip etrafa daha dikkatli bakmaya başladık çünkü iç kalenin tam ortasında daire şeklinde zeminde kaya vardı. Kapağı yerinden kaldırmak için hareketlendiğimde, Ali de yardım etmek için hareket edince elimle engel oldum. Kendimi, gücümü sınamak istiyordum. Bir değişim yaşamıştım ve sınırlarımı bilmek istiyordum. Ali'nin şaşkın bakışları altında kayayı bir kiloluk ağırlığı varmış gibi kolayca kenara aldım. Kayanın altında beklediğim gibi bir kapak vardı. Bu kapak yeniydi. Hatta yakın zamanda buraya yerleştirildiği pürüzsüzlüğünden anlaşılıyordu. Kapağa daha yakından bakınca bunun bakırdan olduğunu anladık.

"Bu ne alaka?" diye sordu.

"Bilmiyorum."

"Bu nasıl açılıyor? Açılıyor mu, onu da bilmiyoruz. Eminsin değil mi, daha önce bu yoktu?" diye sordu kaşlarını çatarken.

Başımı salladım. Biraz daha dikkatli bakınca ortada belli belirsiz bir çizgi olduğunu fark ettik.

Ali, "Astrali deneyeceğim içeri giriş var mı diye," derken uzanmak için duvar dibine gidiyordu.

"Ben yapacağım."

Ali'nin şaşkın bakışları arasında yere oturdum ve gözlerimi kapattım. Saniyeler içinde ruhum bedenimden ayrılmaya başladı. Garip bir hisli. Akışkan bir sıvı gibi bedenimden ayrılırken ruhum lastik gibi uzuyordu. Bedenimden koptuktan sonra Ali'ye baktım. Ali, hâlâ bedenime bakıyordu.

Bakır kapağın üzerine basıp içeri akmak için kendimi serbest bıraktım. Saniyeler içinde aralıktan içeri bal gibi akarak girerken ağzımın içindeki bakır tadından tiksindim.

Bakır kapağın altının kaya veya oda olacağını düşünmüştüm ama aşağıya doğru uzayan bir yol olduğunu gördüğümde şaşkınlığımı öteleyemedim. Ayrıca sesler duymaya da başlamıştım. Belli bir ahenkte söylenen şarkı veya ilahi gibiydi. En nihayetinde iki yüz metrelik mesafeyi katettiğimde yolun sonu geldi ve Tara'nın yatırıldığı sunağın olduğu mabede ulaştım.

Burada neler oluyordu? Tara neden sunaktaydı? *"Elbette!"* diye düşündüm birkaç saniye sonra. Lilith'in ruhuna beden transferi içindi tüm bu düzenek! Geç kalmış olmaktan korkarak hızlıca etrafıma baktım. Henüz ritüel başlamamış gibiydi. Anni, sözde annem, Tara'nın hemen yanındaydı. Diğer yanında ise benim suretime girmiş Zerca vardı. Zerca'nın olduğunu anlamak kolaydı çünkü bu büyüyü yapabilecek başka bir yaratık tanımıyordum. Başında duran arkeoloğu tanımıştım ama ayakucunda duranı daha önce görmemiştim.

Sunağın etrafını kuşatan suyun diğer tarafında ailemi gördüm. Annemin gözlerindeki hayal kırıklığını nasıl telafi edeceğime emin değildim. Tara'nın canını almaya hazır durumdaki Zerca'yı ben sanıyordu diğer aile üyelerim gibi. Kardelen yengemin yüzüne, korku ve kahrolmuş ifade yerleşmişti.

Yeniden Tara'ya döndüm.

Tara'm, korku ve endişeyle etrafına bakınırken yüreğim parçalanıyordu. Buradan nasıl kurtarabileceğimi iyi planlamalıydım.

Ayakucundaki adam, Anni'nin komutuyla karanlıkta kalmış bir mekanizmaya yöneldi. Adam aksaktı ve onu etkisiz hâle getirmek kolaydı. Beni asıl endişelendiren Zerca

ve başında duran cazîydi. Kafamı kurcalayan bir soru daha vardı. Zerca'nın koncolozları neredeydiler?

Tara'nın elini sıkıca kavrarken, *"Sakin ol!"* diye kulağına fısıldadım. Zerca'ya güvenmediğim için kısık sesle konuşmaya çalışıyordum duyma olasılığına inanarak.

Tara, beni Zerca zannederken, başını kaldırıp, hançerle bekleyen sahte Yekta'ya bakarken, "Beni rahatça öldürmen için mi sakin durayım!" dedi haklı öfkesiyle.

Yüzünü okşarken, *"Ben, baktığın yerde değilim,"* dedim. *"Biraz sonra bir nefes kadar yakınında olacağım,"* diye söz verirken içimden de hayatım pahasına onu canlı tutacağıma dair kendime söz verdim.

"Yekta!" diye heyecanla seslendi.

Ona sesleneceğim en güzel sıfatları dile dökmenin mutluluğunu sonuna kadar yaşarken, *"Buradayım, ömrüm,"* dedim.

Tara ile konuşurken etrafımı incelemeyi ihmal etmiyordum. Burayı hatırlıyordum. Tara ile Ezmoce Germa'da açtığımız oyuğun içinde gördüğümüz yerdi. Buraya nasıl getirilmişti? Bu kadar cazî ve bu kızlar, nasıl gelmişti? Bildiğim tek giriş, Tara'ya endişeyle bakan ailemin olduğu duvarın dibindeki oyuktu. Oradan girmedikleri çok açıktı çünkü Tara'nın olduğu yerde görünmez bir duvar var gibi gelemiyorlardı.

Tara'nın kulağına ailemizin de burada olduğunun haberini verdiğimde gözlerinde gördüğüm umut karşısında yüreğim parçalandı. Suyu aşamadıklarını söylediğimde ifadesini düz tutmaya çalışıyordu. Biliyordu ki benimle konuştuğunu anlayan Anni ve Zerca'nın neler yapabileceğini tahmin ediyordu. Daha büyük bir problem yaratabilirlerdi. *"Bedenin nerede?"* diye sorduğunda kapağın olduğu tüneli söyledim.

Planımı sorduğunda en ufak bir fikrim yoktu ama ona bunu yansıtmama adına materyallerden bahsedince, Ganiji'nin saçlarını eyleme geçmeden savurmamı istedi. Bunu nereden biliyordu? Tara'yı sorgulamayı bir tarafa bırakıp araş-

tırma için etrafımı incelemeye başladım. Tara da Anni cazisi ile Zerca'yı oyalamaya başlamıştı. Kulağım onlarda olmasına rağmen mabedin her köşesini dikkatle inceliyordum.

Sunağa kavuşan yolu takip ettiğimde büyük bir kayaya denk geldim. Sunakla arası en fazla on metre vardı. Kayanın şekli ve boyutu doğal yollarla olamayacak mükemmel bir tasarımdı. Dikdörtgen kayanın bir kapı boyutunda olması, duvara yaslı olması kapı olasılığını güçlendiriyordu. Arkasına geçmek için odaklandığım hâlde bir güç, bunu imkânsız hâle getiriyordu. Bu kapıyı sadece bedenimde olduğumda açabilecektim.

Ailemin değişme için bir şey yapmamaları kafamı kurcalıyordu. Buranın içindeki enerji mi onların değişimine engel oluyordu? Bu demek oluyordu ki ben de değişemeyecektim bedenimle buraya geri döndüğümde. O hâlde fiziki gücümü kullanacak şekilde plan yapmalıydım. Eskisinden daha güçlü olduğumu, Tara'dan daha da güçlü olduğumu buraya gelmeden önce deneyimlemiştim.

Yeniden Tara'ya baktım. Tara'nın sabırsızlığı ve endişesi anbean artıyordu. Bir ara ne yaptığımı sorduğunda bu durum sesine yansımıştı.

Anni ile konuşurken bana sorduğu sorular merak doluydu hâliyle. Nasıl bir şeye dönüştüğümü, yeteneklerimi merak ediyordu. Ama ona bunu anlatmaktansa göstermekten yanaydım.

Ama Anni'nin anlattıkları karşısında neredeyse küçük dilimi yutacaktım. Ben ve icazet dağıtma! Bu nasıl olacaktı? Anni Adalrik'in gerçek planı neydi?

Tara'nın çabuk olmam konusundaki sabırsızlığı sesine yansırken yeniden Zerca'ya dönmüştü.

Son defa etrafıma bakıp bedenime geri dönmek için uzun yollu tüneli aştım. Ali, sabırsızlıkla beni bekliyordu. "Ne buldun?" diye sordu merakla.

"Aşağıdalar. Herkes!" diye açıkladım.

Kafası karışmış gibi, "Herkes derken?" diye sordu.

"Tara, sunağa yatırılmış hâlde Anni cazîsi ve Zerca ile transfer için ayindeler. Bizimkiler de orada. Ama görünmez bir duvar var gibi Tara'ya ulaşamıyorlar. Üstelik kimse değişemiyor."

"Değişemiyor mu?" diye sordu hayretle. "Bu kötü oldu işte," dedi yenilmiş bir sesle. "Ne yapıyoruz peki?" diye sordu ayağa kalkarken.

"Sen bir şey yapmıyorsun. Ben yapacağım. Aşağı ineceğim ve hepsinin icaplarına bakacağım!"

"Tek başına bu imkânsız! Ben de seninle geleceğim!"

"Geleceksin elbette," diye frenlemeye çalıştım. "Ama ben sana işaret ettiğimde ineceksin."

Elimdeki küreyi Ali'nin avucuna bırakırken, "İşaretimle bunu yukarıdan aşağıya bırakacaksın ve ardından sen de geleceksin. Sakın işaretimden önce hareket etme!" diye uyardım. Başını sallarken küreyi cebine attı.

Tara'ya hazır olduğumu söylememe rağmen son defa Anni cazîsine dönmüş ve yeni bir teklif sunmuştu. Ölüm kâğıdını imzalamakta ısrarlıymış gibi Tara'nın teklifini bertaraf etti. İşte o zaman Tara bana işareti ver.

Şeytanla pazarlık yapılmayacağına karar verirken Ganiji'nin saçlarını savurdum. Her yer bir anda duman içinde kalırken göz gözü görmüyordu. Saçlarla beraber aşağı indim ve ilk hedef olarak Zerca'nın gırtlağına sarıldım.

Anni'nin bana kendi koyduğu ismimle *oğlum* diye seslenişi karşısında tüm bedenim tiksintiyle ürperdi. Ardından söyledikleri ise tüm dünyamı altüst edecek kadar şiddetliydi.

Gerçekten de bir ifritin vârisi olduğumu öğreniyordum Ana Pehlevi konuştukça. Hayatta nasıl bir yalan, nasıl bir gizem vardıysa hepsi onda hayat bulmuştu. Yıllar önce yok edi-

len Cazî Padişahı Yatu Pehlevi ile birinci derecede kan bağım vardı. İnkâr etmem bir şeyi değiştirmediği gibi Ana cazîsinin ısrarı da aynı ölçüde artıyordu.

Sonra yukarıdaki delik bir anlığına karardı. Ali, işaretimi beklemeden mi aşağı inmeye karar vermişti? Ama yanılmıştım! İnen Ali değil, Zerca'nın koncolozlarıydı. Onlarca koncoloz, aynı anda başıma uçunca Zerca, ellerimin arasından bir balık gibi kaydı.

Zerca, zaman kaybetmeme adına yerine geçerken Ana, beni ikna etmek için yerinde kalmıştı. O konuştukça sessizliğimi korumaya çalışıyordum. Konuştukça uysal hâlim, onu bana biraz daha yaklaştırıyordu. Tara bile ona kanmaya başladığıma inanmaya başlamıştı.

Ali iç sesiyle, *"Koncolozların* saldırısına uğradım!" dedi.

*"Hale'ye ulaş ve Murat enişte*m *ile Savcı da gelsin!"* Bizimkilerin dışarı çıkmaya vakitleri olmadığı gibi Ezmoce Germa'nın çıkışında da koncolozların olma olasılığı yüksek görünüyordu.

Ali'nin *"Tamam!"* diyen iç sesini duyduktan sonra yeniden Ana cazîsine döndüm. "Ben Yekta Sifteyi'yim! Senin kanını reddediyorum! Ben senin gibi cazîlerin soyunu kurutmak içim var oldum! Sen, beni kuzu postuna sararak düşmanlarının içine bıraktın. Ama ummadığın bir şey oldu, cazî! Ben, gerçekten de kuzuyum. Senin hayallerindeki canavar değilim ve olmayacağım. Ölümsüzlükmüş! Kim ister ki sonsuza dek yaşasın? Ne olacak yaşayınca? Başın göğe mi erecek? İstemiyorum! Eğer buna bir son vermezsen seni ve burada bulunan herkesi yok edeceğim!"

Ana'nın yüzü bir an için beyaza çalsa da hemen toparlandı ve Zerca'nın yanına giderken, "Öyleyse kaldığımız yerden devam edebiliriz," dedi.

Bunu yapamazdı! Buna izin veremezdim. Hırsla ileri atıldığımda bir an için ellerinden kurtulduğumu sandım ama

yeniden üzerime çöreklendiler. Sesim mabedin içinde yankılanırken çaresizce tepiniyordum.

Tepedeki delikten Kanlı Ay mabede, Tara'nın bulunduğu sunağa ulaştığında, *"Bu kâbusun sonu yok mu?"* diye düşünüyordum. Koncolozlar tarafından ablukaya alınmışken Tara'nın ölümü kucaklamasını mı izleyecektim? Tüy yumakları koncolozların her biri bir uzvumdan sıkıca kavramıştı. Değil Tara'ya doğru yürümek, hamle dahi yapamıyordum.

Yukarıda Ali, burada ben koncolozlar tarafından bağlanmışken sevdiklerimizin gözü önünde Tara'nın yok oluşunu mu izleyecektim?

Tara, tepesindeki ışığa, gözüne ışık tutulan tavşan gibi bakakalmıştı. Büyünün etkisine, Kanlı Ay'ın etkisine girmeye başlamıştı.

Zerca'nın kalbini deşmek için tuttuğu hançerin asıl amacı da bu sayede ortaya çıkarken Lilith'in ruhu yukarıdaki boşluktan süzüldü. Kanlı Ay'ın enerjisiyle gelen ruh, hançerde toplanıp Tara'nın kalbine akıyordu.

Yüzünde oluşan gülümseme, her ne görüyorsa onu çok mutlu etmişti.

Sunağın etrafındaki kurukafaların üzerinde yanan mumlar yukarı doğru uzayıp üstte, Tara'nın hizasında birleşmeye başladı. Tara şimdi ışık huzmesiyle dolu bir balonun içindeydi. Yerdeki kurukafalar, enerji patlaması yaratıyordu.

Koncolozların elinden kurtulmak için yeni yeni hamleler yaparken Tara'nın etrafında oluşan ışıktan balonu nasıl aşacağını düşünüyordum. Işığın rengi anbean açıktan koyuya doğru renk değiştirirken Tara'nın yüzündeki huzur da aynı oranda büyüyordu.

Tara, Lilith'e bedenini teslim etmek için gönüllüydü. Bu, inanılmazdı! Tara'nın gözümün önünde bir iblise dönüşmesini mi izleyecektim?

Kızların ve etrafındaki erkek cazîlerin ayini güçlenirken sesleri de aynı orantıda yükseliyordu!

İç sesimle ona ulaşmaya çalışırken, "İzin verme, Tara!" diye yalvarmaya başladım. Ama onu kuşatan Kanlı Ay ışığı, ulaşmama imkân vermiyordu. *"Aşkımızı ailemize daha duyurmadık,"* diye devam ettim. *"Daha dünyaya, kâinata haykırmadım seni çok sevdiğimi! Ne olur Tara! Buna izin verme! Aşkımızın ölmesine izin verme! Sevdiklerine, bana sırtını dönme, Tara!"*

Ne yaparsam yapayım, ona ulaşamıyordum. Umutsuzca aileme baktım. Hepsi de benden beterdiler. Kardelen yengemin gözlerindeki hayret ve endişe diğerlerininkinden daha farklıydı. Annem... O neredeydi? Yok oluşuma daha fazla dayanamamış mıydı?

Bir umut *"Ali!"* diye seslendim. Belki yardım geliyordu. Belki de gelmişti.

Koncolozlara rağmen *"Ben hazırım!"* diyen Ali'nin sesini duyduğumda inanamadım.

"Koncolozlar?" diye sordum şaşkınlıkla.

"Selim amca burada!" dedi coşkuyla.

Bu harika bir haberdi! "Önce küreyi at ve beş saniye sonra siz gelin!".

Küre, Tara'yı hapseden ışık kalkanının üzerine düştüğünde, ateşin üzerine kuru buz atılmış gibi turuncu bir buhar her yeri kaplamaya başladı. Ardından da kurukafalardan etrafa turuncu kıvılcımlar saçılmaya başladı. Kıvılcım, kime sıçrıyorsa alev alıyordu. İlk alev alanlar ise Tara'nın ayağını tutan erkek cazî ile Yusuf Çepnioğlu'ydu. O adamdan hiç hoşlanmamıştım ve yok oluşunu izlerken bundan büyük keyif aldığımı fark ettim.

Kıvılcımlardan kaçmaya teşebbüs eden Ana Pehlevi, sunağın etrafını saran suya kendini atmak istese de sunaktaki enerji buna izin vermiyordu. Aksine onu kendine çekiyordu. Aynı şekilde Zerca da yanıyordu. O da Ana gibi sunağa çe-

kiliyordu. Ama Zerca, Ana'dan daha güçlü olmalıydı ki bir kayaya sıkıca tutunmayı başarmıştı.

Dakikalar önce kaçışan kızların bir kısmı ritüele yeniden katılmıştı ve onlar da aynı şekilde sunağa çekilirken yanıyorlardı. Lilith'in öfkesi hepsini yakıp kavuruyordu.

Koncolozların hepsi korkuyla kaçışmaya başladığında beni tutan bir şey kalmamıştı ve hızla Tara'ya koştum. Tam bu sırada Selim amcam ile Ali, yukarıdan inmişlerdi. Ali, yüzüğü bana doğru fırlattı. Yüzüğü parmağıma geçirip Tara'yı kucakladım. O kıvılcımların bana zarar vereceğine inanıyordum Tara'ya ulaştığımda.

Hiçbir şey olmadı! Anippe'nin yüzüğü, beni Lilith'in ateşinden koruyordu. Tara'yı güvenli bir şekilde sunaktan indirdim. Sunakta bir patlama oldu ve Tara ile geriye savrulduk. Birkaç saniye sonra kendime geldiğimde Tara, göğsümde uzanıyordu. Tara'nın gözleri açıktı ama boşlukta bir noktaya korku dolu gözlerle bakıyordu. Her ne yaşıyorsa bedeni kasıldı. Sanki biriyle mücadele ediyor gibi kolları havayı avuçladı.

Biri, daha önce hiç duymadığım bir ses, *"Yüzük taktığın elini kullan!"* dedi. Nereye kullanacaktım? Tara'ya baktım. Havada bir şeyi kavramış gibi elleri sabitti. Tara her neyi kavramışsa yardım etmem gerektiğine inandım ve Tara'nın parmaklarının üzerinden parmaklarımı geçirdim.

Parmaklarım, ateşe dokunuyormuşum gibi yanıyordu. Parmağımdaki yüzüğün rengi kül rengine dönerken parmaklarımın altındaki Tara'nın eli gevşiyordu. Gözleri, bir noktaya bakıyordu ve her ne görüyorsa büyük bir zafer kazanıyor gibi gözleri parlamaya başlamıştı.

Yeni bir patlama oldu ve tüm mabedin içi gözleri kör eden bir ışıkla parladı. Saniyeler sonra gözümün el verdiği kadarıyla Tara'yı kontrol etmek için doğruldum. Çünkü kör gibi olmuştum birkaç saniye boyunca. Yavaş yavaş görme

yetim geri gelirken yüzümü canımdan parçaya yaklaştırdım. Tara'nın kolları yana düşmüştü. Gözleri şimdi kapalıydı.

"Tara!" diye endişeyle seslendim. Tara'dan bir yanıt gelmiyordu. Bilinçsizce, aman dilenircesine başımı kaldırdığımda mabedin içindeki mücadeleyi gördüm.

Selim amcam ile Ali, parlayan ışıktan kendilerine geldikleri andan itibaren kaçışan koncolozların tek tek icabına bakıyordu. Kalkan kalktığı için ailemiz de bize katılmıştı. Zerca, yarı yanmış bedeni içinde tutunduğu kayada acıyla haykırırken son nefesini dedem kesti.

Kardelen yengem ile Gökhan amcam, yanıma gelmişti. Kardelen yengem, Tara'nın başını kucağına alırken, "Aç gözlerini, kızım!" diye yalvarmaya başladı.

Gökhan amcam, omzumu gururla sıkarken, "Bizi yanıltmadın, evlat!" dedi.

"Neden gözlerini açmıyor?" diye sordu yengem endişeli sesiyle.

"Bu çok normal. Az önce büyük bir savaş verdi," derken yüzüme şaşkınlıkla baktıklarında, "Lilith," dedim kısaca.

"Ben kazandım!" dedi gurur dolu sesle Tara. Üçümüz de Tara'ya baktığımızda gözleri hâlâ yumuluydu. Ama saniyeler sonra toprak ve ormanı çağrıştıran gözlerini açtı.

"Kızım!" diye sevinçle sarıldı Kardelen yengem. Gökhan amcam, kızının ellerini mutlulukla sıkarken gözleri bendeydi. Bakışlarında minnet vardı.

Babam yanıma gelip gururla omzumu sıktı. "Seninle gurur duyuyorum, oğlum!" derken gözleri dolmuştu.

Birinin daha gurur duymasını beklercesine etrafa baktığımda annemi göremedim. "Annem?" diye sorduğumda yüzü aydınlandı ve mabede girdikleri oyuğa ilerledi.

"Anneni odaya göndermiştik. Ben onu alayım," dedi babam.

"Tamam, baba. Ama bu tarafa gelmeyin. Geldiğiniz yerden bir an önce çıkın," diye uyardım. Anlamamış gibi yüzüme baktığında sunağı göstererek, "Sunak her an infilak edebilir," dediğimde hayretle kaşları havalandı. Annemin yanına giderken bu defa hareketleri hızlı ve seriydi.

Birçoğu babamın ardından giderken dedem, Gökdeniz, Selim amcam ve Ali, bizimle kalmıştı. Koncolozların birçoğu mabedin bir köşesine sıkışmıştı ve kımıldamaya korkuyor gibi sinmişlerdi.

"Buradan çıkalım," derken büyük kayaya yürüdüm.

Gökhan amcam, Tara'yı kucakladığı gibi ardımdan gelmeye başladı. Büyük kayayı tek başıma yerinden oynatmak zaman kaybı olacaktı. Bunu gören Kardelen yengem, yardıma geldi ve birlikte kayayı kenara çektik. İkimiz birlikte yana çektiğimiz kayanın ardından yukarıya doğru çıkan merdivenleri bulduğumuzda gözlerimize inanamadık. Merdivenleri çıkan ailemin ardından ilerliyordum. Sırtımın ısınmaya başladığını hissettiğimde neler olduğunu anlamadım ilk an. Mabedin büyüsü kaybolmaya başlarken biz atmacalar şekil değiştirme yeteneğimizi geri kazanıyorduk. Hem de isteğimiz dışında! Merdivenlerin sonunu bulan, değişimi tamamlıyordu.

Tara bile değişmişti.

Selim amcam ve Gökhan amcam, bana şaşkınlık ve hayranlıkla bakıyordu. "Ailemizde üç tane anka! Bu, müthiş bir güç!" dedi dedem gururla.

"En büyükleri de Yekta!" diye tasdikledi Selim amcam.

Sonra büyük bir sarsıntı oldu ve kulakları sağır eden bir patlama meydana geldi. Hepimiz şekil değiştirmiş olduğumuz için kaçışımız kolay olmuştu.

Birkaç dakika sonra babamlar da bize katılmış olarak şafağı kucaklarken eve dönüyorduk.

Gökhan

Evimizin büyük salonunda kalabalık ailemle kâbus dolu geceyi arkamızda bırakırken yeni güne başlıyorduk.

Kızım bizimleydi!

Yekta bizimleydi!

Tüm sevdiklerimiz bizimleydi!

Bu musibeti de hiçbir sevdiğime zarar gelmeden atlatmıştık.

Tara, mabette geçirdiği zorlu saatlerden dolayı bitkin hâlde kanepede uzanıyordu. Başını annesinin kucağına bırakmıştı ama eli Yekta'nın eliyle kenetlenmişti.

Artık buna kendimizi hazırlamalıydık. Yekta ortadan kaybolduğunda Tara, Yekta'nın rüya ritüelinde kendisini gördüğünü annesine söylemişti. Hasarlı bir atmaca olduğuna inanması ve Tara'nın kuzeni olduğunu sanması, rüyasının da hasarlı olduğunu düşündürmüştü ona. Bunda biraz da biz suçluyduk. Onu korumak için gerçeği saklamıştık ama bu olanları hiçbirimiz bilemezdik. Artık gerçekleri herkes biliyordu. Bilinen bir şey de onlar birbirleri için yaratılmışlardı. Birbirlerinin gözlerinde eriyorken aralarına girmek acımasızlıktı. Kardelen, çoktan bunu kabul etmişti. Ama benim bunu kabul edebilmem için biraz daha zamana ihtiyacım vardı, kızımı paylaşmaya henüz hazır değildim. Bu kişi Yekta olsa da!

Artık tüm tehlikelerden arınmıştık. Ana Pehlevi ve Zerca, kendi ateşlerinde kül olmuşlardı. Koncolozların çoğu, etkisiz hâle gelirken sağ kalanlarını da o mabedin içinde hapsetmiştik ve patlamada onların da yok olduğuna emindik. Lilith ise geri gelmemek üzere geldiği yere geri dönmüştü.

Deniz usulca, "Nasılsın, Tara?" diye sordu.

"Biraz yorgun ama gururlu."

"Başına buyruk hareket etmeye bir daha kalkmazsın umarım," dedi annem uyarı dolu bir sesle.

"Yapmam, babaannem." Sesi, hepimizi korkuttuğu için üzgün çıkıyordu minik kızımın.

Bu defa babam, "Bin nasihatten bir musibet iyidir," dedi.

Gözlerini devirmemek için kendisiyle savaşırken Yekta ile göz göze geldiler. Yekta, onu uyarıyordu. El ele oldukları için iletişim hâlindeydiler. Dudaklarına kadar gelen sözleri Yekta'nın uyarısıyla geri yutarken dedesine en sıcak gülümsemesini sundu. Görüyordum ki kızımı dizginleyecek kişi Yekta'ydı.

"Hepinizden tekrar özür dilerim," diye başladı hafifçe yattığı yerden doğrulurken.

"Konuşmak için çok vaktimiz var, kızım," diye Kardelen araya girdi. "Çok bitkinsin."

"İyiyim, anne," dedi sıcacık sesiyle. Kalbim, annesine duyduğu sevgiden titredi. "Şimdi anlatmazsam bir daha bu konuları açmaya cesaret edemem. O yüzden izin ver."

"Seni dinliyoruz, kızım," diye cesaret verme adına araya girdim. Bana dönerken gülüşlerin en sıcağını sundu. Yekta tam zamanında müdahale etmeseydi gülüşünün solacağını hayal ettikçe yüreğim parçalanıyordu. Tara'ya ne zaman baksam sunaktaki çaresizliği aklıma geliyordu. Bu da beni bitiriyordu. Şimdi ufacık incinmesine tahammül edemiyordum.

"Dün Yekta'nın odasına çıkmıştım," diye başladı konuşmaya. Ben de dâhil kimse, neden onun odasına gittiğini sormadı. Nedenini biliyorduk çünkü. "Pencereden Yekta'yı gördüm. Daha doğrusu, Yekta'nın yerine geçen Zerca'ymış. Ne kadar ona seslensem de geri dönmediği gibi ormana, Kaya Dibi'ne yürümeye başladı. Çok üzülmüş ve sadece bana ihtiyacı var diye ardından gittim. Sis bastırmıştı. Yekta'ya seslendim. Karşılık olarak başımın içinde binlerce arının kanat çırpmalarını aldım. Yere düştüğümde bir çift ayak gördüm. Kafamdaki sesler nedeniyle algıda problem yaşıyordum. Ayakları bana mı geliyordu, uzaklaşıyor muydu, anlamamıştım. Sonra bayılmışım zaten. Uyandığımda taş ocağının barakasındaydım. Anni..." Bir an tereddütle susarken Yekta'ya baktı. Devam etme konusunda çekinmişti. Yekta ise ellerini sıktı devam etmesi için.

Yekta, güçlü bir adamdı. Annesinin bir cazî olmasının kâbusunu çabuk atlatmıştı. Üstelik Ana'nın karını taşıdığı için muhteşem yetenekleri olan farklı bir anka olmuştu. Hele mabette kızım için gösterdiği çaba göğsümü kabartıyor, ona olan saygımı arttırıyordu.

Kızım ve o, muhteşem bir ikili olacaklardı.

"Anni, Yekta'nın tercihini yaptığını ve Lilith tarafından verilecek ölümsüzlükle sonsuza dek cazî padişahı olacağını bana söylüyordu. İnanmadım. Ta ki..."

"Zerca'nın yerime geçtiği suretini görene kadar," diye Yekta cümlesini tamamladı.

"Biz bile büyük bir hayal kırıklığına uğramıştık," diye homurdandı Gökdeniz. "Yine de senin böyle bir şeyi isteyerek yapmayacağını biliyordum," diye devam etti.

Kübra, o anı hatırlamış gibi ürperdi.

"O yanılma sadece birkaç saniye için geçerliydi. Ondan aldığım kötü enerji, asla Yekta'yı yansıtmıyordu," diye devam etti.

"Ama bizi yanıltı," dedi Kardelen özür dolu bir sesle.

"Anni, Lilith'in ruhunu bedenime transfer ettikten sonra ölümsüz olacağını, Yekta'yı da cazî padişahı olarak ebediyete kadar birlikte yaşayacaklarını söyledi. Yekta'nın sesini ilk defa duyduğumda çok şaşırdım," derken Tara, Yekta'ya bakıyordu.

"Ali, Tara'nın kaybolduğunu bana söylediğinde Kız Kulesi'ndeydim," diye başladı Yekta. "Tara, birkaç gün önce Ezmoce Germa'da şifasını sunma ritüeli yapmıştı bana ve bir sonuç alamadığıma inandığım için iki gün boyunca ateşler içinde kıvranmamı yeni gerçeklerin sarsıcılığından dolayı olduğuna inandım."

"Bir dakika!" diye Metin araya girdi. "Şifa sunma ne oluyor?"

Bunu ben de merak ediyordum. Hiçbirimize haber vermeden yine bir şeyler karıştırmışlardı!

"İdu bana rüyamda hasarlıya nasıl şifa vermem gerektiğini öğretti," diye Tara araya girdi.

"Biz bunu niye bilmiyoruz?" diye sordu Lal kızgınlıkla. "Başına buyruk hareketlerinin geldiği noktaya bak! Neredeyse hepinizin canına mal olacaktı!"

Tara'nın azarlanmasına tahammül edemiyor gibi, "Ben engel oldum," diye bu defa Yekta araya girdi. "Bir sonuç alacağımıza inanmıyordum ve kimseyi ümitlendirmek istemiyordum."

Kübra'nın dudakları titrerken gözünden bir damla yaş süzüldü. Yekta'nın ince düşüncesine, şapka çıkarmaktan başka bir şey gelmiyordu elimizden. Salondaki herkes, bunun bilinciyle sessizleşmişti.

"Ali geldiğinde bendeki farklılığı hemen fark etti," diye sessizliğe son verdi Yekta. "Ve ilk değişimi onunla yaptım."

Aklına gelenle Selim'e dönen babam, "Sen Bay Friedrinh'e eşlik etmeyecek miydin?" diye sordu. Sözünden çıkmasına öfkelense mi, sevinse mi bilemediği yüz ifadesinden belliydi çelişkisi.

Selim, pencereden ayrılıp yanımıza geldi. "Bay Friedrinh, bana size katılmam konusunda ikna edici bir yığın cümleler sarf etti," diye savunmaya geçti. "Haklıydı. Onu güvenli soydaşlarımızın arasına bıraktıktan sonra dönüp size yardım etmeliyim, diyordum. İyi de yapmışım! Kalenin üzerinden geçerken Ali'nin sesini duydum. Ali, bana koncolozlardan baskın yediğini söylüyordu. Yanına gittiğimde önce koncolozları hallettik, sonra bana olanları anlattı. Yekta'nın görüp görebileceğim en büyük ve en muhteşem anka olduğunu anlattı. İlk başta inanmadım," diye itiraf etti.

"Tara ile aynı yeteneklerin mi var?" diye Hale sordu merakla.

Yekta, kısa bir an düşündü. "Emin değilim ama sanırım öyle."

"Nasıl vardın bu kanıya?" diye bu defa Kübra sordu. İlk defa oğluyla konuşuyordu. Mabetten çıktıktan sonra ona sıkıca sarılmıştı ve ikisi de birbirlerine söyleyecek bir şeyi yokmuş gibi sessiz kalmışlardı. Ama biliyorduk ki o kucaklaşmada pek çok anlam mevcuttu. Anne ile oğulun yeniden kavuşması vardı.

Anlatmadan önce korku dolu gözlerle Tara'ya baktı. "Tara'nın boğazında görünmez bir el vardı ve bir ses, yüzük olan elimi kullanmamı söylüyordu," dedi Yekta.

"Nasıl bir ses?" diye Tara heyecanla sordu. "Yaşlı bir ses ve konuşurken dil sürçüyordu, değil mi?"

Yekta, Tara'ya bakarken başını salladı. "O an bunu düşünmemiştim ama evet, dili sürçüyordu."

"Bu, İdu'ydu!" dedi heyecanla. "Herkese anlat, Yekta! Rüya ritüelinde ne gördüğünü herkes bilmeli!" dedi coşkuyla.

Yekta'nın yüzü bir an için sarardı. Tereddütle gözü gözüme dokundu, hemen kaçırdı. Onu kıvrandıran neydi?

Babam yüreklendirmek için, "Seni bekliyoruz," dedi.

Anlatmaya başlamadan önce Tara'nın elini bıraktı. Tara, bundan hiç hoşnut olmasa da sessiz kalmayı tercih etti. Yekta'nın da bazı sınırları olduğunu yeni kavrıyor gibiydi. "Rüyamda Tara'yı gördüm," dediğinde salondaki çoğunluğun nefeslerini tuttuğunu gördüm, Kardelen ve ben dışında. "İstanbul'daki Dikilitaş'ta gördüm," derken sırtını dikleştirmişti. "Hasarlı bir değişen olduğum için bu rüyamın bir anlamı olduğuna hiç inanmadım," diye bitirdi. Yekta, haklıydı. Atmaca olmayacağına inandığı için rüyası da bir anlam ifade etmemeliydi. Yüreğinde yaşattığı karmaşaya rağmen dik duruşu ve pes etmemesi, gözümdeki değerini arttırıyordu.

"O taşın altında bir araya geldiğimizde biliyorsunuz ki Anippe ile konuştum. Bunların hepsi birbirini tetikleyen olaylardı," dedi Tara.

"Yekta, Ana cazîsinin planlarıyla bizim yarımızda büyüdü. Ana, Yekta'yı bu plana dâhil etmeseydi, Yekta yine rüyasında Tara'yı görecek miydi?" diye sordu Kübra.

Buna cevap babamdan gelecekti elbette. "Yıllar önceki konuşmamızı hatırlıyor musun Kübra?" diye babam sordu. Ailemizle ilk tanıştığı gün, kader hakkındaki konuşmalarını hatırlatıyordu. Kübra, zeki bir kadındı ve başını salladı. "Bu da bir kader," diye devam etti babam.

"O hâlde Ana'nın ve Zerca'nın sonu da bir kader tecellisi?" diye sordu Deniz.

Babam başını sallarken, "Bizler, kaderin tecelliye erişmesindeki figüranlarıyız. Önümüze başka Analar veya Zercalar çıkacak. Başka sorunlarla mücadele edeceğiz. Bu da bizim kaderimiz," dedi.

Hale heyecanla, "Savcı geliyor!" diye haber verdi.

Bu yaşadıklarımızı hukuki bir çerçeveye yerleştirmemiz gerekiyordu ve bu noktadan sonra iş, daha birkaç ay evvel buraya tayin olan Savcı Bey'e düşüyordu. Elbette o da bir atmacaydı. Şimdi de dün gece yaşadıklarımızı kılıfına göre kurgulamak için gelmişti. Aracından inen Savcı tek değildi, kızı İpek Hanım da yanındaydı. Yıllardır Amerika'da eğitim alan İpek Hanım, çok yakın zamanda ülkeye kesin dönüş yapmıştı. Babası gibi hukuk okumuş, avukatlık yeterli gelmediği için savcı olmaya hazırlanıyordu. Geleceğin savcılarından olacaktı.

Salona girerken hepimiz savcıyı karşılamak için ayağa kalkmıştık. "Hoş geldin, Fevzi Bey," diye babam selamladı. Hepimiz sırayla selamlarken arkasından İpek salona girdi. Zırh giymiş bir şövalye gibiydi. Yeşil gözleri kendinden taviz vermez bir şekilde soğuk bakıyordu.

Hepimizi selamladıktan sonra hemen Tara'nın yanına gidip ellerini kavrarken ifadesine ters bir şekilde nasıl olduğunu soruyordu.

Dakikalar sonra herkes yerine otururken Savcı Bey'in söze başlamasını bekliyorduk. Ama adamı durduran bir şey var gibi bir noktaya bakıyordu. Baktığı yere başlarımızı çevirmemizle yutmaya çalışılan kıkırtılar salonu doldurmaya başladı.

Selim, taş misali ayakta Tara ile konuşan İpek'e bakıyordu. Yüzündeki afallamayla karışık sevinç, ritüelindeki kızı bulmanın işareti olduğunu anlamamız fazla zamanımızı almamıştı.

"Ailemiz güçleniyor!" diye düşündüm gururla.

Akıllı bir kızdı ve zihnini kapattığı için Selim, kör gibi kıza bakmaktan başka bir şey yapamamıştı.

Tüm içtenliğiyle, "Merhaba. Ben, İpek. Şimdi nasılsın, Tara?" diye soran İpek Hanım, durumu henüz algılamamıştı. Babası Fevzi Bey, çoktan her şeyin farkındaydı ve ilk an hu-

zursuz olsa da bunu hemen atmayı başarmıştı. Kaderin önüne kim geçmişti ki Fevzi Bey geçecekti?

"Teşekkür ederim. Tanıştığıma memnun oldum," diye yanıtladı Tara. "Yeni geldiniz sanırım."

"Çok olmadı. Geçen hafta başı geldim," diye yanıtlarken onu izleyen ailemizin kadınlarına kibarca gülümsüyordu.

Annemin yüzündeki mutlu ifadeye bir anlam verememiş gibi hafifçe kaşlarını çattı.

Şaşkınlığını üzerinden atan Selim, ilk hamleyi yapma adına İpek Hanım'ın yanına bir solukta geldi. "Ben, Selim," diyerek elini uzatmıştı.

Kız, bir ele bir elin sahibine baktı. Şaşkın olduğunu görebiliyordum. "Ben de İpek," dedi kısaca.

Hiç tereddütsüz, "O hâlde, merhaba," dedi Selim.

"Size de merhaba," derken yeniden Tara'ya döndü. Selim'in bu hamlesinden hoşnut olmalıydı ki gülüşünü bastırmaya çalışıyordu. Oysa Selim, İpek'in yüzünü göremediği gibi suratı asılmıştı ona sırtını döndü diye.

Kızın ilgisizliği, tanıdığımız Selim'i öyle kolay pes ettiremezdi. Haklılığını kanıtlarcasına, "Temelli mi döndünüz?" diye sordu.

İpek, cevap vermek için yeniden Selim'e dönerken, "Kızım artık benim öğrencim olacak," dedi Savcı Bey. "Amerika rüyası buraya kadar," dedi kesin hükmünü dile getirirken.

"Bir yere kadar senin gibi düşünürüm, Fevzi," diye babam araya girdi. "Bilgilerimizi gelecek nesillere aktarmalıyız. Ama onları kalıba sokmak... Bu, onlara yapacağımız haksızlık olur."

"Bu, babamla ortak kararımız, Zafer Bey. Uzun ve ülkeme hasret dolu bir eğitim sürecim oldu. Bu salondaki herkes iyi biliyor ki bizim bir asli görevimiz var ve bu görevin üstüme düşen kısmını yapmam gerekiyor," dedi kararlılıkla.

Babam anlayışla gülümserken, "O hâlde yeni işin hayırlı olsun, kızım," dedi.

"Teşekkür ederim, Zafer Bey."

Yuvarlak yüzlü bir kızdı. Koyu kestane saçlarını arkasında sıkıca bağlamıştı. Sanırım bunu iş başındayken yapıyordu. Yeşil hafif çekik gözleri, Selim'e kaçamak bakışlar atarken yakalanma endişesi taşıyordu. Bu birleşme, sandığımızdan da çabuk olacak gibi görünüyordu. Bunca yıl bekleyen Selim'e de bu yakışırdı.

"Gece Ezmoce Germa'da olanları Demir bizzat gelip anlattı," diye söze başladı Savcı Bey. Yekta'ya dönerken, "Seni tebrik ederim, evlat! Dönüşümünü tamamlamışsın!" dedi coşkuyla.

"Evet, efendim. Teşekkürler."

"Bunun nasıl olduğunu biliyor musun? Yani hasarlıktan nasıl kurtulduğunu?"

"Biliyorum, efendim. Şimdi... Her şey Tara'nın Dikilitaş'a gitmesiyle başladı," diye Yekta anlatmaya başladı. Tüm olanları en başından beri anlattıktan sonra derin soluk alan Yekta, Savcı Bey'in tepkisini izlemeye başladı.

Dalgınca, "Anlıyorum," derken gözleri Yekta'nın üzerindeydi. "Şimdi sadece kalede olanları rapor etmek kaldı."

Annem merakla, "Nasıl bir kılıf bulacaksınız?" diye sordu.

İpek, babasına dönerek, "Buna ben yanıt verebilir miyim?" diye sordu. Savcı Bey, onaylarcasına başını salladı. İpek bu defa bizden yana dönerek, "Ezmoce Germa'da olan patlama için, kalede hazine olduğuna inanan birkaç maceraperestin yüklü miktardaki patlayıcıyı kaza sonucu infilak ettirdiğini, böylece kaledeki arkeologların da bu patlamada öldüklerini söyleyeceğiz," diye yanıtladı.

"Bayıldım buna!" dedi Selim coşkuyla. Selim'in gözlerindeki ışık, hepimizin gözlerini kamaştırıyordu. Ama o sadece İpek'e odaklıydı.

Evet. Bu mükemmel bir kılıftı.

"Bizce de güzel bir kılıf," dedi Metin.

"Herkes onaylıyorsa?" diye sordu Fevzi Bey. Hepimiz başımızı salladık. "Güzel!" dedi memnuniyetle. "Şimdi biraz önceki konuşmada aklıma takılan bir soruyu sormak istiyorum," diye yeniden söze başladı Tara'ya dönerek. "Biraz önce Yekta'nın anlattığı... Peki... Başkalarına da bunu yapabilir misin?"

"Yekta ile bunu daha önce konuşmuştuk. Eğer ona şifa verebilirsem herkese bunu yapmak istiyorum, demiştim. Evet, başka hasarlı atmacalara da bunu yapabilirim. Ama..." Tereddütle sustu. "Yüzde yüz başarılı olacağıma dair kesin bir kanıt yok. Yani Yekta'nın durumu herkesten farklıydı. İdu, bana tüm hasarlı atmacalara şifa sunabileceğimi söylediğine göre sanırım başarabilirim."

"İdu?" diye sordu İpek.

"Ana Kraliçe Anippe'nin ninesi, Şifacı İdu," diye yanıtladı Tara.

İpek'in kaşları şaşkınlıkla havalandı. "Çok enteresan..."

"Bu aile, başlı başına enteresan," dedi Fevzi Bey gıptayla.

Babamın telefonu çaldığında, izin isteyerek çalışma odasına geçti. Ama saniyeler içinde geri dönerken yüzünde koca man şaşkınlık ve sevinç vardı. Elindeki telefonun hoparlörünü açarken, "Bunu herkesin duyması için tekrarlar mısın Volkan?" dedi.

"Elbette! Papirüslerdeki son çeviriler tamamlandı!" dedi coşkuyla. Sesinden anlaşıldığı üzere güzel haberler vardı. "Hazır mısınız?" diye sorarken yine muzipliği üzerindeydi.

Hepimizin ne kadar sabırsızlandığını çok iyi biliyordu ve bundan büyük keyif alıyordu.

"Hazırız!" dedi Tara sabırsızca.

"Ah! Bu ses? Yoksa şifacımızın muhteşem sesi mi?" diye sordu.

"Volkan Hoca'm!" diye Metin sabırsızca isyan etti. "Söyleyin artık! Karnımız ağrıdı."

"Benim sabırsız öğrencim, Metin mi bu?" diye sordu takılmaya devam ederken.

Hepimiz aynı anda, "Evet!" derken kahkahalarla gülüyorduk.

"Merhaba Volkan Bey, ben Savcı Fevzi Güngör. Hepimiz heyecanla söyleyeceklerinizi bekliyoruz. Lütfen, sadede gelin," diye ciddi bir sesle uyardı.

Volkan Suruç, "Pardon!" derken bile ciddi değildi. "Resmiyet varsa uzatmanın mantığı yok. Kelimesi kelimesine çeviriyorum, dikkatli dinleyin! 'O ikisinin bir olması için seçilmiş kişi feda edecekti kendisini. Ve seçilmiş kişiye ait, atalarının büyülerinden yapılmış yüzük, gelecek neslin şifası olacaktır.'" Volkan Hoca'nın çevirisi bittiğinde hiçbirimizden ses çıkmamıştı. "Ne o? Kimse niye konuşmuyor? Sevinmediniz mi?" diye sordu.

Volkan Hoca'nın papirüs çevirisini duyan Tara ve Yekta bilinçsizce birbirlerine bakmışlardı. "Neler oluyor, çocuklar?" diye babam sordu. O da görmüştü olanları.

"Biri beni de bilgilendirir mi acaba?" diye hoparlörden Volkan Suruç'un sesi duyuldu. Bunun yanıtını duymak için hepimiz Tara ile Yekta'ya baktık.

İlk konuşan Yekta, "Buna benzer bir cümleyi Tara bana söylemişti," dedi şaşkınlık dolu sesle.

"Ne zaman?" diye sordum.

"O Dikilitaş'ın altında." Tara'ya dönüp, "Hatırladın mı?" diye sordu.

Tara başını sallarken en az Yekta kadar şaşkındı. "Ben onu öylesine söylemiştim."

"Anippe mi söyletti, İdu mu?" diye sordu Gökdeniz.

"Bence o rüyada Tara'ya kod verildi," diye Deniz tezini ortaya attı.

Volkan Hoca, "Söylediklerin aynen doğru!" dedi Deniz'e. "Ayrıca 'Büyüye maruz kalan, şifacıya bilgiler sunulur' diye öncesinde bir metin varmış. Bu da bugünkü adıyla kodlama oluyor," diye noktaladı.

"Ama ben İdu'dan öğrendim şifa vermeyi!" diye itiraz etti Tara.

"Belki o rüyalar da kodlamanın getirileridir. Yani gerçekte İdu değildir. Bilgisayar programı gibi düşünün, sırası gelen rüya sana sunuluyor," dedi Deniz.

"Aynen!" dedi Volkan Suruç coşkuyla.

"O hâlde Tara şifa dağıtmaya devam edebilecek?" diye sordu Kardelen.

Başta babam olmak üzere herkes başını sallarken, "Bu harika!" diye Hale sevinçle bağırdı.

"Bir diğer çeviri ise cazî padişahlarının icazet zırvalığı," diye devam etti Volkan Hoca. Hepimiz kulak kesilmiştik. 'Papirüste 'Lilith ifriti, geri gelebilmek için seçilmiş cazîlere uzun ömür bahşedecek. Bu vaat, kendi soyunun dişilerinden geçecek' diye yazılıyor. Bunun anlamı, dişi cazîlerin yumurtaları, cazî erkeklerinin uzun ömrünün anahtarı oluyor. Bu da tahminimce Ana Kraliçe Anippe'den sonra keşfedilmiş. Öncesinde olsaydı İdu da maruz kalacaktı. O zaman Anippe de olmayacaktı, bizler de..." diye bitirdi konuşmasını.

Tara merakla, "Peki, Merdümgiriz'in şifresini onlar nasıl buldu?" diye sordu.

"Bu konuda bir bilgiye rastlamadık, Küçük Şifacı," dedi Volkan Suruç. "Ama öğrenir öğrenmez sizinle de paylaşacağım," diye söz verdi.

"Şimdi bir diğer konuya geçmek istiyorum," dedi Savcı Bey. Volkan Hoca'nın telefonu kapatmasının üzerinden yarım saat geçmişti ve bu süre boyunca son çeviriler üzerinde konuşmuştuk. "Yekta da uygun görürse onunla konuşmak isteyen birine elçilik yapmak istiyorum."

Oturduğu yerden diklenirken, "Kim?" diye sordu Metin.

"Yekta'yı dört yaşına kadar büyüten kadın, Nadya Kozlov. Bana geldi ve Yekta'yı yeniden görmek istediğini söyledi."

Öfkeyle yerinden fırlayan Yekta, "Beni büyüten kadın mı?" diye sorarken sesindeki tiksinmeyi saklama gereği duymuyordu.

"Ana Pehlevi, doğar doğmaz seni ona bırakmış ve arkasına bakmadan gitmiş. Gitmeden ona bazı talimatlar vermiş. Dediklerini uygulamış ama Ana Pehlevi'nin döneceğini hiç aklına getirmiyormuş. Çünkü doğurur doğurmaz arkasını döndüğünü, kendi iyileşip toparlanana kadar orada kaldığını ama bir defa bile bebeğine bakmadığını anlattı. Hatta bebeğin ağlamalarına tahammül edemediği için azarlandığını bile ifade etti."

Yekta'nın gözleri acıdan çok öfkeyle kararmıştı. Bunu gören Tara, Yekta'ya uzanıp elini kavradı. Biraz sakinleşirken Tara'ya göz ucuyla baktı ve başını *iyiyim* dercesine salladı.

"Seni ondan aldığından beri çok acı çekiyormuş. Seni görmek istese de her seferinde Ana Pehlevi karşısına çıkmış.

Hatta en son hastanede sana çok yaklaşmış ama nasıl karşılayacağını bilmediği için korkmuş ve vazgeçmiş."

"O kadın... O melodinin tanıdık gelmesi, kadının bana gülümsemesi... Şimdi anlıyorum. Demek o gün hastanedeki kadın, bana bakan kadınmış. O nedenle benden korkmadı," derken Yekta'nın sesi biraz daha sakin çıkıyordu. "Ama onu görmek istemiyorum," dedi kati bir sesle.

"Sen bunun anlamını bilmiyor olsan da sana annelik yapmış birinden bahsediyoruz," dedi Kübra araya girerek.

Kaşlarını öfkeyle çatarken, "Dört yılın minnetini mi göstereyim? İstemiyorum!" dedi yeniden.

"Bence annen haklı," dedi bu defa Tara. "Bebekliğine şahit olmuş birinden bahsediyoruz, Yekta! Bence bunu fırsata çevirmelisin," diye devam etti. Yekta, boş boş yüzüne bakınca, "Belki bizim bilmediğimiz bir şey biliyordur. Mesela hangi hastalıkları geçirdiğini, ne zaman yürümeye, konuşmaya başladığını anlatabilir," dedi.

"Ne işime yarayacak?"

Tara gözlerini devirirken annem, "Erkek olmanın basitliğinin en güzel örneği," dedi. Haklı olabilirlerdi. Biz erkeklerin zihni, kesinlikle kadınlarınkiyle aynı değildi. Anne olmanın gerekliliğiydi hassasiyetleri.

Benim gibi düşünen Metin, "Bence de görmelisin," dedi noktayı koyarcasına.

Yekta, çaresizce onayladı. Sanırım en etkili karşılık Tara'dan gelmiş olmalıydı. Onu kırmamak için kabul ettiğini düşünüyordum. Ama sonrasında bundan memnun olacaktı. Aklındaki sorulardan arınacaktı.

"Öyleyse çağırıyorum," diyen Fevzi Bey ayağa kalktı. Başta Yekta olmak üzere hepimiz şaşkınlıkla Fevzi Bey'e baktık. Kadın burada mıydı?

Dakikalar sonra Demir ile salona giren kadına bakıyorduk. Gözlerindeki korku, düşmanın inine giren bir zavallı gibiydi. Süklüm püklüm bir şekilde kapı eşiğinden daha fazla ileri gidemiyor gibi durmuştu.

Kübra hemen yerinden kalktı ve kadının yanına gitti. "Merhaba," diye selamladı. "Ben Yekta'nın annesi, Kübra."

Başını sallarken, "Ben, Nadya," dedi korku dolu sesiyle.

"Seni hastanede gördüm!" dedi Yekta. "Benimle konuşmaya çalışmıştınız."

"Evet," diye yine aynı tonda cevap verdi.

Yerinden kalkıp kadının karşısına dikildiğinde kadın daha da sindi. "Niye o zaman anlatmadınız?" diye sordu Yekta şüpheyle.

"Çabaladım!" dedi telaşla. "Beni takip ettiriyordu Bayan Ana. Size o ninniyi dinletmemin nedeni buydu. Beni hatırlayacağınızı umuyordum. Hatta ardınızdan gelmek istedim ama engellendim."

"Kim engel oldu?" diye sordu Yekta. "Asansördeyken hiç engellenmiş gibi değildiniz? Asıl gayeniz ne?"

"Bayan Ana'nın adamı, Yusuf diye biri," dediğinde Yekta'nın yüzüne aydınlanma gelmişti. Kadın da bunu görünce tekrar konuşmaya başladı. "Sadece son bir defa daha sizi görmekti. Elime doğmuştunuz. Her gece birlikte uyurduk. Size ninniler söylerdim. Ben kalkmadan asla yataktan çıkmazdınız. Bana hep *mama* derdiniz," diye hızlıca anlatmıştı. Kadın anlattıkça gözlerinden sicim gibi yaşlar dökülüyordu.

Yekta, kadının yaşlarını görünce sırtını döndü. Bu defa Tara ile göz göze geldiler. Yekta, ikilemdeydi. Bir yanı, kadına inanmak isterken diğer yanı, inkâr ediyordu.

Kararlılıkla yeniden kadına döndü. "Size inanmak istiyorum. Ama bunun için zamana ihtiyacım var."

"Siz nasıl uygun görürseniz," dedi kadın mutlulukla.

Fevzi Bey, "Nadya Hanım'ın sizden bir ricası daha var," derken bu defa bize dönmüştü. Ne söyleyeceğinin merakıyla savcıya baktık. "Hanımefendi, ameliyat olmak istiyor," dediğinde hepimiz şaşkınlıkla kadına döndük. Nadya Kozlov, salona girdiğinden beri ilk defa utanarak bize bakıyordu.

"Bu çok güzel bir haber!" diye annem şakıdı. "Çok doğru bir karar..."

"Başkaları da var," dedi tereddütle Nadya. Her dakika şaşkınlığımız daha da artıyordu.

"Sonunda!" dedi Gökdeniz coşkuyla. "Herkes doğru yolu buluyor!"

Evet. Gün, biz uçanların günüydü. Gün, cazî topluluğunun doğru yolu bulma günüydü.

Bu güzel gelişmeleri diğer kıtalardaki uçanlara da haber vermeliydik. İnsanları, cazî olan insanları iyileştirmek için bir an önce kolları sıvamalıydık.

Kardelen'e baktığımda aynı heyecanla gözlerinin parladığını gördüm. *"Zor olacak ama güzel olacak,"* dedi benim güzel karım.

"Biz neyi kolayca aştık ki? Ama güzel olacağına eminim," dedim hafifçe gülümseyerek. Yanıma geldi ve elimi sıktı. Sıcaklığı yüreğimi ısıtırken kendime çektim.

Tara

"İstersen televizyona çıkıp şifacıyım diye kendini herkese göster!" dedi Yekta öfkeyle.

Öfkeyle söylenmiş sözlerine karşılık kıkırdadım. Daha da somurttu. "Sen beni kıskanıyor musun?" diye sordum muzipçe.

Mavi gözleri, kızgınlıkla gözlerimi buldu. "Bunda yadırganacak bir şey görmüyorum."

"Ben de yadırgamıyorum, Yekta! Sadece yersiz kıskançlığını anlamaya çalışıyorum," dedim yumuşak bir sesle.

Kanepeden iğne batırmışçasına zıplarken, "Yersiz mi?" diye sordu hayretle. "Altı yıl boyunca senin okulunun bitmesini bekledim büyük bir sabırla! Seninle rahat geçireceğim günleri iple çekerken şimdi de şifa dağıtacağım diye diyar diyar geziyoruz. Biz ne zaman yalnız olacağız?" diye sordu diğer odada yüksek sesle horlayan Oğuz ve Kıvanç'ı işaret ederek.

Brezilya'nın Rio De Janeiro'nun Guanabara Körfezi'ne bakan büyük bir otelde kalıyorduk. Buraya geleli iki gün olmuştu. Son dört aydır, İstanbul Üniversitesi Tıp Fakültesi'nden mezun olduktan sonra hasarlı atmacaların peşine düşmüştük.

Evlenmeye karar verdiğimizi ailelerimize duyurduğumuzda şaşırmadıkları gibi hummalı bir koşuşturmanın içine girmişlerdi. Bir hafta içinde düğün mekânı hazır duruma geldiği gibi balayı için yer bile ayarlanmıştı. Bizim balayımız için Verçenik Yaylası cazîlere karşı mühürlenmişti.

Balayımız...

O anı hatırlayınca istemsizce ürperdim. Zihnimden geçeni gören Yekta, az önceki öfkesi balon gibi sönerken tutkuyla, o geceki tutkuyla gözlerime baktı. Kalbim, göğüs kafesimde zevkle kasılırken mavi gözlerinin koyu halkalarına baktım. İkimiz de o ana dönmüştük.

Altı yıl önce...
Yekta

Muhteşem manzaradan gözlerimi ayırıp daha muhteşem manzaraya, Tara'ya baktım. Tüm gece olduğu gibi yine muhteşemdi.

"Hazır mısın?" diye sordum iç sesimle.

Kanatlarını yana doğru açarken, "Her zaman," diye yanıtladı.

Krater gölünün ortasındaki taşın üzerine tünedik. İnsan formuna dönerken birbirimizin gözlerine yok olacakmışız gibi bakıyorduk. Kanatlarımızı toplarken çoktan ellerimiz birleşmişti. Çıplak tenimizi, krater gölünün üzerinde gezinen rüzgâr okşuyordu. Ürperiyorduk ama bu, kesinlikle üşümekle ilgili bir durum değildi.

"Çok güzel bir gelin olduğunu söylemiş miydim?" derken yüzünü avuçlarımın içine almıştım.

Boğuk bir sesle kıkırdadı. "Bir yerden sonra saymayı bıraktım."

"Tara... Teninde yok olmak için ölüyorum!"

Yanakları pembeleşirken irice yutkundu. "Yekta," diye fısıldarken gözlerini utangaçlıkla kaçırdı. Ruhlarımız bile tüm fazlalıklardan arınmış, tüm çıplaklığı ve saflığıyla birbirlerinden aman dilemeye hazırlanıyordu. Ona biraz daha sokuldum. Utangaçlığına rağmen kaçmak yerine başını kaldırdı ve gözlerime arzuyla baktı. Kalbim, göğüs kafesimde patlayacak gibi atmaya başladı. "Ben bu mutluluğu hak edecek ne yaptım?" diye düşündüğümde, "Beni sevmek!" diye yanıtladı Tara iç sesiyle. Zihinlerimizin tüm perde-

leri sonuna kadar açılmıştı bu gece. Elimde olmadan gülümsedim. Nefesi kesilmiş gibi gözleri gözlerime takıldığında onun da benden kalır yanının olmadığını bilmenin coşkusu karşısında mutluluğum katlandı.

Bana bakması için çenesine hafifçe dokundum. Hiçbir direnişle karşılaşmadığım gibi başını hemen kaldırdı ve tutkuyla gözlerime baktı. Soluğunu tuttuğunu görebiliyordum. Elimizi uzatabileceğimiz yakınlıktaki dolunayın muhteşem ışığı, Tara'nın yüzüne doğmuş gibiydi. Zihnini sonuna kadar açmıştı. Her duygusu, her hissini içimde hissediyordum. Bu his, gözlerine de yansımıştı. Onu, kendimi daha fazla bekletmeme adına dudaklarına dokundum. İstekle aralanan dudaklarından inilti duyduğumda tüm bedenim titredi. Onu hemen istiyordum.

Hafifçe geri çekildi. Gözlerini gözlerimden ayırmadan parmaklarını parmaklarıma kenetledi ve krater gölüne doğru çekiştirdi. Gölün muhteşem manzarası, Tara karşısında sönükleşmiş gibiydi. Yavaşça suya girdik. Soğuk su ve birbirimize duyduğumuz arzu karşısında ürperdik. Beni gölün derinliklerine çekerken kendi derinliklerine gömülmek için dünden hazırdım. Yeniden dudaklarına dokundum.

Bedenlerimiz huzurlu istirahate çekilirken gölden çıkmak istemiyorduk. Suyun soğukluğu, bedenlerimizin ateşinden dolayı etrafımıza buhar katmanı oluşturmuştu. Gökyüzü ve dolunay, etrafımızı saran sisten artık görünmüyordu. Bedenlerimize çarpan suyun sesinden ve tutku dolu soluklarımızdan başka ses yoktu. Tara'nın başı, göğsümdeydi. Doludizgin atan kalbimi dinlediğini biliyordum. Omzuna sardığım kollarımı daha fazla sıktığımda nefesi titredi. Hafifçe başını kaldırdığında buğulu gözleri karşıladı beni.

"Teşekkür ederim," diye fısıldadı.

Bu teşekkürü önce benim dile getirmem gerekirdi. "Beni geçtin." Anlamamış gibi kaşlarını çatınca, "Asıl benim sana teşekkür etmem gerekiyor. Her şeyinle muhteşemsin. Beni çok mutlu ettin," dediğimde yüzüne güneş doğmuş gibi yüzü aydınlandı.

"Vaatlerinin ötesinde bir haz ve mutluluk verdin bana. Verdiğinin ufak da olsa karşılığını verebildimse ne mutlu bana!"

On dördüncü yaş günümde, Ezmoce Germa'da gördüğüm rüyadan sonra ne kadar istemesem de bana yasaklı olan bu anları bazen hayal etmemin önüne geçemiyordum. Şu an yaşadıklarım, o hayallerimin yanından bile geçmiyordu. Korkulu, yasaklı ve eksik hayallerim şu an deva bulmuştu. Hayalinin bile yanından geçemeyeceğim gerçeklikle artık karımdı. İçim titrerken, "Ufak! Bunu sana hatırlatmama izin verirsen..." diyerek usulca dudağına dokunup belini okşamaya başladım. Gözleri, beklenti ve heyecanla parlarken kollarımı boynuma doladı. Gözleri, gökyüzünün tüm yıldızlarını sığdırmışçasına parıldıyordu. Çenesinden başlayıp, boynuna doğru yol alırken pembe küçük ağzı, hızlanan soluklarının geçişi kolaylaşsın diye O şeklinde aralanmıştı. Ensesinden tutup başını sabitledim. Dudaklarını dudaklarımla tutsak alırken bedenini istekle bedenime yasladı.

"Yanıyorum!" diye inledim yeniden zarif boynuna kayarken. Buz gibi krater gölü, tepemizden yağan kar ateşimizi düşürmeye yetmiyordu! Anka olmak böyle bir şeydi! Soğuk bize işlemiyordu, sıcağın işlemediği gibi. Bu, o mabette ikimiz de Lilith'in ateşine maruz kaldıktan sonra fark ettiğimiz bir durumdu.

"Bu yangını ne söndürecek, Yekta?" diye sordu aman dilenir gibi.

"Bunu istiyor musun?"

Tutkuyla bakan gözleri bir an için endişeyle soldu. "Asla!"

"Asla! Sönmesine asla izin vermeyeceğim!"

Arzuyla yanan dudaklarını göğsüme bastırdı. "Biliyorum," dedi kendinden emin bir sesle. Kollarımdaki kabarık desenleri parmağıyla okşarken tüm bedenim ürperdi. Cevaben, omuz başındaki

desenine dudaklarımı bastırdım. Ellerim, suyun içindeki beline kaymıştı.

"Şafağın doğmasına az kaldı," diye kulağıma fısıldadı. Sesi isteksizdi. "Kimseye görünmeden geri dönmeliyiz."

Kıyafetlerimizi ormanın başlangıcına bırakmıştık. Haklıydı. Doğa yürüyüşü yapan gruplara rast gelmemiz olasıydı. Doğuya, sisten dolayı ufuk çizgisi görünmeyen gökyüzüne baktım. Güneşin doğmasına bir saat vardı.

Onu yeniden istiyordum tüm gece yeterli gelmemiş gibi. Onda yeniden yok olmak, yarım saate sığacak bir basitlik değildi. Eve dönmemiz için önümüzde üç gece daha vardı. Derin bir soluk alıp dudaklarına küçük bir buse kondurdum. "Senden kopamıyorum ama dediğin gibi dönmeliyiz."

Gölden çıkarken onu da kucakladım. Yeni yağmaya başlayan kar taneleri, saçlarına çiçekler bezemiş gibiydi. Yüzündeki huzur dolu gülümseyişle saçlarıma uzandı. "Sanki papatyalar saçlarına iliştirilmiş."

"Sen kendini görmüyorsun. Duvağını yeniden takmış gibisin, gelinim."

"Gelinim, derken kalbim öylesine coşuyor ki! İşte o zaman ben de senin kalbini coşturmak için bir şey yapmak istiyorum."

"Yapıyorsun zaten. Bana böyle bakarak benim kalbimin seninkinden aşağı kaldığını mı sanıyorsun? Hele bu gece bana yaşattıkların... Seni seviyorum, Tara. Seni hep seveceğim."

"Ben de seni hep seveceğim, Yekta. Bundan asla şüphe etme!"

"Asla!" dedim kati bir sesle.

Altı yıl önceki anıların duygu yoğunluğuyla Yekta bir solukta yanıma gelip kucakladığı gibi yatağa götürdü. Brezilya'nın Rio De Janeiro kentinin çok sıcak ve boğucu bir havası vardı. Ama biz, Verçenik'in buz gibi havasında ilk birleşmemizi yaparken etkilenmediğimiz gibi şimdi de etkilenmiyor-

duk ve aramızdaki tutku, tüm odayı fazlasıyla doldurmuştu. Seyahatimiz boyunca hemen her gece bu tutkunun fitilini ateşliyorduk ama şu anki tutku diğerleriyle yarışır durumdaydı.

Gözlerimi araladım. Omuzlarımızın üzerinde, birbirimize dönük yatıyorduk. Elini, yanağıma koydu. Başımı çevirip avuç içini öptüm. Gözlerini hazla yumdu ama hemen geri açtı. "Gözlerin, tenin aşkla parlıyor. Çok güzelsin!"

"Senin eserin, Yekta. Beni ben yapan, sensin!"

Güçlü kollarını bedenime dolayıp aramızda mesafe bırakmayacak şekilde kendi bedenine çekti. "Şaheserim!"

"Efendim, üstadım," derken tutkuyla harmanlanmış bir sesle kıkırdadım.

"Doyamıyorum sana!" Ve ardından güçlü ve baş döndürücü dudakları dudaklarımı hapsetti. Ayrı hisleri yaşadığım için itirazsız kollarımı boynuna doladım.

Saatler sonra tartışmamız kaldığı yerden devam ederken yeniden salona dönmüştük. Evet. Brezilya'da da hasarlı atmaca olduğunu duymuştuk. Şimdiye kadar gittiğimiz yerlerde onlar bizi bulmuştu ama iki gündür burada olmamıza rağmen bize ulaşmak için kimse gayret göstermemişti.

"Doğru dürüst yalnız bile kalamıyoruz!" diye homurdandı.

Elimde olmadan yeniden kıkırdadım. "Seyahate yalnız çıkmamızın doğru olmadığını sen söyledin. Unuttun mu?" diye sordum kanepenin izin verdiği ölçüde biraz daha ona sokulurken.

"Unutmadım," diye homurdandı. "Cazî padişahlarının hâlâ ortalıkta cirit attığını biliyoruz. Elimizi kolumuzu sallayarak şifa dağıtabileceğini düşündüğüne inanamıyorum!"

"Sen kendini unutuyorsun, hayatım. En az benim kadar iştah kabartacak yeteneklerin var," dedim sinsice sırıtırken.

Yüzü yumuşarken, "Ben gizli silahım, ömrüm. Kimse beni bilmiyor ama sen... Üstelik açık hedef olarak şifa dağıtacağım diyorsun. O hasarlı atmacalara bu kadar yakın olmak zorunda mısın?" diye homurdandı.

Lilith'i yok etmek için kullandığımız Anippe'nin yüzüğünü, parmağımdan hiç çıkarmıyordum. Kül rengine dönen değerli taş, yakın zamanda eski parlaklığına kavuşmaya başlamıştı. Bu demek oluyordu ki Lilith, eski gücüne kavuşuyordu. Yüzüğün taşının parlaması bundandı. Bütün bunları İdu'dan öğrenmiştim.

Bu süre zarfında İdu beni hiç yalnız bırakmamış, rüyalarımda bana rehber olmaya devam etmişti. Şimdi hasarlı atmacalara şifa verirken Yekta'ya verdiğim gibi bir yakınlaşma söz konusu olmuyordu. Bu, sadece Yekta'ya münhasır bir durumdu. İdu tarafından öğretilen dualarla hasarlı atmacaya dokunmadan yapabiliyordum.

"Ah-ha!" dedim neşeyle. "Farkındasın, değil mi? Sana şifa verdiğim gibi kimseye vermedim."

Ezmoce Germa'daki geceyi hatırlamanın verdiği duyguyla mavi gözleri koyulaştı. "O yüzden anka oldum," dedi gururla. Bu sözüyle beni onurlandırmak istiyordu ama kendisi de biliyordu ki onun ankaya dönüşmesine sebep olan tek ben değildim. O zaten doğuştan ankaydı annem gibi, benim gibi.

Adı yasaklı olan o kadın ve hasarlı babası sayesinde anka olmuştu. Babasıyla sık sık görüşüyorlardı. Ona şifa vermeyi teklif etmiştik ama yaşlandığını söyleyerek geri çevirmişti. Şimdilerde ise Almanya'da emekliliğinin keyfini çıkarıyordu.

Yekta'ya dört yaşına kadar bakan, onu kalbinden çıkaramayan Nadya ise kuyruğundan kurtulmuştu. İdu sayesinde yeni bir büyü öğrendikten sonra o ve diğer cazî olmaktan vazgeçenlere şifa vermiştim.

Yüzüme düşen saçlarımı kenara aldıktan sonra usulca dudaklarıma dokundu. "Kimseye bana yakın olduğun gibi yakın olma!" dedi beni kanepeye yatırırken. Yeniden kıkırdadım. Üzerime uzandı ve uzun uzun öptü. Bedenim istekle kıvransa da omuzlarından hafifçe ittim. "Birazdan odamızın kapısına dayanacaklar," dediğimde anlamamış gibi yüzüme bakınca, "Horultuları kesildi," dedim.

Kaşlarını çatarken, "Sen hep yan odayı mı dinliyorsun?" diye homurdandı.

"Elimde değil! Seni bu kadar isterken kendimi nasıl tuttuğuma dair bir fikrin var mı?" diye sordum boğuk bir sesle. Mavi gözleri heyecanla parlayınca parmağımı dudağına dayadım. "Biraz sonra baskın yiyeceğimizin bilincindeyim. O yüzden uslu dur!"

"Ben usluyum," derken yeniden dudaklarımdan öptü. "Biz evliyiz, unuttun mu? Üstelik çiçeği burnunda!"

"Altı yıl oldu!" dedim hayretle. "Çiçeği burnunda mı kaldı evliliğimizin?" Aslında haklıydı. Erkenden evlenmiştik ama benim okulum, onun hastane nöbetleri, evliliğimizi doyasıya yaşamamıza imkân vermemişti. Şimdi de şifa dağıtacağız diye ülkeleri gezerken koruma adına iki gardiyanımız vardı.

Oğuz ve Kıvanç'ı yanımıza almamızın nedeni, şifa arayanlara örnek teşkil etsin diyeydi. Şifa vermeden önce hasarlı olan Kıvanç, ailemize katılma aşamasındaydı. Çok yakında Hale ile düğünleri olacaktı.

Altından sıvışırken, "O hâlde çiçeğin açma sürecini hızlandıralım. Bir bebeğe ne dersin?" diye sordum. Şaşkınlık ve mutlulukla harmanlanmış ifadeyle yüzüme baktı. Onun bu

muhteşem tepkisini ödüllendirmek için dudaklarına ufak bir öpücük kondurdum ve kanepeden kalkıp balkona çıktım.

Akşam güneşi, Guanabara Körfezi'nden batmak üzereydi. Arkamdan ayak seslerini duysam da dönmedim. Güçlü kollarıyla belime sarıldı ve başını omzuma bıraktı. Kalbim mutlulukla kasılırken sırtını göğsüne dayadım. Bu anın hiç bitmemesini dilerken gözlerimi yumdum.

Boğuk sesiyle, "Bu gece..." diye kulağıma fısıldadığında bedenim beklenti ve zevkle titredi.

Aşk, ruhta ve bedende derin izler bıraktıran varlık demekti.

Yekta, o varlığın ismiydi.

Son...

Son Söz

Dünyanın nasıl kurulduğuyla ilgili binlerce farklı hikâye duymuşuzdur. Ve herkes, kafasında kendince -bilimin ışığında- dünyanın nasıl meydana geldiğini kurgulamıştır. Ya bilimin dışında anlatılan hikâyelere ne kadar hâkimiz?

Bu yaratılışı hayal ederken lacivertimsi, grimsi bir renk rehberlik eder zihnime. Benim nezdimde değişmez. Neden? Yoksa DNA'ma böyle mi kodlanmış?

Peki siz, bu hikâyeleri dinlerken zihniniz size nasıl bir renkle rehberlik eder? Hiç düşündünüz mü dünyanın kurulmasını ve doğaüstü varlıkları?

Biliyoruz ki karanlık, her zaman kötüyü ve çirkini çağrıştırır. Bundan uzak durmamız öğretilir.

Karanlıktan uzak durmamız gerektiğini ilk kim tecrübe etti?

Günümüzde bilimin açıklayamadığı olayları metafizik olarak adlandırılırken, doğaüstü yaratıkların varlıklarına hemen hepimiz inanırız. Çünkü bu açıklanamayan olayların nasıl gerçekleştiğini bilemediğimiz için bu görünmez varlıklara yoranız. Dünyanın yaratılışından bu yana, hâlâ yanıtlanmayı bekleyen birçok soru var. Bunlardan biri de görünmeyen insan dışı varlıkların gerçekliği.

Bu görünmez doğaüstü varlıkların iyileri de vardır kötüleri de. Tıpkı insanların ve meleklerin olduğu gibi.

Melekler ve şeytanlar, iki uç noktadır. Biri iyiliğe ve güzelliğe çalışırken diğeri, kötülüğe ve çirkinliğe çalışır. İnsan üzerinde hangisi galip gelir ise insan o istikamete yönelir. Bu noktada, insanın iradesi hayati rol oynar. İnsanın kalbi, en ufak eğilim, heves istikametinde yol aldıkça iyilik ve kötülük arasındaki uzaklık artar.

İnsanoğlunun esas korkması gereken, insan dışı varlıklar değil, insan görünümlü çevremizdeki sahte yüzler olmalıdır.

Cazî, cazi veya cadı...

Bölgeye göre ismi değişen bu korku figürünün rolü değişmez. Bebeklerin ve yavru hayvanların celladı olarak başroldedir. Nasıl ortaya çıktığına dair hiçbir kaynakta bir bilgi mevcut değil. Lakin niye ortaya çıktığı ayan beyan ortada. Geçmişte başlarına gelen olayları bir varlığa, göremedikleri bir varlığa yaftalamak daha akla yatkın gelmiştir. Bebeklerinin kırkı çıkmadan ölmeleri, hayvanlarının telef olmaları... Kendilerince bu yarutı bulmuşlardır.

Cazîlerle ilgili rivayetler şöyledir. Cazîliğin merkezi Kırım ve Mısır olduğuna inanılır. Rize ve Trabzon'da cadılara, "Cazî veya Mayisa" adı verilmektedir. Cazî, Farsça "Cazu" kelimesiyle ilişkilidir. Mayisa ise mayıs ayının adıyla ilişkilidir. Cazîlerin küçük çocukların ya da ahırdaki buzağıların ciğerlerini yediğine, ineklerin sütünü çaldıklarına inanılmaktadır. Rusların kültüründe de görüldüğü gibi Rus cadısı Baba Yaga vardır.

Kırım cazîlerinin ünü bir yana, Trabzon-Rize cazîlerinin eskiden cenaze kazanı denilen ve ölü yıkamak için su ısıtılan en büyük boy kazanlar içinde seyahat ettiklerine, yakıt olarak insan pisliğini yüzlerine sürerek kullandıklarına inanılmaktaydı. Daha ilginci Baba Yaga'nın bazı Doğu Avrupa ülkelerinde Jezi Baba olarak da anılması... Bu durum ister istemez

Slav folkloru ile Fars folkloru arasındaki etkileşmeyi ortaya koyuyor.

Anadolu'da, sağlığında üstünden kedi atlamış veya köpek eti yemiş insanların öldükten sonra hortlayarak cadı olacaklarına inanılmaktadır. Anadolu folklorundan farklı olarak, Doğu Trabzon ve Rize folklorunda "Cazî/Mayisa" motifi, uzaktan gelen korkunç bir yaratık olarak algılanmamaktadır. Köyün içinden herhangi bir kadın, cazî olabileceği gibi cazîlik, eğitimle başkalarına öğretilebileceğine inanılırdı. Aynı evdeki tüm kadınların erkeklerinden habersiz cazî olabileceğine dair sayısız hikâye vardır.

Belinde kesici aleti olan, tarlalarda küçük çocukları kaçırıp kesmek için hazır bekleyen başka bir korku figürü daha vardır, koncoloz. Bu figürün ortaya çıkma sebebi, çocukların bağa bahçeye yalnız gitmelerini engellemeleri adına ebeveynlerinin ortaya attığı, ayakları çarpık, kambur ve çirkin bir kocakarı diye nitelendirilen yaratık olabileceği gibi başka bir bölgede ise tüylü, kısa boylu ve kış ayında, yıl başlarında ortaya çıkan bir yaratık olduğu rivayet olur. Bu ayda tüm tencerelerin üzeri kapatılır, ekmek tekneleri yukarı kaldırılır ki evin içinde gezerken koncolozun kuyruğu girmesin diye.

Hâliyle Karadeniz kültürünün, Rize ve ilçelerinin tutkusu hâline gelen atmaca sevgisi atlanmaması gereken bir diğer detaydır. Sevgisi o kadar ileri gitmiştir ki atmaca yetiştiriciliğine kadar varmıştır bu sevgi.

Bir Karadenizliye *atmaca denince ilk aklınıza ne gelir* diye bir soru sorulduğunda hiç düşünmeden verdiği tek cevap vardır: Gurur ve asalet! Atmacanın duruşu, asaletin simgesiydi. Gücün ve gururun anahtarıydı.

Cazî-İfrite Karşı Kuşluk Vakti kitabında anlattığım gibi burada da anlatmam gerektiğine inandığım küçük bir dipnot vermek istiyorum.

Karadeniz kültüründe doğup harmanlandım. Hâliyle toprağımda tohum atıp, büyüyen her şeyi aktarmam gerektiğine inanarak yola çıktım. Bugüne kadar Karadeniz'i hep fıkralarda öğrendiniz. Korku hikâyeleri de Karadeniz'in baş folklorlarından olduğunu hatırlatma adınadır bu kurgu. Her ülke, her kültür okuru ve izleyicisine folklorunu sunarken biz neden sessiz kaldık? İşte bu çalışma buna istinaden hazırlanmıştır.

Saygılarımla...

Dikilitaş

Antik Mısır eseri olan Obeliske halk arasında genelde yalnızca Dikilitaş denilse de Theodosius Dikilitaşı olarak da anılır. Kimilerine göre Firavun 3. Thutmosis tarafından Asya'da kazandığı zaferlerin anısına kimilerine göre de iktidarının 30. yılı anısına, Karnak Tapınağı'na diktirilmiştir (MÖ 1400'ler). Orijinal yüksekliğinin 30 metre civarında olduğu düşünülen eser, kırmızı granit taşından yapılmıştır.

Obelisk'in Roma İstanbul'una taşınma hikâyesine gelmek istediğimizde MS 4.yy.a uzanmamız gerekiyor. Konstantinopolis'i başkent yapan İmparator Konstantin'in oğlu 2. Constantinius, Dikilitaş'ı İskenderiye kentine getirtti. Bazı tarihçilere göre amacı İstanbul'a taşımaktı fakat başaramadı, bazılarına göre ise amacı zaten oraya dikmekti.

İstanbul'a kim tarafından ve nasıl getirildiği tam olarak bilinmese de Dikilitaş'ın kaidesindeki yazıtlara göre belli müddet yerde bekletilmiştir. Bazı kaynaklar İmparator Julianus'un 200 tonluk bu eser için özel gemiler inşa ettirdiğini ve Dikilitaş'ın bu şekilde İskenderiye'den İstanbul'a getirildiğini yazar.

Nihayet 1. Theodosius döneminde de Obelisk yani Dikilitaş, Spina Duvarı üzerindeki yerini alır (MS 390).

Obelisk sütunun Marmara sahilinden Sultanahmet Meydanı'na taşınması için özel raylı yollar yapıldığı anlatılır.

Dikilitaş'ın bugünkü uzunluğu 20 metre civarındadır. Aradaki parçaların ne olduğu ise bilinmemektedir. Tarihçiler ekseriyetle, taşınma esnasında kırıldığını düşünseler de kırılan parçaların ne olduğu konusunda kanıtları bulunmamaktadır. Olasılıklar şunlardır: Şehrin başka noktalarına dikilmiş olabilir, kaybedilmiş olabilir, kırıldığı noktada bırakılmış olabilir. Kırık parçanın 2005 yılında bulunduğunu okumuştum fakat ne kadar doğrudur bilemiyorum. Ayrıca Obelisk'in üstüne yine Theodosius tarafından dünyayı simgeleyen 1 adet tunç küre eklendiği fakat bunun 9.yy.da bir deprem neticesinde düştüğü ve tekrar yerine konmadığı ya da konulamadığı da yazılır.

Kuzeybatı Cephesi: 18. sülaleden Yukarı ve Aşağı Mısır'ın sahibi 3. Tutmosis, Tanrı Amon'a kurbanını sunduktan sonra Horus'un yardımıyla bütün denizleri ve nehirleri hükmü altına alarak hükümdarlığının otuzuncu yılı bayramında bu sütunu daha nice zamanların getireceği bayramlar için yaptırdı ve dikti.

Kuzey Cephesi: Gizli ve kutsal ismin her tecellisine mazhar olan Tanrı Amon'a kurbanını büyük acı içinde sunduktan sonra, ondan yardımlar dilenerek güneyin dostu, dinin nuru iki tacın sahibi, kudretli hükümdar ülkesinin sınırlarını Mezopotamya'ya kadar götürmeye azmetti.

Güneydoğu Cephesi: Güneşin doğduğu sırada sahip olduğu altın renkleri dünyaya yayan Horus'un verdiği kuvveti, serveti, kuvvetli sevgi, saygıyı taşıyan ve Aşağı ve Yukarı Mısır'ın tacına sahip olan ve bizzat Güneş tarafından seçilmiş olan Firavun, bu eseri babası Ra için yaptırdı.

Güney Cephesi: Tanrı Horus'un lütfuna mazhar olan ve Güneş'in oğlu unvanını taşıyan Aşağı ve Yukarı Mısır'ın hükümdarı olan Firavun, kudret ve adaletle bütün ufuklara nur saçtı. Ordusunun önüne geçti. Akdeniz'de dolaştı, bütün dünyayı mağlup etti. Sınırlarını Naharin'e kadar yaydı. Mezopotamya'ya azimle gitti, büyük savaşlar yaptı.

Lilith Efsanesi

O (Allah) ki, sizi tek bir nefisten (Âdem'den) yarattı. Ondan sükûn bulması için, kendisinden zevcesini (eşini) yarattı. O zaman ki, onu örttü, o hafif bir yükle yüklendi ve onunla (o yükle) dolaştı. Arkasından ağırlaştı. Ve o ikisi, Rableri olan Allah'ı çağırdı: "Şayet bize bir salih (çocuk) verirsen, elbette biz, teşekkür edenlerden olacağız." [Araf (7) / 189]

Kur'an'da Âdem ile Havva'nın hikâyesi bu şekilde anlatılır. Yani Allah, önce Âdem'i, daha sonra ise ona eş olarak Âdem'in kaburgalarından Havva'yı yaratmıştır. Ancak Kur'an'da, Havva ismiyle karşılaşmayız. Havva, Kur'an'da Âdem'in eşi olarak tasvir edilir. Havva özel ismi, Tevrat kaynaklıdır. Ama Tevrat'ın Âdem ile Havva hikâyesini ele alışı, İslamiyet'ten bariz derecede farklıdır. Tevrat'ta doğrudan bahsedilmese de Yahudi dini kaynağı Talmud'a göre, ilk bölümde anlatılan Âdem'in eşi Lilith, ikinci bölümde bahsedilen Âdem'in eşi ise Havva'dır.

İyi ama kimdir bu Lilith?

İnanışa göre Lilith, Âdem'in Havva'dan önceki eşidir. Tanrı, Lilith'i de Âdem gibi toprak ve kilden yaratmıştır. Bu nedenledir ki Lilith, Âdem ile kendisini eşit görür. Âdem'e itaat etmez, onun altına yatmak istemez. Sonuç olarak cennetten kaçarak Kızıldeniz'deki şeytanların yanına gider. İblis ile yaşadıkları yasak ilişkiler sonucu her gün 100 çocuk -bu çocuklar cin, şeytan, vampir, vb. olarak tasvir edilir- doğu-

rur. Tanrı, Lilith'in gidişinden sonra yalnız kalan Âdem için onun kaburga kemiklerinden itaatkâr Havva'yı yaratır. Âdem hemen Lilith'i unutup Havva'ya sarılır. Bunun üzerine Lilith çok sinirlenir ve intikam almak için sevgilisi İblis'in şekline girerek cennete kaçak olarak girer. Havva'yı kandırarak Âdem ile Havva'nın yasak meyveyi yemelerini sağlar. Sonuç olarak, Âdem ile Havva, cennetten kovularak ölümlü olurlar. Ancak Lilith, yasak meyveyi yemediği için ölümsüz kalır. Daha sonra Lilith ve Lilith'in çocukları, Âdem'in soyundan gelenlerin başına musallat olur.

Bu arada Tanrı, Lilith'i durdurmak için üç melek gönderir. Melekler, Lilith'e "Eğer geri dönmezse her gün bir çocuğunu öldüreceklerini" söylerler ve geri dönmediği, Tanrı'ya ve Âdem'e itaat etmediği her bir gün için, bir çocuğunu öldürürler. Bunun üzerine Lilith, Âdem ile Havva'nın soyundan gelenlerin çocuklarını öldürmeye başlar. Rivayete göre, erkekleri doğduktan 8 gün, kızları ise 20 gün içinde öldürmeye çalışır.

Lilith'in gizemli bir varlık olması, onu birçok efsaneye ve mitolojiye malzeme yapmıştır. Lilith ile ilk olarak, Gılgamış Destanı'nda gecelere ve yeraltının karanlıklarına hükmeden kötü bir dişi karakter olarak karşılaşırız. Sümer, Babil ve Pers mitolojilerinde ise Lilith, vampir kadın, baykuş ve yılan olarak tasvir edilir. Bir diğer inanışa göre, Lilith, geceleri Âdem ve Havva'nın soyundan gelen erkeklerin rüyasına girer. Onlara erotik rüyalar göstererek spermlerini çalar. Daha sonra bu spermleri vampir, kurt adam, şeytan ve cin gibi kötü yaratıklar doğurmak için kullanır. Bu nedenlere bağlı olarak Lilith için "Kutsal Fahişe" benzetmesi yapılır.

Bütün bunlara ek olarak, Lilith, İslamiyet'te yer almamasına rağmen Türk mitolojisinde "Albastı ya da Alkarısı" ismiyle kendine bir yer bulmuştur. Türklerde albasmasın diye lohusa kadının yanına Kur'an konulur veya lohusa kadın kırmızı kurdele takar. Yine buna benzer olarak lohusa kadın

yalnız bırakılmaz. Çünkü Lilith'in yani Türk mitolojisindeki ismiyle Alkarısı'nın yeni doğan çocuğa zarar vermesinden korkulur.

Teşekkürler...

Her kitap, yeni bir hikâye ve yeni bir yolculuktur. İş, bu seyahatte size eşlik edecek insanları doğru yerde ve doğru zamanda ruhunuza katmaktır.

İşte! Hayatıma doğru yerde ve doğru zamanda katılan eski ve yeni dostlarım bu kitapta da varlıklarını ve dostluklarını hep hissettirdiler.

Her zaman derim, kitap yazmak bana çok şey verdi. Güzel dostlar, her daim yüreklendiren arkadaşlarım, başarıma yürekten inanan sevdiklerim... Daha ne olsun ki!

Aşağıda ismini zikretmekten onur duyduğum isimleri sıralarken kesinlikle derecelendirme sırası değildir.

Kızım, beni yazma konusunda yüreklendiren güzeller güzeli kızım Müjde OLCAYTO, yirmi üç yılı devirdiğim güzel dostum Nuray SÜMER, çocuk kalbime masalları eken ablam Havva SÜMER, Cazî II İFRİTİN VÂRİSİ'ni yazmam için ilk tohumu atan Belkıs TEPEHAN Hoca'm, yine "İkinci kitap olmalı!" deyip yazım sürecinde benden sonsuz desteğini esirgemeyen İlknur ÇİLOĞLU ve Sevgili Kalemdaşım Nevra KARATAŞ'a, Cazî Hatunlar grubunda sevgili Serap ÖZKAYA, Merve YAŞAR, Feryal PAZARLI ve Hacer DOĞAN'a, desteği yadsınamaz Semra URLU'ya, Melek Şahinbaş'a, güzeller güzeli Senem EKLİDAĞ'a bu yolculuğumda bana eşlik ettikleri için teşekkürler. Her birine ayrı ayrı teşekkür ederken güzel yüreklerinden öpüyorum.

PAROLA YAYINLARI Yayın Koordinatörümüz Sayın Ahmet ÜZÜMCÜOĞLU başta olmak üzere, yayın yönetmenimiz Sayın Celal COŞKUN'a, Editörüm Zeynep ALKANAT'a ve tatlı grafikerimiz Zelal EDİN'e, emeklerinden dolayı teşekkürler.

Hep birlikte nice güzel eserleri okuyucularla buluşturmak ümidiyle...

Ailem... Eşim ve iki oğlum... Özellikle büyük oğlum Kıvanç SÜMER'e, kitap içi vektörleri çalışmalarıyla bana verdiği destek için çok teşekkür ederim.

Beni hiç yalnız bırakmayan aileme...